Machine Translated by Google

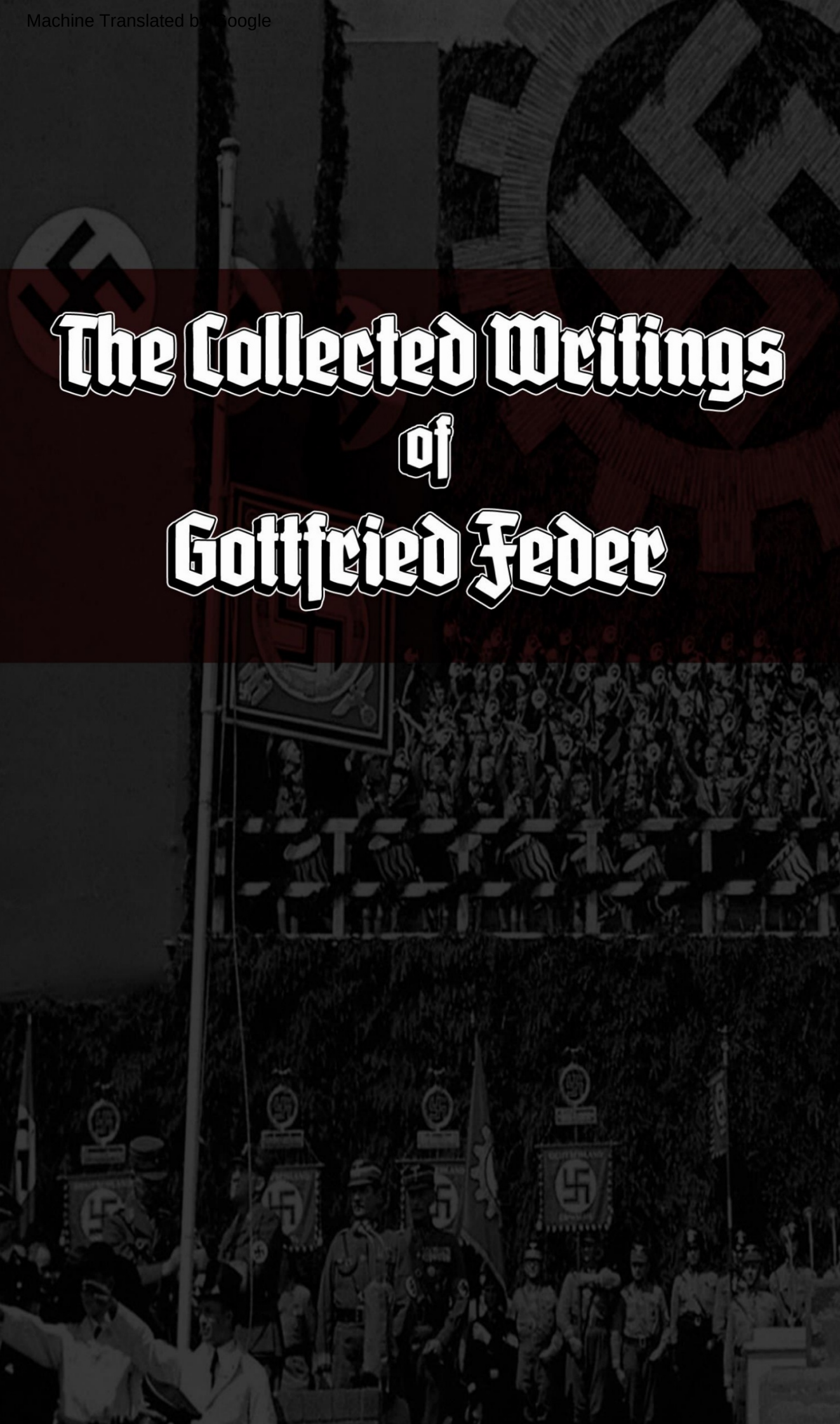

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Surinkti raštai

Gotfriedas Federis

Paskelbta Kali Jugoje, 130 m. po Kr.

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Turinys

NSDAP programa ir jos bendrosios koncepcijos 5

Įvadas ir pratarmė 6

1. Oficialus partijos manifestas dėl NSDAP pozicijos ūkininkų ir žemės ūkio atžvilgiu..... 13

NSDAP politika dėl žemės nuosavybės 17

2. 25 punktai..... 21

3. Pagrindinės idėjos 25

4. Išsamūs programos reikalavimai..... 32

5. Ko mes netrokštame..... 52

6. Išvada..... 53

Manifestas dėl interesų pavergimo panaikinimo 55

Įgyvendinimas ir pagrindimas 57

Karo obligacijų pavertimas banko kreditu 75

Specialūs komentarai apie įstatymo reikalavimą manifeste 76

Prieštaravimai ir jų paneigimas 79

Tolesnė programa 89

Vokietijos valstybė ant nacionalsocialistinių pamatų 56

Įvadas ir pratarmė 92

1. Pagrindai..... 97

2. Programa 116

3. Nacionalsocialistinės valstybės sandara 122

Machine Translated by Google

Gotfriedas Federis

Gottfriedas Federas (1883 m. sausio 27 d. , Viurcburgas, Vokietija – rugsėjo 24 d. , 1941 m., Murnau), buvo vokiečių politinis aktyvistas ir pagrindinis ekonomikos teoretikas. Pradinis Vokietijos nacionalsocializmo etapas.

Federis, civilinės inžinerijos specialistas, išgarsėjo 1919 m. dėl savo knygos „Manifestas laužymui“. „Susidomėjimo vergija“, o jo kalba Vokietijos darbininkų partijos susirinkime Miunchene tų metų rugsėjį tiesiogiai įkvėpė Adolfo Hitlerio... įsitraukimas į politiką. Federio socialistinės ir antikapitalistinės idėjos vėliau buvo išreikštos Hitlerio 25 punktų programoje Nacionalinei Vokietijos darbininkų partijai (NSDAP) 1920 m. kovo mėn., taip pat paties Federio knygoje „Vokietijos valstybė ant nacionalsocialistinio pagrindo“, kurią Hitleris laikė „[nacionalsocialistinio] judėjimo katekizmu“. Nuo 1924 iki 1936 m. Federis dirbo Vokietijos Reichstage ir ėjo NSDAP ekonomikos tarybos pirmininko (1931 m.), Vokietijos ekonomikos ministerijos valstybės sekretoriaus (1933 m.) ir valstybės būsto komisaro (1934 m.) pareigas. Tačiau nacių politikai pritaikius prie esamos ekonominės sistemos , Federio vaidmuo partijos reikaluose smarkiai sumažėjo, ir iki 1936 m. jis buvo nustumtas į užmarštį.

Machine Translated by Google

Nacionalinė programa

Vokietijos socialistų darbininkų partija

ir jos bendrosios koncepcijos

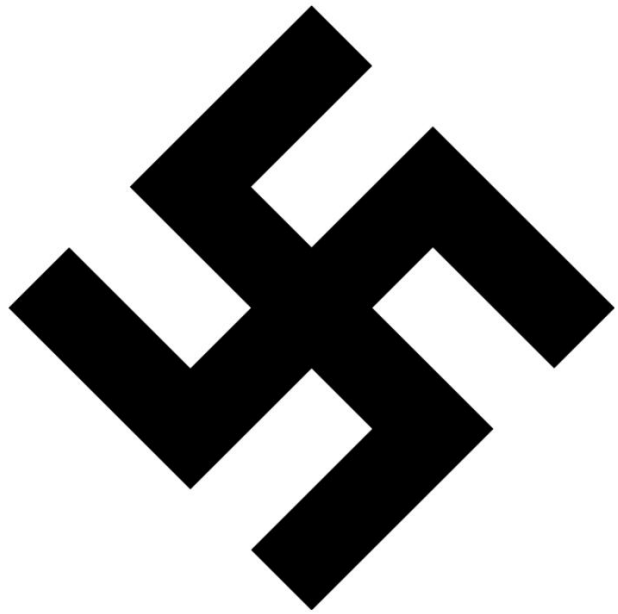

Machine Translated by Google

Istorinis pasakojimas apie iškilimą NSDAP su Adolfo Hitlerio karjeros biografine apžvalga

Adolfas Hitleris gimė 1889 m. balandžio 20 d . Braunau prie Inno, senamiesčio kaime.
Bavarija.

Jo tėvas buvo neturtingo valstiečio našlaitis ir sunkiai dirbo muitinės pareigūnu. Jo motina buvo kilusi iš vokiečių valstiečių šeimos. Kai jam buvo 13 metų, jis neteko tėvo, o po ketverių metų – motinos. Adolfas Hitleris tuo metu mokėsi Linco prie Dunojaus esančioje realinėje mokykloje, baigęs Nacionalinę mokyklą. Tėvas norėjo tapti pareigūnu, bet jis pats troško būti menininku. Motinos mirtis įpareigojo jį nedelsiant užsidirbti pragyvenimui.

Būdamas 17 metų Hitleris išvyko į Vieną, kur siekė tapti architektu. Jis pats užsidirbdavo pragyvenimui, iš pradžių dirbdamas statybininku, maišydamas skiedinį, vėliau – architekto braižytoju. Būdamas 18 metų, jis jau domėjosi politika; tapo antimarksistu, bet iki šiol neužėmė jokios vadovaujančios veiklos. Nuo pat ankstyvos jaunystės Hitleris buvo aistringas nacionalistas ir tikėjosi suderinti savo darbo laikotarpio socialinę patirtį su nacionalistiniais įsitikinimais. Keletą metų jis gyveno Vienoje dideliame skurde.

1912 m. jis persikėlė į Miuncheną, kur studijavo. Jis niekada nebuvo patyręs jaunystės džiaugsmų, bet nuo tos dienos, kai išėjo iš namų su 50 kronų kišenėje, darbas ir nepriteklius buvo jo likimas. 1914 m. vasarį jam pavyko išsivaduoti iš prievolės tarnauti Austrijos armijoje. Po šešių mėnesių prasidėjo karas. Jis nedelsdamas savanoriškai įstojo į Vokietijos armiją ir, tiesiogiai kreipdamasis į Bavarijos karalių Liudviką, gavo leidimą savanoriauti kare ir stoti į Bavarijos pulką. 1914 m. spalio 10 d . naujasis pulkas iššygiavo.

1914 m. gruodžio 2 d . 25 metų savanoris buvo apdovanotas Antrojo laipsnio Geležiniu kryžiumi.
Klasė.

Už jo drąsą puolime prieš „Bayernwald“ ir kituose mūšiuose netoli Wytschaete, jam buvo įsakyta eiti dispečerinės tarnybos pareigas, o tai reikalavo ypatingos drąsos ir patikimumo, nes pranešimus dažnai tekdavo nešinėti atviroje vietovėje, apšaudant stipria ugnimi. Tai greitai išgarsino jo vardą visame pulke, už siauro bendražygių rato ribų.

1916 m. spalio 7 d . jį sužeidė skeveldros šukė. 1917 m. kovo mėn. jis grįžo į savo pulką. Jis gavo ir keletą kitų apdovanojimų, įskaitant pulko diplomą už ypatingą drąsą mūšiuose prie Fontaines ir galiausiai I klasės Geležinį kryžių.

1918 m. spalio 14 d . jis kartu su daugeliu savo pulko bendražygių buvo sunkiai sužeistas iprito dujų, kurias britai tuo metu pirmą kartą naudojo, ir laikinai apako. Jam gulint ligoninėje, prasidėjo revoliucija.

Todėl Hitleris nusprendė tapti politiku. 1919 m. jis prisijungė prie nedidelės 6 vyrų partijos ir jos pagrindu įkūrė Nacionalsocialistinę Vokietijos darbininkų partiją. Jis parengė naujojo judėjimo programos metmenis, nustatė jo pobūdį ir tikslus.

Machine Translated by Google

Branduolys: Septyni vyrai

1919 m. rugsėjį Adolfas Hitleris pasakė pirmąją kalbą septyniems vyrams; vėliau jis kreipėsi į 11, 25 ir 47 žmonių auditoriją; gruodį – į 111 žmonių; 1920 m. sausį – į 270 ir netrukus po to į 400. 1920 m. lapkričio 14 d . jis kalbėjo masiniame mitinge, kuriame dalyvavo 1700 narių. Jis organizavo jaunos partijos propagandą, kuri po metų darbo turėjo 64 narius. Po metų – 1920 m. – narių skaičius jau siekė 3000. Hitlerio propagandinė veikla Miunchene buvo tokia didelė, kad jis pagaliau tris kartus per savaitę skaitė pranešimus masiniuose mitinguose, o pirmadieniais tęsė mokymo kursą. Jis pirmiausia puolė Versalio beprotybę ir neigė marksistų, Centro partijos ir kt. teiginius, kad tą sutartį įmanoma įvykdyti. Jis niekino šių partijų šūkį – „Atidėkite ginklus, ir kiti taip pat nusiginkluos“. Jis kalbėjo manydamas, kad mums atidavus ginklus, likusieji toliau ginkluotis – jei ne savo pinigais, tai milijonais, išspaustų iš visiškai nuginkluotos vokiečių tautos. Nors jis priešinosi SPD ir centro propagandai, kuria buvo raginama pasirašyti Sutartį, jis pranašavo, kad Rūro sriti bus okupuota, kad ir ką pasirašytume.

1921 m.

Šiais metais Rozenheime ir Landshute buvo įkurtos pirmosios vietinės grupės. Hitleris suorganizavo pirmąją vyrų grupę partijai ginti ir pradėjo kovą su separatistiniu judėjimu Bavarijoje. Mūsų vadovas taip pat kreipėsi į daugiau nei 5000 žmonių susirinkimą Miuncheno cirke.

Savo susirinkimuose jis pareiškė, kad Sutarties vykdymas nepadės, kaip teigė SPD, Centro partija ir Volkspartei, ramiai ir tyliai kurti Vokietijos gerovės, tačiau tokios kvailos politikos rezultatas neišvengiamai bus didelio masto infliacija, padarysianti didžiulę žalą Vokietijos pramonei. Hitlerio teiginys, kad juodai raudonoji vyriausybė planuoja denacionalizuoti Valstybinius geležinkelius, buvo paskelbtas „atviru melu“. Bandymas sukelti maištą partijos viduje buvo atmestas. Hitleris parengė naują partijos konstituciją, kuri suteikė jam diktatoriškų galių.

Socialdemokratija, kuri negalėjo toliau ignoruoti Hitlerio vardo, dabar bandė atsikratyti savo vabzdžio terorizmo metodais. Susirinkimuose kilo kruvini konfliktai, kuriuose mūsų vadovo geležinė nervinė jėga išlaikė viršų. Jų metu buvo suformuota nenugalima asmens gvardija4, kuri nuo tada buvo vadinama „Sturmabteilung“.

1922 m.

Kol vyko Miuncheno užkariavimas, judėjimas pradėjo plisti po visą likusią Bavarijos dalį. Hitleris atmetė visus kompromisinius siūlymus prisijungti prie kitų partijų. Jis palaipsniui sunaikino visas panašias „nacionalistines“ partijų formacijas ir nacionalsocialistų judėjimą pavertė viršesniu už jas.

1922 m. spalį Hitleris, vedamas 800 vyrų, žygiavo į Koburgą ir per du kartus po 24 valandas pirmą kartą visiškai sutriuškino raudonąjį terorą tame mieste.

Adolfas Hitleris tada viešai pareiškė, kad mes stačia galva skubame infliacijos link, kurią jis numatė kaip juodai raudonos koalicijos politikos rezultatą. Jis tapo...

Machine Translated by Google

žinomas kaip pavojingiausias ir labiausiai nekenčiamas sistemos priešas. Socialdemokratų ir Centro partija nustojo gintis argumentais ir ėmėsi šmeižto politikos.

1923 m.

1923 m. sausį įvyko pirmoji didelė partijos konferencija, ir buvo pašventintos pirmosios partijos vėliavos. Oficialiai buvo įregistruotas partijos vadovybės įstatymas (Sturmabteilung).

Partijos propaganda buvo nuodugniai ištirta ir patobulinta, nustatyti ir įtvirtinti nuolatiniai organizacijos principai. Aplink Hitlerį gausiai susibūrė šalininkai, kurių dauguma šiandien yra jo ištikimi kovos partneriai. Tuo tarpu išpuoliai prieš jį buvo tęsiami vis ryžtingiau; jis pirmą kartą atsidūrė kalėjime, kaltinamas priešininkų susirinkimų trikdymu; jam buvo nuolat skiriamos baudos. Nepaisant to, jis nė akimirkai nenustojo kovoti prieš sistemą.

1923 m. vasarą Adolfas Hitleris ėmėsi malšinti raudonąjį terorą daugumoje Bavarijos miestų – Ratisbone, Hofe, Bairoite, Niurnberge, Fiurte, Ingolštate, Viurcburge, Šveinfurte – dažnai tai darydamas gatvės muštynėse, kuriose jis nugalėjo socialdemokratų ir komunistų teroristų gaujas.

Jo kovą su nekompetentinga Reicho vyriausybe lydėjo karčiai kaltinimai. Jis pranašavo vyriausybės silpno pasipriešinimo Rūro klausimu nesėkmę ir nuolat puolė kvailą susitarimo su Prancūzija bei jo įgyvendinimo politiką. Jis visada pabrėždavo susitarimo su Anglija ir Italija būtinybę.

1923 m. lapkritį Adolfas Hitleris bandė nuversti sistemą. Sukilimas žlugo ir Hitleris buvo suimtas.

1924 m.

Didysis teismas įvyko Miunchene 1921 m. kovo mėn. Nors ir buvo pripažintas kaltu remiantis faktais, mūsų lyderis sulaukė neįtikinamo moralinio pateisinimo. Hitlerio gynyba taip paveikė Teismą, o jo prisiimta išimtinė atsakomybė buvo tokia įtikinama, kad jį kaltinančio advokato kalba tapo puikiu jo garbingų motyvų liudijimu. Tačiau teisėjas skyrė jam laisvės atėmimo bausmę.

Nacionalsocialistų partija nukentėjo dėl savo lyderio netekties. Jos priešininkai buvo įsitikinę, kad judėjimui atėjo galas, ir išdrįso pasirašyti liūdnai pagarsėjusį Daweso paktą, taip sąmoningai pradėdami Vokietijos plėšimo sistemą, kurios kulminacija buvo Youngo planas. Kokia socialdemokratų ir centro pergalė! Vokietijos pavergimo tikslas, regis, buvo pasiektas!

Veltui Hitleris per savo laisvėje buvusius bendrininkus bandė kovoti su Daweso paktu. Veltui jis vertė juos viešai pareikšti, kad Centro partijos, SPD ir Volkspartei garantijos, jog pagal planą numatytos užsienio paskolos padidins nacionalinę gerovę, kad nedarbas išnyks, kad bus padidinti atlyginimai, sumažinti mokesčiai, kad žemės ūkis bus išsaugotas, tėra tautos apgaulė. Veltui jis jiems priminė, kad Daweso paktas neabejotinai padidins skurdą, nes palūkanos už paskolas paralyžiuos pramonę, o pačios paskolos tėra skirtos finansiniams įsipareigojimams pagal planą įvykdyti; padidės bankrotas ir nedarbas, padidės atlyginimai...

Machine Translated by Google

kris, kainos ir mokesčiai dar labiau išaugs, o ūkininkams grės visiškas žlugimas ir jie bus priversti išsiskirti su visu savo turtu.

Gruodžio 20 d. Hitleris paliko tvirtovę.

1925 m.

Iki 1925 m. vasario 27 d . Adolfo Hitlerio raginimas atgimti partiją buvo paskelbtas...
jis pasakė savo pirmąją kalbą po įkalinimo 4000 žmonių auditorijoje.

Nacionalsocialistų judėjimas buvo išsklaidytas po lapkričio 9 d . įvykių. ,
ir visas jos turtas bei pinigai buvo konfiskuoti; taigi Adolfas Hitleris dabar nieko neturėjo davęs, kad atkurtų partiją nuo pamatų. Berlyno „Vorwärts“ ir „Germania“ šaipėsi iš jo pastangų ir tyčiojosi iš „kvailio, kurį įkalinimas išvedė iš proto“.
Nepaisant to, partijos pertvarkymas, vadovaujant Hitleriui, vyko labai sparčiai. Senieji lyderiai vėl ištikimai susirinko aplink jį. Hitleris paskatino partijos spaudą naujai veiklai.

Iki 1925 m. gruodžio mėn. partija turėjo 27 000 narių. Centras ir socialiniai
Demokratai, sunerimę, paskelbė, kad lyderis dvejus metus neturėtų kalbėti viešai.

1926 m.

Šių metų birželį įvyko pirmoji partijos konferencija po Hitlerio įkalinimo.

Buržuazinis pasaulis vis dar buvo įsitikinęs, kad išpildymo politika išgelbės Vokietiją ir kad Daweso paktas atgaivins pramonę. Marksistai buvo įsitikinę, kad jų dominavimas yra nepajudinamas.

Prezidentas von Hindenburgas atsiskyrė nuo savo šalininkų ir iššygiavo su centro ir socialdemokratų partijomis. Partija tęsė kovą; metų pabaigoje joje buvo 49 000 narių.

1927 m.

Įsakymas, draudžiantis Hitleriui kalbėti viešai, buvo atšauktas, nes paaiškėjo, kad jo neįmanoma įgyvendinti. Jis kalbėjo daugelyje masinių mitingų. Kiekvieną mėnesį partija vis labiau stiprėjo.

Visapusiški įvykiai vis labiau ir labiau įrodė, kad Hitleris buvo teisus.
Daweso paktas buvo demaskuotas, o jo pasekmės buvo siaubingos. Socialdemokratai ir Centro partija bandė išgelbėti tai, ką galima išgelbėti, melu ir piktnaudžiavimu.

Rugpjūtį Hitleris Niurnberge sušaukė partijos konferenciją, kuri sulaukė didelės sėkmės. Metų pabaigoje partijoje buvo 72 000 narių.

1928 m.

Adolfas Hitleris vadovavo savo partijai suintensyvėjusiame puolime prieš esamą sistemą.
Nacionalsocializmas dabar buvo negailestingas Vokietijos naikintojų priešas tiek iš vidaus, tiek iš išorės.
Hitleris savo ataką nukreipė ypač prieš beprasmį ūkininkų ir viduriniosios klasės žlugdymą. Jis pranašavo katastrofą, kuri ištiks vidaus rinkas. Šimtuose susirinkimų jis vėl ir vėl pareiškė, kad išsipildymo politika yra beprotybė ir kad jos...

Machine Translated by Google

pasekmės reikštų mirtį ir žlugimą Vokietijos pramonei. Socialdemokratai ir centro partija tyčiojosi ir tyčiojosi iš savo kerštо. Jų melas ir įžeidinėjimai buvo nukreipti asmeniškai į Hitlerį.

Metų pabaigoje narių skaičius siekė 108 000, o partijos narių buvo 12.
sėdėjo Reichstage.

1929 m.

Adolfas Hitleris nenuilstamai tęsė kovą su esama sistema. Partijos spauda buvo tobulinama, padidėjo „Sturmabteilung“, stiprėjo formacijos, intensyvėjo propaganda. Nacionalsocializmo doktrinos pradėjo giliai skverbtis į nacionalinę sąmonę.

Rugpjūčio 4 d . Niurnberge įvyko milžiniško masto antroji partijos konferencija. Hitleris su vis didėjančia energija puolė juodai raudonąją sistemą ir be konkurento stojo kaip galingiausias lyderis prieš viską, ką reiškė „demokratija“. Visi bandymai jį pašalinti iš partijos vadovybės buvo sutriuškinti.

Metų pabaigoje partija turėjo 178 000 narių.

1930 m.

Kova su Youngo planu vyko visu pajėgumu. Hindenburgas jį energingai gynė, tvirtindamas, kad juo bus išgelbėta Vokietija, atsigaus Vokietijos pramonė, bus sustabdytas nedarbas, ūkininkai vėl atsikvėps ir bus galima sumažinti mokesčius.

Adolfas Hitleris tokias pažiūras apibūdino kaip nerealias ir pražūtingas; jis pranašavo priešingai. Jo partija ėmėsi šviesti tautą įnirtingos kovos metu. Priešininkai atsakė melo srautu.

Reichstago rinkimai vyko rugsėjo 14 d . , 1930 m. partija surinko 6,5 balsų.
milijonas balsų, ir buvo išrinkti 107 nariai. Jos vidinė organizacija buvo stipresnė nei bet kada anksčiau. Keli nedideli bandymai sukilti, kurstomi iš išorės, buvo greitai numalšinti Hitlerio, o tie, kurie nepakluso besąlygiškai, buvo ištremti.

Centro partija, kuri dabar, gera ar bloga, buvo pasidavusi SPD rankoms, ėmė kurstyti Bažnyčią prieš Hitlerį. Centro partijai priklausantys vyskupai ir kunigai pradėjo fanatišką ataką prieš nacionalsocialistų judėjimą, ekskomunikavo jo šalininkus ir netgi atsisakė jiems surengti krikščioniškas laidotuves. Hitleris tvirtai laikėsi įsitikinimo, kad centras reiškė Vokietijos pražūtį, ir tęsė kovą su juo dar ryžtingiau nei anksčiau. Jis griežtai atmetė bet kokius bandymus iš jo išgauti bent kiek pakeitusią savo nuomonę.

Metų pabaigoje partija turėjo 389 000 narių.

1931 m.

Kova su Youngo planu tęsėsi. Hitlerio numatytos pasekmės tapo realybe.

Machine Translated by Google

Vyriausybė pradėjo taikyti skubias administruoti priemones, manydama, kad taip išgelbės pramonę. Kilo aštrūs ginčai, kuriuose Adolfas Hitleris vėl atkreipė dėmesį į pražūtingas šios politikos pasekmes. Po kelių mėnesių – net kelių savaičių – paaiškėjo, kad jis buvo teisus.

Tuo tarpu pradėjo leistis daugybė nacionalsocialistinių laikraščių, o centrinė partijos leidykla pamažu išaugo į didžiulę įmonę. Organizacija tapo labai efektyvi, o Sturmabteilung laikui bėgant pasiekė aukštą išsivystymo lygį.

Mūsų priešininkai sklandė meluose ir leido užsakyti prekes Prancūzijoje.

Iki 1931 metų pabaigos Hitlerio partijos narių skaičius pasiekė 806 000, po mėnesio – 862 000, o dar po mėnesio – 920 000. Rinkimų dieną buvo apie milijoną narių ir nesuskaičiuojami milijonai rėmėjų rinkimų apylinkėse.

Žmogus, kadaise vargšas darbininkas, o vėliau kareivis fronte, per vos trylika metų sukūrė didžiausią politinę organizaciją, kokią tik Vokietija yra mačiusi. Vienintelės priemonės prieš šį žmogų, kurias jo oponentai gali panaudoti, yra melas ir šmeižtas. Ir iki šiol jis visada laimėdavo nepaisant viso melo, ir šį kartą jis vos nepriartėjo prie išrinkimo Reicho prezidentu.

Ar kas nors per visą Vokietijos istoriją per dvylika metų pasiekė panašų pasiekimą, susidūręs su partijos, didžiųjų finansų, kapitalo, spaudos, viešosios nuomonės, biurokratijos, melo, terorizmo ir persekiojimo pasipriešinimu?

Tai nebuvo globojamas vaikas; nuo pat pirmųjų metų jis buvo aukščiausio lygio žmogus žodžio prasme, pasikliaudamas vien savo jėgomis.

Machine Translated by Google

Pratarmė

1926 m. Veimare partijos taryba nusprendė išleisti brošiūrų seriją, kurioje glaustai būtų nagrinėjami esminiai klausimai, darantys įtaką kiekvienam Vokietijos politinio gyvenimo aspektui. Mūsų tikslas buvo ir yra pateikti nuoseklų ir išsamų nacionalsocializmo požiūrio į įvairius mūsų viešojo gyvenimo uždavinius vaizdą ir tai, kaip jis tikisi pašalinti savo klaidas ir trūkumus.

Todėl mūsų užduotis – nuodugniai ištirti, kokia yra dabartinė padėtis, tada moksliškai ištirti, iš kur ji kilo, ir galiausiai, pasitelkus kūrybingą įkvėpimą, atsakyti į lemtingą klausimą: „O kas tada?“. Šių brošiūrų pagrindinis tikslas – nurodyti naujus valstybės gyvenimo, finansų ir ekonomikos metodus; chaoso metu iškelti „bronzinę uolą“, atidžiai studijuojant sukaupti aiškių žinių bazę, kad iš viso to iškiltų vieninga politinė valia.

Didžiajame 1927 m. rugpjūčio 31 d . susirinkime Adolfas Hitleris pabrėžtinai pareiškė: „Programos klausimai neturi įtakos Administracinei tarybai; programa yra fiksuota, ir aš niekada neleisiu keisti judėjimo principų, nustatytų jos programoje.“ Su šiuo ryžtingu mūsų fiurerio pareiškimu aš visa širdimi pritariu, nes nėra nieko pavojingesnio tokio judėjimo kaip mūsų gyvybei ir smogiamajai jėgai, nei tai, kad laikui bėgant jo fiksuota programa būtų neigiamai kritikuojama.

Nė vienas žmogus, kuris mano, kad negali eiti kartu su mumis žydų klausimu, kovoje su didžiaisiais finansais, Daweso paktu ir skurdinimo politika ar bet kuriais kitais mūsų programoje esančiais klausimais, arba yra linkęs kompromisais ir bailumu išmainyti vokiečių tautos laisvę per Tautų Sąjungą, Lokarno paktą, neturėtų kreiptis į mus; jo vieta yra už NSDAP ribų. Mes visiškai atmetame „aukštesnes asmenines žinias“, kurias, kaip jis, taip noriai skleidžia oratorijoje ir žurnalistiniuose pareiškimuose.

Žmogus, kuris iš esmės pritaria mūsų principams, galbūt gali turėti abejonių dėl kelių smulkių detalių, nes negalime tikėtis, kad kada nors absoliučiai sutarsime visais klausimais, ypač agresyviame politiniame judėjime.

Tačiau kitaip yra, kai politiniai priešai kokį nors punktą paverčia į smulkmenas, pasibjaurėtinu iškraipymu, visiškai nesusijusiu su esme, kaip iš tiesų jau atsitiko. Tokiu atveju būtinas oficialus komentaras.

Mes atsisakome keisti savo Programą dėl patogumo, kaip tai daro kitos partijos, kad ji atitiktų vadinamąsias pasikeitusias sąlygas. Mes ketiname pritaikyti sąlygas savo Programai jas įvaldydami.

Adolfas Hitleris man pavedė išleisti šią brošiūrų seriją, kuri yra
formuoti oficialiąją partijos literatūrą.

Pridėjau oficialų 1930 m. kovo 6 d. partijos manifestą; taip pat savo atsakymą į dešimt klausimų, kuriuos mums uždavė pagrindinis Reichslandbundo leidinys „Deutsche Tageszeitung“.
Tas laikraštis priėmė mano atsakymus.

Tai geriausias ir veiksmingiausias būdas išsklaidyti visus melus apie mūsų nepalankų požiūrį į žemės nuosavybės nuosavybę ir paveldėjimą Vokietijoje.

Machine Translated by Google

1. Oficialus partijos manifestas dėl NSDAP pozicijos ūkininkų ir žemės ūkio atžvilgiu

Miunchenas, 1930 m. kovo 6 d .

1. Žemdirbių klasės ir žemės ūkio svarba Vokietijai

Vokiečių tauta nemažą dalį maisto gauna importuodama užsienio maisto produktus. Prieš pasaulinį karą mums pavyko už šį importą sumokėti pramonės eksportu, prekyba ir kapitalo indėliais užsienyje. Karo baigtis šiai galimybei užkirto kelią.

Šiandien už importuojamą maistą mokame daugiausia užsienio paskolomis, kurios vis labiau įstumia vokiečių tautą į skolas tarptautiniams finansininkams, teikiantiems kreditus. Jei viskas ir toliau bus taip, vokiečių tauta vis labiau nuskurdės.

Vienintelė galimybė ištrūkti iš šios vergijos yra Vokietijos gebėjimas pasigaminti būtiniausius maisto produktus namuose. Todėl padidėjusi Vokietijos žemės ūkio gamyba yra gyvybės ir mirties klausimas vokiečių tautai.

Be to, ekonomiškai stiprus ir labai produktyvus šalies gyventojas yra būtinas mūsų pramonei, kuri ateityje vis dažniau turės ieškoti laisvų vietų vidaus rinkoje.

Mes taip pat laikome šalies gyventojus sveikatos paveldo nešėjais, tautos jaunystės šaltiniu ir jos ginkluotos jėgos stuburu.

Efektyvios žemdirbių klasės, kuri didėja kartu su bendru gyventojų skaičiumi, išlaikymas yra esminis nacionalsocialistų platformos punktas, nes mūsų judėjimas rūpinasi visų mūsų žmonių gerove ateinančiose kartose.

2. Dabartinės valstybės apleistumas ūkininkų klasės ir žemės ūkio atžvilgiu

Žemės ūkio gamyba, kurią galima padidinti, yra stabdoma, nes didėjančios ūkininkų skolos neleidžia jiems įsigyti būtiniausių auginimui reikalingų prekių, o tai, kad ūkininkavimas neapsimoka, atima paskatą didinti gamybą.

Reikia ieškoti priežasčių, kodėl ūkininkavimas neužtikrina pakankamo darbo grąžos:

1. dabartinėje fiskalinėje politikoje, kuri pernelyg apsunkina žemės ūkį. Taip yra dėl partijos sumetimų ir dėl to, kad žydų pasaulinė pinigų rinka, kuri iš tikrųjų kontroliuoja parlamentinę demokratiją Vokietijoje, nori sunaikinti Vokietijos žemės ūkį, nes tai vokiečių tautą, o ypač darbininkų klasę, pastatytų į jos malonę;

Machine Translated by Google

2. užsienio žemdirbių, dirbančių palankesnėmis sąlygomis ir kurių nevaržyja Vokietijos žemės ūkio apsaugos politika, konkurencijoje;
3. dėl didžiulio pelno, kurį gauna dideli didmeniniai tarpininkai, kurie stumia save tarp gamintojo ir vartotojo.
4. dėl slegiančių tarifų, kuriuos ūkininkas turi mokėti už elektros energiją ir dirbtines trąšas daugiausia žydų valdomi koncernai.

Didelių mokesčių neįmanoma padengti iš menko atlygio už darbą žemėje. Ūkininkas priverstas klimpti į skolas ir mokėti lupikiškas palūkanas už paskolas. Jis vis giliau grimzta po šia tironija ir galiausiai praranda viską, ką turi, žydų pinigų skolintojui. Vokiečių ūkininkų klasė yra nusavinama.

3. Reiche, kaip mes tikimės, bus gerbiamos žemės teisės ir bus vykdoma Vokietijos žemės ūkio politika.

Kol Vokietijos vyriausybę faktiškai kontroliuoja tarptautiniai pinigų magnatai, padedami parlamentinė-demokratinė valdymo sistema, negalima tikėtis jokio reikšmingo kaimo gyventojų skurdo padėties pagerėjimo ar žemės ūkio atgaivinimo; šie trokšta sunaikinti Vokietijos stiprybę, kuri remiasi žeme.

Naujoje ir labai kitokioje Vokietijos valstybėje, kurios siekiame, ūkininkai ir žemės ūkis sulauks jiems priklausančio dėmesio, nes jie yra pagrindinė tikrai nacionalinės Vokietijos valstybės atrama.

Iš to išplaukia šie reikalavimai:

1. Vokietijos žemė, kurią įsigijo ir gina vokiečių tauta, turi tarnauti vokiečių tautai kaip namai ir pragyvenimo šaltinis. Tie, kurie užima žemę, privalo ją valdyti šia prasme.

2. Žemės gali turėti tik vokiečių tautos nariai.
3. Jų teisėtai įgyta žemė laikoma paveldimu turtu. Tačiau teisė valdyti nuosavybę siejama su pareiga ją naudoti valstybės interesais.
   Šiam įsipareigojimui prižiūrėti bus paskirti specialūs teismai; juos sudarys visų žemės valdų departamentų atstovai ir vienas valstybės atstovas.

4. Vokietijos žemė negali tapti finansinių spekuliacijų objektu ir negali teikti jos savininkui neuždirbtų pajamų. Ją gali įsigyti tik tas, kuris yra pasirengęs pats ją dirbti. Todėl valstybė turi pirmenybės teisę į kiekvieną žemės pardavimą.
   Draudžiama įkeisti žemę privatiems skolintojams. Reikalingas paskolas žemdirbystei lengvatinėmis sąlygomis ūkininkams suteiks arba valstybės pripažintos asociacijos, arba pati valstybė.

5. Už žemės naudojimą valstybei bus mokami mokesčiai, atsižvelgiant į turto dydį ir kokybę. Šis žemės mokestis panaikins bet kokį tolesnį žemės apmokestinimą.
6. Negalima nustatyti griežtos taisyklės dėl įdirbimo apimties. Mūsų gyventojų politikos požiūriu mums reikia daug mažų ir vidutinio dydžio ūkininkų.

Machine Translated by Google

ūkiai. Tačiau didelio masto ūkininkavimas atlieka labai svarbų vaidmenį ir, jei jis išsaugo sveikus santykius su mažesnėmis įmonėmis, yra pateisinamas.

7. Paveldėjimo įstatymas bus reikalingas siekiant užkirsti kelią turto padalijimui ir skolos kaupimasis ant jo.

8. Valstybė turi teisę pasisavinti žemę, už kurią mokama tinkama kompensacija. suteikta:

a) kai jis nepriklauso tautos nariui;

b. kai – Žemės teismo sprendimu – nustatoma, kad jo savininkas dėl blogo elgesio ūkininkavimas nesivadovauja nacionaliniais interesais;

c) siekiant joje įsikurti nepriklausomiems ūkininkams, kai savininkas pats jos nedirba;

d. kai to reikia specialiems valstybės tikslams, atitinkantiems nacionalinius interesus (pvz., susisiekimui, krašto apsaugai). Neteisėtai (pagal Vokietijos įstatymus) įgyta žemė gali būti konfiskuota be atlygio.

9. Valstybės pareiga yra kolonizuoti atsilaisvinusią žemę pagal schemą, pagrįstą aukštais gyventojų politikos sumetimais. Žemė bus skiriama naujakuriams kaip paveldima nuosavybė tokiomis sąlygomis, kurios sudarys sąlygas pragyvenimui. Naujakuriai bus atrenkami atsižvelgiant į jų pilietinį ir profesinį tinkamumą. Ypatingas palankumas bus rodomas ūkininkų sūnums, kurie neturi paveldėjimo teisės.

Rytinių sienų kolonizavimas yra nepaprastai svarbus. Šiuo atveju vien ūkių įkūrimo nepakaks, reikės įkurti ir prekybinius miestelius, susijusius su nauja pramonės šaka. Tai vienintelis būdas sudaryti sąlygas mažesniems ūkiams tapti pelningu verslu.

Vokietijos užsienio politikos pareiga bus numatyti dideles erdves augančios Vokietijos gyventojų maitinimui ir apgyvendinimui.

4. Ūkininkų klasė turi būti auginama ekonomiškai ir išsilavinusiai

1. Dabartinis žemdirbių skurdas turi būti nedelsiant sumažintas atleidus nuo mokesčių ir imantis kitų skubių priemonių. Tolesnis įsiskolinimas turi būti sustabdytas įstatymu sumažinant paskolų palūkanų normą iki prieškario laikotarpio lygio ir imantis neatidėliotinų veiksmų prieš turto prievartavimą.

2. Valstybės politika turi būti tokia, kad ūkininkavimas apsimokėtų. Vokietijos žemės ūkis turi būti saugomas tarifais, valstybiniu importo reguliavimu ir nacionalinių mokymų sistema.

Žemės ūkio produktų kainų nustatymas turi būti išlaisvintas nuo rinkos spekuliacijų ir turi būti sustabdytas stambių tarpininkų, kurių verslo perdavimą žemės ūkio asociacijoms turi skatinti valstybė, vykdomas žemės ūkio interesų išnaudojimas.

Tokių profesinių organizacijų užduotis – sumažinti ūkininkų einamąsias išlaidas ir padidinti gamybą. (Padargų, mėšlo, sėklų, veisimo medžiagų tiekimas)

Machine Translated by Google

(palankiomis sąlygomis kaupiamos atsargos, patobulinimai, kova su kenkėjais, nemokamos konsultacijos, cheminiai tyrimai ir kt.) Valstybė teikia visokeriopą pagalbą organizacijoms, joms atliekant savo užduotis. Visų pirma, valstybė turi reikalauti gerokai sumažinti dirbtinių trąšų ir elektros energijos išlaidas ūkininkams.

3. Organizacijos taip pat turi įtvirtinti ūkio darbininkų klasę kaip ūkininkų bendruomenės narius, remdamosi socialine prasme teisingomis sutartimis. Šių klausimų priežiūra ir arbitražas bus valstybės funkcija. Geriems darbininkams turi būti sudarytos sąlygos pakilti iki ūkininkų statuso. Taip reikalaujamas ūkio darbininkų gyvenimo sąlygų ir darbo užmokesčio pagerėjimas prasidės, kai tik pagerės bendra ūkio padėtis. Kai šios sąlygos pagerės, nebereikės samdyti užsienio darbo jėgos žemėje, ir šis paprotys ateityje bus uždraustas.

4. Nacionalinė ūkininkų klasės svarba reikalauja, kad valstybė skatintų techninį žemės ūkio išsilavinimą. (Nepilnamečių įstaigos, žemės ūkio mokyklos su labai palankiomis sąlygomis gabiems, bet be pajamų jaunuoliams.)

5. Profesinės organizacijos negali suteikti visos ūkininkų klasei reikalingos pagalbos; tai gali padaryti tik NSDAP politinis judėjimas už Vokietijos laisvę.

Kaimo gyventojai yra neturtingi, nes visa vokiečių tauta yra neturtinga. Klaidinga manyti, kad viena darbininkų klasė gali išvengti visos vokiečių bendruomenės likimo, – ir nusikaltimas kurstyti pavydą tarp miestiečių ir kaimo žmonių, kurie yra susieti gerame ar blogame.

Ekonominė parama dabartinėje politinėje sistemoje negali duoti ilgalaikio pagerėjimo, nes politinė vergovė yra mūsų žmonių skurdo priežastis, ir tik politiniai metodai gali ją pašalinti.

Senosios politinės partijos, kurios buvo ir yra atsakingos už nacionalinį pavergimą, negali būti lyderiais laisvės kelyje.

Mūsų būsimoje valstybėje profesinių organizacijų laukia svarbios ekonominės užduotys; net ir dabar jos gali atlikti daug parengiamųjų darbų ta kryptimi; tačiau politinei išsivadavimo kovai, kuri turi padėti naujos ekonominės tvarkos pamatus, jos netinka; nes tą kovą reikės kovoti ne vienos profesijos, o visos tautos požiūriu.

Judėjimas, kuris tęs politinę kovą už išsivadavimą iki galo yra NSDAP

(pasirašė) Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

NSDAP politika dėl žemės nuosavybės

Gottfriedo Federio atsakymas

1930 m. sausio 25 d . „Deutsche Tageszeitung“ (Nr. 47) numeryje buvo paskelbta keletas Brandenburgo žemės sąjungos vadovų mums pateiktų klausimų. Jų pagrindinis tikslas buvo gauti NSDAP požiūrio į privačią žemės nuosavybę, paveldėjimą, kreditų gavimą, tarifus, kainų reguliavimą, pelno pasidalijimą ir į bendro socialinio-politinio bei rinkimų-taktinio pobūdžio klausimus apibrėžimą.

Aš.

Siekiant išsklaidyti nerimą dėl bet kokio vėlesnio savavališko partijos programos 17 punkto aiškinimo, pirmasis klausimas buvo suformuluotas taip: „Ar NSDAP pasirengusi garantuoti, kad ji

nesipriešins?
žemės nuosavybė“.

Atsakymas: Nacionalsocializmas pripažįsta privačią nuosavybę kaip principą ir pateikia ją
esant valstybės saugomam.

Ji sieks išlaikyti sveiką visų įmonių, tiek mažų, tiek didelių, derinį šalies ekonominiame gyvenime.

Visos programos dvasia aiškiai įrodo, kad nacionalsocializmas, būdamas įsitikinęs ir nuoseklus marksizmo priešininkas, visiškai atmeta jo pražūtingą pagrindinę visuotinio konfiskavimo doktriną ir laiko nuolatinę žemdirbių klasę geriausiu ir patikimiausiu nacionalinės valstybės pagrindu.

Tačiau nacionalsocializmas, būdamas ryžtingas didžiųjų kapitalistų, kurių tikslas – mobilizuoti visas žemės ūkio vertybes ir išstumti ūkininkus mokesčiais bei palūkanomis už paskolas, priešininkas, reikalauja valstybės apsaugoti ūkininkus nuo stambiojo verslo interesų agresijos.

Mums reikia stiprios, sveikos ūkininkų klasės, laisvos nuo interesų vergijos ir mokesčių tironijos.

II.

Antrasis klausimas buvo adresuotas man asmeniškai, nes mane paskyrė Hitleris
„galutinis visų su Programa susijusių klausimų arbitras“.

„Koks yra nacionalsocializmo požiūris į turto paveldėjimą ir...“
paveldėjimo pareigos?"

Atsakymas: Kadangi tai yra nacionalinės idėjos ramstis, nuosavybės tęstinumas, t. y. žemės, kurią žmogaus protėviai susigrąžino ir dirbo, paveldėjimas, yra natūrali pasekmė. Todėl nacionalsocializmas pripažįsta paveldėjimo principą, kaip ir žemės nuosavybės principą.

Machine Translated by Google

Jei turtas atitenka tolimiems giminaičiams, nacionalsocialistinė valstybė ims specialų mokestį, tačiau artimesnių giminaičių atveju jis bus apmokestinamas pagal tuo metu galiojantį tarifą.

III.

Šis klausimas buvo iškeltas dėl visiškai nepagrįsto nerimo dėl galimo privačių kapitalistų paskolų draudimo pasekmės žemės saugumui.

Atsakymas: Valstybė, norinti išlaisvinti žemės ūkio nuosavybę nuo skolų ir išgelbėti ūkininkus nuo profesionalių finansininkų nagų – tiek daug ūkininkų, kaip jau yra, išvijo žydai, – valstybė, norinti sugriauti kapitalizmo pinigų monopoliją ir panaikinti palūkanų vergiją, greičiausiai nesuteiks reikiamų kreditų ir neims didelių palūkanų; priešingai, nacionalsocializmas ketina visapusiškai padėti žemės ūkiui.

IV.

„Sugriaunant interesų vergiją.“ Neuždirbtų pajamų panaikinimas. „Kas yra Nacionalsocialistų partijos požiūris į išsaugotą ar paveldėtą kapitalą?

Atsakymas: Ar kuris nors ūkininkas šiandien turi „neuždirbtų pajamų“ dėl palūkanų reikalavimų, ar kuris nors žemės savininkas gali gyventi iš pinigų, sutaupytų iš rentos?

Tai reiškia, kad tarp kai kurių žemės savininkų, kuriems dar liko šiek tiek kapitalo, jaučiamas nerimas arba sąmoningai neteisingai suprantamas ar ignoruojamas tas pats esminis nacionalsocialistinės programos reikalavimas.

Pastaba: turime omenyje tiesiogine prasme „palūkanų vergijos sugriovimą“. Niekas neapibūdins nedidelių palūkanų sumų iš santaupų, hipotekos ar vyriausybės paskolos kaip palūkanų vergijos. Tai reiškia, kad tyčinė infliacija atėmė visas mūsų santaupas, o ūkininkas turi mokėti palūkanas už naujas hipotekas ir trumpalaikius kreditus tokiomis palūkanų normomis, kurios jį pražudo.

Tie, kurie pritaria dabartinės kapitalizmo sistemos laikymuisi, prieštarauja tikriesiems ūkininkų interesams ir pritaria tam, kad bankai ir jų agentai galėtų remtis žemės ūkiu. Visais kitais klausimais siūlyčiau skaitytojams susipažinti su savo brošiūromis „Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage“ ir „Das Programm der NSDAP“ („Vokietijos valstybė ant nacionalsocialistinių pamatų ir NSDAP programa“).

V.

Mūsų mokesčių politika aiškiai ir nuosekliai teigia: išlaisvinti vartotoją nuo... netiesioginių mokesčių naštą, o gamintoją – nuo mokesčių, kurie apsunkina jo verslą.

"Ar partija ketina panaikinti importo muitus?"

Atsakymas: Žemės ūkio partija turėtų žinoti, kad nacionalsocialistai Reichstage balsuodami absoliučiai pritarė apsaugos muitams žemės ūkio produkcijai, vadovaudamiesi savo principu – apsaugoti tautos darbą mieste ir kaime.

VI.

Pelno pasidalijimo klausimas. Čia neįmanoma nagrinėti šios plačios ir sudėtingos temos. Savo savaitraštyje „Die Flamme“ keliuose straipsniuose išsamiai aprašiau mūsų požiūrį.

Machine Translated by Google

Straipsnis „Deutsche Tageszeitung“ laikraštyje yra klaidinantis, nes jame cituojami sakiniai yra iš konteksto išimami. Aš asmeniškai manau, kad pelno pasidalijimas bendrąja kapitalistinių ir marksistinių idėjų mokyklų prasme nėra teisingas sprendimas. Šiuo klausimu mūsų programoje kalbama apie gamyklų darbininkus, ir nėra prasmės bandyti išsiaiškinti šio klausimo brošiūroje apie žemės ūkį.

VII.

Senatvės draudimo išmokų pratęsimas.

„Kaip siūloma surinkti lėšų šiam tikslui?“

Atsakymas: Šiuo metu yra numatytas senatvės draudimas, tačiau daugeliu atvejų jis yra nepakankamas ir laikomas skurdinimu. Kai bus panaikinta mokesčių našta ir tie, kurie dabar yra bedarbiai, bet gali dirbti, bus grąžinti į ekonominę sferą, bus pakankamai lėšų teikti pakankamas senatvės išmokas tiems, kurie nebedirba.

VII, IX, X.

Tai tik klausimai, susiję su partijos taktika, o ne su kokiais nors principais.

Būdami opozicijoje prieš koaliciją, kuri atnešė Vokietijai nelaimę, mes, žinoma, retkarčiais turime balsuoti už komunistus (nors mus nuo jų skiria visas pasaulis), kaip tai daro Vokietijos nacionaliniai ir Krikščioniškieji nacionaliniai ūkininkai. Mes neleidžiame niekam mums diktuoti, iš kur semtis šalininkų, bet kreipiamės į visus – darbininkus, buržuazus ir ūkininkus – kurie turi gerą vokišką širdį ir yra geros valios žmonės, trokštantys pamatyti parlamentinio valdymo klaidų ir apgailėtinos (taikos sutarčių) vykdymo politikos pabaigą. Mes nemanome, kad „socialinis bendravimas“ su kitomis partijomis yra tinkamas būdas išlaisvinti vokiečių tautą nuo marksizmo ir parlamentarizmo, nes tai veda prie politinių derybų. Niekas, išskyrus diktatoriškus veiksmus ir ryžtingą valdžios įgyvendinimą, negali ištraukti Vokietijos iš purvo.

Tauta nori ne gražių žodžių, o jėgos; ne derybų, o rimtų darbų mūsų vargšei, engiamos tautos labui.

Išsamus ir aiškus aukščiau išdėstytų teiginių aprašymas pateiktas nacionalsocialistų rinkinio „Unser täglich Brot: Basic Questions of German Agriculture“ 19 numeryje, kurį parašė Hermannas Schneideris iš Ekersdorfo, Namslau apygardos, ir kuriame aptariama visa nacionalsocializmo politika žemės ūkio atžvilgiu. Jame pateikiami gerai apgalvoti pasiūlymai, kaip atkurti kenčiančią Vokietijos ūkininkų klasę.

Nr. 16, dr. Buchnerio, yra puikus esė apie mūsų ekonominės politikos prasmę ir dvasią.

Nr. 12, kurį parengė pulkininkas Hierlas, aprašo mūsų nacionalinės gynybos politiką.

Baigdami pateiksime keletą pastabų apie tam tikrus klausimus, kuriuos mūsų politiniai priešai piktdžiugiškai ir melagingai pateikia, tikėdamiesi mums pakenkti.

Mūsų požiūris į nuolatinę pareigūnų klasę neabejotinai yra vertas dėmesio. Neturėtume būti tokie nuoširdūs didžiojo Prūsijos karaliaus gerbėjai, jei būtume prieš šią klasę. Tai, kuo užsienyje buvo armija, valstybei mūsų šalyje yra gryna, nepaperkama pareigūnų klasė. Garbė ir pareiga vėl turi tapti esminėmis mūsų pareigūnų savybėmis. Tokie pareigūnai, kurie yra raudonųjų ir juodaodžių valioje, būsimoje valstybėje išnyks; tokiems partijos laidų traukėjams garbė ir pareiga nereikalingos.

Machine Translated by Google

Teiginiai, kad nacionalsocialistai nusistatę prieš pareigūnus ir ketina sumažinti jų atlyginimus bei panaikinti pensijas, yra politinio melo, kurį platino mūsų priešininkų spauda, pobūdis. Priešingai, mes norime suteikti visiems tautos nariams, kurie visą gyvenimą ištikimai tarnavo Vokietijai, garbės pensiją, kuri išvaduos juos nuo rūpesčių senatvėje. Tik taip socialinė parama bus išlaisvinta nuo „skurdo“ stigmos.

Taip pat turime paminėti pensijų idėjos išplėtimą į savarankiškus amatus ir rankų darbo darbininkus. Nereikia rūpintis, kaip surinksime lėšų šiam tikslui. Kai nustosime kasmet mokėti tūkstančius milijonų užsienyje ir dar daugiau savo bankams, tik dalis šių sumų pakaks senatvės pensijoms mokėti.

Bedarbio pašalpa ir draudimas

Valstybės reikalas nėra pats savaime remti darbingus vyrus valstybės lėšomis. Mūsų požiūris į dabartinę paramos sistemą tiems, kurie negali užsidirbti pragyvenimui, niekada nepasikeitė; mes visada Parlamente reikalavome geresnių sąlygų bedarbiams.
Mes tai darome ne todėl, kad manome, jog tai teisinga padėtis, bet todėl, kad tokia vyriausybė kaip dabartinė, kurios idiotiška užsienio ir vidaus politika nuvedė darbo jėgą, maisto gamybą ir visą prekybą į bedugnės kraštą, privalo paleisti savo politiką iš rankų į rankas.

Valstybė, kuri negali sugrąžinti į ekonominį pasaulį milijonų darbingų vyrų, nusipelno būti nušluota; taigi, jei ji nesugeba finansiškai išspręsti nedarbo mažinimo problemos, mes tik gūžčiojame pečiais.

Įvairūs išpuoliai prieš pašalpų sistemą, net jei ir pateisinami, kai kalbama apie piktnaudžiavimo šia socialine parama atvejus, neatbaido mūsų nuo principo, kuriuo tikime. Žinoma, tarp beveik 3 000 000 bedarbių gali būti 2 ar 300 000 liūdnai pagarsėjusių tinginių, kurie mielai grįžtų į darbą, jei pašalpa būtų panaikinta, neturime pamiršti, kad vis dar yra mažiausiai 2,5 milijono gerų darbuotojų, tarnautojų, inžinierių, technikų, meistrų, tarnautojų ir kt., kurie desperatiškai ieško darbo ir negali jo rasti. Būtent dėl mūsų visiškai nepagrįstos valstybės politikos nesėkmės neįmanoma pakeisti apgailėtinų bedarbių pašalpų.

Išpuoliai prieš religiją ir dvasininkiją

Negalime per daug kartų teigti, kad NSDA.P. nesvajoja pulti
Krikščioniškoji religija ir jos verti tarnai.

Mes puolame griaunančią centro ir Bavarijos liaudies partijos politiką; jos nepraleidžia progos šaukti „Bažnyčia pavojuje“, išskyrus atvejus, kai jos bendrauja su ateistine, Dievą neigiančia socialdemokratija.

Būtent todėl, kad turime tokį aukštą ir šventą žmogaus santykio su Dievu idealą, mums nepatinka matyti religiją, suterštą politinio konflikto purvu.

Machine Translated by Google

2. 25 taškai

Vokietijos nacionalsocialistinė darbininkų partija dideliame masiniame mitinge 1920 m. vasario 25 d. Miuncheno Hofbräuhous festivalio salėje paskelbė pasauliui savo programą.

Mūsų partijos Konstitucijos 2 skirsnyje ši programa paskelbta nekeičiama.

Programa

Vokietijos darbininkų partijos programa yra ribota laike: pasiekę joje paskelbtus tikslus, vadovai neketina kurti naujų, kad tik dirbtinai padidintų masių nepasitenkinimą ir taip užtikrintų partijos tolesnį egzistavimą.

1. Reikalaujame visų vokiečių sąjungos, kad būtų sukurta Didžioji Vokietija, pagrįsta teise apie tautų naudojamą apsisprendimo teisę.

2. Reikalaujame lygių teisių Vokietijos tautai bendraujant su kitomis tautomis ir Versalio bei Sen Žermeno taikos sutarčių panaikinimo.

3. Reikalaujame žemės ir teritorijos (kolonijų) savo žmonių maitinimui ir nereikalingų gyventojų apgyvendinimui.

4. Valstybės piliečiais gali būti tik tautos nariai. Tautos nariais gali būti tik vokiško kraujo turintys asmenys, kad ir kokia būtų jų tikėjimas. Todėl joks žydas negali būti tautos narys.

5. Kiekvienas asmuo, kuris nėra valstybės pilietis, Vokietijoje gali gyventi tik kaip svečias ir privalo būti laikomi užsienio įstatymų subjektais.

6. Balsavimo teisė dėl valstybės valdymo ir įstatymų leidybos priklauso tik valstybės piliečiui. Todėl reikalaujame, kad visi oficialūs paskyrimai, kad ir kokie jie būtų, Reiche, šalyje ar mažesnėse vietovėse, būtų suteikiami tik valstybės piliečiams. Mes prieštaraujame žalingam Parlamento įpročiui pildyti pareigas vien dėl partinių sumetimų, neatsižvelgiant į charakterį ar sugebėjimus.

7. Reikalaujame, kad valstybė pirmiausia įsipareigotų skatinti savo piliečių darbštumą ir pragyvenimą. Jei neįmanoma išmaitinti visų valstybės gyventojų, užsienio piliečiai (ne valstybės piliečiai) turi būti išvaryti iš Reicho.

8. Turi būti užkirstas kelias bet kokiai ne vokiečių kilmės imigracijai. Reikalaujame, kad visi ne vokiečiai, atvykę į Vokietiją po 1914 m. rugpjūčio 2 d., būtų nedelsiant įpareigoti išvykti iš Reicho.

9. Visi valstybės piliečiai yra lygūs teisių ir pareigų atžvilgiu.

10. Kiekvieno valstybės piliečio pirmoji pareiga turi būti dirbti su savo protu arba su savo kūnu. Individualaus asmens veikla negali prieštarauti visumos interesams, bet turi veikti bendruomenės rėmuose ir tarnauti bendram labui.

Machine Translated by Google

Todėl reikalaujame:

11. Pajamų, neuždirbtų darbu, panaikinimas.

Interesų vergijos panaikinimas.

12. Atsižvelgiant į milžiniškas gyvybių ir turto aukas, kurių iš tautos pareikalauja kiekvienas karas, asmeninis praturtėjimas dėl karo turi būti laikomas nusikaltimu prieš tautą.
Todėl reikalaujame negailestingo visų karo laimėjimų konfiskavimo.

13. Reikalaujame nacionalizuoti visus verslus, kurie iki šiol buvo suformuoti į bendroves (trustus).

14. Reikalaujame, kad pelnas iš didmeninės prekybos būtų padalytas.

15. Reikalaujame plataus masto senatvės aprūpinimo plėtros.

16. Reikalaujame sukurti ir išlaikyti sveiką vidurinę klasę, nedelsiant bendrai naudoti didmeninės prekybos patalpas ir jas pigiai išnuomoti smulkiems prekybininkams, taip pat kad būtų rodomas ypatingas dėmesingumas visiems smulkiems tiekėjams valstybei, rajonų valdžiai ir mažesnėms vietovėms.

17. Reikalaujame žemės reformos, atitinkančios mūsų nacionalinius poreikius, įstatymo dėl žemės konfiskavimo be atlygio bendruomenės reikmėms priėmimo; palūkanų už žemės paskolas panaikinimo ir bet kokios spekuliacijos žeme prevencijos .

18. Reikalaujame negailestingo persekiojimo tų, kurių veikla kenkia bendram interesui. Niekšai nusikaltėliai prieš tautą, lupikautojai, spekuliantai ir kt. turi būti baudžiami mirtimi, nepriklausomai nuo jų tikėjimo ar rasės.

19. Reikalaujame, kad Romos teisė, kuri tarnauja materialistinei pasaulio tvarkai, būtų pakeista visos Vokietijos teisine sistema.

20. Siekdama atverti kiekvienam gabiam ir darbščiam vokiečiui galimybę įgyti aukštąjį išsilavinimą ir tokiu būdu kilti karjeros laiptais, valstybė privalo apsvarstyti galimybę visapusiškai pertvarkyti mūsų nacionalinę švietimo sistemą. Visų švietimo įstaigų mokymo programos turi būti suderintos su praktinio gyvenimo reikalavimais.

Valstybės idėjos (valstybės sociologijos) supratimas turi būti mokyklos tikslas, pradedant nuo pirmųjų mokinio intelekto blyksnių. Reikalaujame, kad gabūs neturtingų tėvų vaikai, kad ir kokia būtų jų klasė ar užsiėmimas, būtų ugdomi valstybės sąskaita.

21. Valstybė privalo rūpintis tautos sveikatos lygio kėlimu, gindama motinas ir kūdikius, uždrausdama vaikų darbą, didindama fizinį pajėgumą privaloma įstatymų nustatyta gimnastika ir sportu, taip pat plačiai remdama klubus, užsiimančius jaunimo fiziniu ugdymu.

22. Reikalaujame panaikinti samdomą kariuomenę ir suformuoti nacionalinę kariuomenę.

23. Reikalaujame teisinės kovos su sąmoningu politiniu melu ir jo skleidimu spaudoje. Siekdami palengvinti Vokietijos nacionalinės spaudos kūrimą, reikalaujame:

---

[1] 1928 m. balandžio 13 d . Adolfas Hitleris paskelbė tokį pareiškimą: „Būtina atsakyti į klaidingą mūsų priešininkų NSDAP programos 17 punkto interpretaciją.“

Kadangi NSDAP pripažįsta privačios nuosavybės principą, akivaizdu, kad posakis „konfiskavimas be atlygio“ reiškia tik galimus teisinius įgaliojimus konfiskuoti, jei reikia, neteisėtai įgytą arba ne pagal nacionalinę gerovę valdomą žemę. Jis nukreiptas atsižvelgiant į nacionalinę gerovę. Visų pirma, jis nukreiptas prieš žydų bendroves, kurios spekuliuoja žeme.

Miunchenas, 1928 m. balandžio 13 d . (pasirašė) Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

a. kad visi laikraščių redaktoriai ir jų padėjėjai, samdantys vokietį kalba, turi būti tautos nariai;

b) kad prieš leidžiant ne vokiečių kalba leidžiamus laikraščius, būtinas specialus valstybės leidimas. Jie nebūtinai spausdinami vokiečių kalba;

c) kad ne vokiečiams įstatymu būtų draudžiama finansiškai dalyvauti Vokietijos laikraščių kūrime ar daryti jiems įtaką, o už įstatymo pažeidimą būtų baudžiama bet kurio tokio laikraščio uždarymu ir nedelsiant deportuojant su juo susijusį ne vokietį. Turi būti uždrausta leisti laikraščius, kurie neprisideda prie nacionalinės gerovės. Reikalaujame teisinio persekiojimo prieš visas meno ir literatūros tendencijas, kurios gali sugriauti mūsų, kaip tautos, gyvenimą, ir institucijų, kurios prieštarauja aukščiau minėtiems reikalavimams, slopinimo.

24. Reikalaujame laisvės visoms religijų konfesijoms valstybėje, kiek jos nekelia jai pavojaus ir neprieštarauja vokiečių rasės moraliniams jausmams.

Partija, kaip tokia, pasisako už pozityviąją krikščionybę, tačiau tikėjimo klausimu neprisiriša prie jokios konkrečios konfesijos. Ji kovoja su žydiška materialistine dvasia mumyse ir už mūsų ribų ir yra įsitikinusi, kad mūsų tauta gali pasiekti ilgalaikę sveikatą tik iš vidaus, remdamasi principu:

Bendri interesai aukščiau savęs.

25. Kad visa tai, kas išdėstyta pirmiau, būtų įgyvendinta, reikalaujame sukurti stiprią centrinę valstybės valdžią. Neabejotiną politiškai centralizuoto parlamento valdžią visam Reicho teritoriniam vienetui ir jo organizacijai; taip pat sudaryti Rūmus klasėms ir profesijoms, kad būtų įgyvendinti bendrieji Reicho įstatymai įvairiose Konfederacijos valstybėse.

Partijos lyderiai prisiekia eiti tiesiai į priekį – jei reikia, paaukoti savo gyvybių – užtikrinant pirmiau minėtų punktų įvykdymą.

Miunchenas, 1920 m. vasario 24 d.

卐 卐 卐 卐 卐

Po išsamių diskusijų visuotiniame narių susirinkime 1920 m. gegužės 22 d . buvo nutarta, kad „ši programa yra nekeičiama“. Tai nereiškia, kad kiekvienas žodis turi likti nepakeistas, ar kad bet kas, kas daroma siekiant pagilinti ar plėtoti programą, yra draudžiama, tačiau tai absoliučiai ryžtingai ir nepajudinamai aiškiai reiškia, kad joje išdėstyti principai ir pagrindinės idėjos negali būti keičiamos.

Negali būti jokio lankstymosi ar išsisukinėjimo iš tikslingumo sumetimų, jokio paslėpto kišimosi į labai svarbius – ir dabartinėms politikos, visuomenės ir ekonomikos santvarkoms labai nepageidaujamus – Programos punktus, jokio nuotaikų nukrypimo.

Adolfas Hitleris spausdina du pagrindinius savo punktus švino šriftu: Bendras interesas prieš savęs pažinimą – programos dvasia. Interesų vergijos panaikinimas – nacionalsocializmo esmė. Kai šie du punktai bus pasiekti, tai reikš artėjančios universalistinės visuomenės tvarkos „tikrojoje valstybėje“ pergalę prieš dabartinį Valstybės, tautos ir ekonomikos atskyrimą, veikiant griaunamai individualistinės visuomenės teorijos įtakai.

Machine Translated by Google

sukonstruota. Šiandieninė fiktyvi valstybė, engianti darbininkų klasę ir ginanti piratinį bankininkų bei vertybinių popierių biržos spekuliantų pelną, yra neapgalvoto privataus praturtėjimo ir žemiausio lygio politinio pelno siekimo arena; ji negalvoja apie savo žmones ir nesukuria jokių aukštų moralinių sąjungos ryšių. Pinigų galia, pati negailestingiausia iš visų galių, turi absoliučią kontrolę ir daro griaunančią, griaunančią įtaką valstybei, tautai, visuomenei, moralei, dramai, literatūrai ir visiems moralės klausimams, kuriuos sunkiau įvertinti.

Žinoma, šioje milžiniškoje kovoje negali būti jokių dvejonių, jokio atsitraukimo; tai arba pergalė, arba pralaimėjimas.

Kiek kitoks to paties pagrindinio principo požiūris, kurį pateikiau savo knygoje „Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage“ (F. Eher Nachf.), yra ne pakeitimas, o nuosekliai sujungtų punktų rinkinys, surinktas ir išdėstytas pagal įvairius politinius, ekonominius, finansinius, kultūrinius gyvenimo aspektus.

Jei mano pažiūros (žr. 22 psl.) galėtų būti vertinamos kaip besiskiriančios nuo 25 punktų arba jiems prieštaraujančios, Hitleris savo trumpoje pratarmėje niekada nebūtų pavadinęs mano knygos „mūsų judėjimo katekizmu“. Kiekvienas gali laisvai pasirinkti bet kurią iš pažiūrų pagal savo skonį, tačiau palyginęs jas tarpusavyje, jis neras, kad jos viena kitai prieštarautų.

Siekdami užtikrinti būsimą absoliutų sutikimą su mūsų Programoje išreikštais reikalavimais ir apsaugoti judėjimą nuo sukrėtimų, galinčių pakenkti bet kokiam judėjimui, –
Remdamasis profesionalių ir mėgėjų kritikų, niurzgėjų ir visažinių pateiktais „tobulinimo pasiūlymais“, Adolfas Hitleris 1926 m. vasario 11 d . Bamberge vykusioje visų rajonų organizatorių konferencijoje oficialiai paskyrė Gottfriedą Federį galutiniu visų su Programa susijusių klausimų teisėju.

Machine Translated by Google

3. Pagrindinės idėjos

Šioje brošiūroje siekiame kuo trumpiau ir paprasčiau išdėstyti esminius nacionalsocialistinės valstybės sampratos principus. Vėliau plačiau aptarsime šios sampratos sociologinius, teorinius ir dvasinius aspektus.

Taip pat nemėginsime aprašyti įvairių kitų politinių siekių ar tų, kurie juos atstovauja įvairiose partijose ir asociacijose – tai jau atskira užduotis, – o čia išdėstome tik esminius savo reikalavimų punktus.

Pasaulis atsirado iš chaoso, tvarka iš netvarkos, organizuotumas iš pašėlusios sumaišties.

Šiandien pasaulyje tvyro chaosas – sumaištis, kova, neapykanta, priespauda, plėšimai, žiaurumas, savanaudiškumas. Brolis atitolęs nuo brolio. Tos pačios tautos nariai puola vienas kitą, mirtinai subado žmogų vien dėl to, kad jis nešioja svastikos kryžių. Visi jie kenčia tą pačią naštą, tą patį nepriteklių; tačiau kas per pastaruosius mėnesius yra girdėjęs apie marksistinius darbininkus, puolančius ar žudančius savo darbdavius, partijos lyderius, bankininkus ir biržos kraugerius ar spekuliantus? Vienintelė chaoso auka yra geras, paprastas darbininkas. Marksistai pametė galvas ir plūsta prisijungti prie savo klasės plėšikų, tuo pačiu metu žiauriai atsigręždami prieš tuos, kurie pasiruošę ją gelbėti.

Nacionalistai ir kitos partijos yra vyriausybėje arba kovoja, kad patektų į ją kartu su tais, kurie sunaikino jų nacionalinius idealus ir dėl to praranda ir garbę, ir charakterį. Gynybos asociacijos stengiasi prasiskverbti „į valstybę“ – Severingo ir Gžesinskio valstybę – pacifistai, internacionalistai ir žydai, su kuriais, jų manymu, gali valdyti vyriausybę.

Jie išprotėjo! Vadinamieji „rechtskreise“ nesupranta, kad ereliai ir gyvatės, vilkai ir ėriukai, žmonija ir choleros lazdelė negali bendradarbiauti. Jie deda visas jėgas, kad sukurtų „tvarkos“ įspūdį netvarkai, politiniam chaosui, politiniam tuštumui. Tačiau jie nukreipia savo veidus prieš nacionalsocialistus, tuos „fanatikus“, kupini beprotiškos baimės, kad pastarieji gali atimti iš jų kai kurias buvusias privilegijas ir pozicijas, pamiršdami, kad jie viską prarado per tuos pačius žmones, iš kurių dabar reikalauja „dalies politinėje duonoje ir žuvyse“.

Pramonės įmonės, didelės ar mažos, turi tik vieną tikslą – pelną – tik vieną troškimą – kreditus – tik vieną protestą – prieš mokesčius; jos bijo ir gerbia tik vieną dalyką – bankus; jos gūžčioja pečiais dėl nacionalsocialistų reikalavimo sugriauti interesų vergiją.

Jų vienintelis troškimas – „siskolinti“. Didžiulę duoklę, kurią bankai išgauna iš paskolų be jokių rūpesčių ar darbo, jie laiko visiškai tvarkinga. Jie įkūrė ekonomiškas partijas ir balsavo už Daweso įstatymus, kurie yra pagrindinė didelių mokesčių priežastis.

Garbė pasitraukė iš verslo, kuris dabar yra galingų kompanijų rankose. Gamintojai pasidavė didžiajam finansui – didžiausiam savo priešui. Darbdaviai gamyklose ir biuruose, giliai įsiskolinę, turi tenkintis menkiausiais grašiais, nes visas darbo pelnas palūkanų ir dividendų pavidalu patenka į beasmenės pinigų valdžios kišenes.

Valdančius asmenis visiškai neįmanoma sustabdyti chaoso. Iš viršaus gniuždomi mokesčiais ir palūkanomis, iš apačios grasinami paskendusiųjų niurzgimais.

Machine Translated by Google

darbininkai, jie aklai prisirišo prie kapitalizmo kontroliuojamos valstybės, o dabartinio chaoso išnaudotojai leidžia jiems likti valdžioje tik kaip vergvaldžiams, valdantiems dirbančiąsias mases. Jų įniršis nukreiptas ne prieš marksizmo beprotybę, o prieš Kablio kryžiaus nešiotojus. Jie pamiršta, kad mes ir tik mes matėme artėjančią Vokietijos ekonomikos tragediją, ją suvokėme ir parodėme, kaip, laikui bėgant, Vokietija savo jėgomis galėtų atkurti pusiausvyrą.

Įvairių pavadinimų asociacijos, pagrįstos savo pagrindinėmis idėjomis – beviltiškos dabartiniame viešojo gyvenimo chaose, ieško būdų, kaip įvesti tvarką. Visa tai veltui, nes jos neturi ryšio su tauta kaip didele socialine visuma. Visos jos siekia tik gauti mažų privalumų savo kastai; be jokių politinių ar ekonominių principų, jos taiko savo veiksmus kiekvienai politinei partijai paeiliui. Jos lenkiasi esamai sistemai ir nusileidžia vadinamajai aukščiausiajai valdžiai.

Jie kainavo vokiečių tautai nesuskaičiuojamas sumas mokant nesuskaičiuojamai daugybei organizatorių, direktorių ir laidininkų, bet nė vienas iš jų nedaro nė menkiausios naudos. Infliacija – nusikalstama priemonė – atėmė iš visų klasių, taupumo, asociacijų narių, amatininkų santaupas. Koks nors naujas mokestis, tiesiai nuo žalio stalo, sugriauna daugelio metų darbu paremtas viltis. Po nesuskaičiuojamų susitikimų, diskusijų, delegacijų į vyriausybę įgytas pranašumas dažniausiai anuliuojamas dėl pragyvenimo išlaidų kilimo, kainų kilimo ar kritimo.

Chaosas ir beprotybė! Kaip ūkininkas gali gyventi taip persekiojamas? Kaip darbininkas gali pirkti, kai kainos nuolat kyla? Kokia nauda kelti pareigūnų ir darbuotojų atlyginimus, kai pragyvenimo išlaidų indeksas ir toliau kyla. Jie tiki, kad pagalbos teks valstybei – valstybei, kuri sukėlė visą skurdą ir priespaudą, kuri nėra „tautos tėvas“, o pinigų despotizmo tironas ir mokesčių rinkėjas.

Taigi jie vėl ir vėl kreipiasi į senąsias partijas, sakydami, kad jiems nerūpi politika ir jie priklauso... jokiai partijai ir tuo pačiu metu leisti apgailėtiniems partijos kivirčams tęstis kaip anksčiau.

Didžioji užduotis, kurią jam iškėlė nacionalsocializmas, yra ryžtas atkurti formą, išsklaidyti chaosą, vėl sutvarkyti pasaulį, kuris nukrypo nuo senųjų santvarkų, ir saugoti tą tvarką – aukščiausia platoniška prasme.

Čia reikėtų pasakyti, kad „tvarka“ nelaikome nei tariamos policinės valstybės tvarkos, nei papročių šventinto ir įstatymų leidžiamo finansų apiplėšimo, nei sindikatų, trestų ir kitų organizuotų nacionalinės išdavystės priemonių sąmokslų, kad ir kaip gerai jos „funkcionuotų“. Net plėšikų gauja turi „tvarką“, kalėjimai turi savo „taisykles“. Tačiau tautoje, imamoje kaip organiška visuma, kiekvienas mūsų viešojo gyvenimo aspektas rodo skausmą, pančių laikymąsi, slopinimą, nenuoširdumą ir pateikia chaotišką visų kovos prieš visus vaizdą.

Vyriausybė prieš žmones, partija prieš partiją, tuo pačiu metu sudarydama pačias nenatūraliausias sąjungas, darbdavys prieš darbuotoją, pirklys prieš gamintoją ir vartotoją, savininkas prieš nuomininką, darbininkas prieš ūkininką, pareigūnai prieš visuomenę, darbuotojas prieš... „buržuazija“, Bažnyčia prieš valstybę, kiekvienas aklai pataikauja savo priešininkui ir galvoja tik apie savo savanaudiškus interesus, savo pažangą ir pinigines. Niekas nepagalvoja, kad kitas turi teisę gyventi arba kad siekis savo savanaudiškų tikslų reiškia, jog kažkas kitas turi už tai mokėti. Niekas negalvoja apie savo kaimynų gerovę ar apie savo aukštesnes pareigas bendruomenei. Kvapą gniaužiantis asmeninės naudos siekimas. Sprensk alkūne savo kaimyną, kad jis galėtų tęsti, trypk jo kūną, jei nori iš to ko nors gauti – kam rūpėti? Toks yra šiuolaikinis verslas.

Neapgaudinėkime savęs. Esame didelių pasaulio pokyčių įkarštyje, ir natūralu, kad paprastos sielos, vargšės klajojančios dvasios, nemato išeities iš chaoso, ieško palengvėjimo...

Machine Translated by Google

nusižudyti arba manyti, kad artėja pasaulio pabaiga, prisijungti prie lenktynių dėl auksinio veršio ir aklai pulti į sūkurį. „Mėgaukitės, kol galite – po mūsų tvanas“.

Toks baisus smūgis tautos moralei įmanomas ir paaiškinamas tik tada, kai susvyruoja arba tampa klaidingas visas visuomenės intelektualinis pagrindas – ir iš tikrųjų matome, kad marksizmas, kapitalizmas ir mūsų viešojo gyvenimo lyderiai garbina tą patį dievą.
Individualizmas. Vienintelė paskata yra asmeninis interesas – gauti pranašumų savo siaurai gyvenimo klasei.

Vėliau pasirodys dar vienas šios serijos straipsnis, skirtas kruopščiam
sociologinis visuomenės konstrukcijos tyrimas.

Čia tik trumpai pabandysiu parodyti lyginamąjį vaizdą, kuo skiriasi organinės klaidos šiuolaikinėje valstybėje ir politinėje ekonomijoje nuo nacionalsocialistinės valstybės esmės. Šiandieninė doktrina yra tokia: visuomenė yra individų suma – valstybė geriausiu atveju – patogi individų ar asociacijų sankaupa.

Šią visuomenės struktūros doktriną galime palyginti su akmenų krūva. Vienintelis tikras dalykas joje yra atskiri akmens gabalai. Jo forma yra atsitiktinumo klausimas; ar akmuo yra viršuje, ar apačioje, nesvarbu. Rezultatas yra nei daugiau, nei mažiau nei krūva...
akmenys.

Tuo pačiu palyginimu, valstybė, atitinkanti mūsų nacionalsocialistinę visuomenės doktriną ir valstybės filosofiją, yra namas. Kalbant mechaniškai, namas taip pat susideda iš daugybės atskirų plytų – smėlio, cemento, sijų, langų, durų, grindų ir kt. Tačiau kiekvienas gali suprasti, kad namas, kambarys yra aukštesnis darinys, kažkas naujo, savotiško ir savaime užbaigto, daugiau nei vien sukrautų plytų suma. Kiekvienas gali suprasti, kad namas neatsiranda sudėjus į krūvą kelias atskiras dalis, o tik surinkus šias dalis pagal apgalvotą planą.

Taip yra su tauta. Tik tada, kai chaosas organiškai, sąmoningu planu, sutvarkomas ir užleidžia vietą formai, tik tada, kai iš dalių masės surenkama racionali visuma, gali atsirasti tikroji valstybė. Tik tada sudedamosios dalys įgaus tikslingą formą. Othmaras Spannas, buvęs Vienos universiteto rektorius, savo knygoje „Der wahre Staat“ ir Gesellschaftslehre puikiai paaiškino dabartinės individualistinės valstybės sociologinius pagrindus, priešingus aukštam visuotinės tvarkos idealui moksliniais principais pagrįstoje valstybėje.

Mes, nacionalsocialistai, sugalvojome frazę, kurią supranta visi žmonės:

Bendruomenė prieš individą.

Tik tarnaudamas bendram interesui kaip nacionalinės bendruomenės narys, individas atsibunda aukštesniam gyvenimui, kiekvienas savo vietoje. Tik taip kiekvienas pasieks tikrąjį socializmą, bendruomeniškumo jausmą, tikrąjį gyvenimą, įgis saugumo sąmonę ir supras, kad tik vadovaujant šiai idėjai, iš dabartinės apiplėšimo sistemos gali iškilti organiška nacionalinė vyriausybė ir būti naudinga bendruomenei ir kiekvienam jos nariui.

Šiandien individas yra bejėgė jėgų, kovojančių už viešpatavimą, auka; jo asociacijos bejėgės jam padėti. Nėra aiškiai suvokiama, kas yra tikrasis priešas – dykinėjantis spekuliantas ir išnaudotojas. Nepaisant marksistinio šūkio prieš kapitalizmą, pamaldžių centro pareiškimų, verslo pasaulio skundų dėl naštos...

Machine Translated by Google

mokesčiai ir palūkanos, niekas nesuvokia pasaulio priešo – finansų, kurie temdo pasaulį, ir jų atstovo – žydų magnato.

Visos klasės jautė interesų spaudimą; mokesčių rinkėjas sunkiai slegia kiekvieną gyventojų sluoksnį, – bet kas drįsta priešintis bankų ir vertybinių popierių biržos galiai? Kapitalas parodo savo charakterį augdamas, priešingai nei bet kokia patirtis kitur Žemėje, tarsi už savęs ribų be vargo ar darbo, palūkanų ir dividendų pagalba, ir kiekvieną minutę tapdamas vis galingesnis ir stipresnis. Velniškas melo principas nugalėjo kūrybinio darbo padorumą.

Sugriaukite, interesų vergija yra mūsų karo šūkis.

Žinau, kad šis reikalavimas, kuris yra kiekvieno kito pagrindas, net mūsų pačių gretose nėra tinkamai suprantamas visa savo didele reikšme. Pavyzdžiui, labai nedaug mūsų kalbėtojų išdrįsta pulti šį pagrindinį klausimą, nors dauguma jų jaučia, koks jis svarbus; vienas iš mūsų partijos šūkių yra „Kovok su kapitalu ir vertybinių popierių birža“. Tačiau kas iš tikrųjų yra „interesų vergija“, kaip ji veikia tautos ir individo gyvenimą, kaip „finansai“ pavergė gyventojus ir kokie yra teisingi bei praktiški metodai, kuriuos reikia taikyti jai palaužti, ir kokios būtų jos palaužimo pasekmės visiems gyventojams – nedaugeliui yra pakankamai aišku, kad jie galėtų tai paaiškinti savais žodžiais.

Savo didžiajame veikale „Mein Kampf“ (I tomas, p. 224–225) Adolfas Hitleris taip nurodė didžiulę šio klausimo svarbą: „Kai 1919 m. birželį klausiausi pirmosios Gottfriedo Federio paskaitos apie interesų vergijos sulaužymą, iš karto supratau, kad tai teorinė tiesa, nepaprastai svarbi vokiečių tautos ateičiai. Kova su tarptautiniu kapitalu ir finansais tapo pagrindiniu vokiečių tautos kovos už nepriklausomybę ir laisvę programos punktu.“

Visi rimti nacionalsocialistai pritaria šiam įsitikinimui, nes šio klausimo sprendimas reiškia žydų klausimo sprendimą – ir daug daugiau.

Antisemitizmas tam tikra prasme yra jausmo, slypinčio po visą mūsų judėjimą, pagrindas. Kiekvienas nacionalsocialistas yra antisemitas, bet nebūtinai kiekvienas antisemitas turi būti nacionalsocialistas. Antisemitizmas yra neigiamas; antisemitas atpažįsta nacionalinio maro užkrato nešiotoją, tačiau šis žinojimas dažniausiai virsta neapykanta atskiram žydui ir žydų sėkmei verslo gyvenime. Geriausiu atveju antisemitizmas sukyla, kad padėtų išvaryti žydą iš mūsų valstybės ir ekonominio gyvenimo. Antisemitas nesuka galvos dėl to, kaip ir kas toliau.

Jei net ir po to, kai žydai buvo išvaryti, vis dar būtų išlikęs dabartinio žydų dominavimo principas – savanaudiškumas prieš bendrąjį interesą – ir žydų bankininkystės bei kredito sistema, vis dar būtų pakankamai mišrios rasės žydų nesantuokinių žmonių ar net „normalių vokiečių“, kurie būtų pasirengę užimti žydų vietą ir siautėti prieš savo rasę, kaip ir šiandieniniai žydai, ir galbūt matytume daugybę „antisemitų“, sėdinčių ten, kur kažkada sėdėjo žydai.

Nacionalsocializmas, kurio pagrindinis reikalavimas – sugriauti interesų vergiją – iš esmės yra konstruktyvus. Jis kenkia giliau, o pasekmės yra daug platesnės.

Savo esė „Das Herzstück unseres Programs“ (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927) atkreipiau dėmesį į savitą padėtį, kurią mums suteikia reikalavimas tarp visų kitų partijų ir asociacijų. Visuose kituose mūsų reikalavimuose randame panašius ir lygiagrečius dešiniųjų ir kairiųjų partijų siekius. Jokia kita partija, išskyrus mūsų, negali parodyti jokio šio vieno reikalavimo atitikmens.

Machine Translated by Google

Visi žinome, kad nei kairieji su savo melagingu šūkiu „Šalin kapitalizmą“, nei dešinieji su savo frazėmis apie Tėvynę nepajėgūs pradėti naujos pasaulio epochos, nes nei marksistai, nei reakcionieriai negalėtų nieko pakeisti mūsų ekonomikos prigimtyje, o tik griautų, kaip tai daro komunistai Rusijoje. Jie nesugeba statyti...

kaip komunistai Rusijoje.

Ką turime omenyje sakydami „interesų vergija“?

Tautų padėtis, valdoma pasaulio žydų finansų.

Žemės savininkas yra pavergtas ir turi imti paskolas, kad finansuotų savo ūkininkavimo veiklą – paskolas su tokiomis didelėmis palūkanomis, kurios beveik suvalgo jo darbo rezultatus, – arba yra priverstas skolintis ir tempti hipotekas paskui save lyg švino svorį.

Taip pat ir darbininkas, dirbantis parduotuvėse ir gamyklose už menką atlygį, o akcininkas gauna dividendus ir premijas, už kurias nedirbo.

Taip pat ir uždirbanti vidurinioji klasė, kurios beveik visas darbas skiriamas palūkanoms už banko overdraftus sumokėti.

Taip yra su visais, kurie turi užsidirbti duoną protiniu ar fiziniu darbu, o palyginti nedidelė dalis, be darbo ar vargo, gauna didžiulį pelną iš savo dividendų, spekuliacijų ir banko akcijų. Mes nekalbame apie taupius taupytojus ir smulkius kapitalistus –
nors jie taip pat skolingi arba buvo skolingi savo laimėjimus klaidingai sistemai, – bet visą jų gyvenimą daug kartų didesnė nei jų menkos palūkanos buvo iš jų atimta mokesčių forma, kad mes galėtume lengvai sau leisti grąžinti jiems senatvėje dalį jų visų uždarbio, kuris buvo atimtas. Apie tai papasakosiu vėliau.

Taip pat ir pramonininkas, kuris kruopščiai sukūrė savo verslą ir laikui bėgant pavertė jį bendrove. Jis nebėra laisvasis agentas, bet turi tenkinti godžią direktorių valdybą ir savo akcininkus – jei nenori būti išstumtas.

Taip pat ir visos šalys, kurios savo deficitą dengia paskolomis.

Ši vergija žada pražūtį bet kuriai tautai, kuri perduoda pinigų valdžiai, bankininkams, savo suvereniteto teises namuose, savo finansų, geležinkelių, mokesčių ir muitų kontrolę, kaip tai padarė Vokietija, priimdama Daweso įstatymą.

Kūrybinis darbas yra toje pačioje valdžioje, jei pirmiausia galvoja apie pinigus. Šiandien
pinigai, „verslo tarnai“, tapo darbo šeimininku, iš tikrųjų brutaliu tironu.

Interesų vergija yra tikroji prieštaravimų – kapitalo ir darbo, kraujo ir pinigų, kūrybinio darbo ir išnaudojimo – išraiška.

Šios vergijos sulaužymo būtinybė yra tokia didžiulė mūsų tautai ir mūsų rasei, kad vien nuo to priklauso mūsų tautos viltis pakilti iš gėdos ir vergijos; iš tikrųjų, viltis susigrąžinti laimę, klestėjimą ir civilizaciją visame pasaulyje.

„Tai ašis, apie kurią viskas sukasi; tai daug daugiau nei vien finansų politikos būtinybė. Nors jos principai ir pasekmės giliai įsiskverbia į politinį ir ekonominį gyvenimą, tai yra pagrindinis ekonominių studijų klausimas, todėl paveikia kiekvieną individą ir reikalauja iš kiekvieno sprendimo: – tarnauti tautai ar neriboti privatūs praturtėjimai. Tai reiškia socialinio klausimo sprendimą.“

Visus „pasaulio klausimus“ galima apibūdinti vienu žodžiu, kuris kyla kaip liepsna iš chaoso; tuo pačiu metu nesuskaičiuojami pranašai ir knygos negali išsemti visų klausimų, kylančių iš to žodžio.

Machine Translated by Google

Šiuo metu negalime daugiau pasakyti apie šį didžiulį pagrindinį nacionalsocializmo principą. Savo brošiūrose jau nušviečiau visas esmines problemos puses: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft – Miunchenas, 1926 m. (dabar nebespausdinama); Der Staatsbankrott, Die Rettung – Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik – Diessen, 1921 m. ir Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage – Frz. Eher Nachf., Miunchenas, (visas galima įsigyti mūsų partijos bibliotekoje Miunchene, Thierschstr. 11).

Norint išsamiai išnagrinėti šią problemą, reikia intensyvių studijų, nes praktinė ekonomika per pastaruosius 50 metų taip tiksliai sekė kapitalizmo idėją, kad visiems, kurie su ja užaugo, reikia visiškai pakeisti orientaciją, kad išsivaduotų iš jos.

Netrukus pasirodys brošiūra šia tema, kurioje mūsų nariai paaiškins šią itin svarbią būsimos nacionalistinės valstybės užduotį.

Be dviejų gana naujų mūsų programos pagrindinių principų, pateiktų aukščiau, mes
privalau paminėti ir kitus dalykus, susijusius su bendrąja valstybės politika.

Mūsų valstybės politikos principas trumpai tariant, yra toks: Vokietijos Reichas yra vokiečių namai.

Tai didysis visos mūsų užsienio politikos principas, apimantis Vokietijos politinį išsivadavimą, visus mūsų rasinės politikos reikalavimus ir narystės valstybėje sąlygas.

Mūsų ekonominis principas yra toks: nacionalinės ekonomikos pareiga yra aprūpinti visuomenę būtiniausiais dalykais. gyvenimo, o ne užtikrinti didžiausią įmanomą kapitalo pelną.

Šis ekonominės politikos principas apima esminį nacionalsocializmo požiūrį į privačią nuosavybę ir į įvairias verslo formas, nuo labai mažų iki labai didelių – sindikatus, trestus – taip pat į didžiuosius moralinius klausimus, kurie turi būti gyva jėga versle, kad „nacionalinė ekonomika“ netaptų vien tautos išnaudojimu ir būtų valdoma vien dėl pelno!

Mūsų principas finansų srityje yra toks:

Finansai egzistuos valstybės labui; finansų magnatai nesudarys...
Valstybė valstybėje.

Šis principas apima seisminį pokytį. Jis susijęs su praktinėmis priemonėmis, kurių reikės imtis norint sugriauti interesų pančių sritį – finansų nacionalizavimu, kredito sistemos ir bankų sistemos kontrole.

Kiekviena iš šių užduočių yra nepaprastai svarbi mūsų programos požiūriu. Jos apima visus mokesčių teisės aktus, o galutinė – ir, regis, neįmanoma –
Valstybės be mokesčių tikslas.

Mūsų principas socialinių dalykų atžvilgiu yra toks:

Visuotinė gerovė yra aukščiausias įstatymas iš visų.

Šis mūsų principas tiesiogiai prieštarauja dabartinei praktikai, pagal kurią kiekviena klasė, kiekviena profesija socialinėje politikoje stengiasi išsikovoti pranašumą savo konkrečiai grupei, neatsižvelgdama į bendrąjį interesą. Mes norime sudaryti sąlygas visiems susirasti būstą ir visiems užsidirbti pragyvenimui, taip pat norime įdiegti bendrą pagyvenusių žmonių globos sistemą.

Kalbant apie švietimo ir moralinę pažangą, mūsų nekintamas principas yra toks: visas darbas šia kryptimi turi būti atliekamas vien tik vokiečių tautybės požiūriu. Mūsų tautos moralinės ir intelektualinės jėgos negali įsakymu ar jėga įvesti naujo Renesanso, naujos klasikinės meno epochos. Reikės sustabdyti patirtas skriaudas.

Machine Translated by Google

dėl mūsų vokiečių meninio ir intelektualinio gyvenimo žydų diktatūros rankose, ypač per spaudos nuodijimą.

Be šios svarbios viešojo gyvenimo srities, žinoma, yra daugybė kitų patobulinimų, į kuriuos reikia atsižvelgti.

Akivaizdu, kad mūsų teisės sistema turės būti modifikuota, kad atitiktų naujų institucijų įvairovę; kad turės būti pašalintas skandalas dėl rinkimų į Parlamentą demokratiniu balsavimu ir kad po pereinamojo diktatūros laikotarpio turėsime nuspręsti dėl išorinės, matomos valstybės formos ir federalinių valstybių vidaus funkcijų.

Tačiau jau šioje trumpoje apžvalgoje galime matyti šių klausimų plačius aspektus
kai susiduriama akis į akį su nepaprastais esminiais mūsų Programos principais.

Tai nėra esminis dalykas – iš tikrųjų mums nesvarbu, ar būsime monarchija, ar respublika, ar turėsime 5, ar 25 valstybių federaciją, su sąlyga, kad visos jos bus Vokietijos valstybės, sujungtos po stipria centrine valdžia, susidūrus akis į akį su užsieniečiu, ir su sąlyga, kad tik Vokietijos valstybės piliečiai namuose gyvens laimingi ir patenkinti.

Machine Translated by Google

4. Išsamūs programos reikalavimai

kaip suformulavo Gottfriedas Federas knygoje „Der deutsche Staat“.

Pritraukiant naujus narius, bus aiškiau taikyti toliau pateiktą Programos formą. Mažesnės nuostatos suskirstytos į svarbesnes antraštes, atitinkančias ankstesniame skyriuje išdėstytus principus.

NSDAP politinė ir ekonominė programa

Mūsų tikslas – Vokietijos atgimimas vokiškai laisvai vokiška dvasia.

Šio tikslo priemonės yra šios:

1. Politinis principas: Vokietijos Reichas yra vokiečių namai.

    a. Užsienio politikoje:

        • Homogeninės nacionalinės valstybės, apimančios visą vokiečių rasę, sukūrimas.

        • Energingas Vokietijos interesų atstovavimas užsienyje.

    b. Rasinėje politikoje:

        • Homogeninės nacionalinės valstybės, apimančios visą vokiečių rasę, sukūrimas.

        • Energingas Vokietijos interesų atstovavimas užsienyje.

    c. Vidaus politikoje:

        • Tik vokiečiai, kurie išpažįsta visišką bendrystę su Vokietijos dvasia ir likimu, gali naudotis valstybės piliečio teisėmis.

        • Asmuo, kuris nėra vokietis, Vokietijos valstybėje gali gyventi tik kaip svečias ir pagal užsienio teisę.

        • Vokiečių teisės turi pirmenybę prieš užsienio šalių piliečių teises.

2. Mūsų ekonominis principas: Valstybės pareiga – aprūpinti pragyvenimui būtiniausiais dalykais ir ne tam, kad kapitalui būtų užtikrintas kuo didesnis pelnas.

    a. Nacionalsocializmas pripažįsta privačią nuosavybę kaip principą ir ją saugo įstatymas.

    b. Tačiau nacionalinė gerovė reikalauja, kad būtų nustatytos ribos turto kaupimui asmenų rankose.

    c. Visi vokiečiai sudaro bendruomenę bendrai gerovei skatinti ir kultūra.

    d. Kiekvieno vokiečio pareigos dirbti ribose, gerbiant privačios nuosavybės neliečiamybę, kiekvienas vokietis gali laisvai užsidirbti ir disponuoti savo darbo rezultatais.

Machine Translated by Google

e) Skatinamas sveikas visų verslo formų, tiek mažų, tiek didelių, derinys visose ekonominio gyvenimo srityse, įskaitant žemės ūkį.

f. Visos esamos įmonės, kurios iki šiol veikė kaip bendrovės, turi būti nacionalizuotam.

g. Lupikavimas, spekuliacija ir asmeninis praturtėjimas kito sąskaita ir žala tautos bus baudžiamas mirtimi.

h. Įvesti vienerių metų įpareigojimą dirbti (valstybei), privalomą kiekvienam Vokiečių.

3. Mūsų finansinis principas: finansai turi egzistuoti valstybės labui; finansų magnatai negali sudaryti valstybės valstybėje. Todėl mūsų tikslas – sulaužyti interesų pančius.

a. Valstybės, taigi ir tautos, skolų mažinimas dideliems finansų namams, kurie skolina su palūkanomis.

b. Reichsbanko ir emitentų nacionalizavimas. c. Visų svarbių viešųjų objektų

(vandens energijos, geležinkelių ir kt.) aprūpinimas pinigais ne paskolomis, o suteikiant beprocentes valstybės obligacijas arba nenaudojant grynųjų pinigų.

d. Fiksuoto valiutos kurso įvedimas užtikrintu pagrindu.

e. Nacionalinio verslo plėtros banko (valiutos reformos) įsteigimas, skirtas teikti neprocentines paskolas.

f. Esminis mokesčių sistemos pertvarkymas remiantis socialiniais-ekonominiais principais. Vartotojo atleidimas nuo netiesioginių mokesčių naštos ir gamintojo – nuo nepakeliamų mokesčių (fiskalinė reforma ir mokesčių atleidimas).

4. Mūsų socialinis-politinis principas: visuotinė gerovė yra aukščiausias įstatymas.

a. Plataus masto senatvės draudimo plėtra nacionalizuojant anuitetų sistemą. Kiekvienam Vokietijos valstybės nariui turi būti užtikrintas pakankamas pragyvenimo šaltinis sulaukus tam tikro amžiaus arba, jei jis tampa nedarbingas visam laikui, iki to amžiaus.

b. Visų gamybinėse įmonėse dalyvaujančių asmenų dalyvavimas pelne pagal efektyvumą ir amžių. Atsakomybė už užduoties įgyvendinimą nacionaliniu požiūriu taip pat bus dalijamasi.

c) Viso karo ir revoliucijos metu gauto pelno, kuris nėra sąžiningo darbo rezultatas, taip pat lupikautojų ir pinigų grobikų turto konfiskavimas socialiniams tikslams.

d. Būsto trūkumo mažinimas vykdant plačias naujas statybas visame Reiche, taikant 20 punkte siūlomas priemones (naujas nacionalinis bankas).

5. Mūsų kultūrinis tikslas – kad visi mokslai ir dailieji menai klestėtų politiškai laisvos ir ekonomiškai sveikos valstybės pagrindu.

Šio tikslo bus siekiama šiomis priemonėmis:

a. Jaunimo ugdymas, kad po didžiojo pasaulio būtų sveikas kūnu ir laisva siela vokiečių kultūros tradicijos.

b. Visiška įsitikinimų ir sąžinės laisvė.

c. Ypatinga krikščioniškų konfesijų apsauga.

d. Atbaidyti dogmas, kurios prieštarauja vokiečių moraliniams instinktams ir kuriose yra dalykų, kenkiančių valstybei ir tautai.

Machine Translated by Google

e. Atbaidyti visas blogas įtakas spaudoje, literatūroje, teatre, mene ir kino teatruose.

f. Mokymo laisvė Vokietijos vidurinėse mokyklose; nutarimo sudarymas kilnių dvasių vyrų klasė.

6. Kariniai reikalai.

a. Padaryti tautą efektyvią, leidžiant kiekvienam laisvam vokiečiui tarnauti ir neš rankos.

b. Apmokamos kariuomenės panaikinimas.

c) Nacionalinės armijos, vadovaujamos aukštos kvalifikacijos profesionalių karininkų korpuso, sukūrimas nacionalinei gynybai.

7. Kitos rekomendacijos.

a. Spaudos reforma. Visų žurnalų, kurie prieštarauja nacionalinei gerovei, slopinimas. Griežta atsakomybė už visą neteisingą ir tyčia suklastotą žvalgybinę informaciją.

b. Rinkimų teisės įstatymų pakeitimas siekiant panaikinti demoralizuojančius rinkimų varžybų metodus ir išrinktųjų imunitetą.

c) Specialių prekybos ir profesijų rūmų steigimas.

d. Teismų reforma, susijusi su žemės įstatymais – nuosavybės teisių į žemę pripažinimas kaip principas; teisės skolintis iš privačių šaltinių užstatant žemę draudimas; valstybės pirmenybės teisė, ypač užsieniečių ir žydų atveju; valstybės įgaliojimai administruoti turtą savininko blogo valdymo atveju.

Civilinė teisė – gerokai padidinta asmens garbės, sveikatos apsauga, priešingai nei vienpusė nuosavybės teisių teisinė apsauga, kuri vyrauja šiandien.

e. Valstybės teisės reforma.

Vokiškam charakteriui tinkamiausia valstybės forma yra suvereni valdžia, apjungiama centrine asmenine valdžia. Vėliau tauta turi nuspręsti, ar šią centrinę asmeninę valdžią naudos išrinktas monarchas, ar prezidentas.

Reicho federalinis pobūdis.

Vokiečių tautos, sudarytos iš daugelio šalių, glaudžiai susijusių rasės ir istorijos, konstitucija reikalauja, kad kiekviena valstybė būtų labai nepriklausoma vidaus reikaluose.

Reicho reikalas yra atstovauti vokiečių tautai užsienyje ir pasirūpinti pasais, muitine, taip pat armijai ir laivynui.

Yra trys pagrindinės kliūtys, trukdančios įgyvendinti šią nacionalinę programą:
Socializmas: marksizmas, parlamentinė sistema ir kapitalistiniai magnatai.

1. Mūsų antimarksistinė kampanija nukreipta prieš žydo Karlo Markso griaunamąsias doktrinas – klasių karo, kuris skaldo tautą, privačios nuosavybės panaikinimo, kuris daro verslą neįmanomą, – ir prieš visą ekonominį materialistinį istorijos požiūrį.

Machine Translated by Google

2. Mūsų kampanija prieš parlamentus nukreipta prieš vadinamųjų liaudies atstovų, kurie, būdami neliečiami, niekada negali būti praktiškai patraukti atsakomybėn už savo sprendimų pasekmes, neatsakingą veiklą; taip pat prieš visas iš šios sistemos kylančias blogybes (moralinę korupciją, nepotizmą, godumą), kurios galiausiai veda prie blogio – vyriausybės, kuri priklauso nuo tokio parlamento.

3. Mūsų kampanija prieš Mamoną, kuri yra aukštesnė už kitas dvi, yra nukreipta prieš visą pasaulį apimančią pinigų galią, t. y. nuolatinį mūsų tautos išnaudojimą, kurį vykdo didžiosios skolinimo įstaigos.

Tai taip pat milžiniška kova su sielas žudančia, materialistine godumo ir godumo dvasia su visais jos griaunančiais palikuonimis mūsų viešajame, komerciniame ir kultūriniame gyvenime.

Pagrindinė kova vyksta tarp dviejų pasaulio teorijų, kurias reprezentuoja dvi iš esmės skirtingos struktūros – kūrusi ir kurianti dvasia bei nerami, godi dvasia. Kūrybinę dvasią, giliai įsišaknijusią, bet dvasine patirtimi pranašesnę už likusį pasaulį, daugiausia neša arijų rasė; godžią dvasią, niekur neturinčią šaknų, siekiančią tik materialių, komercinių dalykų, daugiausia reprezentuoja žydai.

Nacionalsocializmas, kaip ir antisemitizmas, pagrindine blogio priežastimi laiko žydų materialistinę dvasią; tačiau jis žino, kad ši didžiausia istorijoje kova neturi apsiriboti vien semitų dvasios sunaikinimu; todėl didžioji nacionalsocializmo programa gerokai peržengia antisemitinį norą griauti, nes ji siūlo teigiamą konstruktyvų vaizdą, rodantį, kaip turėtų atrodyti nacionalsocialistinė darbo ir pasiekimų valstybė, kai ji bus užbaigta.

Kai tik šis aukštas tikslas bus pasiektas, Nacionalsocialistų partija automatiškai iširs; nes nacionalsocializmas tada bus visas visos vokiečių tautos gyvenimas. NSDAP nėra politinė partija įprastąja šio žodžio prasme, bet yra ta tautos dalis, kuri yra pasitikinti savimi ir užtikrinta ateitimi, kuri susibūrė aplink stiprius ir ryžtingus lyderius, kad išvaduotų Vokietiją iš gėdos ir bejėgiškumo užsienyje ir iš demoralizacijos šalyje, kad ji vėl taptų stipri ir gerbiama užsienyje, o moraliai ir ekonomiškai sveika šalyje.

„Vokietijos Reichas yra vokiečių tautos namai.“

Kiekvienas šio valstybės politikos principo žodis yra lyg kirtis rimbu, atsižvelgiant į apgailėtiną šiandieninę padėtį.

„Vokietijos Reichas“ – kur šiandien yra Vokietijos Reichas? Ar Vokietija gali teigti esanti nepriklausoma valstybė? Ne! Net ir patys savimi patenkinti valstybių teisės ekspertai negalėtų apibūdinti tokios šalies, kokia yra dabar Vokietija, kaip tokios, kuri visiškai naudojasi visomis savo suvereniteto teisėmis.

Penkios svarbiausios valstybės teisės yra: suverenitetas savo teritorijoje, kariuomenė, finansus, vidaus administravimą ir komunikacijas ir galiausiai teisingumą.

Tereikia bet kuriam paprastam žmogui taip paaiškinti tautos teises pagal tarptautinę teisę ir palyginti tai su šiandienine Vokietijos padėtimi, ir tampa aišku, kad nebeįmanoma teigti, jog suverenus „Vokietijos Reichas“ jau egzistuoja.

Mūsų teritorijos kontrolė yra pasityčiojimas, nes Prancūzija, kada panorėjusi, gali užgrobti Vokietijos žemę neprašydama leidimo ir nepatirdama pasipriešinimo. Čekai, lenkai, danai

Machine Translated by Google

gali drąsiai įsiveržti į Vokietijos teritoriją nebijodami kliūčių. „Prakeiktas senasis režimas“ menkiausią sienos pažeidimą interpretavo visiškai kitaip. Karinis įsiveržimas į Vokietijos teritoriją tuomet reiškė „karo padėtį“.

Norėdama apsaugoti savo teritorinį suverenitetą, tautai reikia ginkluotųjų pajėgų, galinčių atremti bet kokį išpuolį prieš jos žemę, taigi ir prieš jos piliečių gyvenimus bei laimę. Laisva valstybė negali leisti užsienio valstybei tikrinti jos veiksmų ar turėti teisės spręsti dėl jos armijos dydžio, įrangos, ginkluotės, garnizonų; jei ji tai daro, ji tikrai nėra „suvereni“; ji negali valdyti savo valdžios priemonių; ji atsisakė savo karinių pajėgų kontrolės. Vokietija tai padarė nusileisdama priešo nusiginklavimo ir kontrolės komisijoms.

Vokietija jau buvo patyrusi šį pažeminimą pagal paliaubų sąlygas ir prarado savo tarptautines teises.

Nepaisant to, ji galėjo išlaikyti dalį savo vidaus kontrolės; bet vos tik karinė kontrolė buvo sunaikinta, finansų magnatai pasinaudojo proga neribotai išnaudoti vokiečių darbo jėgą.

Pirmiausia, purvinas revoliucijos srautas užliejo Vokietiją; tada lupikautojai ir spekuliantai, socialdemokratų išdavikai, chaoso sūnūs, dezertyrai, kalėjimo paukščiai pasidalijo valdžia su demokratais ir centru, o už ir virš visų finansininkų, žydai, vykdė savo reikalus. Netrukus buvo iškviesti vadinamųjų nacionalinių partijų laisvieji masonai, ypač brolis Stresemannas. Netrukus laukė paskutinis smūgis. Ekspertai su savo Dawes įstatymu atėmė iš Vokietijos jos finansų kontrolę, kuri buvo išmainyta saujelei žydų, Vokietijos ir užsienio finansų magnatams. Reichstagas atleido geležinkelius, o kartu su jais ir visą susisiekimo kontrolę, taip pat didelę dalį mokesčių ir muitų kontrolės, perduodamas juos Reparacijų komisarui.

Teisingumo kontrolė beveik nebeegzistuoja. Okupuotose apygardose galioja užsienio karinė teisė; likusioje Vokietijos dalyje galioja specialūs nuostatai, pavyzdžiui, skirti Respublikos gynybai; teisių nesaugumas, organizuotas viešas apiplėšimas pagal vadinamuosius Aufwertungsgesetze, verčiančius teismus paskelbti neteisingumą teisingumu.

Vokietija nebėra suvereni valstybė. Ji – vergų kolonija. Vokiečiai engiami, metami į kalėjimus, jiems draudžiama laisvai kalbėti – vien todėl, kad jie vis dar „vokiečiai“ ir trokšta panaikinti vergiją.

Taip, mes norime vėl turėti laisvą Vokietiją, ir šis būsimasis Vokietijos Reichas bus vokiečių namai – ne tik tvarkos palaikymo mašina, ne tik „valstybė“, „valdžia“, „vyriausybė“, saujelės valdančiųjų giminių sinekūra, bet Namai, tas žavesio žodis – meilė namams, mieli, saulėti, mylimi. Pakyla gimtosios žemės kvapas, klajūnas virpa iš džiaugsmo, jausdamas gimtąją žemę po kojomis; jį su ja saisto kraujo ryšiai.

Namų jausmas yra saugumo jausmas, ir iš jo pražysta graži namų meilės gėlė. Valstybė ir tauta negali turėti geresnio tikslo nei šis.

Tai svarbiau nei atsargi socialinė politika, nei nedarbo draudimas, nei būsto projektai, nors iš tiesų nuosavas būstas yra viena stipriausių paskatų meilei namams.

Namai yra daugiau nei „imperatoriškoji valstybė“, kuriai tarnaujama – tiek iš entuziazmo, tiek iš... priverstas.

Tai daugiau nei administravimas, daugiau nei savo interesų gynimas, daugiau nei lopšys galvijams ar asmens ir turto apsauga. Visi šie viešieji objektai turi tarnauti namų sampratai. Lygiai taip pat, kaip namų idėja turi ypatingą žavesį vaikams tinkamai auginant...

Machine Translated by Google

organizuota šeima, tarsi savas kambarys, sukelia visai kitokius jausmus nei kambarys viešbutyje ar kalėjimo kameroje; namai yra kažkas neapsakomai švelnaus ir kartu galingo, pranašesnio už asociacijos dėl tikslo idėją, kuri yra liberali – parlamentinė – demokratinė socialinės valstybės samprata.

Valstybės politika

Principas: Vokietijos Reichas turi būti namai vokiečiams – ne žydams, rusams (komunistams), socialdemokratams, kurie neturi tėvynės, vadinamos Vokietija (Crispien), nei visiems užsieniečiams, kurie ilgesnį ar trumpesnį laiką apsistoja Vokietijos žemėje.

Mes griežtai ir iš esmės prieštaraujame Veimaro konstitucijai, kurioje kalbama tik apie „vokiečių piliečius“, bet ignoruojama „vokiečio“ samprata tautine, tiksliau, rasine prasme.

(a) Užsienio politika.

1. Tvirtos nacionalinės valstybės, apimančios visas vokiečių rasės šakas, sukūrimas.

Visas vokiečių kraujas, nesvarbu, ar jis gyventų Prancūzijos, Danijos, Lenkijos, Čekijos ar Italijos suverenitete, bus sujungtas Vokietijos Reiche. Mes reikalaujame nei mažiau, nei daugiau, nei buvo reikalaujama iš mūsų priešų – vokiečių teisės nuspręsti priklausyti savo tėvynei, Vokietijos valstybei.

Mes reikalaujame visų vokiečių teisių Sudetų Vokietijoje, Elzase-Lotaringijoje, Lenkijoje, Austrijos Sąjungos kolonijoje ir valstybėse, kurios paveldėjo senąją Austriją. Tačiau šis reikalavimas aiškiai atmeta bet kokį polinkį į imperializmą; tai paprastas ir natūralus reikalavimas, kurį kiekviena stipri tauta iškelia kaip savo natūralų poreikį.

2. Stiprus Vokietijos interesų atstovavimas užsienyje yra dar viena ir būtina pasekmė a punkto.

Paprastai į svetimas šalis vyksta geriausi, darbščiausi ir drąsiausi – inžinieriai, tyrinėtojai, profesoriai, pirkliai, gydytojai – kartu su savimi pasiimdami vokiečių kultūrą. Jie yra didžiosios vokiečių nacionalinės šeimos nariai, kuriai jie niekada neturi dingti. Būdami užsienyje, jie turi teisę tikėtis apsaugos iš namų. Jie turėtų būti ne tik kultūros skleidėjai, bet ir sąmoningi germanų idėjos skleidėjai pasaulyje; ne „žmonijos apaštalai“, o šiaurietiškos idėjos nešėjai.

Tie, kurie atstovauja Vokietijai užsienyje, neturėtų įgyti užsienietiškų įsitikinimų, o laikytis savo pranašesnio vokiško charakterio. Mūsų Užsienio reikalų ministerija turi būti išvalyta geležine šluota. Turime nutraukti pataikavimą užsieniečiui Erzbergerio ir Stresemanno būdu, ir pamatysime, kad stiprus Vokietijos interesų atstovavimas bus visiškai kitaip gerbiamas, o dėmesys Vokietijos norams, o ne panieka, bus rezultatas.

(b) Rasinė politika.

3. Žydų ir visų ne vokiečių kilmės asmenų pašalinimas iš visų atsakingų pareigų viešajame gyvenime.

Šis reikalavimas mums, nacionalsocialistams, yra toks natūralus, kad nereikia jokių papildomų paaiškinimų; tačiau neįmanoma pateikti įtikinamų argumentų trumpai tiems, kurie nesupranta mūsų rasinės doktrinos principų.

Machine Translated by Google

Kiekvienas, kuris į žydą žiūri kaip į „žydų religijos valstybės pilietį“, o ne kaip į nevienalytę, segreguotą tautą, parazitišką savo charakteriu, nesugebės suprasti šio reikalavimo esmės. Jei žmogus sakytų ar manytų, kad kopūstas, atsitiktinai išaugęs braškės viduryje, yra braškės augalas ir kad iš jo galima gauti gerų braškių, jis klysta taip pat, lyg manytų, kad liūtuko jauniklis, patekęs į avių bandą, dėl to tapo avimi. Vokietis nebūtų geras vyriausybės pareigūnas Kinijoje ar Indijoje, ir mes nenorėtume, kad kinas ar hotentotas būtų iždo pareigūnas ar Vokietijos miesto meras.

Ir vis dėlto būtų geriau, kad Vokietijoje valdytų Enveris Paša arba Čang Kai Čekas, nei žydas, turintis laisvę reikšti savo griaunančias rasines savybes.
Neabejotina viena – revoliucija atlaisvino tvarkos pančius valstybėje ir kad ilgamečiai žydų bankininkai, taip pat žydai iš Rytų, neseniai imigravę į Vokietiją, praturtėjo nuskurdindami Vokietiją. Mes visi tai matėme ir patyrėme; tai visada vyko – šis Šiaurės šalių institucijų irimas. „Šiai gudriai tautai yra tik vienas kelias – ji neturi ko tikėtis, kol bus palaikoma tvarka.“ (Goethe Plundersweileno mugėje)

Todėl reikalaujame:

4. Kad būtų sustabdyta Rytų žydų ir kitų parazitinių užsieniečių imigracija ir
kad nepageidaujami užsieniečiai ir žydai būtų deportuoti.

Didžiosios infliacijos metu žydai iš Galicijos ir Lenkijos plūdo į Vokietijos miestus kaip parazitai. Nors namų labai trūko, jie netrukus buvo labai gerai apgyvendinti, o vokiečiai turėjo slėptis po urvus. Jie pradėjo savo purviną verslą, supirkdami viską – perlus, persiškus kilimus, deimantus, auksą, sidabrą, platiną, karo paskolas, tūkstančio markių banknotus, varį, šviną, literatūrą, teatrus, grūdus (garintuvų kompanija). Jie greitai tapo akivaizdžiai turtingi ir „normalių vokiečių“ akyse įgijo vokiečių statusą.

Sprendžiant šią problemą, kompromisas yra visiškai nepriimtinas. Turime turėti administratorius, kurių rasiniai įsitikinimai yra aiškūs ir nepalenkiami. Rasės sveikata turi būti atkurta praktiškai taikant antisemitinį požiūrį, o mūsų tauta turi būti pasukta į šiaurę, remiantis Šiaurės šalių idėja.

Šis klausimas galbūt nebūtinai priklauso NSDAP „laikinajai programai“; bet visi turime aiškiai suprasti, kad su vokiečių tauta daug ką galima padaryti, kol ji nebus „nudebarduota“.

Tačiau čia ir dabar galime teigti, kad siaubingą rasinį nuosmukį pavyko sustabdyti – bent jau teoriškai – tik dėl nepaprasto susidomėjimo, kurį apskritai sukėlė rasės klausimai, ir dėl daugybės knygų šia tema; tačiau tik tvirtas ir nuolatinis darbas gali leisti mums pasiekti realios pažangos.

(c) Dėl valstybės pilietybės reikalaujame:

5. Kad tik vokiečiai, tikintys vokiečių kultūra ir bendru likimu,
visi vokiečiai naudojasi valstybės piliečio teisėmis.

Machine Translated by Google

Net ir čia reikia nubrėžti ribas. Žmonės, kurie, nors ir gimę Vokietijoje, sąmoningai elgiasi taip, kad kenktų tautai ir valstybei, gauna ir vykdo įsakymus iš užsienio, t. y. neprisiima bendro likimo dalies, negali turėti pilietybės teisių; bus daug tokių, kuriems turėsime atimti iš šios teisės teikiamą garbę.

6. Ne vokiečiai gali gyventi Vokietijos valstybėje tik kaip svečiai ir bus laikomi kaip užsienio teisės subjektas.

Tai būtinas principas, skirtas visiems laikams nutraukti amžiną pataikavimą užsieniečiui. Tačiau tai nereiškia, kad neturėtume šiltai priimti užsienio šalies piliečių ir su jais nesielgti gerai kaip su svečiais, jei tik jie elgsis tinkamai; bet

7. Vokiečių teisės ir interesai turi pirmenybę prieš užsienio tautos pavaldinių teises ir interesus.

Mūsų tolesnių reikalavimų nebūtina detaliai įtraukti į mūsų programą. Pavyzdžiui, užsieniečius liečiančių įstatymų forma bus išspręsta vėliau, taip pat ir žydų išstūmimo metodai. Negalima tikėtis, kad principų programa bus veiksmų programa, kurioje bus pateiktos taktinės detalės, kaip užtikrinti viršenybę ir pan. Aš visiškai prieštarauju pernelyg griežtam mūsų programos fiksavimui, nes šioje didelėje kovoje pirmiausia turime nustatyti principus, nuo kurių niekada neatsitrauksime ir neimituosime buržuazinių ir socialistinių partijų balsų gaudymo metodų.

Ekonominė politika

Nacionalinės vyriausybės pareiga yra aprūpinti žmones būtiniausiais gyvenimo dalykais, o ne... užtikrinti didžiausią įmanomą pelną kapitalui.

Paprastiems, aiškiai mąstantiems žmonėms gali kilti įtarimas, kad skelbti šį akivaizdų faktą kaip principą yra nereikalinga. Gamintojui, ūkininkui, amatininkui, fabrikantui įprasta, kad tai, ką jis pagamina, arba sunaudoja, arba suvartoja – jis pats, arba, kaip prekybos prekę, kiti.

Jo akimis žiūrint, verslas, nesusijęs su gamyba ar vartojimu, yra absurdiška, neįmanoma, prieštaraujanti sveikam protui.

Tai veda mus prie vieno iš didžiausių intelektualinių sunkumų mūsų verbavimo darbe. Mūsų tautiečiai tikriausiai pasakys: – Žinoma, jūsų natūralus požiūris į darbo ir ekonomikos prasmę bei tikslus yra visiškai teisingas, bet, deja, mūsų vadinamoji šiandieninė politinė ekonomija jokiu būdu neatsako į šį natūralų teiginį. Atidžiau įsižiūrėję, atrasite siaubingų savybių, kurios visiškai prieštarauja akivaizdžiai visos nacionalinės politinės ekonomijos pareigai.

O kaip dėl pinigų skolintojų ir spekuliantų? Ar šie visuotiniai plėšikai bent pagalvoja apie pragyvenimui būtiniausių prekių teikimą? Ne! Ar jie užsiima vertybių kūrimu, ar jie ką nors gamina? Ne! Jie yra plėšikai ir išdavikai ekonomine prasme ir tik kaupia turtus sau.

O kaip bankai? Jie cirkuliuoja pinigus ir teikia „kreditą“. Taip; bet tai daro paštas, ir pigiau, greičiau ir geriau; ir kam bankai teikia kreditą? – Kam

Machine Translated by Google

vargstančioms, dirbančioms masėms, neturinčioms savo namų, namų statybai, būtiniausių būstų poreikių patenkinimui? Ne! Arba ūkininkams, arba tiems, kurie valdo verslą ir gamina bei platina būtiniausius ekonominius daiktus? Ne veltui ir tik tuo atveju, jei siūlomas užstatas, viršijantis natūralų įsipareigojimą grąžinti; be to, jie ima palūkanas. Ar bankams rūpi, ar gamintojų klientai aptarnaujami gerai, pigiai ir greitai, ar būtiniausi ekonominiai daiktai tiekiami greitai, pigiai ir su deramu dėmesiu? Ne! Jų vienintelė mintis yra gauti pelno iš palūkanų, komisinių ar kaip ten bevadintųsi bankinis pinigų pasiūlos panaudojimo procesas. Ką bankai gamina? Nieko! Ką jie uždirba? Didžiules sumas.

Taigi pinigų skolintojai, spekuliantai, bankai, finansininkai netenkina būtinybės, o gauna didžiulį pelną iš vyraujančios kapitalistinės sistemos – iš tikrųjų jie tironizuoja ir išnaudoja šių dienų antisocialią ekonominę sistemą. Pagrindinis ekonomikos uždavinys – užtikrinti, kad palūkanos už paskolas būtų stabilios, t. y. darbininkai būtų priversti dalį savo uždarbio atiduoti „miestui“. Ką daro fabriko savininkas, arba, kaip jį vadina darbininkai, „išnaudotojas“ ir „kraujasiurbis“? Mokėdamas kuo mažesnius atlyginimus, naudodamas prastesnės kokybės medžiagas, masinės gamybos, vidurkindamas ir taikydamas aukštas mažmenines kainas, jis stengiasi gauti kuo didesnį pelną.

Jis negalvoja apie savo darbuotojų skurdą; jam nerūpi, jei jo prekes tenka greitai išmesti kaip šiukšles – juo geriau, nes tai reiškia daugiau darbo ir daugiau pelno jam pačiam. Kvaili žmonės vėl ir vėl veržiasi paskui pigias šiukšles, jei tik jos būtų patraukliai išdėliotos.

Jam svarbiausia yra kapitalo grąža, o būtiniausių pragyvenimo priemonių aprūpinimas – tik antroje vietoje.

Vis dėlto jis kažką daro. Jis duoda darbo.

Tikrasis fabriko savininkas yra visai kas kita – tas, kuris suvokia savo, kaip ekonominio lyderio, aukštą užduotį. Jis privalo turėti aukštą moralinę vertę – bent jau ekonomine prasme.
Jo užduotis – atrasti tikruosius žmonių ekonominius poreikius – jei jis yra ir išradėjas, jis pats atlieka šį novatorišką darbą. Jis privalo kuo labiau sumažinti savo išlaidas ir jas paskirstyti kuo geriau, kuo labiau sumažinti kainas, kad jo prekės patektų į rinką; palaikyti gamybos kokybę ir kiekį, gerai mokėti savo darbuotojams, kad jie galėtų laisvai pirkti prekes, visada galvoti apie įrenginių ir prekybos metodų tobulinimą ir atnaujinimą. Jei jis visa tai teikia pirmenybę savo versle, jis „aprūpina būtiniausius gyvenimo poreikius“ geriausia ir aukščiausia šio žodžio prasme, o pelnas atsiras pats savaime, jam netapus pirmuoju tikslu. „Geriausias ir visuotinai žinomas tokio tipo gamintojo pavyzdys yra Henry Fordas. Mūsų sunkiojoje pramonėje yra ir kitų vardų, kurie yra tokie pat aukšti, –“

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens ir daugelis kitų.

Tokių verslų pobūdis yra visiškai kitoks, kai jų asmeniškai nekontroliuoja aukštos moralės žmonės, kurie rūpinasi savo darbuotojų interesais, o yra perduoti beasmenėms ribotos atsakomybės bendrovėms.

Kol įmonės įkūrėjas yra ir pagrindinis akcininkas bei gali išlaikyti savo produktų aukščiausios kokybės standartus, viskas gali būti gerai; tačiau vos tik įvyksta pertvarkymas, jį nustelbia kapitalistinių akcininkų interesai. Buvę savininkai, vadovai, dabar pasikliauja akcininkams atstovaujančia valdyba, siekdami pagerinti verslo metodus ir darbo sąlygas, – o akcininkai neturi jokio intereso (išskyrus vergvaldžio) dėl darbuotojų gerovės ir darbo kokybės, kol...

Machine Translated by Google

Iš to gaunami dividendai yra dideli. Nuosavybės akcijų įvedimas turėjo labai niokojančią įtaką, nes bet koks atsitiktinis spekuliantas gali užvaldyti akcijas ir iš tikrųjų tapti didelių pramonės įmonių savininku, nieko apie jas nežinodamas. Vertybinių popierių biržai akcijos ir obligacijos tėra popieriai, su kuriais jie gali žaisti. Jiems nerūpi gamybos ir darbo sąlygos, dauguma jų negalėtų pasakyti, kokie produktai ar rinkodaros, darbo, darbo užmokesčio ir priežiūros sąlygos yra versle, kurio savininkai jie yra pagal įstatymą. (!) Ir savininkais jie iš tikrųjų yra vien todėl, kad atsitiktinai užvaldė tos ar anos gamyklos akcijas rinkoje.

Dabar panagrinėkime šią padėtį atsižvelgdami į jos poveikį politinei ekonomijai, kad suprastume kapitalistinės sistemos korumpuotą pobūdį.

Šiandien verslas siekia tik kapitalo grąžos.

Didelės mažmeninės prekybos parduotuvės taiko skirtingus metodus. Jos puoselėja „trauką“, „blefą“, „vidutiniškumo nustatymas“, „prabangos daiktai“ ir žadinti nebūtiniausių daiktų troškimą, kaip parodžiau aukščiau.

Didingi rūmai, pastatyti pasitelkiant visus rafinuotumo menus, kviečia įsigyti, regis, pigių, bet dažniausiai visiškai nenaudingų daiktų ir, siūlydami lengvas mokėjimo sąlygas, vilioja savo klientus išleisti įvairiausias sumas grynai prabangai. Tualetai įrengiami tam, kad žmonės galėtų ilgai praleisti parduotuvėse, kurios tokiu būdu tampa tiesiog išlaidavimo židiniais, nes tegul niekas nemano, kad gauna ką nors dovanų. Tikrai pasiturintys žmonės neperka didelėse parduotuvėse; jie žino, ko nežino vargingesnis – kas perka pigiai, tas perka brangiai. Ar minios, perkančios tuose rūmuose, įsivaizduoja, kad jie buvo pastatyti ne už jų sutaupytus centus? Ar jie mano, kad išvengs pinigų eskalatoriams, liftams, tualetams, pasakiškam apšvietimui?

Taip pat supraskite, kad didelės parduotuvės pražūtingi smulkiųjų parduotuvių savininkams, kad jie žiauriai išnaudoja namų darbuotojus ir savo darbuotojus, kad pagaminta produkcija dažniausiai yra šiukšlės. Geresnės prekės paprastai yra brangesnės nei gerbiamose specializuotose parduotuvėse, o tai pateisina mūsų kovą su didelėmis parduotuvėmis. Mes jas laikome ypatinga kapitalistinės idėjos forma, veikiančia praktiškai, kuri neužtikrina būtiniausių pragyvenimo priemonių, o yra skirta tik didžiuliam pelnui akcininkams generuoti.

Atsižvelgiant į šią vyraujančią gyvenimo būtinybių užtikrinimo sampratą (kuri, kaip turėtume pastebėti, neturi nieko bendra su komunistine ekonomikos schema), šis klausimas užima pirmąją vietą mūsų požiūryje į privačią nuosavybę.

8. Nacionalsocializmas pripažįsta privačią nuosavybės teisę kaip principą ir ją saugo įstatymu, jei ji įgyjama ir naudojama garbingai. Mes negalime to čia aptarti, bet kiekvienas, teisingai suprantantis terminą „darbas“, greitai supras, kad „darbo“ produktas turi būti dirbančiojo nuosavybė. Gamintojas nesupras, kodėl jo darbas ar jo vertė turėtų būti neaiškios „bendruomenės“ nuosavybė, taip pat jis lengvai nepripažins, kad jo darbo vaisiai turėtų atitekti individui, kapitalistui. Todėl teisingas „darbo“ reikšmės supratimas natūraliai veda prie privačios nuosavybės pripažinimo.

   Galiausiai yra dar viena tema – namų samprata. Namai nėra realybė, nebent jie iš tikrųjų būtų patiės žmogaus nuosavybė, o jo patiės namai priglaudžia jo patiės šeimą. Žmogaus patiės vaisiai ir daržovės iš savo sodo skanesni nei valgis, suvalgytas perpildytame valgykloje. Kiekvienas, kas nepažįsta turto troškimo ir turėjimo džiaugsmo, nesupras privačios nuosavybės pripažinimo svarbos. Toks žmogus niekur neturi šaknų, keista, kad...

Machine Translated by Google

Grobio tipo žmogus visada pavydus, visada ieško kažko naujo, ką galėtų įsigyti, o šiaurietis, tvirtas žemdirbys, savo idėjose yra absoliučiai kuklus. Jis nenori daugiau, nei gali gauti savo darbu. Darbininkas nenori turėti gražios vilos, kurios niekada negalėtų uždirbti; jis nori gražaus savo namo, o ne samdomo, už kurį per savo gyvenimą mokėtų tris ar keturis kartus daugiau, nei kainavo namo statyba. Tačiau žydas, kapitalistas, – jis nenori būti pririštas prie jokio žemės sklypo; jo idealas – didelis seifas, prikimštas čekių, hipotekos dokumentų ir vekselių. Jo tikslas – turtas ne nuosavybe, o kitų žmonių įkeistu turtu. Jis nedirba, bet ir nesiilsi, kol nesukaupia obligacijų pluoštų, suteikiančių jam valdžią visiems, kuriems jis paskolino pinigų. Kitas mūsų programos reikalavimas suformuluotas siekiant tam padaryti galą.

9. Tautos gerovė reikalauja, kad būtų nustatytos turto kaupimo ribos.
asmenų rankose.

Turtas pats savaime nėra žalingas; priešingai, gerai tvarkomas turtas duoda naudos visiems, kurie su juo susiję. Tačiau vėlgi, būtent kapitalistinė paskolų sistema turtą iš palaiminimo pavertė prakeiksmu; tai yra apiplėšimas. Didžioji masė neturinčių darbininkų40 ir įsiskolinusi vidurinioji klasė vis labiau ir labiau tolsta nuo turtingųjų; nesuskaičiuojama daugybė smulkių savininkų yra areštuojami dėl skolų, o finansininkų, kurie nepažįsta nei tėvynės, nei gimtinės, galia darosi vis grėsmingesnė, jiems sėdint savo šiuolaikinėse plėšikų-baronų pilyse – bankuose. Siekdama tai įveikti, nacionalinė valstybė pasirūpins, kad:

10. Visi vokiečiai bus sujungti į darbo bendruomenę, skirtą skatinti
bendrą gerovę ir kultūrą.

Ši darbo bendruomenės idėja reiškia universalistinės visuomenės sampratos ekonominį paneigimą. Visas darbas ir gamyba turi būti įtraukti į aukštesnę tarnavimo bendruomenei idėją. Tai jokiu būdu neprieštarauja asmeninėms pastangoms ir darbštumui, tačiau reiškia, kad individuali pažanga neturi vykti kitų žmonių sąskaita. Šis reikalavimas išreiškiamas toliau pateiktu punktu.

11. Laikydamasis bendros kiekvienam vokiečiui tenkančios darbo pareigos ir pripažindamas privačią nuosavybę kaip principą, kiekvienas vokietis turi laisvę užsidirbti bet kokiu būdu ir laisvai disponuoti savo darbo rezultatais.

Tai, kas išdėstyta pirmiau, aiškiai atmeta marksizmo ir aukštųjų finansų socializacijos schemas. Valstybė turi apimti kuo daugiau laisvų egzistencijų, susietų socialine tarnystės idėja. – Žinoma, neįmanoma valdyti smulkių kasyklų, aukštakrosnių, valcavimo staklynų, laivų statyklų, tačiau šimtas tūkstančių laisvų ir nepriklausomų batsiuvių meistrų yra geriau nei penkios milžiniškos batų fabrikėlės.

Dideli žemvaldžiai Šiaurės ir Rytų Vokietijoje yra produktyvesni, kai yra valdomi dideliu mastu, nei jei juos valdo smulkūs ūkininkai. Maži ūkininkai geriausiai veikia, kai yra lengvai pasiekiami iš miestų ir kaimų. Kitas mūsų punktas reikalauja, kad:

12. Sveikas įvairių rūšių, didelių ir mažų, verslų, įskaitant ūkininkavimą, derinys.
bus išlaikytas.

13. Didelės įmonės (sindikatai, trestai) yra nacionalizuojamos. Šis reikalavimas atitinka mūsų bendrą kovą su kapitalistine idėja. – Pirmasis sindikatų ir trestų tikslas bet kurioje konkrečioje gamybos šakoje yra susivienyti su kitomis panašiomis įmonėmis.

Machine Translated by Google

siekiant diktuoti kainas. Juos valdo ne noras platinti geras prekes pigiai. Tokius „žiedus“ ypač traukia nauji, gerai besiverčiantys verslai. Naujos tos pačios srities įmonės yra superkamos ir pašalinamos iš kelio, dažnai už labai didelę kainą kaip kompensaciją. Pasiūla reguliuojama sutelkiant lėšas, o tai reiškia, kad jos gali reguliuoti kainas pagal, regis, tikrą „pasiūlą ir paklausą“. Tai rūpi akcininkams, kurie nenori, kad konkurencija išlaikytų žemas kainas. Naujos idėjos ir išradimai vertinami priešiškai ir pageidautina slopinami, jei jų diegimas keltų pavojų senesnių gamyklų mokumui. Tokie verslai, valdomi kaip didžiuliai trestai iš didelės centrinės būstinės, yra akivaizdžiai „prinokę socializacijai“, t. y. jie nustojo teikti bet kokias paslaugas bendruomenei, kurias teikia individuali konkurencija. Jie yra paralyžiuoti nuo pat pradžių ir tarnauja tik kapitalizmo godumui.

14. Lupikautojai ir spekuliantai, ir negailestingas savęs praturtėjimas tautos sąskaita baudžiami mirtimi.

Dabartinis Įstatymas ypatingai saugo asmeninį turtą. Už smulkias vagystes baudžiama nežmoniškai, o Įstatymas nenumato jokio būdo sugauti didelio masto sukčius, kurie „kapitalistiniais metodais“ apiplėšia visą tautą. Ypač kalbame apie tuos, kurie skatino infliaciją ir iš jos pelnėsi. Tai buvo pirmas kartas istorijoje, kai visa darbšti tauta neteko visų savo santaupų dėl didelio masto infliacijos nusikaltimo, koks įvyko Vokietijoje.

Bankų godumas po stabilizacijos buvo blogesnis nei plėšimai plente. Daugiau vokiečių tapo „karo kuopų“ aukomis nei bet kurios organizuotos plėšikų gaujos.

Kai ateis laikas, mes šiuos dalykus nagrinėsime išsamiau ir turėsime rasti jiems teisinę formulę. Tačiau visi sutiks, kad „organizuotas sukčiavimas prieš tautą“ turi būti baudžiamas taip pat griežčiau ir net griežčiau nei smulkios pinigų vagystės ar sukčiavimas.

15. Privalomo darbo ar tarnybos metų įvedimas kiekvienam vokiečiui.

Pareiga tarnauti dirbant bus matoma tarnystės pareigos išraiška visuomenei. Ji skirta edukaciniam naudojimui ir kiekvienam vokiečiui parodyti visos bendruomenės, dirbančios kaip vienas žmogus, pavyzdį. Ji kiekvienam vokiečiui parodys griežto pareigos vykdymo, dirbant tautos labui, palaiminimą.

Finansų politika

Pralaužiant susidomėjimo vergiją.

Mūsų principai šiuo klausimu buvo taip išsamiai išdėstyti antrame skyriuje, kad mes
Čia aprašysiu tik tas priemones, kurios praktiškai padės pasiekti mūsų tikslą.

16. Valstybės, taigi ir tautos, išlaisvinimas nuo skolų ir prievolės mokėti palūkanas didiesiems finansų namams.

Valstybė negali skolintis – nes jai nėra būtinybės to daryti. Nėra jokio palyginimo tarp valstybės ir privataus asmens, kuriam retkarčiais reikia paskolų ir jis yra priverstas skolintis. Valstybė kontroliuoja monetų kalyklą; todėl ji gali uždirbti pinigų, ko privatus asmuo negali! Ji tai darė beprotiškai:

Machine Translated by Google

infliacijos metu. Tą patį ji padarė su Rentenmarke ir tą patį – perdavusi jos kontrolę vadinamajam Reichsbankui – su vadinamąja Reichsmarke.

Valstybė galėtų daug geriau pasinaudoti šia teise užsidirbti pinigų, be infliacijos pavojaus. – Bet tik tuo atveju, jei pirmiausia:

17. Reichsbank ir visi emitentų bankai yra nacionalizuoti, ir

18. Jei visiems dideliems viešiesiems objektams (vandens energijai, geležinkeliams ir kt.) lėšos būtų skiriamos ne paskolomis, o suteikiant neprocentines valstybės obligacijas arba nenaudojant grynųjų pinigų.

Kitaip tariant: – Beprasmis banknotų spausdinimas nesukuriant naujų verčių reiškia infliaciją. Mes visi ją patyrėme. Tačiau teisinga išvada yra ta, kad valstybės išleistos nepaprocentinės obligacijos negali sukelti infliacijos, jei tuo pačiu metu sukuriamos naujos vertės.

Tai, kad šiandien didelių ekonominių įmonių neįmanoma pradėti be paskolų, yra gryna beprotybė. Štai kur pagrįstai galima pasinaudoti valstybės teise gaminti pinigus, kuri galėtų duoti naudingiausių rezultatų.

Kiekvienam turėtų būti aišku, kad, pavyzdžiui, didelė elektrinė, naudojanti vandens energiją, gali būti pastatyta tokiu neįprastu būdu:

Vyriausybė pateikia įstatymų leidybos tarybai įstatymo projektą dėl Bavarijos, Saksonijos ir kt. vandens energijos eksploatavimo, patenkinant visus ekonominius reikalavimus. Vietos Dieta arba kita institucija sprendžia dėl statybų, įgalioja finansų ministrą arba Valstybės banką išleisti banknotų seriją, specialiai pažymėtą taip, kad būtų parodyta, jog jie visiškai padengti numatomais naujais darbais. Šiuos banknotus remia bendras valstybės arba Reicho kreditas. Niekas negali prieštarauti dėl infliacijos. Statybos vyksta iš papildomo kredito, kurį suteikia Tautos atstovaujanti Taryba, ir banknotai tampa teisėta mokėjimo priemone kaip ir kiti.

Kai darbas baigtas, klientams už šiuos pinigus tiekiami nitratai arba elektra, o po kelerių metų emisija gali būti atšaukta ir sunaikinta. Rezultatas: valstybė, tauta, įsteigė naują įmonę, kuri užtikrina joms didelį naują pajamų šaltinį, ir tauta dėl to praturtėja.

Kad įrodytume dabartinės sistemos kvailumą, palyginkime tai, kas išdėstyta pirmiau, su tuo, kas vyksta dabar.

Imama paskola. Keletas kapitalistų padaro tai, ko negali padaryti visa tauta, net jei Parlamentas balsuotų už tai; jie leidžia valstybei skolintis iš jų pinigų. Užuot naudojusi savo tiesioginę valdžią tautos labui, valstybė įsipareigoja mokėti nuolatines palūkanas už sumą, reikalingą tam tikram darbui atlikti, taip pakabindama girnapusę ant kaklo. Ir, kas brangiausia, ji išleidžia obligacijas, taip sukurdama „naują perkamąją galią“. Balanse nesvarbu, ar naujas darbas įkūnijamas naujais popieriniais pinigais, ar naujomis obligacijomis.

Tačiau bendruomenė patiria žalą, nes obligacijos reiškia, kad naujas darbas yra įkeičiamas kapitalui, kuris natūraliai tampa gana saugus, diktuoja kainas ir pasiima pelną. Taigi, iš tikrųjų finansininkai yra tie, kurie praturtėja dėl šalies vandens energijos plėtros; jiems abejinga grąžinti skolą; jie mėgsta turėti tokias monopolijas kaip nuolatinės melžiamos karvės. Gyventojai yra priversti...

Machine Translated by Google

brangiai mokėti už elektros srovę ar nitratus, ir vėl dalis nacionalinio turto paverčiama finansininkų interesais.

Privalau atkreipti skaitytojo dėmesį į ankstesnius savo raštus, ypač „Der deutsche Staat“, kuriuose šie klausimai nagrinėjami išsamiau nei įmanoma šioje brošiūroje. Be to, keli šios serijos numeriai nagrinėja įvairius specifinius būsimos valstybės naujų pinigų kūrimo metodų aspektus.

19. Reikalaujame įvesti fiksuotą monetų normą. Pripažįstame, kad tai jau įvyko, bet apiplėšimas išlieka toks pat kaip ir anksčiau. Mes, nacionalsocialistai, vos atėję į valdžią, turėjome viską paruoštą, kad nedelsiant užbaigtume infliacijos aferas ir įvestume naują garantuotą monetų normą.

20. Naujo nacionalinio plėtros ir ekonomikos banko įsteigimas.

Šis reikalavimas yra išsamiai paaiškintas Nacionalsocialistų bibliotekos 8 brošiūroje: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Stebėtina, kad šis mūsų finansinės politikos reikalavimas giliai įsiskverbė į kitus politinius sluoksnius, ne tik mūsų pačių.

1921 m. pateikiau šį reikalavimą Bavarijos vyriausybei kaip visiškai parengtą įstatymo projektą. Iš pradžių idėja sulaukė didelio pritarimo, tačiau kai tik „ekspertai“ – bankininkystės bendruomenė – buvo įtraukti į konsultacijas, vyriausybė atmetė „Federio utopiją“.

Po sėkmingų rinkimų Tiuringijoje 1921 m. vasarį mūsų partija ten esančiame Landtage sunkiai dirbo, kad įsteigtų tokį banką, ir finansų ministras von Kluchtzner buvo pasirengęs bendradarbiauti; buržuazinė dalis taip pat pritarė. Landtage balsų dauguma vyriausybei buvo suteikti įgaliojimai įsteigti Socialinį banką plėtrai ir ekonomikai. Po to Reicho vyriausybė, spaudžiama Reichsbanko, uždraudė vykdyti liaudies valią.

Tuo tarpu man pavyko Reichstage pateikti įstatymo projekto metmenis, numatančius panašius bankus skirtingose žemėse; tačiau per trumpą Daweso metų (1924 m.) sesiją vyriausybės partijos atsargiai atidėjo jį iki tų pačių metų rudens, kai partija buvo paleista.

Banko įstatymo projektas buvo pateiktas Mechlenburgo Landtagui. Nutarimas tapo neveiksmingas dėl Vokietijos nacionalistų finansų ministro dvejonių, taip pat dėl kliūčių, kurias, kaip tikėtasi, Reichsbankas sukels.

Plėtros banko idėja yra ne mažiau paprasta nei aukščiau paaiškintas pinigų kūrimo planas svarbiems viešiesiems tikslams.

Jungtinė ekonominė korporacija, pavyzdžiui, ekonominės plėtros bankas, turėtų gauti teisę išleisti lėšas plėtrai (Baumark-Scheinen), padengtas naujai pastatytų namų verte. Tuomet juos būtų galima statyti be didžiulės palūkanų naštos, kuri šiandien vien neleidžia statyti pakankamais kiekiais.

Kiekvienas vokietis turi savo namus. Laisva tauta neužimtoje žemėje.

Machine Translated by Google

21. Visiškas mokesčių sistemos pertvarkymas remiantis socialiniais politiniais ekonominiais principais. Vartotojo išlaisvinimas nuo netiesioginių mokesčių naštos, o gamintojo – nuo mokesčių, kurie varžo jo veiklą.

Socialinė politika

Socialinė politika yra mėgstamiausias mūsų dabartinių politinių panacėjų šūkis. Ji skamba taip gražiai, daro juos populiarius ir pritraukia balsus partijai, kuri žada viską sutvarkyti.

Kai kiekviena partija žada pareigūnui, pavyzdžiui, padidinti atlyginimą, ji tai vadina socialine politika.

Tas pats ir tada, kai jie žada išpildyti tarnautojų ir darbininkų norus; arba kai jie šiek tiek padeda mažas pajamas gaunantiems žmonėms, karo aukoms, jauniems mokytojams ar užsienyje gyvenantiems vokiečiams.

Ir visi žmonės bėga paskui šiuos politinius žiurkių gaudytojus, kai šie groja savo „socialine“ fleita2 .

Pirmiausia reikia aiškiai pasakyti, kad socialinė politika reiškia visuomenės gerovę kaip aukščiausią įstatymą ir kad, kaip dabar suprantama, socialinė politika iš tikrųjų yra savanaudiška politika, neatsižvelgiant į bendrą gerovę. Duodami visokius neapgalvotus pažadus, nuo pat pradžių turite žinoti, kad jų neįmanoma įvykdyti.

Dabar, kai Vokietija yra tokia politiškai, ekonomiškai ir finansiškai bejėgė – tai pirmiausia atsispindi Daweso įstatymuose, o dabar Youngo įstatyme, ir vadinamojoje išsipildymo politikoje, kuri užkrovė mūsų tautai naštą, paversdama gyvenimą beveik neįmanomu, – kalbėti apie „socialinę politiką“ yra ir klaidinga, ir juokinga. Dabar, kai vokiečių gyvenimas toks ankštas, kai kiekvienas žmogus trypia savo kaimyną, bando jį aplenkti ir nustumti į šalį, kai skirtingos gyventojų klasės nesutaria, žadama palankiau vertinti vieną grupę kitos sąskaita – tai ne „socialinė politika bendram labui“, o vienos klasės kurstymas prieš kitą. Jie puikiai žino, kad trumpalaikį „pagerėjimą“ panaikina didesnės pragyvenimo išlaidos ir didesni mokesčiai.

Socialinė politika reiškia kai ką visai kas kita – ryžtą išspręsti socialinę problemą.

Nelaimingieji, išnaudojami darbininkų klasės atstovai tiki, kad jų teisingas atlyginimas, jų tinkamas atlyginimas Jiems neleidžiama užimti jokios pozicijos socialinėje tvarkoje – taigi ir vyksta klasinis karas.

Visiems aišku, kad mūsų ekonominis gyvenimas kenčia nuo didelių sužalojimų; karčios neteisybės. Ir vis dėlto marksizmo išvados su jo „klasių kova“ ir „socialiniais bei ekonominiais reikalavimais“ – „ekspropriatoriaus nusavinimu“ ir „socializacija“ – yra visiškai klaidingos, nes tai prieštarauja visiems tikriesiems socialinės politikos reikalavimams, kurios aukščiausias dėsnis yra visuotinė gerovė.

Pagrindinis klasių kovos principas – kaip politikos principas – yra neapykanta. „Ekspropriatoriaus nusavinimas“ pavydą paverčia ekonomikos principu, o „socializacija“ reiškia asmenybės nugalimą lyderystėje ir materializmo, masės, pastatymą intelekto ir efektyvumo vietoje.

2 Užuomina į Hamelno margaspalvį vamzdį.

Machine Translated by Google

Nieko daugiau nereikia, kad būtų įrodytas visiškas marksistinių doktrinų žlugimas, matant visišką komunistinės ekonomikos sistemos bankrotą ir apgailėtiną 1918 m. Vokietijos revoliucijos nesėkmę.

Norėčiau atkreipti skaitytojų dėmesį į tai, kad šis iš marksizmo gimęs pseudosocializmas nėra pagrįstas nei sveiku protu, nei jokia „socialine“ idėja, nėra konstruktyvus, o lieka nugrimzdęs į politinės minties gelmes, kad jis remiasi tuo pačiu bendruoju grubaus ir chaotiško individualizmo principu, kaip ir visada. Juo tiki tik keletas asmenų, kuriuos vienija neapykantos ir pavydo jausmai – o ne koks nors konstruktyvus tikslas – nukreipti prieš kitą tautos pusę. Ar galime stebėtis, kad socialinis klausimas nėra ir negali būti išspręstas tokiu būdu ir kad jų vienintelis sprendimas yra neapykanta ir troškimas grobio; kad gyva valstybė negalėjo atsirasti iš marksistinės biržos sukilimo, o tik griuvėsių krūvos.

Nacionalsocializmas vėlgi randa tinkamą žodį: biržos maištas. Marksizmas yra kapitalistinės išdavystės išraiška. Kapitalistinė, nes kai individualizmu paremta visuomenė patenka į chaosą, ji neišvengiamai patenka į didžiojo finansų magnato įtaką.

Socialinės-politinės teorijos, kurios apsimeta esančios „antikapitalistinėmis“ (marksizmas, karas tarp klasių) – socialinė politika, kaip ji suprantama šiandien – būtinai yra kapitalistinės, nes jos vadovaujasi tuo pačiu intelektualiniu principu. Jos nenori organiškai kurti nario po nario, skausmingai kruopščiai sujungti skirtingų klasių, veikiančių pagal aukštą nacionalinės vienybės sampratą, bet jų siekiai yra grynai savanaudiški, jų noras yra pagerinti savo padėtį, neatsižvelgiant į kitus.

Kapitalizmas ir marksizmas yra vienas ir tas pats! Jie auga ant to paties intelektualinio stiebo.
Tarp jų ir mūsų, jų aršiausių priešininkų, yra didžiulis skirtumas. Visa mūsų visuomenės samprata labai skiriasi nuo jų. Tai nėra nei klasių kova, nei klasinis savanaudiškumas, bet – mūsų pagrindinis dėsnis yra bendra gerovė.

22. Didelė pažanga senatvės draudimo srityje, nacionalizuojant gyvybės anuitetus. Kiekvienam vokiečių tautos nariui turi būti užtikrintas pakankamas pragyvenimo šaltinis sulaukus tam tikro amžiaus, o anksčiau – jei jis tampa nedarbingas visam laikui.

Toks yra socialinės problemos sprendimas.

Socialinę įtampą sukelia ne tiek tiesioginis nepasitenkinimas darbo užmokesčiu, atlyginimais ir pajamomis, kiek netikrumas, žmogaus nerimas dėl savo vėlesnių metų, kad jis nebūtų išmestas į gatves. Būtent šis sąmoningas nerimas skatina įvairių profesijų atstovus jungtis į fiktyvias marksistinio ir kapitalistinio tipo socialines organizacijas ir kursto priešiškumą tarp darbdavio ir darbuotojo. Tai išlaisvina pačius niekšiškiausius abiejų pusių instinktus, ir rezultatas yra abipusis priešiškumas. Tikrasis darbuotojo gyvenimo tikslas išblėsta kovoje už trumpalaikį darbo užmokesčio padidinimą, ir jis niekada nesuvokia, koks turėtų būti didžiausias socialinės politikos tikslas – tinkamas aprūpinimas senjorais.

amžius.

Dar kartą atkreipiame dėmesį, kaip valstybė rado gerą ir pagirtiną sprendimą valdininkų klasės atveju – aprūpinti juos po išėjimo į pensiją. Tai yra tinkamas ir sėkmingas kapitalistinio pajamų idealo sprendimas – paversti jį tikruoju valstybės aprūpinimo idealu, pagrįstu asmeniniu darbu ir efektyvumu.

Machine Translated by Google

Aukščiausias ir kilniausias nacionalsocializmo tikslas bus įgyvendinti šį visuotinės gerovės standartą.

23. Pelno pasidalijimas visiems.

NSDAP tapatinasi su šiuo reikalavimu. Iš tiesų tai yra grynai socialistinis reikalavimas tikrąja to žodžio prasme; nepaisant to, jis mums pateikiamas kaip patraukli, bet griaunanti kapitalizmo dovana.

Pelno, gaunamo iš kitų darbo, pasidalijimas patenka į neuždirbtų pajamų kategoriją, kurią nacionalsocializmas labiausiai puola. Pelno, gaunamo iš žmogaus paties darbo, pasidalijimas yra toks natūralus ir socialiai toks teisingas reikalavimas, kad niekas negali būti prieš jį kaip principas.

Būtent jį vykdant iškyla sunkumų, t. y. ribojant dalies, priklausančios darbuotojo gamybai, įgūdžiams ir darbštumui, ir dalies, priklausančios išradėjo, buhalterio, prekybininko, vadovybės protiniam darbui ir kitoms su verslu susijusioms aplinkybėms, dydį.

Žinoma, labai svarbu, kad šalys, kurios didina produkto vertę, nebūtų pamirštos. Net ir pagal dabartinę sistemą tam tikra dalis grobio, kurį kapitalas tikisi gauti iš verslo, galėtų būti atgauta darbuotojui.

Čia neaptarinėsime klausimo, kaip vėliau nacionalsocialistinė valstybė išspręs šią problemą.

Aš asmeniškai maniau, kad bendras kainų mažinimas, tuo pačiu išlaikant dabartinį darbo užmokesčio lygį, būtų geresnis ir praktiškesnis būdas patenkinti visos mūsų nacionalinės produkcijos pelno pasidalijimo poreikį.

Tačiau įmanoma, kad nacionalsocialistinė valstybė išspręs problemą daug išsamesniu būdu, nei šiandien suvokia marksistinės ir kapitalistinės pakraipos protai. Dabartinis pelno pasidalijimo poreikis kyla arba iš pelno troškimo (iš esmės kapitalistinio), arba iš pavydo (iš esmės marksistinio).

Tik idealioje valstybėje, kaip mes ją įsivaizduojame, tai pateisinama, nes, spręsdami šią problemą, turime vengti kapitalistinio metodo, kai suteikiama nedidelė verslo dalis, kurios vienintelis tikslas yra užtikrinti didesniems akcininkams teisę į dividendus, taip pat ir marksistinės pavydo idėjos, nes tai žemina asmeninį aspektą ir kenkia plačiajai visuomenei.

Aiškumo dėlei pateikiame keletą pavyzdžių.

Batų fabriko „pelno pasidalijimo“ darbuotojams nenaudinga gauti kelias įmonės akcijas, nedidelę premiją ar porą batų už savikainą, jei jie turi mokėti lygiai taip pat brangiai už savo marškinius, kostiumus, kojines, maistą ir gėrimus, nes siuvėjai, kepėjai ir aludariai savo „pelno pasidalijimu“ padengia audinių gamintojų, kepyklų ir alaus daryklų godumą.

Kainų mažinimas yra tas žavesys, kuris turi suteikti kiekvienam tautos nariui dalį nacionalinės gamybos pelno.

Machine Translated by Google

Tikro nacionalsocialisto socialinio teisingumo jausmo tai nepatenkins, jei gatvių šlavėjai, samdomi darbininkai, geležinkelininkai, paštininkai, transporto darbuotojai, ligoninių darbuotojai – ir tai tik keli pavyzdžiai– žemės ūkio darbininkai, kalnakasiai, statybininkai, darbininkai bus neįtraukti į pelno pasidalijimą vien dėl to, kad šios klasės neprisideda prie vertės didinimo. Taip pat, kalbant apie žemės ūkį (kuriame reikia atsižvelgti ne tik į ūkininkavimo detales, bet ir į milijonus žmonių, užsiimančių kita su juo susijusia veikla), reikia pasakyti, kad jis „atsiperka“ tais metais, kai derlius geras; sunkiojoje pramonėje kasyklos taip pat duoda tik pliką pelną dėl pasaulinės konkurencijos spaudimo.

Ar galime teigti, kad šie milijonai darbininkų ir tarnautojų, kurie dažnai dirba svarbiausiose pramonės šakose, bet dėl susiklosčiusių aplinkybių negali tikėtis tiesioginės pelno dalies, bus vertinami mažiau nei ta gausi klasė, kuri dirba galbūt indų plovėjais ar nešėjais naktiniame klube ar turkiškoje pirtyje, arba optikos ar chemijos gamykloje, turinčioje monopoliją ir tiekiančią prekes visam pasauliui? Jei pastarieji dalinsis prabangos prekių produkcijos pelnu ir dividendais, ar jie ketina vis labiau apsunkinti šių privalumų gavimą daugumai tautos?

Mums patinka apmąstyti dividendų, premijų, kalėdinių dovanų lietų, pilamą darbuotojams ir pareigūnams, kurie metų metus puikiai dirbo versle. Tokių socialinio-politinio pobūdžio siekių nereikia aptarinėti ir argumentuoti šiame bendrųjų principų traktate. Reikalavimas, koks jis yra dabar, yra svarbus ir turėtų pritraukti šalininkų. „Pelnas“ daugiausia priklauso nuo bendros verslo situacijos ir vadovybės techninių įgūdžių bei pardavimo įgūdžių; nesėkmė gali kilti dėl klaidingo aiškinimo ar skaičiavimo klaidų. Kad ir kokie kvalifikuoti būtų darbuotojai, kad ir kokie darbštūs jie būtų, jie gali turėti mažai arba visai neturėti įtakos metų darbo rezultatams, pelnui ar nuostoliams.

Jų efektyvumas pateisina jų reikalavimą gauti tinkamą ir pakankamą atlyginimą, tačiau nėra jokio moralinio ar ekonominio pagrindo reikalauti pelno dalies. Jie pagrįstai prieštarautų siūlymui padengti bet kokius ūkinių metų nuostolius iš savo santaupų; jie pagrįstai prieštarautų tam, kad būtų tikimasi, jog sumažindami atlyginimus kompensuos blogą direktorių valdymą ar išlaidų gyvenimą. Tačiau „pelno pasidalijimas“ yra pateisinamas tik tuo atveju, jei yra galimybė ir noras pasidalyti rizika ir nuostoliais arba jei to nusipelno ypatingas efektyvumas.

Štai vienas bendro pelno pasidalijimo aspektas.

Kodėl, pavyzdžiui, didžiosios Vokietijos dažyklos, turėdamos dominuojančią monopolinę padėtį, turėtų ir toliau būti tik kapitalistine melžiama karve IG Farbenindustrie akcininkams ir geriausiu atveju, keldamos kainas, duoti dalį pelno savo darbuotojams ir pareigūnams?

Nacionalsocialistinės valstybės užduotis bus užtikrinti, kad didžiulis monopolininkų pelnas būtų plačiai prieinamas dosniai sumažinant kainas.

Akivaizdu, kad problema nėra socialinės politikos klausimas, o glaudžiai susijusi su dabartine kapitalistine socialine tvarka (akcininkų reikalavimais).

Machine Translated by Google

Norime taikyti šiuos trumpai išdėstytus principus ir jais vadovautis siekdami kuo platesnio pelno pasidalijimo visose įmonėse, kuriose pelnas atitenka tik profesionaliems finansininkams.

24. Viso pelno, gauto ne sąžiningu darbu, o per karą, revoliuciją – ir toliau – stabilizuojant bei perkainojant markę, nusavinimas; taip pat pinigų skolintojų ir grobikų nuosavybės.

Tai bausmės ir teisingumo matas, nereikalaujantis jokio paaiškinimo pagal jokį principą.

25. Būsto trūkumo šalinimas vykdant plačią statybą visame Reiche, panaudojant 20 punkte (plėtros bankas) numatytas priemones. Tai užbaigia socialinių-politinių reikalavimų sąrašą. Techniniu finansiniu klausimu šioje brošiūroje daug kalbėti negalima, nes tai labai plati speciali tema, kurią, regis, supranta tik finansininkai ir kurią iš tikrųjų turės spręsti jie patys. NS bibliotekos 8-oji brošiūra išsamiai nagrinėja šią temą.

Religija ir menas

Programoje šiuo klausimu neįmanoma išdėstyti daugiau nei kelių pagrindinių principų. Tai jau padaryta. Visais kitais atžvilgiais mūsų principas turi būti neįtraukti religijos klausimų į bendrosios politikos pareiškimus, nors žalingą judaizmo slaptųjų doktrinų įtaką galime laikyti viešų pareiškimų ir išpuolių objektu.

Tas pats pasakytina ir apie visus kvailus išpuolius prieš krikščionybę. Tokie posakiai kaip „krikščionybė tik pakenkė“ tik parodo, kad juos sakantis žmogus neturi nei žmogiškojo, nei politinio intelekto.

Galima kaltinti Bažnyčią dėl kišimosi į politiką, ir visi geri krikščionys nepritars inkvizicijos žiaurumams, vykdomiems kryžiaus vardu, ir raganavimo teismams, tačiau neteisinga apskritai piktnaudžiauti didžiausiu žmonijos istorijos reiškiniu dėl individų klaidų ir sugedimų. Krikščioniškoji religija išugdė ir išugdė milijonus žmonių ir atvedė juos pas Dievą kančios keliu.

Viduramžių kultūra iškilo kryžiaus ženkle; pasiekimai, pasiaukojimas, drąsus tikėjimas įsišakniję krikščionybėje. Todėl turime būti atsargūs ir atskirti vidinį dvasinį krikščionybės branduolį nuo įvairių iškilimų, kurie jame atsirado istorijos eigoje.

Mūsų partija remiasi pozityviosios krikščionybės principais.

Čia ne vieta aptarti visas problemas, viltis ir troškimus, susijusius su tuo, ar vokiečių tauta kada nors gali atrasti naują savo religinių įsitikinimų ir patirties formą; tai yra klausimai, gerokai peržengiantys tokios programos, kaip nacionalsocializmo, ribas.

Neatidėliotinai svarbu pasipriešinti visoms žalingoms įtakoms, kurios kenkia mūsų tautai meno, literatūros, mokslo, teatro, kino ir, svarbiausia, visos spaudos srityse. Mūsų principų programa – 25 punktai –

pakankamai detaliai aprašoma, kad daugiau apie tai kalbėti nebūtina.

Machine Translated by Google

Karinės ir kitos reformos

Nacionalinė armija, prekybos ir profesijų rūmai, rinkimų teisės ir įstatymų reforma – tai tokie platūs klausimai, darantys įtaką visuomenės gyvenimui, kad jų negalima atmesti keliais sakiniais. Pagrindinės idėjos išdėstytos pačioje Programoje, tačiau jų apmąstymas, išplėtojimas ir, svarbiausia, jų pritaikymas istorinėje praeityje bus didžiausia ateinančių metų problema, kai tikėsimės, kad politinė valdžia bus mūsų, ir kai būsime aprūpinti jėga ir žiniomis, reikalingomis valstybės reikalams perimti.

Čia turime turtingą tyrimų lauką nacionalsocializmo kontekste.

Nacionalsocializmo reikšmę rodo tai, kad jis nepalieka nepaliestos nė vienos nacionalinio gyvenimo srities; nes jis suteikia visiškai naują pagrindą, ant kurio turėsime kurti tą gyvenimą.

Machine Translated by Google

5. Ko mes nenorime

Siekdami sustiprinti teigiamą mūsų programos pusę, netrukus norėtume pasakyti ko mes netrokštame.

Mes nenorime, kad istorijos ratai suktųsi atgal, kad atgautų dinastijas, kurios dėl savo pačių kaltės išblėso, beveik nepalikdamos savo pėdsakų. Taip pat nenorime grąžinti nuo sosto nuverstoms klasėms jų buvusių privilegijuotų pozicijų.
Karininkų klasė ir pareigūnai iš tikrųjų nėra aukštesni ar geresni už bet kurią kitą profesionalų klasę, jei jie iš tikrųjų atitinka mūsų idėją pirmiausia tarnauti tautai.

Ne uniforma ar auksiniai nėriniai, o vaidyba daro vyrą.

Mes nenorime vienpusio darbininkų klasės palankumo ar dirbtinio išaukštinimo, taip pat jokios proletariato diktatūros. Niekas negali savęs įtikinti, kad kuri nors klasė, vien dėl to, kad praeityje buvo engiama, gali pretenduoti į valdžią. Tokie siekiai, paversti realybe, neišvengiamai veda prie siaubingų pasekmių, tokių, kokios lydėjo 1918 m. lapkričio mėn. biržos sukilimą. Kol kas viršūnėje yra ne „engiami“ gyventojų sluoksniai, o politinių sukčių, godžių avantiūristų, spekuliantų, plepalų ir kvailių minia, užvaldžiusi politinę mašiną ir administraciją. Pažadėtoji proletariato diktatūra virto...

„Profitariato“ diktatūra.

Net ir nauja valstybės santvarka pagal nacionalsocializmą negalėtų turėti jokios sėkmės vilties, jei neturėtų labai kruopščiai apmokyto ryžtingų vyrų, visiškai perimtų mūsų programos principų, rimtų, energingų ir patyrusių vyrų, personalo. Net ir pas mus per daug grynų demagogų prasiskverbtų į naująją santvarką ir pasinaudotų ja.

Daug lengviau kritikuoti griūvančios socialinės tvarkos trūkumus, nei atlikti konstruktyvų darbą.

Mums reikia ne tik naujos partijos, kuri pamažu įsitvirtintų Parlamente ir administracijoje, o paskui galbūt priimtų vieną ar du postus koalicinėje ministerijoje, tik tam, kad galiausiai jai sulaužytų nugarą – nes tada mūsų vaidmuo istorijoje būtų suvaidintas taip, kaip šiandien Vokietijoje baigėsi socialdemokratija kaip politinė ir intelektualinė jėga. Tas pats pasakytina ir apie vokiečių nacionalistus, kurie jau atsisakė savo pagrindinių principų, kad gautų vietas vyriausybėje.

Mes nenorime ministrų, kurie eitų pareigas vien dėl pareigų ar dėl valdžios, bet bet kokias tokias pareigas laikysime žingsniu link mūsų didžiojo tikslo. Mus nuo kitų visada skiria liepsnojantis mūsų pasaulio teorijos kardas.

Vienoje pusėje – valstybė, tiksliau, netikra valstybė, turinti liberaldemokratinę parlamentinę antspaudą, priversta slėpti finansininkų tironiją, o po jos kojomis – kunkuliuojanti žydų stovyklų pasekėjų ir vietų medžiotojų minia, kovojanti, kad pragyventų iš sistemos.

Mūsų pusėje – kova už mūsų tautos išlaisvinimą ir apvalymą, kol pasieksime tikrąją socialinio teisingumo ir nacionalinės laisvės valstybę.

Machine Translated by Google

6. Išvada

Šio pirmojo NS bibliotekos pamfleto uždavinys – išmokyti nacionalsocialistą to, ką jis turėtų žinoti apie partijos programą. Mes vėl ir vėl matėme vienintelį pagrindinį principą, kuris tarsi raudonas siūlas persmelkia visus mūsų argumentus: nacionalsocializmas yra pasaulio teorija, smarkiai prieštaraujanti dabartiniam kapitalizmo pasauliui ir jo marksistiniams bei buržuaziniams palydovams.

Mūsų gyvenimas yra kova tarnaujant šiai galingai idėjai, kova už naująją Vokietiją.

Mes, nacionalsocialistai, mojuojame savo audros vėliava prieš pasaulį. Visada jauni, spindintys ir žėrintis saulėje, kyla Kablio kryžius – atbudimo gyvenimo simbolis.

Machine Translated by Google

Manifestas dėl panaikinimo Interesų vergija

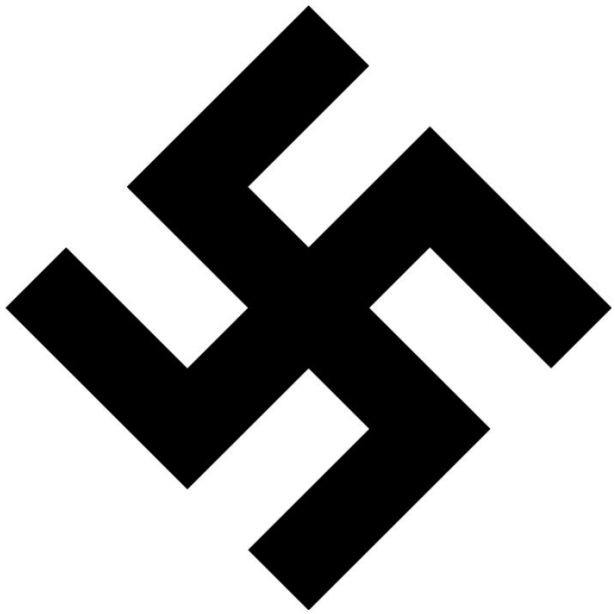

Machine Translated by Google

Mamonizmas yra sunki, visa apimanti ir nepakeliama liga, kuria kenčia mūsų šiuolaikinė kultūros sfera ir iš tiesų visa žmonija. Tai tarsi niokojanti liga, tarsi ryjantys nuodai, apėmę pasaulio tautas.

Mamonizmas turi būti suprantamas taip:

viena vertus, didžiulės tarptautinės pinigų jėgos, viršvyriausybinė finansinė galia, įkurdinta aukščiau bet kokios tautų apsisprendimo teisės, tarptautinis stambusis kapitalas, grynai Auksinis Internacionalas;

kita vertus, mąstysena, užvaldžiusi plačiausią žmonių ratą; nepasotinamas pelno troškimas, grynai į pasaulį orientuota gyvenimo samprata, kuri jau atvedė prie bauginančio visų moralinių sąvokų nuosmukio ir gali vesti tik prie didesnio.

Šis mąstymas įkūnijamas ir pasiekia kulminaciją tarptautinėje plutokratijoje.

Pagrindinis mamonizmo galios šaltinis yra nesunkios ir nesibaigiančios pajamos, gaunamos iš palūkanų.

Iš visiškai amoralios palūkanų už paskolas idėjos gimė „Gold International“.
Iš geismo siekti palūkanų ir visokio pelno išaugusi psichinė ir moralinė konstitucija atvedė prie bauginančios dalies buržuazijos korupcijos.

Palūkanų už paskolas idėja yra velniškas didelio paskolinio kapitalo išradimas; tik ji leidžia mažumos magnatų tingiai gyventi produktyvių žmonių ir jų darbo potencialo sąskaita; ji sukėlė gilius, nesutaikomus skirtumus, klasinę neapykantą, iš kurios gimė karas tarp piliečių ir brolių.

Vienintelis vaistas, radikali priemonė išgydyti kenčiančią žmoniją yra

interesų pavergimo panaikinimas.

Vergijos palūkanoms už pinigus panaikinimas reiškia vienintelę įmanomą ir galutinis produktyvaus darbo išlaisvinimas iš paslėptų prievartos pinigų jėgų.

Vergovės interesams panaikinimas reiškia laisvos asmenybės atkūrimą, žmogaus išpirkimą iš vergijos, nuo prakeiksmo, kuriuo mamonizmas surišo jo sielą.
Kas nori kovoti su kapitalizmu, tas turi panaikinti vergiją palūkanoms.

Nuo ko turi prasidėti palūkanų vergijos panaikinimas? Nuo paskolinio kapitalo!

Kodėl?

Kadangi paskolinis kapitalas, palyginti su visu pramoniniu stambiuoju kapitalu, yra toks galingas, kad su didžiosiomis pinigų jėgomis galima veiksmingai kovoti tik panaikinant palūkanų vergiją. 20:1 yra paskolinio kapitalo ir pramoninio stambiojo kapitalo santykis. Vokiečių tauta kasmet turi surinkti daugiau nei 12 milijardų palūkanų už paskolinį kapitalą tiesioginių ir netiesioginių mokesčių, rentos ir kylančių pragyvenimo išlaidų pavidalu, tuo tarpu net karo pakilimo metais visų Vokietijos akcinių bendrovių išmokėtų dividendų suma siekė tik 1 milijardą.

Laviną primenantis paskolinio kapitalo augimas pranoksta visus žmogaus skaičiavimo gebėjimus, per amžinas, nesibaigiančias ir nesunkiai gaunamas pajamas iš palūkanų ir iš palūkanų už palūkanas.

Kokį palaiminimą vergijos palūkanų panaikinimas atneša dirbantiems žmonėms?
Vokietijos, visų Žemės šalių proletarams?

Vergijos palūkanoms panaikinimas suteikia mums galimybę siekti visų tiesioginių ir netiesioginių mokesčių panaikinimo. Klausykite, visų šalių, visų valstybių ir žemynų vertę kuriantys žmonės: visos valstybės pajamos, gaunamos iš tiesioginių ir netiesioginių šaltinių, nuolat plaukia į stambaus skolinto kapitalo kišenes.

Machine Translated by Google

Valstybinių įmonių, įskaitant pašto, telegrafo, telefono, geležinkelių, kasyklų, miškų ir kt., pelno visiškai pakanka visiems esminiams valstybės įsipareigojimams, susijusiems su mokyklomis, universitetais, teismais, administracinėmis agentūromis ir socialine gerove, finansuoti.

Taigi, joks tikras socializmas neatneš jokios palaimos žmonijai tol, kol pelnas iš Viešosios įmonės tebėra didelio skolinto kapitalo duoklė.

Todėl reikalaujame, kad kaip pagrindinis valstybės įstatymas, pirmiausia vokiečių tautoms, o vėliau kaip pagrindinis įstatymas visoms giminingoms tautoms, kurios nori kartu su mumis įstoti į tautų sąjungos kultūrinę bendruomenę, būtų toks:

1. Karo obligacijos, kartu su visais kitais Vokietijos Reicho skolos dokumentais, kartu su visais kitais Vokietijos federalinių žemių skolos dokumentais, ypač geležinkelio obligacijomis, taip pat visų vietos valdžios institucijų obligacijomis, panaikinant palūkanų prievolę, paskelbiamos teisėta mokėjimo priemone nominaliąja verte [arba, tiksliau, turi būti konvertuojamos į banko kreditą].

2. Visų kitų fiksuotų palūkanų vertybinių popierių, padengtųjų obligacijų, pramoninių obligacijų, hipotekos paskolų ir kt. atveju palūkanų mokėjimo įsipareigojimas pakeičiamas įsipareigojimu grąžinti pagrindinę sumą; taigi po 20 ar 25 metų, priklausomai nuo palūkanų normos, paskolintas kapitalas grąžinamas, o skola panaikinama.

3. Visos nekilnojamojo turto skolos, hipotekos ir kt. turi būti sumokėtos dalimis, tokiomis pačiomis kaip ir iki šiol mokėtinos įmokos, laikantis žemės registre įrašytų mokesčių. Tokiu būdu nuo skolų išlaisvintas nekilnojamasis turtas namuose ir žemėje iš dalies tampa valstybės arba vietos valdžios nuosavybe. [Tokiu būdu valstybė tampa geresnėje padėtyje kontroliuoti ir mažinti nuomos mokesčius.]

4. Visa pinigų sistema turėtų būti pavaldi valstybės centriniam bankui. Visi privatūs bankai, pašto čekių bankai, taupomosios kasos ir kredito unijos taip pat tampa filialais.

5. Visi nekilnojamojo turto kreditai teikiami tik per valstybės banką. Asmeniniai ir komerciniai kreditai yra privalomi privatiems bankininkams pagal valstybės nuolaidą.
   Ši lengvata suteikiama atsižvelgiant į poreikį, draudžiant steigti filialus tam tikrose apygardose. Mokesčių dydį nustato valstybė.

6. Nuosavybės vertybiniai popieriai išmokami tokiu pačiu būdu kaip ir fiksuotų palūkanų vertybiniai popieriai – 5 % metinė palūkanų norma. Perteklinis pelnas iš dalies išmokamas akcininkams kaip kompensacija už „rizikuotą“ kapitalą (priešingai nei fiksuotų palūkanų ir monetomis užtikrintų vertybinių popierių atveju), o likęs perteklius, remiantis suverenia darbo teise, yra arba paskirstomas socialiai, arba panaudojamas produktų kainoms mažinti.

7. Visiems asmenims, kurie dėl fizinių priežasčių (senyvo amžiaus, ligos, fizinio ar protinio darbingumo sutrikimo, itin jauno amžiaus) negali užsidirbti pragyvenimui, palūkanos iš dabartinio kapitalo ir toliau mokamos kaip pensija tokiu pačiu, o galiausiai net padidintu lygiu, mainais už vertybinių popierių perdavimą.

8. Siekiant sumažinti dabartinę popierinių pinigų infliaciją, įvedamas visuotinis, griežtai laipsniškas mokestis už karo obligacijų sertifikatus ir kitus Reicho bei valstybių skolos dokumentus. Šie popieriai turi būti perdirbami į celiuliozės masę.

9. Intensyviai šviečiant žmones, jiems turi būti aiškiai pasakyta, kad pinigai yra ir turėtų būti ne kas kita, kaip atlikto darbo kvitas; kad nors kiekvienai labai išsivysčiusiai ekonomikai pinigai, kaip mokėjimo priemonė, yra reikalingi...

Machine Translated by Google

mainais, pinigų funkcija tuo ir baigiasi, ir jokiu būdu pinigams neturėtų būti suteikiama antžemiška galia augti savaime, palūkanų būdu, produktyvaus darbo sąskaita.

Kodėl mes dar nepadarėme viso to, kas taip akivaizdu, į ką reikia atsižvelgti kaip Kolumbo kiaušinis socialiniam klausimui?

Nes savo mamonistiniame apakime išmokome aiškiai matyti, kad palūkanų šventumo doktrina yra siaubinga saviapgaulė, kad paskolos palūkanų, kurios vienintelės padaro žmogų palaimintą, evangelija įpino visą mūsų mąstymą į auksinį tarptautinės plutokratijos tinklą. Nes pamiršome ir visagalės pinigų jėgos sąmoningai laiko mus painiavoje dėl to, kad – išskyrus kelių turtingų žmonių atveju –
Palūkanos, kurios atrodo tokios mielos ir kurias taip mėgsta neapgalvotieji, yra visiškai atsveriamos mokesčiais. Visi mūsų mokesčių įstatymai yra ir lieka tol, kol neišsivaduosime iš vergijos palūkanoms, tik duoklės prievole stambiajam kapitalui, o ne, kaip mes įsivaizduojame, savanoriška auka už darbą bendruomenei.

Todėl išsivadavimas iš vergijos palūkanų mokėjimui už pinigus yra aiškus pasaulinės revoliucijos, produktyvaus darbo išlaisvinimo iš viršvyriausybinių pinigų jėgų pančių, šūkis.

Įgyvendinimas ir pagrindimas

Esame vienos sunkiausių krizių, kurias mūsų skurdžiai gyvenanti tauta patyrė per savo skausmingą istoriją, įkarštyje. Mūsų tauta sunkiai serga; visas pasaulis sunkiai serga.
Bejėgiškai mikčioja tautos; aistringas ilgesys, atpirkimo šauksmas persmelkia niūrias mases.
Juoku ir šokiais, kinu ir pompastika tauta siekia pamiršti savo apgailėtiną likimą – pamiršti savo nusivylusias viltis, gilų vidinį skausmą,
apie siaubingą nusivylimą dėl to, ką taip mielai vadintų „revoliucijos laimėjimais“.
Bet kaip kitaip mes visa tai įsivaizdavome? Kaip kitaip skambėjo visi tie puikūs pažadai? Visa, ko tikėjomės gauti nakties tamsoje, mūsų karinio žlugimo tamsoje, atrodė kaip žėrintis auksas, bet dabar, kai pilka diena nušviečia radinį, visa tai tėra supuvusios medžio gabalėliai.
Dabar mes stovime čia pasimetę. Dėl šių supuvusių medžio gabalų, kurie taip gražiai žibėjo naktį, mes išmetėme viską, kas mums iki šiol buvo brangu ir vertinga, ir prisikimšome visas kišenes šiuo apgailėtinu lobiu. Nenuostabu, kad nevilties įniršis apima būtent pačius vargingiausius iš vargšų, kad jie beprasmiškai siautėja prieš savo brolius ir, giliai trokšdami atpirkimo, siekia sunaikinti viską, kas jiems trukdo.

Ši būsena turi vesti į visišką beprotybę, jei sąžinės netekimas ir kvailumas dar labiau kursto žmones.

Ir kur veda ši beprotybė, matome bolševikinėje Rusijoje. Nacionalizacija, kaip socializacija vadinama Rusijoje, pasirodė esanti nesėkmė, pareiškia nesutrikdomas Leninas. Ekonomika sugriauta, pinigų perkamoji galia sumažėjusi iki nulio, inteligentija nužudyta, darbininkas be duonos. Visa tauta apimta nevilties; tik kruvinas teroras, pagrįstas kinų ir latvių samdiniais, gali apsaugoti raudonuosius diktatorius nuo išduotų žmonių keršto. Ir pas mus vystysis šia linkme, jei vyriausybėje ir toliau bus leidžiama dirbti tarptautiniams spekuliantams, apsėstiems partiniams fanatikams, sunkiausiai naštos prislėgtos buržuazijos atstovams ir rasės, kuri savo prigimtimi labiausiai svetima vokiečių tautai, atstovams.

Machine Translated by Google

Kas gi buvo tie gražūs, gražūs žodžiai, kuriuos pašnibždėdavome į ausį? Derėtasi taika, Tautų Sąjunga, parlamentarizmas, liaudies suverenitetas, demokratija, proletariato diktatūra, socializmas, kapitalizmo sunaikinimas, išsivadavimas iš militarizmo ir kiti tokie gražūs šūkiai. Turėjo atsirasti nauja laisva tauta, kuri pati spręs savo likimą. Niekas iš to neišsipildė, negalėjo išsipildyti ir niekada negalėtų išsipildyti, jei mes su didžiausiu moraliniu rimtumu neištirsime visų šių reiškinių, visų šių šūkių – jei mes sąžiningai neištirsime ligos simptomų kaip protingas, rūpestingas gydytojas ir kruopščiai nenustatysime sergančiojo dabartinės būklės, negailėdami pastangų išsiaiškinti, iš kur kilo ši rimta kritinė liga.

卐卐卐卐卐

Mūsų amžiaus liga vadinama mamonizmu.

Kas yra mamonizmas?

Mamonizmas yra grėsmingas, nematomas, paslaptingas didžiųjų tarptautinių pinigų valstybių viešpatavimas. Tačiau mamonizmas yra ir mąstysena; tai šių pinigų valstybių garbinimas visų tų, kurie yra užsikrėtę mamonistiniais nuodais. Mamonizmas yra neribota – savaime sveiko – žmogaus noro įgyti hipertrofija. Mamonizmas yra pinigų troškimas, išaugęs į beprotybę, kuri nežino jokio aukštesnio tikslo, kaip krauti pinigus ant pinigų, kuri su neprilygstamu žiaurumu siekia priversti visas pasaulio jėgas tarnauti sau ir turi vesti prie ekonominio pavergimo, prie visų pasaulio tautų darbo potencialo išnaudojimo. Mamonizmas yra mąstysena, kuri lėmė visų moralinių sąvokų nuosmukį. Mamonizmas, laikomas pasauliniu reiškiniu, prilygsta žiauriam, negailestingam žmogaus egoizmui. Mamonizmas yra godumo dvasia, beribis noras valdyti, mentalitetas, visiškai orientuotas į pasaulio gėrybių ir lobių užgrobimą; tai iš esmės yra grynai į pasaulį orientuoto žmogaus tipo religija.

Mamonizmas yra tiesioginė socializmo priešingybė. Socializmas, suvokiamas kaip aukščiausia moralinė idėja, kaip idėja, kad žmogus yra pasaulyje ne tik dėl savęs, kad kiekvienas žmogus turi pareigų bendruomenei, visai žmonijai, ir kad jis yra atsakingas ne tik už savo šeimos, savo genties narių, savo tautos trumpalaikę gerovę, bet ir turi nepajudinamų moralinių įsipareigojimų savo vaikų ir savo tautos ateičiai.

Konkrečiau, mamonizmą turime laikyti sąmoningu valdžios ištroškusių visų tautų stambiųjų kapitalistų susitarimu. Pažymėtina, kad mamonizmas visada buvo paslėptas.

Iš tiesų stambūs magnatai slypi kaip pagrindinė varomoji jėga, slypinti už pasaulinio angloamerikietiško imperializmo; nieko daugiau. Didžiosios pinigų valstybės iš tiesų finansavo siaubingas masines žmogžudystes per Pirmąjį pasaulinį karą. Didžiosios pinigų valstybės, kaip visų didžiųjų laikraščių savininkės, iš tiesų įaudė pasaulį į melo tinklą. Jos su pasitenkinimu kurstė visas žemesnes aistras, uoliai skatino dabartinių tendencijų augimą ir sumanios spaudos propagandos dėka užvirino prancūzų revanšizmą. Jos kruopščiai puoselėjo panslavizmo idėją, serbų įsitikinimą, kad jos yra didžioji valstybė, ir šių valstybių poreikį pinigams iki tokio lygio, kad neišvengiamai kils pasaulinis gaisras.

Net ir tarp mūsų, Vokietijoje, tvyrojo mamonizmo dvasia, kuri norėjo sužinoti tik daugiau – eksporto rodiklių, nacionalinio turto, plėtros, didelių bankų projektų ir tarptautinių finansų sandorių,

Machine Translated by Google

lėmė visuomenės moralės smukimą, mūsų valdančiojo rato nuosmukį į materializmą ir hedonizmą, paviršutiniškumą mūsų nacionaliniame gyvenime – visa tai kartu kaltina siaubingą žlugimą.

卐 卐 卐 卐 卐

Su nuostaba turime savęs paklausti, iš kur mamonizmas, iš kur tarptautinis stambusis kapitalas semiasi savo nenugalimos galios.

Nereikėtų pamiršti, kad didžiųjų pinigų valstybių tarptautinis bendradarbiavimas yra visiškai naujas reiškinys. Istorijoje neturime tam atitikmens. Tarptautiniai piniginio pobūdžio įsipareigojimai buvo praktiškai nežinomi. Tik kylant pasaulinei ekonomikai, visuotinei pasaulinei prekybai, įsigalėjo tarptautinės interesų ekonomikos idėja, ir čia mes paliečiame giliausias šaknis, čia mes atradome vidinį stiprybės šaltinį, iš kurio Auksinė Internacionalė semiasi savo nenugalimos galios.

Palūkanos, lengvas ir nesibaigiantis prekių antplūdis, pagrįstas vien pinigų nuosavybe be jokio darbo įnašo, paskatino didžiųjų pinigų valstybių augimą. Paskolos palūkanos yra velniškas principas, iš kurio gimė Aukso internacionalas. Paskolos kapitalas tvirtai įsitvirtino visur. Kaip anemonės rankos, didelis paskolos kapitalas apkabino visas valstybes, visas pasaulio tautas.

Vyriausybės paskolos, vyriausybės obligacijos, geležinkelio obligacijos, karo obligacijos, hipotekos, padengtos obligacijos – trumpai tariant, įvairiausios paskolos priemonės tam tikru būdu apvyniojo visą mūsų ekonominį gyvenimą, todėl nuo šiol visos pasaulio tautos bejėgiškai landžioja auksiniuose tinkluose. Dėl palūkanų principo, vadovaudamiesi visiškai beprotiška politine iliuzija, kad kiekvienas turėjimas suteikia teisę į pajamas, mes pasidavėme palūkanų už pinigus vergijai. Negalima pateikti nė vienos realios, pagrįstos moralinės priežasties, kodėl vien pinigų turėjimas turėtų suteikti teisę į nuolatines palūkanas.

Šis vidinis pasipriešinimas palūkanoms ir bet kokioms pajamoms be jokio produktyvaus darbo, tęsiasi per visų tautų ir laikų sielą. Tačiau šis gilus vidinis pasipriešinimas pinigų galiai niekada nebuvo toks sąmoningas tautoms kaip mūsų laikais.

Dar niekada mamonizmas nebuvo taip pasauliniu būdu parengtas pradėti pasaulio viešpatavimą. Dar niekada jis nebuvo taip sumaniai slepiamas ir kartu brutaliai įkyrus panaudojęs savo tarnyboje visą niekšybę, valdžios troškimą, kerštą troškimą, godumą, pavydą ir melą kaip dabar. Pasaulinis karas iš esmės yra vienas didžiausių žmonijos evoliucinio proceso sprendimų, kovojant už tai, ar ateityje mamoninė-materialistinė, ar socialistinė-aristokratinė pasaulėžiūra turėtų nulemti likimą.

pasaulis.

卐 卐 卐 卐 卐

Iš pirmo žvilgsnio mamonistinė anglo-amerikiečių koalicija neabejotinai iš pradžių laimėjo. Kaip reakcija į ją, Rytuose iškilo bolševizmas, ir jei norime įžvelgti bolševizme puikią idėją, tai neabejotinai yra pozicija, diametraliai priešinga mamonistinei pasaulėžiūrai. Tačiau bolševizmo metodai, kuriuos jis bando panaudoti šiam tikslui, yra nesėkmingi daktaro Eisenbarto gydymo metodai. Tai bandymas padėti sergančiam vidiniu apsinuodijimu skalpeliu, amputuojant jam galvą, ranką ir kojas.

Machine Translated by Google

Prieš šį bolševizmo siautėjimą, prieš šį beprasmį nuvertimą, turime pateikti naują, įgyvendinamą idėją, kuri vienijančia jėga suvienytų visas dirbančiąsias klases, kad išvarytų nuodus, kurie susargdino pasaulį.

Aš tai matau kaip vergijos palūkanoms už pinigus panaikinimą.

Yra trys veiksniai, dėl kurių palūkanos už paskolintą kapitalą yra tikroji ir tikra mūsų finansinių kančių priežastis.

Pirma, milžiniška fiksuotų palūkanų paskolų kapitalo disproporcija, taigi kapitalo, kuris auga pats savaime, neįdedant kūrybinio darbo, ir iš tiesų auga amžinai.
Pas mus, Vokietijoje, šis skolintas kapitalas jau pasiekė mums ne per didelį lygį – 250 milijardų. Priešingai šiai milžiniškai sumai, visos mūsų Vokietijos pramonės apyvartinis kapitalas tesiekia 11,8 milijardo. Be to, yra 3,5 milijardo 16 000 pramoninių ribotos atsakomybės bendrovių [GmbH] kapitalas, taigi iš viso turime suskaičiuoti tik apie 15 milijardų pramoninio kapitalo. 20:1 yra pirmoji esminė išvada3 .

Šis vertinimas reiškia, kad sprendžiant svarbiausias finansines problemas, visos su paskolų kapitalu susijusios priemonės turi būti 20 kartų veiksmingesnės už priemones, skirtas pramoniniam stambiajam kapitalui.

Antra: palūkanų mokėjimai už aukščiau nurodytą paskolos kapitalą, apskaičiuotą 250 milijardų, vertinant kartu su juo visais laikais, sudaro apie 12,5 milijardo per metus. Tuo tarpu visų 1916 m. išmokėtų pramonės dividendų suma 1915 m. siekė apie vieną milijardą markių. Ankstesniais dešimtmečiais šis skaičius vidutiniškai siekė apie 600 milijonų. Per paskutinius dvejus karo metus [1914–1918] jis galėjo gerokai išaugti, tačiau einamaisiais metais [1919] jis sumažės dar labiau.

Vidutinis visų Vokietijos akcinių bendrovių [AG] pelningumas buvo 8,21 %; taigi tik apie 3,5 % didesnis nei vidutinė fiksuotų palūkanų paskolų vertės grąža.

Taigi, apibendrinu, ateityje vokiečių tauta turės mokėti apie 12,5 milijardo [kasmet] už įvairias amžinas didelio paskolinio kapitalo palūkanas, tuo tarpu pramoninio kapitalo pelningumas didžiausio pakilimo metais buvo 1 milijardas, o netrikdomo klestėjimo laikais – tik 0,6 milijardo. Taigi, čia vėl matome santykį, maždaug nuo 20:1 iki 12:1.

Trečias ir pavojingiausias veiksnys yra milžiniškas, nesuvokiamas didelio paskolinio kapitalo augimas per palūkanas ir per palūkanas už palūkanas. Čia turiu šiek tiek nukrypti nuo temos ir tikiuosi, kad trumpas nukrypimas į aukštesnę matematiką paaiškins problemą. Pirmiausia keli pavyzdžiai.

Žavi šachmatų žaidimo išradimo istorija yra gerai žinoma. Turtingas Indijos karalius Šihramas, atsidėkodamas už karališkojo žaidimo išradimą, išradėjui išpildė vieną norą. Išminčiaus noras buvo, kad karalius jam duotų vieną kviečių grūdą ant pirmojo šachmatų žaidimo langelio, du ant antrojo, keturis ant trečiojo ir taip visada ant kiekvieno langelio dvigubai daugiau nei ant ankstesniojo. Karalius nusišypsojo išgirdęs, regis, kuklų išminčiaus norą ir įsakė atnešti maišą kviečių, kad kiekvienam langeliui būtų galima paskirstyti kviečių grūdus. Kaip visi žinome, šio noro išpildymas buvo neįmanomas net turtingiausiam pasaulio princui. Viso pasaulio derliaus per tūkstantį metų neužtektų užpildyti 64 šachmatų lentos langelių.

[3] Akivaizdu, kad 17:1 yra tikslesnis variantas, bet galbūt Federis numato tikimybę, kad proporcija padidės.

Machine Translated by Google

Dar vienas pavyzdys: daugelis dar iš mokyklos laikų prisimena sudėtinių palūkanų skaičiavimo kankinimus; kaip Kristaus gimimo metu investuotas centas dauginasi taikant sudėtines palūkanas taip, kad padvigubėja kas 15 metų. Praėjus 15 metų po Kristaus gimimo, centas išaugo iki 2 centų, 30 m. po Kr. – iki 4 centų, 45 m. po Kr. – iki 8 centų ir taip toliau. Labai mažai kas prisimins, kokią vertę šis centas reikštų šiandien: aukso tūris, lygus Žemės, Saulės ir visų planetų tūriui kartu sudėjus, nebūtų pakankamas, kad atspindėtų šio cento, investuoto taikant sudėtines palūkanas, vertę.

Trečias pavyzdys: Rotšildų dinastijos, seniausios tarptautinės plutokratijos, turtas šiandien vertinamas maždaug 40 milijardų. Gerai žinoma, kad apie 1800 metus Frankfurte senasis Mayeris Amschelis Rotšildas, neturėdamas jokio verto paminėti turto, padėjo pamatus savo dinastijos milžiniškam turtui, paskolindamas dalinio rezervo principu milijonus, kuriuos jam patikėjo saugoti Heseno grafas Vilhelmas I.

Jei pinigų kaupimas per palūkanas ir palūkanas ant palūkanų su Rotšildais būtų pavykęs tik nedideliu cento greičiu, kreivė nebūtų taip smarkiai kilusi. Tačiau darant prielaidą, kad bendras Rotšildų turtas didėjo tik cento greičiu, Rotšildų turtas 1935 m. būtų siekęs 80 milijardų, 1950 m. – 160 milijardų, 1965 m. – 320 milijardų, ir kartu jis jau gerokai viršytų bendrą Vokietijos nacionalinį turtą.

Iš šių trijų pavyzdžių galima išvesti matematinį dėsnį. Kreivę, kuri vaizduoja Rotšildų turto kilimą, kreivę, kurią galima išvesti iš kviečių grūdų skaičiaus šachmatų lentoje, ir skaičių, kurį gauna penso daugyba.

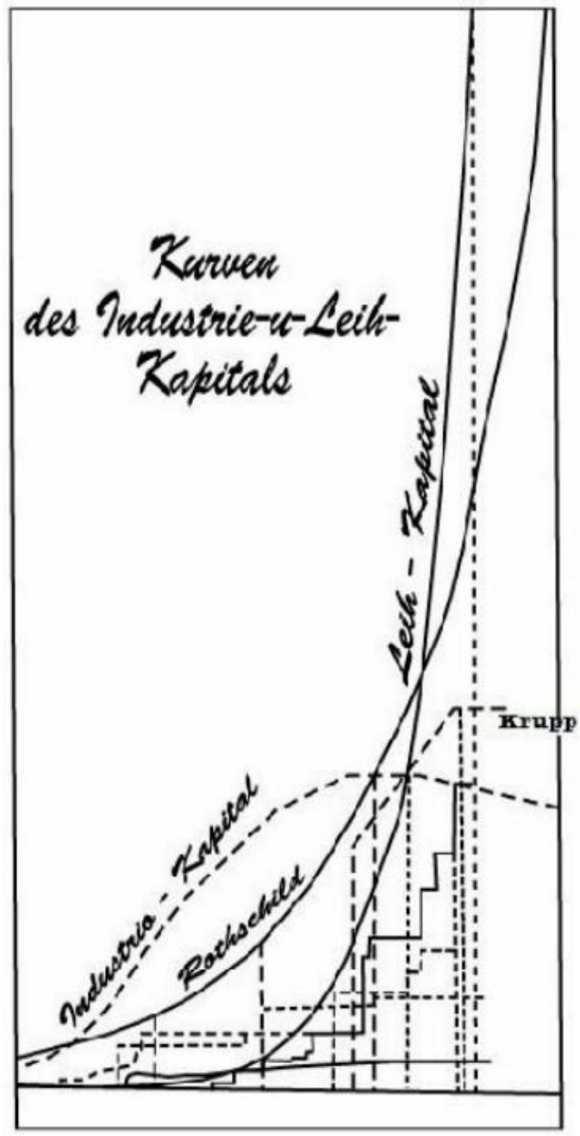

su sudėtinėmis palūkanomis gaunamos produkcijos yra paprastos matematinės kreivės. Visos šios kreivės turi tas pats požymis. Po iš pradžių nedidelio ir laipsniško didėjimo kreivė tampa vis statesnė ir netrukus praktiškai artėja prie beveik begalybės liestinės.

Tačiau visiškai kitaip klostosi pramoninio kapitalo augimo kreivė.
Panašiai, daugiausia kilusios iš nedidelių pradžių, netrukus pastebimas stiprus kreivių eskalavimas, kol pasiekiamas tam tikras kapitalo prisotinimas.
Tuomet kreivės tampa plokštesnės, o tam tikrose pramonės šakose galbūt net šiek tiek mažėja, jei nauji išradimai lėmė esamų gamyklų, mašinų ir pan. nuvertėjimą. Norėčiau čia pasirinkti tik vieną pavyzdį – Kruppo gamyklos plėtrą. 1826 m. senolis Kruppas mirė beveik be turto. 1855 m. Alfredas Kruppas gavo savo pirmąjį 36 patrankų užsakymą Egipto vyriausybės vardu.

1873 m. „Krupp“ jau įdarbino 12 000 darbuotojų. 1903 m. ponia Berta Krupp pardavė visą gamyklą ir turtą Alfredo Kruppo šeimai.

Machine Translated by Google

Akcinė bendrovė už 160 milijonų. Šiandien bendra akcinio kapitalo vertė siekia 250 milijonų. Ką mums, vokiečiams, reiškia vardas „Krupp“? Mūsų pramonės plėtros viršūnę. Pirmąją pasaulyje [plieninių] patrankų gamintoją. Didžiulę, atkakliausio, kryptingiausio ir intensyviausio produktyvumo sumą. Šimtams tūkstančių mūsų bendražygių „Krupp“ veikla reiškė duoną ir darbą. Mūsų tautai – ginklus ir gynybą – ir vis dėlto ji yra nykštukė, palyginti su Rotšildų milijardais. Kokia Kruppo turto augimo per šimtmetį reikšmė, palyginti su Rotšildų turto augimu dėl lengvo ir begalinio kaupimosi iš palūkanų ir palūkanų ant palūkanų?

Dvi paryškintomis linijomis nubrėžtos kreivės žymi paskolų palūkanas, ir iš tiesų viršutinė kreivė rodo Rotšildų turto raidą, o apatinė kreivė, iš pradžių plokščia, o vėliau sparčiai kylanti, labai bendrai rodo būdingą visų tokių kreivių raidą, kai nedidelis poslinkis horizontalioje ašyje gali padvigubinti vertę vertikalioje ašyje. Brūkšniuota linija rodo visos mūsų pramonės raidos kreivę per pastaruosius 40–50 metų. Skirtingai brūkšniuotos plonos linijos rodo kelių atsitiktinai parinktų didelių pramonės įmonių raidą, iš kurios kyla bendras pramoninio kapitalo brūkšniuotos kreivės pobūdis.

Reikia aiškiai pažymėti, kad paskolos kapitalo kreivės pavaizduotos stipriai suspaustos. Pavyzdžiui, Rotšildų turto kreivė turi būti 80 kartų aukštesnė nei Kruppo kreivė. Kreivių demonstravimo tikslas, žinoma, yra tik parodyti iš esmės skirtingą dviejų kapitalo rūšių pobūdį. Paskolos kapitalo kreivės iš pradžių rodo gana laipsnišką kilimą; vėliau vystymasis vyksta sparčiau, kol, vis labiau laukdamas ir viską tempdamas kartu su savimi, pakyla toli už žmogiškųjų sąvokų ribas ir siekia begalybės.

Pramoninio kapitalo kreivė, priešingai, išlieka baigtinėje erdvėje! Kad ir kokius didelius nukrypimus detaliai parodytų kreivė, apskritai esminis pramonės plėtros pobūdis visada bus toks, kad po stipraus pradinio vystymosi seka tam tikras brandos, prisotinimo laikotarpis, po kurio anksčiau ar vėliau prasideda nuosmukis.

卐 卐 卐 卐 卐

Niekas mums aiškiau neparodo esminio skirtumo tarp skolinto kapitalo ir pramoninio kapitalo. Niekas negali mums aiškiau parodyti skirtumo tarp niokojančio skolinto kapitalo poveikio ir verslo pelno (dividendų), gaunamo iš verslo kapitalo, investuoto ir rizikuojamo didelėse pramonės įmonėse, nei šis palyginimas.

Negalima pervertinti, kad vien matematinių dėsnių, kuriais vadovaujasi paskolinis ir pramoninis kapitalas, pripažinimas rodo mums aiškų kelią, kuriuo reikia pasinaudoti svertu, kad ištaisytume mūsų sugriautusį finansų ekonomiką. Aiškiai pripažįstame, kad ne kapitalistinė ekonominė santvarka, ne pats kapitalas ir kaip toks yra žmonijos rykštė. Nepasotinamas didelio paskolinio kapitalo poreikis yra visos dirbančios žmonijos prakeiksmas!

Kapitalas turi būti! Darbas turi būti! Vien darbas mažai ką gali. Vien kapitalas nieko negali!

Kapitalas be darbo gali būti tik sterilus! Todėl svarbiausias reikalavimas, kilniausias revoliucijos uždavinys, prasmingiausia pasaulinės revoliucijos prasmė yra pinigų palūkanų vergijos panaikinimas.

Šiandien Rotšildų dinastija vertinama 40 milijardų. Amerikos finansų milijardieriai ponai Cahnas, Loebas, Schiffas, Speyeris, Morganas, Vanderbiltas ir Astoras vertinami kartu.

Machine Translated by Google

mažiausiai 60–70 milijardų. Taikant tik 5 % palūkanų normą, tai reiškia, kad šioms aštuonioms šeimoms sukauptos 5–6 milijardų pajamos, o tai, remiantis Karlo Helffericho tyrimais, sudaro maždaug 75 % metinių pajamų, kurias 1912 m. turėjo visi Prūsijos mokesčių mokėtojai. (Tuo metu buvo apie 21 000 000 mokesčių mokėtojų, iš kurių 75 % sudarė apie 15 000 000. Kiekvienam mokesčių mokėtojui vidutiniškai teko 1,56 giminaičio, taigi 23 milijonai giminaičių.)

Taigi apie 38 000 000 vokiečių turėjo gyventi iš minėtų milijardierių metinių pajamų. Žinoma, Amerikos milijardieriai nėra grynai paskolų kapitalistai ta pačia prasme kaip Rotšildų dinastija ir panašiai. Man visiškai nerūpi ginčytis, ar Amerikos milijardieriai iš tikrųjų yra „100 milijonų dolerių milijonieriai“, ar „1000–

„milijoninių milijardierių“; pirmuoju atveju tereikėtų skaičiuoti vieną ar dvi dešimtis papildomų Kroizų. Arba tiesiog priimkime Rathenau „300“; tada mūsų inventorius tikrai bus tvarkingas. Čia nėra svarbu nurodyti tikslų skaičių, tačiau pripažintas santykis 300 ir 38 000 000 atveria mums akis į žiaurų tarptautinio skolinto kapitalo viešpatavimą.

Todėl nusimeskime šias baisias grandines, kurios gali tik pasmaugti visą energingą darbą; atimkime iš pinigų galią mokėti palūkanas ir vėl mokėti palūkanas, kol visa žmonija taps visiškai įsipareigojusi mokėti palūkanas tarptautiniam skolintam kapitalui.

Taigi, būtent šie trys punktai pirmą kartą mums aiškiai parodo, kur vienintelė svirtis gali būti veiksmingai pritaikytas mūsų vidaus finansiniams sunkumams palengvinti.

Be to, pripažįstame, kad viso socialistinio idėjų pasaulio puolimas prieš pramoninį kapitalą buvo visiškai netikslus, nes net ir numatytas visiškas viso verslininkų pelno reguliavimas ar socializavimas – darant prielaidą, kad ekonomika nesusilpnėjusi – gautume juokingai menką sumą, palyginti su milžiniška finansine našta mūsų Reicho ir mūsų valstybės biudžetams.

Panaikinus vergiją palūkanoms už pinigus, visą finansinį negalavimą galima įveikti vienu smūgiu. Tuoj pat vėl pajusime tvirtą pagrindą po kojomis; tuoj pat mums turi ir taps aišku, kad su šia apgailėtina obligacijų ekonomika tik groteskiškiausiu būdu apgaudinėjome save.

Nes kas gi kita yra paskolinis kapitalas, jei ne skolos? Paskolinis kapitalas yra skolos! To kartoti neįmanoma. Kas per beprotybė, kai visa vokiečių tauta pasiskolino 150 milijardų savo karui? Kai ji netgi pažadėjo sau už tai 7½ milijardo palūkanų, o dabar jaučiasi įstumta į nepatogią padėtį, kuri neišvengiama nuo pat pradžių, bandydama iš savęs išieškoti šiuos 7½ milijardo visiškai išgalvotų mokesčių pavidalu?

卐 卐 卐 卐 卐

Tuo tarpu tragiškiausia šioje saviapgaulėje yra ne visos šios karo obligacijų ekonomikos kvailumas, kuria mes visada naudojomės daug geriau nei likęs pasaulis, o tai, kad tik santykinai nedidelis skaičius stambiųjų kapitalistų gauna iš jos didžiulę naudą, o visa dirbanti tauta, įskaitant vidutinio ir mažesnio dydžio kapitalistus, taip pat verslą, prekybą ir pramonę, turi mokėti palūkanas. Ir čia išryškėja politinė visos idėjos pusė. Čia jie gali pripažinti, kad iš tikrųjų didelis paskolinis kapitalas ir tik jis [t. y. ne pramoninis kapitalas] yra visos dirbančios žmonijos prakeiksmas. Galima viską iškreipti ir pakreipti, kaip nori, bet visada dauguma sunkiai dirbančių žmonių galiausiai turi padengti palūkanų už paskolinį kapitalą kainą. Vidutinio ir mažesni kapitalistai neturi kuo pasigirti už savo gražias palūkanas; negali turėti kuo pasigirti už tokias sumas...

Machine Translated by Google

palūkanos turi būti visiškai panaikintos mokesčiais. Ar tai būtų tiesioginiai mokesčiai, ar netiesiogiai – netiesioginiai mokesčiai, žyminiai mokesčiai, tarifai ar kitos prekybos naštos, sunkiai dirbantys žmonės visada yra skolininkai , o didelis kapitalas – naudos gavėjas. Dabar gana stebina matyti, kaip socialistinis Markso ir Engelso idėjų pasaulis...

Dabar gana stebina matyti, kaip socialistinis Markso ir Engelso idėjų pasaulis, nuo Komunistų manifesto iki Erfurto programos (ypač Kautskio), ir net dabartiniai socialistų lyderiai, tarsi gailisi skolinto kapitalo interesų. Palūkanų šventumas yra tabu; palūkanos yra šventų švenčiausia; niekas dar nedrįso jų kvestionuoti. Nors nuosavybė, bajorystė, asmens ir turto saugumas, Karūnos įstatymai, privilegijos ir religiniai įsitikinimai, pareigūnų garbė, tėvynė ir laisvė yra daugiau ar mažiau uždrausti, palūkanos yra šventos ir nepuolamos. Turto konfiskavimas ir socializacija, taigi atviri įstatymų pažeidimai, kurie tik šiek tiek pagražinti, tiek, kiek jie daromi tariamai visų individų vardu, yra dienos tvarka: visa tai leidžiama, bet palūkanos, palūkanos yra noli me tangere, „neliesk manęs“.

Palūkanos už Reicho skolą yra valstybės biudžeto alfa ir omega. Jų milžiniškas svoris tempia valstybės laivą į bedugnę, tačiau... visa tai yra didelė afera... siaubinga saviapgaulė, kurstoma tik ir a išimtinai didžiųjų pinigų valstybių naudai.

Čia norėčiau trumpai paliesti su mažais pensininkais susijusius prieštaravimus, kuriuos aptarsime vėliau, kad neužsiciklintume prie jų minčių. Svarstant labai svarbius klausimus, į juos neatsižvelgiama, tačiau savaime suprantama, kad šios kompensacijos bus teikiamos kuo plačiau plečiant socialinės gerovės paslaugas.

Afera, pasakiau! Apgaulė dėl palūkanų! Stiprus žodis. Bet jei šis žodis ir turi pagrįstumą, kuris karo metu buvo bene dažniausiai vartojamas žodis lauke ir namuose, tai labiausiai jis pateisinamas dėl aferos dėl palūkanų.

O kaip su karo obligacijomis? Pirmaisiais 5 milijardais Reichas iš žmonių kišenių išėmė realiai egzistavusias santaupas. Pinigai vėl grįžo atgal. Tada atsirado nauja paskola, kuri vėl išsiurbė pinigus, o kartu su ja ir paskutines likusias santaupas. Ir vėl atėjo siurblys ir išsiurbė milijardus, ir jie vėl sekėjo, kol linksmai, po šio žavaus žaidimo, pakartoto devynis kartus, Reichas įsiskolino 100 milijardų.

Mainais žmonės, žinoma, savo rankose laikė 100 milijardų smulkiai atspausdinto popieriaus – iš pradžių įsivaizdavome, kad taip praturtėjome, – bet tada ateina valstybė ir sako: „Man gresia bankrotas.“

Taip, bet kodėl? – Aš pats tikrai negaliu bankrutuoti, net jei retkarčiais iš dešinės viršutinės kišenės paimčiau šimto markių banknotą ir įdėčiau jį į kairę. Be abejo, būtų didžiausia kvailystė, jei tęstume savo karo obligacijų ekonomikos kvailystę paskelbdami bankrotą4 .

Sulaužykime vergiją palūkanoms už pinigus! Paskelbkime karo obligacijų sertifikatus teisėta mokėjimo priemone su panaikintomis palūkanomis, ir valstybės bankroto košmaras ištirps nuo mūsų kaip kovo sniegas po saule.

4 Federis čia vokiečių tautą laiko vieningu dariniu, o ne vien asmenų grupe: pinigai, kurie buvo pervesti iš vienų vokiečių kitiems vokiečiams, lieka vokiečių tautos viduje, o tai reiškia, kad Vokietijos vyriausybė gali pakoreguoti paskirstymą, galbūt tiesiogiai kai kurių asmenų nenaudai, bet visos tautos labui.

Machine Translated by Google

Žmonės man sako; palūkanų mokėjimų atšaukimas yra užmaskuotas valstybės bankrotas.
Ne, tai netiesa! – Valstybės bankroto šmėkla tėra pasaka ir mamonistų jėgų išgalvotas baubas.

Franzo Röhro knyga „Ką kiekvienas turėtų žinoti apie valstybės bankrotą“ visiškai įstrigusi mamonistiniame mąstyme.
Nors autorius apskritai gana aiškiai įžvelgia ekonomines problemas, kurios mums kelia grėsmę dėl socializacijos, ir nors jis pabrėžtinai ir teisingai pataria, kad galiausiai mus gali išgelbėti tik ekonomikos atstatymas, – jis negali išsivaduoti iš prietaringo tikėjimo interesų šventumu, todėl valstybės bankrotą vaizduoja visiškai atitikdamas mamonizmo interesus, kaip visiškai siaubingą katastrofą.

Įdomu pastebėti, kad Röhras, nepaisant geresnių istorinių žinių, negali išsivaduoti iš mamonistinio požiūrio ir savo baigiamajame žodyje pažymi: „Jei nebus išvengta pražūtingos ekonominės katastrofos, niekas nuo jos neišgelbės“, o 81 puslapyje jis pripažįsta, kad viešųjų finansų netinkamo valdymo pasekmės buvo iš dalies labai greitai panaikintos, o 68 puslapyje teigia, kad bet kokiu atveju neturėtų kilti abejonių, jog Rusija (per pastarąjį šimtmetį) įveikė šias valiutų krizes be ilgalaikių problemų. 76 puslapyje, nagrinėdamas valstybių bankrotų padarinius, jis teigia, kad nors, žinoma, kilo didelių ekonominių problemų ir pan., iš esmės nei valstybės, nei jos ekonominio stiprumo sunaikinimas nebuvo lemtas. Priešingai, pakankamai dažnai buvo stebimas spartus nacionalinės ekonomikos atsigavimas ir viešųjų finansų atsigavimas. Kai autorius dar tris eilutes teigia, kad valstybės bankrotas absoliučiai reiškia ekonominę katastrofą ir sukelia begalines kančias, apgailestauju, kad negaliu suprasti šios logikos.

Bet grįžkime prie mūsų konkretaus atvejo! Kas būtų sąžiningiau? Fariziejiškai kalbėti apie karo obligacijų neginčijamumą ir tuo pačiu metu engiant žmones didžiule mokesčių našta?
Arba, jei finansų ministras išdrįstų atvirai kreiptis į žmones ir pareikšti: „Aš negaliu mokėti palūkanų už karo obligacijas arba galiu tik tuo atveju, jei iš jūsų surinksiu lygiai tokią pačią mokesčių sumą.“ ... Bet anuomet, karo metu, man absoliučiai reikėjo pinigų; nieko gudresnio (žr. Anglija) man neatėjo į galvą, todėl aš ėmiausi apgaulės su didelėmis palūkanomis apmokestintomis karo obligacijomis. Atleiskite man, mylimi žmonės; galiausiai visa tai buvo skirta jums, bet jei nebenorime žaisti slėpynių... Aš, valstybė, nebemokėsiu palūkanų, o jums, mokesčių mokėtojams, nereikia mokėti mokesčių, kad padengtumėte šias palūkanų išmokas... Tai visiškai supaprastina mūsų sandorius; mes išvengiame didžiulės mokesčių biurokratijos ir taip pat didžiulės palūkanas mokančios biurokratijos, taip išsaugodami didžiulį pinigų kiekį ir darbo potencialą.“

Ilgai delsiau atskleisti šią aferą, bet laikau ją absoliučiai fundamentalia.
čia jokiu būdu negalima pamiršti bendro vaizdo.

卐卐卐卐卐

Remiantis Bavarijos mokesčių deklaracijomis, nukentėtų 822 žmonės – tarkime, būtent tie, kurie, remiantis jų mokesčių deklaracijomis, gavo daugiau nei 30 000 markių palūkanų, – tai sudaro tik 0,4 % visų mokesčių mokėtojų (Bayr. St-Z. 1913) visoje Vokietijoje, taigi maždaug 10 000 (Viršutiniai 10 000!).

Kuo trumpiau išsiaiškinkime svarbiausius šio revoliucinio reikalavimo aspektus ir pirmiausia panagrinėkime klausimus iš savo nacionalinės perspektyvos.

Machine Translated by Google

Tam pirmiausia reikia aiškiai pažvelgti į mūsų dabartinę padėtį. Valstybės sekretorius Eugenas Schifferis savo svarbioje kalboje Berlyno prekybos rūmuose pareiškė, kad „neįmanoma ignoruoti“. Tai tik iš dalies teisinga. Ignoruoti įmanoma milžinišką mūsų nacionalinės ekonomikos skolą ir precedento neturintį mūsų valiutos nuvertėjimą...
trumpai tariant, tai, kad per naktį tapome nuskurdusia tauta.

Tačiau negalima ignoruoti naštos, kuri mums užkraunama pagal taikos sutartį. Šiuo metu galiojantys skolos sertifikatai, kaip matėme, siekia apie 250 milijardų. Pirmiausia tarkime, kad Antantė mums papildomai uždeda 50 milijardų karo reparacijų: tai sudaro apie 300 milijardų skolos.

Kad ir kaip smarkiai tai apimtų siauras šio traktato ribas, vis dėlto reikia pasakyti keletą žodžių apie Vokietijos nacionalinio turto dydį. Helferricho ir Steinmanno-Bucherio tyrimai Vokietijos nacionalinį turtą vertina maždaug 350 milijardų. Tokiems rezultatams, kad ir kaip kruopščiai jie būtų gauti, galima priskirti tik labai ribotą vertę. Jie galioja tik ramios ekonominės veiklos laikotarpiu. Tačiau jie taip pat yra gana klaidinantys, nes apima ir valstybės bei savivaldybių turtą, pavyzdžiui, kelių remontą, vandens kelių modifikavimą ir pan. Akivaizdu, kad nors tokių darbų atlikimas galėjo kainuoti milžiniškus pinigus, vis dėlto jie griežtai kalbant neturi jokios vidinės vertės. Geresnis nacionalinio turto matas yra vadinamasis apmokestinamasis turtas, kuris atsiranda iš gynybos įnašų arba karo meto turto mokesčio deklaracijų. Tai reiškia 192 milijardų sumą, taigi daug mažiau nei Helffericho skaičius. Vis dėlto, remiantis patirtimi, prie šios sumos galima pridėti apie 10 % už teisiškai neapmokestinamus nedidelius turtus ir maždaug tokią pačią sumą už „tyliuosius rezervus “ .5

Bet kuriuo atveju man atrodo pernelyg optimistiška kalbėti apie nacionalinį turtą, viršijantį 250 milijardų. Tačiau net ir šis skaičius turi tik labai ribotą reikšmę. Teisingiausia būtų visiškai atsisakyti idėjos apie nacionalinį turtą, kurį galima kiekybiškai suvokti, ir suvokti, kad nacionalinis turtas išreiškiamas išimtinai visos tautos protiniame ir fiziniame darbo potenciale ir todėl priklauso dydžio eilėms, kurios neturi nieko bendra su siauresne kapitalo samprata. Iš tiesų, mes vis dar turime įžvelgti papildomą nacionalinio turto šaltinį mineraliniuose ištekliuose, miškų turtuose ir derlingoje dirvoje, tačiau šių dalykų taip pat neįmanoma suvokti skaičiais, nes jų vertė svyruoja nuo nulio iki begalybės, priklausomai nuo to, ar mineraliniai ištekliai yra neišnaudoti, ar, remiantis geologine ataskaita, gali būti skaičiuojami milijardais tonų anglies ir...

ir taip toliau.

Nepamirškime, kad Vokietija iš tiesų yra neturtinga šalis. Monopolijų ji beveik neturi. Mineralinių išteklių gausa ji gerokai atsilieka nuo daugumos savo kaimynių, jau nekalbant apie neprilygstamus Kinijos, Indijos ir Amerikos imperijų mineralinius išteklius. Dirvožemio derlingumu ji gerokai atsilieka nuo palaimintųjų Rusijos juodžemio laukų ir nuo lengvai derlingų tropinių bei subtropinių žemių plotų. Todėl galiausiai mes visada turime tik savo žmonių potencialą ir norą dirbti, taip pat pakankamai darbo, ir turime aiškiai suprasti, kad tokioje padėtyje negali būti kalbos apie užtikrintas skolas, apie mūsų skolos priemonių užstatą...

5 „Tyliosios rezervacijos“ susidaro apskaitoje nepakankamai įvertinus teigiamas ir pervertinus neigiamas vertes, todėl kad susidarytų kuo mažesnės grynosios vertės įspūdis.

Machine Translated by Google

Ar tai būtų palūkanas mokančios karo obligacijos, ar nepaprocentiniai Reicho banknotai, už jų slypi tik ir išimtinai visos liaudies mokesčių potencialas – o kas gi yra mokesčių potencialas, jei ne visos dirbančiosios populiacijos darbo jėgos funkcija?

卐卐卐卐卐

Dabar turime išsiaiškinti dar vieną svarbų klausimų rinkinį ir, žinoma, pagrindinius mūsų valstybės pajamų šaltinių ir išlaidų įrašus. Yra ryškus kontrastas tarp didelės erdvės, kurią mūsų asmeniniame gyvenime užima rūpestis uždirbti pinigus, ir dėmesio, kurį skiriame didiesiems valstybės finansų valdymo klausimams, tačiau tarp individualios ekonomikos ir nacionalinės ekonomikos nėra jokio esminio skirtumo.

Pagrindiniai valstybės pajamų įrašai yra šie: pirma, pašto ir geležinkelių grynasis pelnas; antra, kasyklų, miškų administracijų ir kitų valstybės įmonių pelnas; trečia, rinkliavos ir netiesioginiai mokesčiai; ketvirta, tiesioginiai mokesčiai.

Kad nebūtų skatinami grynai teoriniai ginčai tokiais itin praktiniais klausimais, noriu paaiškinti atskirus 1911 m. Bavarijos valstybės biudžeto įrašus pagal jų dydžio eilę. Paštas, telegrafas ir geležinkeliai atnešė 120 milijonų; miškai, kasyklos ir kt. – apie 40 milijonų; netiesioginiai mokesčiai – 53 milijonai; tiesioginiai mokesčiai – 60 milijonų. Dar 67 milijonai buvo gauti iš žyminių mokesčių, rinkliavų, paveldėjimo mokesčių, žemės mokesčių, pajamų pervedimų iš Reicho ir kt.

O kaip dėl išlaidų? Čia pirmiausia randame mokėjimus už valstybės skolos palūkanas, įskaitant geležinkelių skolas – 85 milijonus. Karališkiesiems rūmams – 5 milijonai; teisingumo vykdymui – 27 milijonai; vidaus administravimui – 40 milijonų; bažnyčioms ir mokykloms – 51 milijonas; finansų administravimui – 13 milijonų; išlaidoms Reicho reikmėms – 50 milijonų; pensijoms – 36 milijonai. Įvairios išlaidos – 5 milijonai. Anuomet, šiais sėkmingais Bavarijos finansų metais, metinis biudžetas paliko 27 milijonų pajamų perteklių.

Tačiau mūsų apmąstymų srityje mus domina tik tos išlaidos, kurių galima išvengti panaikinus palūkanų vergiją. Čia palūkanų mokėjimai už valstybės skolą natūraliai užima pirmąją vietą – 85 milijonai markių; prie jų pridėkite didžiausią dalį mūsų mokėjimų už finansinį administravimą – apie 10 milijonų; be to, didelė dalis mokėjimų, skirtų Reicho reikmėms, iš kurių pridėsime pusę, 25 milijonus ir galiausiai 5 milijonus mokėjimų karališkiesiems rūmams, dabar nebeliko: iš viso 125 milijonai.

Šių įrašų išnykimas reiškia galimybę atsisakyti visų tiesioginių ir netiesioginių mokesčių, kurie, kaip matėme, atnešė atitinkamai 53 ir 60 milijonų markių, iš viso 113 milijonų markių!

Mes visiškai nemanome, kad reikėtų visiškai panaikinti tiesioginius ir netiesioginius mokesčius; neabejotinai, neviršijant protingų ribų, jie, viena vertus, atlieka švietimo, kita vertus, reguliavimo funkciją. Tikrai teisinga ir sąžininga, kad pelnas iš laisvai ir nešališkai valdomo turto ir toliau būtų apmokestinamas vidutiniu, laipsnišku mokesčiu, nes valstybė, žinoma, taip pat turi išlaikyti saugią nuosavybę savo policijos įstaigomis. Atrodo lygiai taip pat tikslinga, kad prekyba ir pramonė privalėtų mokėti mokesčius, atitinkančius jų darbo pelną, nes valstybė taip pat turi rūpintis jų viešųjų prekybos kelių priežiūra ir plėtra. Atitinkamas minimalus rinkliava kiekvienam piliečiui, turinčiam teisę balsuoti, taip pat yra...

Machine Translated by Google

teisingumo reikalavimas, nes rūpintis asmens ir jo turto saugumu reikalaujama ir iš valstybės.

Netiesioginių mokesčių srityje stiprus visų grynai prabangos prekių mokesčių išplėtimas turi reguliavimo poveikį gerąja prasme, tuo tarpu visi paprasti maisto produktai ir būtiniausi žmonių produktai turėtų būti neapmokestinami!

Tokios mokesčių politikos rezultatas būtų ne tiek didelės pajamos, apie kurias negalima nė kalbos, nes didžiajai daliai gyventojų mokesčiai neturėtų būti reali našta, o tik priminimas, kad žmogus yra ne tik individuali esybė, bet ir valstybės pilietis, ir kad be pilietinių teisių jis turi ir pilietinių pareigų.

Mokesčių pajamos turėtų būti mažiau reikalingos valstybinių įmonių skoloms padengti, kurių grynojo pelno, kaip matėme, pakanka padengti įprastas valstybės išlaidas mokykloms, universitetams, teisingumo vykdymui, vidaus administravimui ir kt. Mokesčių pajamos turėtų būti naudojamos specialioms valstybės kultūros užduotims, kurioms niekada nebuvo skirta pakankamai išteklių įprastame valstybės biudžete, finansuoti. Čia pirmiausia galvoju apie našlaičių namus, aklųjų ir luošųjų įstaigas, dienos priežiūros centrus, nėščiųjų priežiūrą, kovą su tuberkulioze, alkoholiu ir venerinėmis ligomis, taip pat sodų miestų ir gyvenviečių statybą, ypač mūsų karo invalidų apgyvendinimui ir humaniškai priežiūrai.

卐卐卐卐卐

Mūsų požiūris plečiasi. Matome nepaliestą žemę. Ar palūkanų vergijos panaikinimas galėtų reikšti visų mokesčių panaikinimą? Tai reikštų tą patį, jei iš šios milžiniškos kovos būtume išėję kaip pergalinga tauta. Dabar nešvęskime per anksti; priešų mums užkrauta našta užtikrins, kad to nepadarytume. Bet kokiu atveju, nepaliestą žemę matome remdamiesi išties gana paprastu mūsų Bavarijos valstybės biudžeto pavyzdžiu, kurį ką tik panaudojome...

Apskritai gana panašius santykius randame ir kitose Vokietijos federalinėse žemėse, ir ne per daug pasakius, kad iš valstybinių įmonių, geležinkelių, pašto, telegrafo, miškų, kasyklų ir t. t. pertekliaus visos valstybės išlaidos, skirtos visam teisingumo vykdymui, visam vidaus administravimui, įskaitant valstybės statybos projektus, visas išlaidas mokykloms ir universitetams, taip pat kultūros tikslams, galėtų būti be vargo padengtos. Taigi, visiškai ideali sąlyga.

Kodėl taip nėra? Įsivėlė palūkanos. Dėl palūkanų mokėjimo gyventojų maisto produktai tampa brangūs; dėl palūkanų cukrus ir druska, alus ir vynas, degtukai ir tabakas bei daugybė kitų kasdienio poreikio prekių apmokestinamos netiesioginiais mokesčiais.
Dėl palūkanų reikia didinti tiesioginius mokesčius, kurie skirstomi į žemės mokesčius, kurie perduodami aukštesnėmis grūdų kainomis, būsto mokesčius, kurie didina nuomą, verslo mokesčius, kurie...
apkrauna produktyvų darbą pajamų mokesčiais, kurie neišvengiamai mažina valstybės tarnautojų ir fiksuotus atlyginimus gaunančių žmonių gyvenimo lygį, ir galiausiai pačioje pabaigoje, kukliai duodantis, bet nepasotinamas imantis, skolintas kapitalas moka mokesčius nuo kapitalo dividendų. Remiantis 1911 m. mokesčių deklaracijomis, iš 253 milijonų Bavarijoje gautų kapitalo dividendų visi 8,1 milijono buvo sumokėti kaip valstybiniai mokesčiai.

Matėme, kad visi kapitalo dividendai, visos palūkanos už kapitalą galiausiai turi būti gaunamos visos tautos darbu. Matėme, kad palūkanų mokėjimas už valstybės skolas...

Machine Translated by Google

sudaro didžiausią mūsų valstybės biudžeto įrašą, ir matėme, kad asmenys, privalantys mokėti mokesčius nuo palūkanų, į valstybės pajamas įneša tik labai ribotą indėlį.

Kalbant apie santykinį dydį, kapitalistas sumokėjo 8 milijonus iš 60 milijonų tiesioginių mokesčių, tai yra tik aštuntadalis–šeštadalis tiesioginių valstybės mokesčių, sumokėtų Bavarijoje 1911 m. Tačiau tiesioginiai mokesčiai sudaro tik apie penktadalį visų valstybės pajamų. Todėl skolintas kapitalas sudaro tik apie trisdešimtąją–keturiasdešimt aštuntąją dalį visų valstybės poreikių.

Nereikėtų paneigti, kad karo metu, ypač pastaraisiais metais, mokesčių įstatymai ėmėsi griežtesnio kapitalo dividendų mokesčio, tačiau griežtesni netiesioginiai mokesčiai daugiau ar mažiau neatsiliko nuo to, todėl santykinis dydis beveik nepakito.

Paveikslėlis tampa niūrus, kai atsižvelgiame į Reicho biudžetą. Čia pačios proporcijos jau yra daug mažiau palankios. Reichas neturi tokių pačių mokesčių šaltinių kaip atskiros federalinės žemės. Tiesioginiai mokesčiai skirti tik federalinėms žemėms; Reicho įmonės apsiriboja Reicho paštu ir geležinkeliu (atkreipkite dėmesį, kad tai neapima Prūsijos valstybinių geležinkelių), todėl lieka tik kelių rinkliavos ir netiesioginiai mokesčiai.

Reicho pajamų šaltinių dydžiai (žr. Vokietijos Reicho statistikos metų knygą 1917 ir 1918 m.) 1915 m. buvo tokie: 1 milijardas netiesioginių mokesčių, 0,8 milijardo specialiųjų pajamų (karo įnašai, matriculiniai mokesčiai) ir taip toliau. Čia vėl tas pats vaizdas. Daugiau nei trečdalis, tiksliau, 1,3 milijardo, jau 1915 m. buvo išeikvota mokant palūkanas už Reicho skolą. Čia vėl įsiveržė skolintas kapitalas. Čia jam patenkinti reikia visų tiesioginių mokesčių. Cukrus duoda 163 milijonus, druska – 61 milijoną, alus – 128 milijonus, tabakas, šnapsas, putojantis vynas, lempų kuras, degtukai, žaidimo kortos ir daugybė kitų prekių turėjo būti apmokestintos, kad būtų galima surinkti milijardą markių, kurios vėliau visiškai patenka į kapitalistų kišenes.

Šiandien mįslė, kaip mokėti palūkanas už Reicho skolą. Vien palūkanų mokėjimai kasmet suryja 8 milijardus, remiantis 100 milijardų karo obligacijų ir kitais karo kreditais. Pajamos iš pašto ir geležinkelio vargu ar bus toliau didinamos. Tolesnis rinkliavų padidinimas vargu ar bus toleruojamas; todėl tikriausiai belieka tik penkis ar dešimt kartų padidinti netiesioginius mokesčius – neįmanoma! – arba aiškiai suprasti, kad tik ir išimtinai pinigų palūkanų vergijos panaikinimas gali atnešti mums išsigelbėjimą. Visa karo obligacijų ekonomika buvo didžiulis savęs apgaudinėjimas. Vokiečių tauta pasiskolino iš savęs šimtą milijardų savo karui. Už tai ji pažadėjo sau 5 milijardus palūkanų; todėl ji turi sumokėti 5 milijardus mokesčių. Visa nauda atitenka stambiesiems kapitalistams, kurie gauna tiek daug kapitalo dividendų, kad negali jų panaudoti, tačiau, kaip matėme, per kapitalo dividendų mokestį atimama tik gana nedidelė procentinė dalis.

卐卐卐卐卐

Tikiuosi, kad pagrindiniais savo pranešimo punktais išsklaidėte žmogiškai suprantamą baimę, kurią daugelis skaitytojų gali jausti galiausiai prarasti palūkanas, gaunamas iš savo gražių sertifikatų. Leiskite trumpai pademonstruoti vienu pavyzdžiu, kad visa palūkanų ekonomika yra didelė saviapgaulė, ir kartu noriu pažvelgti į viršutinį solidžių viduriniosios klasės pajamų lygį.

Tarkime, kad šeimos galva gauna 10 000 markių pajamų iš darbo ir dar 5000 markių iš kapitalo dividendų. Iš šios sumos apie 1500 markių bus sumokėta tiesioginiais mokesčiais; po to mažiausiai 1000–1200 markių bus sumokėta didelių nuomos mokesčių pavidalu.

Machine Translated by Google

atimta amžinoms palūkanoms. Dar 1000 markių greičiausiai bus nuskaičiuota netiesioginių mokesčių forma penkių ar šešių asmenų šeimai, ir jau dabar suprantama, kad nedaug kas liko iš tų puikių kapitalo dividendų, kuriais maži ir vidutiniai kapitalistai džiaugėsi ankstesnių metų palankiais mokesčių tarifais. Iš tiesų, jau šiandien nebegalima kalbėti apie „perteklių“; priešingai, jei šiandien patys išnagrinėtume dabartinius fantastiškus mokesčių pasiūlymus, tikriausiai bus apmokestinta gerokai daugiau pajamų iš darbo.

Natūralu, kad stambaus kapitalisto, kuris, tarkime, kapitalo dividendų gauna tik 1 milijoną, situacija atrodo visiškai kitokia. (Tokių žmonių šiandien Vokietijoje yra gana daug.) Šis laimingasis sumoka daugiausia 50–60 tūkstančių markių mokestį nuo kapitalo dividendų. Netiesioginių mokesčių jis taip pat sumoka ne daugiau nei ankstesnio pavyzdžio šeimos tėvas. Juk su savo biudžetu jis vis dar gali gana patogiai gyventi su 40–50 tūkstančių markių, net ir dabartiniu brangiu laikotarpiu. Jei jam liks maždaug 900 000 markių grynaisiais, tai už tai su 5% palūkanomis už paskolas jis kitais metais gaus dar 45 000 markių, ir tai, pagal įstatymą, dirbančiųjų sąskaita.

Smulkus pensininkas, gyvenantis tik iš palūkanų, neabejotinai nukentėtų. Jei jis gali dirbti, tuomet, žinoma, turi pasiryžti užsidirbti pajamų iš darbo. Taip jis atsiduria daug geresnėje padėtyje nei milijonai jo bendražygių, kurie neturi nieko kito, išskyrus fizinį ar protinį darbingumo potencialą. Jei jis to nenori, tuomet turi suvalgyti savo turtą. Galiausiai jis turi 20 metų, kad vėl ir vėl jį graužtų, jei ir toliau vartos metinę sumą, kurią gauna su 5% palūkanomis. Asmenims, kurie negali dirbti arba yra nusilpę dėl ligos ar amžiaus, akivaizdu, kad reikia užtikrinti tinkamą pragyvenimo šaltinį, plėtojant socialinę gerovę visiems gyventojų sluoksniams.

Socialinę gerovę įsivaizduoju taip:

Tarkime, kad vyresnio amžiaus našlė, kuri iki šiol turėjo gyventi iš 60 000 markių kapitalo investicijos palūkanų, dėl teisiškai paskelbto palūkanų vergijos panaikinimo netenka savo pajamų šaltinio. Čia, plačiausiai išplėtus pensijų sistemą, minėtam asmeniui atsirastų galimybė gauti pensiją, atitinkančią jo kapitalą, o metinė pensija galėtų būti netgi padidinta, palyginti su ankstesne palūkanų pajamingumu, taip suteikiant tam tikrą kompensaciją už sumažėjusią pinigų vertę net ir šiam žmonių ratui. Taigi, pavyzdžiui, už atiduotus 60 000 markių Reicho, valstybių skolos vertybiniais popieriais arba padengtomis obligacijomis galėtų būti skiriama 4000 markių metinė viso gyvenimo pensija. Jei našlė turi vaikų ir nori jiems palikti dalį turto, jai galima leisti, kad tik 40 000 markių būtų paverstos pensija, o likę 20 000 liktų vaikams. Iš 40 000 markių, priklausomai nuo pensijos pareiškėjo amžiaus, kasmet galėtų būti skiriama iki 1/12 gauto kapitalo. Be to, čia taip pat reikėtų pažymėti, kad panaikinus palūkanų vergiją ir panaikinus slegiantį mokestį, našlės pragyvenimo išlaidos gerokai sumažės.

Šio rašinio apimtis gerokai viršytų kiekvieno gyventojų sluoksnio asmeninių interesų detalų nagrinėjimą. Toks revoliucinis reikalavimas negali būti susijęs su asmeniniais interesais; nepaisant to, idėjai įsigaliojus, paaiškės, kad galiausiai sveikos pasekmės asmeniškai naudingos kiekvienam asmeniui.

Būtent dėl jau anksčiau išskirtos problemos, kaip panaikinti palūkanas už karo obligacijas, jau bandžiau aiškiai parodyti, kad smulkieji kapitalistai – turiu omenyje visus šimtus tūkstančių, kurie buvo pritraukti per hiperamerikietišką reklamą –

Machine Translated by Google

kampaniją skirti savo santaupas karo obligacijoms prenumeruoti, – ne tik negauna jokios naudos iš palūkanų, nes, žinoma, jie patys turi už jas mokėti mokesčiais, bet ir, taikydami mokesčių įstatymus, pritaikytus stambaus kapitalo apsaugai, turi remti palūkanų mokėjimus už milijono markių prenumeratas.

Man atrodo, kad, be šių neatidėliotinų sumetimų, kreipimasis į visus dėl savo vaikų gerovės savaime turi įtikinti susirūpinusį obligacijų turėtoją priimti visiškai natūralų amžinų palūkanų už Reicho skolas atsisakymą. Šiuo atveju, ką iš tikrųjų praranda patriotas, davęs 10 000 markių savo tėvynei, kuriai to labiausiai reikia, išskyrus lupikišką pretenziją per šimtą metų gauti 50 000 markių palūkanų, net nemažinant pagrindinės skolos? Jo vaikai ir anūkai amžinai turi dirbti, kad tik sumokėtų visas palūkanas.

卐卐卐卐卐

Paskolintų sumų grąžinimo klausimą galima išspręsti įvairiais būdais. Trumpai išdėstytose pagrindinėse idėjose apie nagrinėjamą problemą, kurias praėjusių metų [1918 m.] lapkričio 20 d. pateikiau Bavarijos Liaudies Valstybės vyriausybei [vadovaujamai Kurtui Eisneriui], siūliau tiesiog grąžinimą pakeisti palūkanų mokėjimu po 5 % per metus 20 metų. Manau, kad toliau galiu pateikti dar geresnį pasiūlymą, kuris dėl savo paprastumo tikrai nusipelno pagyrimo: „Karo obligacijų sertifikatai, panaikinus palūkanas, bus paskelbti valiuta.“ Tai yra Kolumbo kiaušinis. Šios priemonės privalumas, visų pirma, yra tas, kad niekas iš jos nieko iš tikrųjų nejaučia. Karo obligacijų sertifikatai ir toliau guli sandėliuose; bet joks jaunimas jų negauna, kaip ir knygos, spintelės ar kito naudingo daikto, kurį kas nors paskolintų savo draugui.

Jei kam reikia pinigų, tiesiog išsitraukia karo obligacijų banknotą ir juo sumoka.
Karo obligacijų banknotai juk yra tokie pat gražūs ir popierinės vertės, kaip ir kiti mūsų 10, 20, 100 ir 1000 markių banknotai. Tikrai negalima kalbėti apie tai, kad rinka būtų užtvindyta valiuta tokiu sklandžiu perėjimu iš palūkanų ekonomikos į beprocentę nacionalinę.
ekonomika. Visi karo obligacijų sertifikatai iš tiesų jau yra gerai apsaugoti ir laikomi banko saugyklose arba kitose slėpimo vietose, kurias žmonės laiko saugiomis, pavyzdžiui, vilnonėse kojinėse ar mėšlo krūvoje. Iš tiesų negalima paneigti, kad mūsų išleisti popieriniai pinigai, kurių vertė siekia apie 40 milijardų, taip pat nėra apyvartoje, o didžioji jų dalis yra kaupiama aukščiau aprašytu būdu. Mūsų valiutos poreikis ekonomikos pakilimo laikais prieš karą taip pat buvo tik apie 4–6 milijardus, ir neįsivaizduojama, kad šiandien, vis labiau įprastoje begrynųjų pinigų ekonomikoje, mums reikėtų daugiau nei dvigubai daugiau6 .

卐卐卐卐卐

Palūkanos turi būti panaikintos tokiu pačiu būdu visoms fiksuotų palūkanų turtui. Šiam turtui, kaip ir dividendus generuojančiam turtui, rekomenduojamas iš pradžių siūlomas „grąžinimas“ 20 arba 25 metų metinėmis pensijomis, ypač hipotekos paskoloms.

Palūkanų vergijos panaikinimas hipotekos paskoloms neabejotinai reiškia būsto problemos sprendimą, išsivadavimą iš pernelyg didelių nuomos mokesčių. Visiškai neaišku, kodėl turėtojas...

6 Vėlesnėje dalyje Federas teigia nusprendęs, kad vien leisti naudoti karo obligacijų sertifikatus kaip valiutą nėra geriausia idėja. Jis siūlo juos konvertuoti į banko kreditus.

Machine Translated by Google

Hipotekos turėtojas turėtų amžiną palūkanų naudą iš vieną kartą paskolintos sumos, kodėl jam turėtų būti suteikiamas lengvas ir nesibaigiantis prekių srautas, kodėl didžioji žmonių masė vien dėl šio nesveiko palūkanų principo turėtų mokėti dideles nuomas metai iš metų. Trumpai reikėtų įsiterpti, kad savaime suprantama, negalima kalbėti apie visišką nuomos panaikinimą, nes, žinoma, namų valdymas ir priežiūra reikalauja nuolatinio darbo ir pinigų. Taigi nuomos sumažinimas gali įvykti tik tiek, kiek jis savaime atsiranda dėl visiško hipotekos grąžinimo.

Reikėtų griežtai pabrėžti tik vieną dalyką: vergijos interesams panaikinimas neturi nė menkiausio ryšio su mūsų visu vertę kuriančiu darbu, nes jokiu būdu netrukdoma verslumo dvasiai, produktyviam darbui, prekių gamybai, turtų kaupimui. Priešingai, kaip matėme, visa dirbanti liaudis išlaisvinama iš dusinančios, nepagrįstos, sunkios naštos; mūsų sielos gyvenimas apvalomas nuo svaiginančių nuodų.

卐卐卐卐卐

Kaip teisingai istorijos eigoje buvo pripažintas interesų problemos vaisingumas, galime pasakyti iš to, kad visais amžiais ir visų tautų protai buvo užimti šia problema...

Įvairiose Senojo Testamento ištraukose, tokiose kaip Kunigų knygos 25 ir Pakartoto Įstatymo 15, randame nuostatų dėl palūkanų nutraukimo, nurodančių, kad septintieji metai visada turėtų būti akceptacijos arba jubiliejaus metai, per kuriuos turėtų būti panaikintos visos tautos draugų skolos.

Solonas 594 m. pr. Kr. įstatymu panaikino asmeninę skolų vergiją. Šis įstatymas buvo vadinamas didžiąja Seisachteja (naštos nusikratymu).

Senovės Romoje 332 m. pr. Kr. priimtas Lex Gemicia griežtai uždraudė Romos piliečiams imti bet kokias palūkanas.

Justiniano laikais buvo uždrausta mokėti sudėtines palūkanas, numatant, kad jokių papildomų palūkanų negalima reikalauti, kai delspinigiai pasiekia iš pradžių paskolintos sumos lygį.

443 m. popiežius Leonas I (Didysis) paskelbė visuotinį draudimą imti palūkanas; iki tol tik dvasininkams buvo draudžiama reikalauti palūkanų už paskolą. Draudimas imti palūkanas dabar tapo Kanonų teisės dalimi ir privalomu reglamentu pasauliečiams. Pasaulietiniai įstatymai taip pat palaipsniui derėjo su kanoniniais požiūriais ir netgi grėsė bausmė už palūkanų imimą. Tai randame Šventosios Romos imperijos policijos potvarkiuose 1500, 1530 ir 1577 metais.

Žinoma, tokiems įstatymams dabar buvo labai priešinamasi ir jie dažnai apeinami, todėl šioje gana trumpoje istorinėje retrospektyvoje galima tik paminėti kaip stulbinantį istorinį faktą, kad nors pagal XI–XVII amžių kanonų teisę krikščionims buvo draudžiama imti palūkanas, žydams tai buvo leidžiama.

Būtų nepaprastai žavu kiekvienu atveju ištirti, kokie ekonominiai augliai lėmė tokį galingą naštos nusimetimą. Ypač vertinga būtų pamatyti, kurios jėgos ir valdžios vėl ir vėl pažeidė palūkanų draudimus.

Viduramžiais iš lupikautojų tikrai dažnai būdavo greitai atleidžiami pinigai; ūkininkai ar piliečiai, visiškai išsekę, susibūrė ir iki mirties sumušė spekuliantus. Šiandien turime

Machine Translated by Google

įžengė į visiškai kitokią interesų problemos fazę. Tokie pogromai yra labai smerkiami.

Be to, tai nebėra tik pavienių, lokaliai apribotų ligos simptomų, kuriuos būtų galima įveikti pašalinant pūlių kišenę, klausimas; tai, kas vyksta, yra rimtas visos žmonijos susirgimas.

卐卐卐卐卐

Reikėtų kuo ryškiausiai pabrėžti, kad būtent mūsų šiuolaikinė kultūra, būtent ekonominių santykių tarptautiškumas, interesų principą daro tokį pražūtingą.
Ankstesnė istorinė retrospektyva taip pat neturėtų būti laikoma analogija šiandienos aplinkybėms. Kai babiloniečiai nugalėjo asirus, romėnai – kartaginiečius, vokiečiai – romėnus, nebebuvo vergijos palūkanoms; nebuvo jokių tarptautinių pasaulinių valstybių. Karai taip pat nebuvo finansuojami skolinantis, o taikos metu sukauptais lobiais. Davidas Hume'as savo esė „Esė apie viešąjį kreditą“ pateikia labai gražią šios temos apžvalgą. Tik modernus amžius su savo nuosavybės tęstinumu ir tarptautine teise leidžia paskolų kapitalui išaugti iki begalybės. Pensas, kuris buvo investuotas su palūkanomis Kristaus gimimo metu, nebėra, nes nuo to laiko visos nuosavybės teisės kelis kartus turėjo pasiduoti smurtui; priešingai, pensas, kurį senasis Rotšildas investavo su palūkanomis, vis dar egzistuoja ir egzistuos, jei bus tarptautinė teisė, amžinai.

Be to, reikėtų atsižvelgti į tai, kad platūs Žemės plotai tik moderniaisiais laikais perėjo nuo natūraliosios ekonomikos prie pinigų ekonomikos. Šiuo atžvilgiu ypač svarbu, kad tik XIX amžiaus viduryje buvo panaikinti visi palūkanų ėmimo apribojimai ir visi palūkanų draudimai: pavyzdžiui, Anglijoje 1854 m., Danijoje 1856 m., Belgijoje 1865 m., Austrijoje 1868 m.

Taigi, šiandieninė palūkanų, kaip neatsiejamos nuo pinigų turėjimo, samprata yra ne senesnė nei pusė amžiaus. Tačiau būtent ši palūkanų samprata pirmą kartą privertė pinigus paversti demoniška visuotinės prievartos galia, kokią mes pažinome.

Pradinis ir vėliau vis didėjantis valstybių įsiskolinimas kapitalistams taip pat datuojamas tik XIX amžiaus viduriu . Tik nuo to laiko matome, kaip valstybė iš liaudies bendruomenės patikėtinės degraduoja į kapitalistinių interesų patikėtinę. Ši raida pasiekė kulminaciją karo obligacijose, su kuriomis susiduriame visose šalyse, kurios, kaip pripažinome, išimtinai tarnauja tik mamonistiniams interesams, kuriuos turėtų vainikuoti milžiniškas pasaulinės paskolos kredito pastatas.

卐卐卐卐卐

Šios trumpos retrospektyvos turėtų mums padėti pagaliau atsikratyti prielaidos, kad paskoliniam kapitalui turi būti suteikta antžemiška galia amžinai ir be paliovos augti iš savęs. Apdovanotas bauginančiu potencialu išsiurbti. Turime atsikratyti minties, kad paskolinis kapitalas, nepaveiktas žemiškų darbų ir nusikaltimų, turėtų galėti sėdėti soste virš debesų, nepaveiktas laikinumo, nepaveiktas griovimo jėgų, nepaveiktas mūsų milžiniškų patrankų šūvių. Nes net jei namai ir trobelės, geležinkeliai ir tiltai, sugriauti sviedinių, sugriūtų dulkėse ir pelenuose, hipotekos vis tiek egzistuos;

Machine Translated by Google

Geležinkelio obligacijos ir viešieji skolos sertifikatai tuo neištrinami. Jei kaimai ir miestai, ištisos provincijos taptų beprotiško karo niokojimo aukomis, koks būtų rezultatas? Nauji skolos sertifikatai – štai ką tai reiškia. Godumu žibančiomis akimis virš debesų įsikūręs Aukso Internacionalas stebi beprotišką žmonijos skubėjimą. Ir netrukus visa žmonija pagaliau tarnaus tik kaip mamonizmo interesų vergai.

Idėja tarptautinė; ji turi išlaisvinti visą pasaulį. Šlovė tautai, kuri pirmoji išdrįsta žengti drąsų žingsnį. Netrukus kiti paseks jo pavyzdžiu.

Man dažnai užduodamas klausimas, ar ši idėja apskritai įgyvendinama nacionaliniu mastu, aš... Atsakykite teigiamai. Esame viduje įsiskolinę.

Prieš užsienio palūkanų reikalavimus mes, žinoma, kol kas esame bejėgiai; juos tereikia patenkinti. Per didelis kapitalo nutekėjimas turi būti kiek įmanoma blokuojamas, tačiau lygiai taip pat, kaip įstatymų leidėjas susilaiko nuo įstatymų prieš žmogžudystes, netyčines žmogžudystes, sukčiavimą ir pan. kūrimo, nes visada atsirastų niekšų, lygiai taip pat tauta kaip visuma neturėtų susilaikyti nuo žingsnio, kuris pripažįstamas būtinu jos viešųjų finansų atkūrimui, vien dėl to, kad ne patys geriausi liaudies elementai bando savo grobį saugiai išgabenti už šalies ribų. Net jei manytume, kad šimtai milijonų, net milijardai karo obligacijų sertifikatų būtų išleisti užsienyje, net ir tai vis tiek negalėtų būti reikšminga paskata nepanaikinti palūkanų vergijos; nes proporcingai iš daugiau nei 250 milijardų markių fiksuotų palūkanų vidaus investicinio turto didžioji dalis vis dar turi būti šalyje.

Dar kartą trumpai apibendrinkime. – Vergijos interesams panaikinimas yra radikali priemonė galutiniam ir nuolatiniam mūsų viešųjų finansų išgydymui. – Interesų bendruomenės panaikinimas reiškia galimybę atsisakyti slegiančių tiesioginių ir netiesioginių mokesčių, nes valstybinės įmonės, ypač po kitų tinkamų sektorių (vidaus laivybos, elektros energijos, oro transporto ir kt.) socializacijos, į valstybės iždą sukurs pakankamai pertekliaus visoms valstybės socialinėms ir kultūrinėms užduotims paremti.

Be šio finansinio sumetimo, interesų bendruomenės panaikinimas suteiks produktyviam darbui visose veiklos srityse jam prideramą prioritetą. Pinigai vėl atliks jiems deramą vaidmenį – tarnaus galingame mūsų nacionalinės ekonomikos variklyje. Jie vėl taps tuo, kuo yra iš tikrųjų – atlikto darbo kvitu, ir kartu su juo bus atvertas kelias aukštesniam tikslui – susilaikymui nuo mūsų amžiaus siautulingo pinigų geismo.

Idėja siekia sukurti vieningą visų dirbančiųjų gyventojų frontą: nuo neturtingo darbininko, kuris, kaip matėme, yra labai sunkiai apkrautas netiesioginiais mokesčiais, skirtais paskolos kapitalui tenkinti, per visą buržuazinę valstybės tarnautojų ir darbuotojų klasę, ūkininkų ir smulkiųjų amatininkų vidurinę klasę, kuri patiria negailestingą pinigų tironiją apgailėtinų būstų, dirbamos žemės nuomos, banko palūkanų ir t. t. pavidalu, iki pat mūsų didžiosios pramonės vadovų, išradėjų ir direktorių, kurie visi kartu daugiau ar mažiau įstrigę didelio paskolos kapitalo naguose, kuriems pirmoji gyvenimo užduotis visada yra dirbti dėl pensijų, dividendų ir palūkanų pinigų jėgoms, veikiančioms užkulisiuose. Šiai grupei taip pat priklauso visi inteligentijos sluoksniai – menininkai, rašytojai, aktoriai, mokslininkai ir kiti nepriklausomi specialistai.

Nors stambus paskolų kapitalas, kaip fizinių asmenų grupė arba kaip interesų principo personifikacija, sąmoningai ar instinktyviai siekia nuslėpti savo beribio troškimo kontroliuoti faktą ir nors visa mūsų teisinė tradicija, paremta Romos teise, taigi teise, tarnaujančia plutokratijos apsaugai, taip stipriai pabrėžė nuosavybės apsaugą ir tuo persmelkė mūsų žmonių teisingumo jausmą, interesų vergijos panaikinimas...

Machine Translated by Google

Pinigai turi ateiti kaip vienintelė išeitis iš grėsmingo viso pasaulio ekonominio pavergimo, kurį vykdo „Aukso internacionalas“, kaip vienas iš būdų išstumti mamonizmo nuodus su jo korupcija ir mūsų amžiaus mentaliteto užteršimu.

Karo obligacijų pavertimas banko kreditu

1 straipsnio reikalavimas konvertuoti karo obligacijų sertifikatus ir kt. į teisėtą mokėjimo priemonę ne kartą buvo atremtas su prieštaravimu, kad tai reikštų pernelyg didelį rinkos užtvindymą valiuta. Šis prieštaravimas pats savaime yra visiškai klaidingas. Infliacija atsiranda vien dėl karo obligacijų egzistavimo.

Tačiau tiesa, kad, nepaisant klaidingumo, susirūpinimas dėl šių vertybinių popierių, paskelbtų valiuta, fizinio buvimo niekur nedingsta, todėl, nors ir nerealistiškas, šis susirūpinimas gali sukelti nepageidaujamų šalutinių poveikių, tarsi iš tikrųjų būtų įvykusi nauja infliacija. Todėl, pakeisdami 1 straipsnį, reikalaujame, įstatymiškai panaikinus palūkanų mokėjimo prievolę, konvertuoti karo obligacijų sertifikatus kartu su kitomis viešosiomis obligacijomis [ne į valiutą, o] į banko kreditą.

Ši formuluotė turi didelį privalumą, nes fizinis karo obligacijų egzistavimas popieriuje nutrūktų; karo obligacijų sertifikatus bankai, bankininkai, taupymo įstaigos ir kt. pristatytų Reichsbankui, o išdavus nominaliosios vertės kreditinę sąskaitą, jie būtų sunaikinti. Tokiu būdu beveik kiekvienas Vokietijos gyventojas gautų banko kreditą – atvirą banko sąskaitą, kuria galėtų naudotis.

Tokia procedūra taip pat turėtų didelį pranašumą, nes didesnių investicijų išlaikymas privačioje nuosavybėje nebūtų įmanomas, nes pasibaigus nurodytam terminui neišduoti sertifikatai būtų paskelbti negaliojančiais.

Be to, bent jau būtų galima kontroliuoti, kiek karo obligacijų išleidžiama už šalies ribų [taip paveikiant Vokietijos prekybos balansą]. Tačiau pastarasis punktas jokiu būdu neturi trukdyti įgyvendinti vergijos palūkanoms panaikinimo. Kadangi, palyginti su užsienio šalimis, jaučiamės pernelyg silpni, turime tenkinti (tik) palūkanų reikalavimus, su kuriais susiduriame iš užsienio. Asmeniškai aš visiškai pritariu nuomonei, kad turėtume pritarti palūkanų panaikinimui net ir užsienio obligacijų turėtojams. Nereikia bijoti, kad užsienio palūkanų reikalavimai bus vykdomi ginklu, nes tiek daug pažangos padaryta grįžtant [iš karo beprotybės] prie kažko panašaus į savimonę, ir istorijoje dar niekada nebuvo imtasi karinių veiksmų prieš didelę valstybę dėl finansinių priemonių, paveikiančių privačius asmenis.

Taip pat nereikėtų įsivaizduoti, kad net Prancūzijos žmonės pateiktų ultimatumą Vokietijai dėl ponų Mayerio, Schulzės ir Cohno palūkanų reikalavimų iš Vokietijos, pagrįstų jų per sieną pervežtais vokiškais karo obligacijomis.

Be to, būtų galima, siekiant išvengti net valstybės bankroto įspūdžio likusiam pasauliui, surengti karo obligacijų loteriją, kurią, žinoma, būtų galima lengvai suklastoti remiantis statistika, gauta pateikiant privalomus sertifikatus, kad iš pradžių būtų ištraukti ir išmokėti tik tie skaičiai, kurie, tikėtina, priklauso užsienio piliečiams.

Trečias dalykas būtų sveikintinas karo obligacijų paskirstymo nustatymas ir vis dar egzistuojanti galimybė nepaprastai paprastai surinkti turto mokestį, o stipendijų gavėjams, žinoma, tereikėtų nurodyti Reichsbank įstaigoms nurašyti pono NN sąskaitą tiek ir tiek markių mokesčių. Tokiu būdu apmokestin-

Machine Translated by Google

Mokėjimai būtų daug neskausmingesni, nors, žinoma, mokesčių mokėtojų teisė apskųsti išliktų visa apimtimi.

Taip transformuojant (konvertuojant) karo obligacijas į banko kreditus, būtų galima pasiekti ir tam tikrą socialinį sulyginimą, nes mažesnės investicijos į karo obligacijas, taigi ir visų tų, kuriems karo obligacijų pasirašymas iš tikrųjų turėtų būti laikomas patriotiniu poelgiu, mažos įmokos; tarkime, iki 5 ar 10 tūkstančių markių, būtų kompensuotos nominaliąja verte, o visos didesnės įmokos galėtų būti kredituojamos pagal nustatytą palūkanų normą. Visų kitų vyriausybės vertybinių popierių kreditai būtų tvarkomi lygiai taip pat.

Specialūs komentarai apie įstatymų poreikį Manifestas

Dėl § 1

Būtina, kad visos valstybės ir savivaldybių skolos būtų traktuojamos vienodai, nes tik toks vieningas didelio masto visos mūsų pinigų sistemos reguliavimas, kartu panaikinant palūkanų vergiją, gali būti įgyvendintas.

Dėl § 2

Jau aišku, kad palūkanų vergijos panaikinimas turi būti taikomas vienu metu ir visiems kitiems fiksuotų palūkanų vertybiniams popieriams, kad nekiltų absurdiškas šių vertybinių popierių pakilimas, kuris akivaizdžiai įvyktų, jei tik viešieji vertybiniai popieriai būtų paskelbti beprocentiais. Skolos sumažinimas kaip tokios būtų pasiektas kasmet grąžinant skolą, taip užtikrinant nuolatinį ir nuoseklų visų skolų apkrautų objektų skolos mažinimą.

Dėl § 3

Ši pastraipa yra labai glaudžiai susijusi su ankstesnėmis pastraipomis, taip pat su 5 straipsnyje nurodytu reikalavimu nacionalizuoti hipotekinę paskolą. Hipotekos našta apkrautas ūkininkas ar namų savininkas, kaip ir anksčiau, toliau moka kreditoriams sumą, kurią turėjo sumokėti, bet nebe kaip amžinas palūkanas, o kaip grąžinimą. Taigi po 20, 25 ar 30 metų, priklausomai nuo ankstesnės palūkanų normos, žemės ir namo nuosavybė bus išlaisvinta nuo skolų. (Hipotekos bankas savo ruožtu, žinoma, taip pat gali atitinkamai mokėti palūkanas už užtikrintas obligacijas užtikrintų obligacijų turėtojams tik per šį laiką.) Kartu su šiuo išsivadavimu iš skolų atsiranda bendruomenės nuosavybės teisė į nekilnojamąjį turtą, išlaisvintą nuo hipotekos.

Pirmiausia reikėtų sukurti visuotinį būstų registrą, tiksliau, nekilnojamojo turto kadasterį; nes be skolų nekilnojamojo turto nuosavybė natūraliai taip pat turi teisę į investuoto kapitalo grąžinimą, taip pat nuolatinę teisę į dalį nuomos mokesčio, kad būtų galima sumokėti visus mokesčius, išlaidas ir kt., susijusius su nekilnojamojo turto nuosavybe, taip pat atitinkamą atlyginimą už paties savininko atliktą darbą7 .

Panagrinėkime tai plačiau, pateikdami miesto daugiabučio pavyzdį.
Namas vertinamas 100 000 markių. Priešingai nei nurodyta, 1 pozicijoje įrašyta 50 000 markių hipotekos banko investicija su 4 % palūkanomis ir 20 000 markių ne įmonės investicija su 5 % palūkanomis.

7 Ryšys tarp gyvenamųjų namų registro ir neskolingų savininkų teisių yra gluminantis, nebent tikslas yra valdyti nuomojamo turto augimą taip, kad jis išliktų pakankamai pelningas.

Machine Translated by Google

2 pozicijoje, o 30 000 markių yra suma, kurią sumokėjo pats namo savininkas. Pajamos iš nuomos yra 7000 markių. Iš šios sumos turi būti sumokėta 2000 markių už pirmąją hipoteką, 1000 markių už antrąją hipoteką ir 1000 markių už išlaidas, išlaidas ir taip toliau: iš viso 4000 markių. Taigi namo savininkui lieka 3000 markių kaip palūkanos [taip sakant] už jo paties investuotą 30 000 markių kapitalą.

Įgyvendinus teisinį palūkanų už pinigus panaikinimą, po dešimties metų padėtis yra tokia: pirmoji hipoteka – 30 000 markių, antroji hipoteka – 10 000 markių. Namo savininkas visiškai atgavo savo kapitalo investicijas, tačiau, kita vertus, atsirado nauja, viešoji nuosavybės teisė – 50 000 markių. Tuo pačiu prasideda valstybės teisė spręsti dėl tolesnių pajamų iš rentos ir nustatyti rentos dydį8 .

Būtų neteisinga dabar, kalbant apie grąžinimą, namo savininką prilyginti hipotekos turėtojams. Nes jo kapitalas nėra grynas paskolos kapitalas siaurąja prasme, kuriam turėtų įtakos palūkanų vergijos panaikinimas; čia kalbame apie „rizikos“ kapitalą, konkrečiai apie pinigus, paverstus vertinga preke, konkrečiai – namu. Todėl namo savininkas sprendžia, ar suteikti ilgesnį mokėjimų terminą, ar atitinkamą procentą, nuolat įtrauktą į namo eksploatavimo išlaidas.

Čia negali būti siekiama teikti kokių nors privalomų pasiūlymų; čia tik siūlomi pasiūlymai, kaip net ir nekilnojamojo turto srityje galėtų vykti sklandus perėjimas iš palūkanų ekonomikos į beprocentę ekonomiką.

Kad pavyzdys būtų užbaigtas, tarkime, kad po 25 metų būsto ... Dvaro būstų nuomos kainos nėra mažinamos arba mažinamos labai nedaug, todėl atsiranda labai daug papildomų lėšų geresnei namų statybai ar specialiems socialiniams tikslams. Tačiau ši būsima padėtis atskleidžia – ir aš tai laikau labai vaisinga perspektyva – vidinį bendruomenės (valstybės) pateisinimą jau dabar dalyvauti nustatant nuomos dydį taip, kaip aprašiau aukščiau, mažinant darbininkų būstų nuomą.

Augančioje valstybės teisėje dalyvauti nekilnojamojo turto nuosavybėje taip pat slypi patikimo emisijos banko pagrindas ir kreditų išdavimas hipotekos kreditoriams.

Dėl 4 ir 5 straipsnių

Šiose pastraipose reikalaujama socializuoti visą pinigų sistemą. Pinigai yra tik ir išimtinai atlikto darbo kuponas, kurį išduoda bendruomenė, turinti savo...

8 Federis nenurodo, kaip jis apskaičiavo 50 000 markių sumą: tai pusė daugiabučio namo vertės, bet taip pat lygi įmonės hipotekos sumai. Turbūt svarbiausias faktas yra tas, kad ji neviršija hipotekos paskolų sumos, todėl nesukelia jokių nepatogumų namo savininkui. Tikėtina, kad, atsižvelgiant į tai, jog Federis pabrėžia neskausmingą perėjimą, net jei namo skola būtų mažesnė nei pusė vertės, valstybė pagal Federio planą vis tiek nepretenduotų į didesnę nuosavybės dalį nei hipotekos paskolos.

Machine Translated by Google

valstybė. Išleisti pinigų žetonus yra viena iš suverenių pagrindinių valstybės teisių. Už valstybės pinigų žetonų padirbinėjimą gresia griežčiausios bausmės; taigi, tai yra gana stiprus socialinis reikalavimas, kad pinigų sistema būtų kontroliuojama kolektyvo. Kolektyvo darbo jėga yra vienintelis pinigų žetonų pagrindas, ir tik šio esminio fakto nesugebėjimas įvertinti apskritai lėmė mūsų viešųjų finansų pablogėjimą ir visišką pinigų sistemos anarchiją.

Privatiems bankininkams atsisakant asmeninių ir komercinių kreditų, kaip siūloma 5 straipsnyje, visoje kredito sistemoje padaromas gilesnis pjūvis. Valstybinei kredito sistemai, taip pat savivaldybių ir net nekilnojamojo turto kreditams, reikia kuo griežčiau ir energingiau siekti palūkanų vergijos panaikinimo, nes tai yra būtina socialinės valstybės apskritai sąlyga.

Su asmeniniu kreditu situacija kitokia. Mes taip pat reikalaujame, savaime, asmeninio kredito beprocentiškumo; tačiau šis reikalavimas nėra toks milžiniškas ir principinis. Prisimename 250 milijardų fiksuotų palūkanų paskolų, palyginti su...
vienintelės 12 milijardų dividendus mokančių akcijų.

Visi tokie kreditai, akcijos, dalyvavimo sertifikatai, kasybos akcijos, nuosavybės vertybiniai popieriai ir panašiai yra rizikos kapitalas. Šio kapitalo pajamingumas priklauso nuo asmenų, kuriems pinigai buvo patikėti, pramonės ir efektyvumo. Čia taip pat įsikiša rizikos ir nuostolių pavojaus elementas, taip pat asmeninio pasitikėjimo klausimas. Tam vis dar atrodo būtinas tam tikras specialus atlygis. Akcijų ir panašių objektų savininkas jokiu būdu negauna kompensacijos ar naudos, jei įmonė, kuriai jis patikėjo savo pinigus, nieko neuždirba. Jis visiškai praranda savo pinigus, jei įmonė žlunga.

Kitaip yra, pavyzdžiui, su Reicheisenbahn obligacijų savininku.
Reicho geležinkeliai [Elsase-Lotringene] yra visiškai prarasti kartu su Elsaso-Lotringeno praradimu. Nepaisant to, geležinkelio obligacijų turėtojas ir toliau gauna palūkanas. Iš ko? Iš kolektyvinių mokesčių. Geležinkeliai gali dirbti su bet kokio dydžio deficitu, kaip Prūsijoje ir Bavarijoje praėjusiais metais; tačiau obligacijų turėtojai vis tiek gauna palūkanas. Iš ko? Iš duoklės, mokamos iš dirbančiųjų gyventojų darbo potencialo ir vartojimo.

Norėtųsi šį esminį skirtumą aiškiai išdėstyti, kad galiausiai
atpažinti, kur vampyras siurbia žmonių darbo potencialą.

Taigi, asmeninis kreditas turėtų likti, tiksliau, vėl būti skirtas asmeniniams reikalams per privatų banką. Asmeninis kredito ieškotojo efektyvumas, su kuriuo bankininkas yra asmeniškai susipažinęs, vėl turėtų tapti lemiamu asmeninio kredito veiksniu. Valstybės nustatyti mokesčiai reguliuosis patys savaime, atsižvelgiant į pinigų takumą, kuris bet kokiu atveju prasidės panaikinus palūkanų vergiją.

Dėl § 6

Pagrindinis 5 straipsnio punktas taip pat galioja ir dividendų turtui. Socialinės valstybės bendruomenės labui reikia reikalauti, kad būtų bandoma grąžinti paskolintą kapitalą ir didelėms pramonės įmonėms – siekiant sumažinti atskirų pramonės įmonių įsiskolinimą tiems, kurie yra tik investuotojai.

Iš tiesų tai, ką galėjome pastebėti skolinto kapitalo santykiuose su visomis tautomis, čia kartojasi mažesniu mastu. Ir čia kapitalistas išnaudoja darbininką,

Machine Translated by Google

brigadininkas, inžinierius, verslininkas – visi vienodai, nes prioritetas teikiamas priverstiniam uždirbti dividendus9 .

Tačiau jei pasieksime pramonės ir verslo išlaisvinimą iš amžino palūkanų siurbėjo, tuomet atsivers kelias produktų kainų mažinimui ir pridėtinės vertės tiekimui bei paskirstymui iš dalies bendruomenei, iš dalies konkrečių įmonių darbuotojams, viduriniosios grandies vadovybei ir direktorių valdyboms, taigi tiems, kurie iš tikrųjų vieninteliai kuria gamybą ir vertę.

Dėl § 7

Šioje pastraipoje, žinoma, įsikiša ir visa draudimo sritis, kurią galima sukonstruoti analogišku beprocentiniu pagrindu. Mokamos įmokos negali didėti pridedant palūkanas; draudimo bendrovės taps taupymo įstaigomis; kitaip tariant, draudimo rizika ir nauda išlieka. Už tai atsakinga turi būti politinė bendruomenė.

Dėl § 8

Kalbant apie mūsų pinigų nuvertėjimą, kurį lėmė tik didžiulė mūsų nesuskaičiuojamų skolų masė, reikalaujame griežtai laipsniško turto mokesčio. Mes pabrėžiame „griežtai laipsnišką“.

[Vienodo dydžio] turto mokestis [siekiant] sumažinti banknotų skaičių ir panašiai būtų ne kas kita, kaip saviapgaulė, barstant smėlį žmonėms į akis. Nes jei aš taip pat konfiskuočiau pusę viso turto visur ir gaučiau atlyginimą obligacijomis ir jas paverščiau celiuliozės pavidalu, iš tikrųjų tai būtų popieriaus kiekio sumažinimas, o mainais už tai konversijos koeficientas padidintų viso apyvartinio popieriaus fiktyviąją vertę iki tokio paties lygio, koks buvo anksčiau. Tikroji vertė visada priklauso tik vartoti skirtoms prekėms ir prekėms, o niekada – popieriniams atlikto darbo kvitams.

Kitas klausimas – ar galima pagerinti mūsų marko valiutos kursą užsienio valiuta. Tačiau net ir šis valiutos kurso pagerėjimas galiausiai priklauso tik nuo darbo potencialo ir gamybos, kitaip tariant, nuo visos mūsų nacionalinės ekonomikos gamybos galimybių.

Prieštaravimai ir jų paneigimas

Dar niekada jokia idėja nesugebėjo įsitvirtinti be pasipriešinimo, juo labiau idėja, kuri taip radikaliai nukrypsta nuo seniai nusistovėjusių prielaidų apie interesų šventumą ir neliečiamybę. Atsižvelgiant į jau iškeltus ir numatomus prieštaravimus, visada reikia padaryti dvejopą pastabą: pirma, reikia paklausti, kuri dalis pateikiamų prieštaravimų yra pagrįsta sąmoningu interesų vergovės panaikinimo idėjos iškraipymu, ir antra, ką reikėtų pasakyti atsakant į visas nuoširdžias ir faktais pagrįstas abejones?

Dažniausias prieštaravimas yra teiginys: be palūkanų niekas neskolins pinigų.

9 Tai akcinių bendrovių problema. Įmonės, laisvai ir aiškiai valdomos šeimų, kaip įprasta Vokietijoje, neturi šios savybės.

Machine Translated by Google

Iš tikrųjų mes nebenorime, kad kas nors jam skolintų pinigų. Kreditas buvo visa gudrybė, buvo... spąstai, į kuriuos pateko mūsų ekonomika ir kuriuose ji dabar bejėgiškai įklimpusi.

Jei žmonėms iš tiesų skubiai reikia didesnio kapitalo, jie gauna reikiamus pinigus be palūkanų iš centrinio valstybės iždo, tereikia grąžinti skolą. Galiausiai jie išleis naujus banknotus. Kodėl jie turėtų leisti palūkanas mokančius sertifikatus?! Nesvarbu, ar popierius moka palūkanas, ar ne! Vienintelis jų pagrindas yra žmonių darbo potencialas ir mokesčių potencialas. Kodėl nuo pat pradžių kiekvienas viešąsias išlaidas apkrauti amžinų palūkanų švino svoriu?

Taip, bet kaip valstybė turėtų atlikti savo kultūrinį darbą bendruomenės labui? Jai vis dar reikia pinigus ir gali būti sąžiningas šioje užduotyje tik teikdamas paskolas, už kurias imamos palūkanos.

Šis teiginys pagrįstas grynai mamonistiniu mąstymu. Atidžiai perskaičius šį Manifestą, jį reikėtų sąmoningai atmesti dėl klaidingo požiūrio; pirma, mes įrodėme, kad panaikinus palūkanų vergiją, visos valstybės kultūrinės ir socialinės užduotys gali būti padengtos iš valstybinių įmonių, iš pašto tarnybos, geležinkelio, kasyklų, miškų ir pan. pajamų, be jokių papildomų priemonių. Antra, suvereni liaudies valstybė [Volksstaat] turi galią bet kuriuo metu rūpintis specialiomis kultūrinėmis užduotimis, išleisdama beprocentinius vertės žetonus vietoj palūkanas mokamų sertifikatų, kurie mamonistinėje valstybėje paskelbti taisykle. Visiškai neįmanoma suprasti, kodėl valstybė turėtų branginti specialias kultūrines užduotis, pvz., geležinkelio, kanalo ir hidroelektrinės statybą, amžinai pažadėdama visiškai nereikalingas palūkanas. Jei ji negali apmokėti statybos išlaidų iš dabartinių valstybinių įmonių pajamų, nėra jokios priežasties suprasti, kodėl valstybė neturėtų kurti pinigų; Suvereni tauta iš tiesų privalo už tai mokėti, nors ji pripažįsta būtent šiuos pinigus kaip mokėjimo priemonę. Tačiau kodėl tauta, turėdama visą savo darbo ir mokesčių potencialą, turėtų stovėti už dar vieno popierėlio (palūkanas mokančios paskolos), kuri tautai kaip visumai uždeda tik amžiną palūkanų prievolę kapitalisto naudai!? Todėl šalin šios mamonistinės valstybės manieros!

Kapitalistai tada tiesiog paims išleistus popierinius banknotus ir kaups popierių. pinigai.

Tai paneigiama dviem būdais. Pirma, reikalavimas, kad vien pinigų turėjimas būtų nenaudingas, tuomet, žinoma, jau būtų įvykdytas, o palūkanų vergijos panaikinimas būtų savanoriškai panaikintas pačių kapitalistų, nes kapitalistas pats atsisako palūkanų, jei namuose kaupia popierinius banknotus. Antra, kapitalisto baimė dėl savo pinigų tai daro mažai tikėtiną; tereikia įsivaizduoti bemieges naktis valiutos kaupėjo, kuris namuose laiko dideles pinigų sumas ir nuolat turi matyti savo turtą grasinančius vagys, plėšikai, įsilaužėliai, kratos namuose, gaisrai ir potvyniai. Esu įsitikinęs, kad doras pilietis greitai pavargtų nuo šių rūpesčių ir netrukus rastų kelią į valstybinį banką. Valstybinis bankas išduoda kvitą ir dabar yra teisiškai atsakingas už sąskaitą, bet ne už jokius palūkanų mokėjimus. Kita vertus, žinoma, kiekvienam lieka atvira trečia galimybė – dirbti su savo pinigais, kurti vertybes ir gaminti prekes, dalyvauti pramonės įmonėse, daryti savo gyvenimą kuo turtingesnį ir gražesnį, remti meną ir mokslą, trumpai tariant, naudingai panaudoti savo pinigus, atmetant Mamonos kultą.

Vis dėlto gali atsitikti taip, kad kai kuriems tikslams skubiai prireiks privataus kapitalo, pvz., išradimų išbandymui, jaunų, kompetentingų amatininkų ar verslininkų verslo steigimui ir pan.

Machine Translated by Google

Pirmiausia, tai visiškai nesusiję su palūkanų vergijos panaikinimu!
Pirma, reikia logiškai manyti, kad kapitalistas, kuris, panaikinus palūkanų vergiją, žinoma, nebeturi galimybės investuoti savo pinigų patikimai ir tikėtis tuščio palūkanų vartojimo, kaip ir ankstesniais laikais, bus linkęs rizikuoti savo pinigais tokiems tikslams, todėl šios krypties trūkumas ar poreikis bus daug mažesnis nei iki šiol. O gal negirdėjome priešingai – vėl ir vėl iš efektyvių verslininkų, iš protingiausių išradėjų, būtent skundo, kaip sunku gauti pinigų mamonistinėje valstybėje tokiems tikslams, nebent būtų galima garantuoti „dividendą"? Antra, būsimos valstybės užduotis turi būti skatinti visas kompetentingas jėgas dosnia parama. Iš tiesų, jau ir anksčiau senojoje biurokratinėje valstybėje buvo užuomazgų, tačiau tokių mažaširdiškų, kad vietoj paskatinimo atsirado slopinimas ir nenoras dėl priekabių taisyklių, lydėjusių valstybės paramos teikimą. Trečia, reikėtų pažymėti, kad skyrus kelis milijonus markių, būtų galima pasiekti labai daug. Vokiečių išradėjo, inžinieriaus, amatininko ir kt. darbo džiaugsmas, darbštumas ir atkaklumas yra tokie dideli, kad dėl valstybės teisės dalyvauti sėkmingų išradimų rezultatuose išlaidos greičiausiai būtų dosniai atlygintos (pavyzdys – Anglija).

Palūkanų vergovės panaikinimas neišvengiamai veda prie turto išsekimo.

Oi! Kas taip teigia? Žinoma! Kas pritaikė savo gyvenimą prie kapitalo palūkanų vartojimo ir negali nuspręsti dirbti, tam tai tikrai tiesa: kasmet suvartodamas 5%, jis per 20 metų visiškai išeikvos savo turtą. Žinoma, bet tai iš tiesų visiškai normalu! Mes norime būtent palūkanų vergijos panaikinimo; norime, kad gyvenimas iš pensijos nustotų būti aukščiausiu piliečio idealu. Norime nutraukti šį mamonistinį dekadansą; iš tiesų, nebenorime toleruoti to, kad daugelis galėtų nuolat patogiai gyventi tik iš palūkanų už paskolas – kitaip tariant, kitų sąskaita!

Kartoju: taip pat visiškai netiesa, kad palūkanų viešpatavimo panaikinimas lemtų turto sunaikinimą ir išsekimą. Priešingai, palūkanų vergovės panaikinimas skatintų turto, pagrįsto darbu, kuris gamina prekes ir kuria vertę, atpalaiduoja ir išlaisvina nuo amžinų palūkanų išlaidų, kūrimą. Palūkanų vergovės panaikinimas, kaip matėme, veda prie visapusiško viso gyvenimo išlaidų sumažinimo; jis atleidžia mus nuo pernelyg didelės mokesčių naštos, todėl kiekvieno dirbančio žmogaus galimybė kaupti santaupas ateityje turi būti didesnė nei iki šiol. Dar vienas dalykas! Prekes ir vertybes kuriantis pramonės, prekybos ir prekybos nacionalinis-ekonominis darbas jokiu būdu nėra varžomas, o maksimaliai skatinamas panaikinant palūkanų vergiją.

Ką gauna darbininkas, jei kapitalistai nebegauna palūkanų?

Šis klausimas tikrai neturėtų daugiau kilti! Pirma, žinoma, tai buvo nuolatinis darbo jėgos šūkis, kad kapitalistai išnaudos darbininkus; antra, mes iš tiesų aiškiai ir akivaizdžiai matėme, kad būtent darbininkas, o ne kas kitas, privalo mokėti palūkanas už paskolas. [Kitaip tariant, darbuotojas gauna mažesnius mokesčius ir mažesnes pragyvenimo išlaidas.]

Šeimos ryšiai susilpnėja ir pažeidžiami, jei žmogus negali palikti jokio turto.
vaikai.

Taip, kokia čia realybė? Apskritai manau, kad pinigai mažai arba visai neturi nieko bendra su šeimos jausmu. Arba ar kas nors girdėjo, kad turtingesnių tėvų vaikai glaudžiasi prie...

Machine Translated by Google

savo tėvus labiau nei neturtingų tėvų? O gal turtingi tėvai myli savo vaikus labiau nei mažiau pasiturintys? Kas vaikams gali būti svarbiau: kad tėvai pasirūpintų jiems geriausiu įmanomu auklėjimu ir išmokytų drausmės, užaugindami juos darbščiais, sveikais ir drąsiais žmonėmis, ar kad jie paliktų jiems kuo didesnį pinigų maišą?

Konkrečiais atvejais neabejotinai reikės pripažinti pagrįstą siekį užtikrinti vaikų finansinę ateitį. Šiam siekiui, taigi ir tėvų taupumui savo vaikams, jokiu būdu nebus pakenkta panaikinus palūkanų vergiją; priešingai. Taupymo galimybės padidės, kai mūsų nacionalinė ekonomika išsivaduos iš visa apimančio palūkanų vergijos spaudimo.

Iš žmogaus, uždirbančio 10 000 markių ir gaunančio 5000 markių pensiją, pavyzdžio matėme, kad visi vidutinio ir mažesni turtai iš tikrųjų netenka bet kokio naudingo poveikio dėl vingiuoto tiesioginių ir netiesioginių būsto nuomos ir panašių mokesčių kelio. Negaliu per dažnai kartoti: palūkanos už obligacijas mažo ir vidutinio turto savininkams yra sukčiavimas, saviapgaulė, bėgiojimas ratu, tačiau stambusis kapitalas per savo atsidavusią spaudą visiškai velniškai skleidė ir skelbė visame pasaulyje tikėjimą palūkanų šventumu ir neliečiamumu. Jis leidžia visiems, regis, dalyvauti mielame, nuskausminančiame palūkanų vartojime, kad užmigdytų blogą sąžinę, kuri neišvengiamai turi lydėti tingų, bedarbį palūkanų vartojimą, – ir kad verbuotų bendražygius kovai, šio aukščiausio mamonizmo gėrio gynimui.

Valstybės tarnautojas, valstybės veikėjas pasakys: valstybė negali atsisakyti įsipareigojimo, kurį prisiėmė savo kreditoriams.

Ką reiškia „įsipareigojimai“? Ar moralu prisiimti įsipareigojimus, apie kuriuos valstybė nuo pat pradžių turi žinoti, kad gali juos įvykdyti tik tuo atveju, jei iš kreditorių atima palūkanas per tiesioginius ir netiesioginius mokesčius, kurių dydis yra lygiai toks pat? Kur čia moralė? O gal nebūtų sąžiningiau pripažinti: „Palūkanas galiu mokėti tik tuo atveju, jei surinksiu tiek pat mokesčių – bet karo metu man būtinai reikėjo pinigų, ir tam aš padariau tą sukčiavimą su karo obligacijomis; turite man atleisti, mylimi žmonės; galiausiai tai buvo dėl jūsų, o dabar mes nebenorime žaisti slėpynių; aš, valstybė, nemoku palūkanų, o jūs, mokesčių mokėtojai, neprivalote mokėti mokesčių už palūkanas; tai gerokai supaprastins mūsų sandorius. Taigi, apsieisime be didžiulės mokesčių biurokratijos ir kartu nepaprastos interesus ginančios biurokratijos. Ar teisingai? Ar susitarėme?“ Ir jūs, pone Šeidemanai, vėl nekabinkite savo vardo ant kiekvieno reklaminio stulpo kaip senosios kompromituotos vyriausybės valstybės sekretoriaus, skambant kvailiems pareiškimams apie karo obligacijų saugumą ir neliečiamybę. Jūs tik pats sau gėdijatės: visos šios aferos nauda iš tikrųjų atiteko tik ir išimtinai stambiajam paskolų kapitalui.

Finansų pareigūnai ir bankų specialistai pareiškia, kad karo obligacijų ir valstybės skolų palūkanoms vergijos panaikinimas yra neįmanomas, nes tai yra valstybės bankroto sinonimas.

Atleiskite man: sprendžiant iš jūsų kalbų, mes iš tiesų esame viešai bankrutavę arba privalome jais tapti. Tačiau atviras viešojo bankroto paskelbimas būtų didžiausia kvailystė, kurią galėtume padaryti: prie dabartinių valdžios atstovų nekompetencijos tai per anksti pridėtų istorinį šio nekompetencijos patvirtinimą.

Kodėl skelbti bankrotą? Jei iš dešinės kelnių kišenės į kairę įmečiau 3 markes,
Dėl šios priežasties vis tiek negaliu paskelbti dešiniosios kelnių kišenės bankroto!

Machine Translated by Google

Iš tiesų su karo paskola buvo tas pats! Reichas iš žmonių kišenių išėmė pirmuosius realiai gautus milijardus, o tada pinigai vėl tekėjo atgal; tada atėjo nauja paskola ir vėl pinigai tekėjo atgal; vėl atėjo siurblys ir išsiurbė milijardus, ir vėl jie sekė atgal, kol, po devynių kartų pakartoto žaidimo, valstybė linksmai sukaupė 100 milijardų skolų. Už tai žmonės rankose turėjo 100 milijardų smulkiai spausdinto popieriaus. Iš pradžių žmonės įsivaizdavo, kad jie taip praturtėjo; tada atėjo valstybė ir pasakė: „Tai siaubinga; aš turiu 100 milijardų skolų ir man gresia bankrotas.“ – Taip, bet kodėl? Tai bet kokiu atveju tik saviapgaulė! Aš pats niekada negaliu tapti bankrutavęs, jei retkarčiais paimsiu pinigus iš vienos kišenės ir įdėsiu juos į kitą. Todėl galime būti ramūs dėl valstybės bankroto, susijusio su mūsų vidinėmis karo obligacijų skolomis. Todėl mums tikrai nereikia skelbti valstybės bankroto ir mes tikrai galime sutaupyti milžiniško darbo su kvailomis palūkanomis ir dideliais, bet dar kvailesniais mokesčiais.

Išsivaduokime pagaliau iš stambiojo skolintojo kapitalo paklusnumo! Iš šios paskolų palūkanų mokesčių aferos laimi tik stambusis skolintasis kapitalas, nes jam lieka gražesnis aukso gabalas, o dirbantys žmonės šį perteklių sumoka netiesioginių mokesčių forma; tuo tarpu smulkusis ir vidutinis kapitalistas tiesiog vejasi savo uodegą.

Pasaulinės ekonomikos pareigūnas sako: Vien Vokietijoje mes negalime panaikinti palūkanų vergijos; tai turi būti padaryta tarptautiniu mastu; kitaip prarasime visą kreditą, kapitalas nutekės, o mes vis tiek turėsime vykdyti savo palūkanų įsipareigojimus likusiam pasauliui.

Prisipažįstu, kad pats ilgą laiką dvejojau šiuo klausimu. Tai sunkiausias klausimas, nes jis susijęs su mūsų santykiais su likusiu pasauliu; tuo tarpu šis reikalas turi dvi puses. Viena vertus, palūkanų vergijos panaikinimo idėja yra visų produktyvių tautų kovos šūkis prieš tarptautinį pinigų palūkanų pavergimą; kita vertus, tai radikalus vaistas nuo mūsų vidinių finansinių problemų. Tačiau tai nėra priežastis susilaikyti nuo vaistų vartojimo vien todėl, kad lygiai taip pat sergantis kaimynas jų tuo pačiu metu nenaudoja. Tačiau būtų dar viena kvailystė, jei mes Vokietijoje ir toliau suktumėmės beprotišku ratu ir mokėtume mokesčius bei palūkanas, kai aiškiai supratome, kad ši absurdiška veikla naudinga tik stambiesiems kapitalistams ir niekam kitam. Todėl rodykime kelią savo išlaisvinančiu pavyzdžiu; išsivaduokime iš pinigų palūkanų vergijos ir netrukus pamatysime, kad šios pergalingos išlaisvinančios idėjos jėga paskatins pasaulio tautas sekti mūsų pavyzdžiu.

Esu iš tikrųjų įsitikinęs, kad mūsų iniciatyva – jei ji nebus nuslopinta Vokiečių mamonistai – nenugalima būtinybe nuneš kartu kitas tautas.

Spartacistas sako: visa idėja tėra kapitalo apsauga; ji vis tiek lieka taip, kaip buvo: vargšas nieko neturi, o turtingieji lieka.

Taip, mano drauge; apskritai labai sunku su tavimi diskutuoti – jei iš tikrųjų giliai širdyje esi komunistas ir todėl tvirtinsi, kad „viskas priklauso visiems žmonėms“10 , ir jeigu kartu su tuo jūs iš tiesų esate susipažinę su didžiųjų bolševikų lyderių Rusijoje, ypač Lenino, tikrosiomis idėjomis ir laikote jas teisingomis, o atitinkamai kitus Lenino įvardintus Sovietų Respublikos uždavinius – „visuotinį sąskaitų pateikimą ir visos gamybos bei paskirstymo kontrolę“ – laikote žmogiškai įmanomais.

10 Peteris Kropotkinas, „Duonos užkariavimas“

Machine Translated by Google

Tačiau jeigu jūs visiškai aiškiai suprantate, kad ši užduotis iš tikrųjų įmanoma, jei iš viso įmanoma, tik esant siaubingai tironijai, ir vis dar iš esmės išliekate įsitikinęs komunistas ar spartakistas ir panašiai, tuomet daugiau nesiginčykime tarpusavyje; mes tiesiog nesuprantame vienas kito ir kalbame skirtingomis kalbomis, o ateitis nuspręs, ar tai bus tramdomųjų marškinių valstybė, kuri galiausiai gali atsirasti dėl bolševizmo chaoso, ar nauja valstybė, kurios, tikiuosi, su nacionaline ekonomika, išlaisvinta iš interesų vergijos.

Bet jeigu savo komunistinės širdies gilumoje – jei esate sąžiningas – vis dar galvojate, ilgitės žmonos ir vaiko, žmogaus sielos, kuri jums būtų arčiau nei eskimas ar zulų kafyras, jeigu dirbdami fabrike, vadovaujami sovietinio direktoriaus, manote, kad vis dar būtų malonu turėti savo mažą namelį, mažą sodo sklypelį, jeigu iš tiesų pačioje sielos gelmėje neteiktų tikro pasitenkinimo tai, kad turėtumėte teisę kaip šuo gatvėje išnaudoti kiekvieną kalę, kuri pasitaiko jūsų kelyje, jeigu norite ką nors vadinti savo žmona, jeigu galvojate tik apie tai, kaip sutaupyti ką nors iš savo atlyginimo, kuris tada turėtų priklausyti tik jums, tuomet jūs jau nebesate komunistas; tuomet jūs jau širdyje esate atsiribojęs nuo savo taip garsiai skelbiamos frazės „Viskas priklauso visiems žmonėms“; tuomet būtent to, ko nenorite, yra tai, kad viskas priklausytų visiems žmonėms; jūs norite būtent to, ko trokštate sau – žmonos, vaiko, namo, ūkio, santaupų – nesvarbu, ar juos jau turite, ar tik tikitės juos gauti, net ir tada jie turėtų priklausyti tik jums.

Ir ar supranti, mano drauge, jei tik širdyje įtari, kad tau galėtų būti svarbu, jei koks nors atsitiktinis asmuo ateitų ir tiesiog atimtų tavo santaupas „visų“ vardu, ir jei jis tau atvestų kitą vaiką, o tavojį pasiimtų su savimi, nes visi vaikai priklauso „visiems“, tai, mano drauge, nebekalbėkime vienas pro šalį.

Galbūt galėčiau paprašyti jūsų pamąstyti, ar komunistinė žinia, kad viskas turėtų priklausyti visiems žmonėms, nebūtinai reiškia kiekvienos kultūros pabaigą, nes bet kokios nuosavybės sampratos nebuvimas, remiantis įtikinama logika, žmogų turi nustumti iki žvėries lygio.

Jei viskas priklausytų visiems žmonėms, jei būtų galima priverstinai įvesti apskaitą ir kontroliuoti visą antžeminę gamybą bei paskirstymą, kaip tai suprantama Lenino prasme, geriausiu atveju susidarytų skruzdžių kolonija. Tačiau tokiu atveju mes galėtume apsieiti ir be kalbos, sielos ir minties; tyliai ir instinktyviai galėtume atlikti savo priverstinį darbą. Žmogaus pabaiga atėjo.11

Bet gana, drauge Spartakai. Tegul šis esminis svarstymas giliai įsirėžia į tavo protą ir širdį. Tikslesnis atsakymas į tavo klausimą atsiras pokalbio su kitais dalyviais metu.

O dabar jūs, dviejų socialistinių orientacijų bendražygiai, nuosaikių ir nepriklausomų!12

Neįsivaizduoju, kad iš jūsų pusės kiltų rimtų prieštaravimų ar prieštaravimų dėl palūkanų vergovės panaikinimo, tačiau aš privalau su jumis kalbėtis kategoriškai, kartu su visu socialistiniu idėjų pasauliu – nuo Markso iki dabartinių lyderių Eberto, Šeidemano, Kautskio ir taip toliau.

1. Socialistinė valia: darbininkų klasės iškėlimas yra besąlygiškai neišvengiama idėja; kol kas mes sutariame.

---

11 „Žmogaus pabaiga“ yra iš Ezechielio knygos. Ten tai reiškia žmogaus tikslą, bet čia gali turėti dvigubą reikšmę. Žmogaus tikslas komunizmo sąlygomis tampa beprasmiška vergija, tai yra žmogaus sunaikinimas.

12 Federis čia turi omenyje Socialdemokratų partiją ir jos pacifistinę atšaką – Nepriklausomą socialdemokratų partiją.

Machine Translated by Google

2. Keliai, kuriais pramintasi siekiant šio didžiojo tikslo, yra beveik visiškai klaidingi, nes jie

3. yra pagrįsti klaidingomis prielaidomis.

4. [Marksistinė] socialistinė valstybės idėja neišvengiamai veda į komunizmą, taigi ir į nuosmukis.

5. Kad ir koks būtų socialdemokratijos tikslas – darbininkų klasės, visų dirbančiųjų apskritai, iškilimas, – ji susiduria su siaubingu vidiniu konfliktu, nes loginės marksizmo pasekmės veda prie visiškai priešingų praktiniam darbininkų judėjimo tikslui.

6. Dėl šio vidinio susiskaldymo kyla akivaizdus neapibrėžtumas dėl krypties vyriausybė.

7. Dėl didžiojo praktinio tikslo (darbininkų klasės iškėlimo) reikia nubrėžti griežtesnę ribą prieš Spartaką ir bolševistinį komunizmą, o su jų metodais kovoti visomis išgalėmis. Tačiau socialdemokratija, organizuota per profesines sąjungas, šiandien jaučiasi silpna prieš šias radikalias grupes, nes ji pasirinko marksistinį mąstymą kaip pagrindinį savo švietimo principą ir nes visi marksistiniai mąstymo būdai logiškai veda į komunizmą.

O dabar įrodymas: 2 punkte teigiama, kad socialdemokratų pramintais keliais beveik visiškai klystama.

Visa visoje šalyje vykusi agitacija sukėlė gilų mūsų tautos gyventojų susiskaldymą. Nuolat kartojami šmeižtai, nukreipti į įvairiausius darbdavius, netgi bet kokios buržuazinės pakraipos, kaip į išnaudotojus ir kraugerius, tariamai dirbančius fizinį darbą atliekančius darbuotojus, sukėlė nepagrįstą kartėlį ir darbo puikybę, kuri šiandien neišvengiamai pasireiškia „proletariato diktatūros“ (Komunistų manifestas) reikalavimu. Esminis Erfurto programos reikalavimas – gamybos priemonių perdavimas iš privačios nuosavybės į bendruomenės nuosavybę ir eksploataciją – šiandien buvo suspaustas į šauksmą „socializacija“.

Kiekvienam rimtam politikui visiškai aišku, kad visiškas mūsų ekonominio žlugimo socializavimas reikštų visišką valstybės bankrotą. Tačiau to atvirai ir laisvai prisipažinti žmonėms nedrįstama.

Dabar devizas turėtų būti ne socializacija, o desocializacija. Taigi, akivaizdų kiekvienos socializacijos žlugimą bandoma kompensuoti kliedesiniais mokesčių projektais ir tokiu būdu antrą kartą „nacionalizuoti nusavintojus“. Visa tai reiškia ne ką kita, kaip tik visos nacionalinės ekonomikos atidavimą visiškam žlugimui. Vietoj augimo (gamybos padvigubėjimas, kaip žadėjo visa socialistinė literatūra po revoliucijos, neįmanomas), įvyko visiškai priešingai.

Tačiau blogiausia būtų, jei dabartinė socialistinė vyriausybė imtų dideles užsienio paskolas. Tai ne tik užantspauduotų mūsų ekonominį nuosmukį, bet ir visiškai pasiduotume Antantės palūkanų vergijai, iš kurios nebūtų grįžimo.

Esminis trūkumas, esminė klaida, ant kurios buvo pastatyta visa ši klaidinga sutarčių, reikalavimų ir pažadų žmonėms grandinė, yra visiškai neteisingas požiūris į pramoninį kapitalą ir paskolinį kapitalą. Komunistų manifestas, Erfurto programa, Marksas,

Machine Translated by Google

Engelsas, Lasalle, Kautskis nepripažino radikalaus skirtumo tarp pramoninio kapitalo ir paskolinio kapitalo.

Šiuo klausimu visa socialdemokratija turi iš naujo pasimokyti; ši esminė klaida turi būti aiškiai pripažinta ir atvirai bei besąlygiškai pripažinta. Tačiau tada reikia negailestingai daryti vieninteles įmanomas išvadas. Tačiau jos reiškia radikalų beprasmio, nes visiškai klaidingo, įniršio prieš pramonę, prieš darbdavį atsisakymą. Darbininkas ir darbo davėjas priklauso vienas kitam; jie turi tą patį tikslą – darbą, gamybą; nes be gamybos, be darbo negali būti nei gyvenimo, nei kultūros, nei pažangos, nei kilimo. Akivaizdūs ir neišvengiami prieštaravimai, egzistuojantys tarp žmonių vien dėl to, kad jie yra žmonės, yra daug mažiau svarbūs nei didelis bendras darbdavio ir darbuotojo interesas. Šie prieštaravimai yra ir buvo išsprendžiami darbo užmokesčio sutartimis ir profesinėmis organizacijomis abiejų pusių pasitenkinimu.

Tačiau nebenagrinėkime šių klausimų, kurie mūsų traktato apie didžiausias politines jėgų linijas rėmuose yra nereikšmingi, ir pabrėšime tik tai, kad kolektyviniai darbo interesai yra visiškai suderinti su mūsų nacionaline pramone, su mūsų žmonių nacionaline ekonomika.

Kas moko kitaip ir darbdavio bei darbuotojų prieštaravimus pateikia kaip svarbesnius, tas pasirodo esąs neatsakingas būtent darbuotojų atžvilgiu; nes tuo jis kirviu nukerta medžio, kuris maitina ir remia darbuotoją, šaknis.

Socialdemokratija tai padarė ir kartu užsitraukė amžiną kaltę prieš vokiečių darbą; kartu su tuo ji atnešė neapsakomą kančią mūsų žmonėms, nes negali tesėti visų savo pažadų, nes negali mums atnešti abipusio supratimo ramybės, nes negali mums sukurti darbo, nes ji netgi turi sukurti prieš mus ginkluotas pajėgas, nes ji negali išsiversti be valstybės tarnybos, nes ji turi reikalauti įpareigojimo dirbti, nes visuotinė lygi ir tiesioginė rinkimų teisė vyrams ir moterims, vyresniems nei 20 metų, niekam nepadeda užsidirbti pragyvenimui, nes be valstybės garantijos dėl asmens ir turto saugumo turi susidaryti chaotiškos aplinkybės, nes be individo integracijos ir pajungimo visuomenei neįmanomas joks valstybės gyvybingumas.

Taigi, visą tautą užlieja gili, nevilties kupina nusivylimo banga. Jei pavieniai asmenys to vis dar nesupranta, ministrai, parlamento nariai ir liaudies delegatai toliau linksmai meluoja vienas kitam, kad „revoliucijos laimėjimus“ reikia ginti nuo „reakcijos“: ką šie du terminai reiškia, jei ką nors reiškia, joks nuoširdus valstybės veikėjas negalėtų aiškiai pasakyti tautai.

Neigiami revoliucijos veiksmai, eilės senų dinastijų nuvertimas, karininkų nuvertimas, bajorų luomo panaikinimas, armijos išformavimas, trumpai tariant, „Didysis griovimas“ iš tiesų nėra joks „pelnas“.

Ir reakcija?! Iššluota, supuvusi dieviškosios teisės doktrina niekur visoje liaudies bendruomenėje neturi pakankamai moralinio palaikymo, kad galėtų imtis kokių nors griežtų veiksmų; buržuazija, kalbant apie tikrąjį buržuaziją, yra pernelyg bailė, pernelyg moraliai sugedusi, kad susivienytų prieš sąmoningą darbą: todėl valdančiajai darbininkų klasei nebūtina nerimauti dėl dinastiškos ar buržuazinės reakcijos.

Tačiau didžiausias pavojus slypi giliame žmonių nusivylime dėl vadinamųjų revoliucijos laimėjimų, kitaip tariant, dėl realaus žmonių padėties pagerėjimo nebuvimo. Šis nusivylimas veda prie to, kad didžiulės masės vis labiau pasislenka į kairę, kur jau duoti pažadai yra gerokai viršyti.

Machine Translated by Google

Galiausiai nebegalima duoti tokių pažadų kaip „viskas visiems“. Tai gryna beprotybė, bet kiekviena idėja, kiekvienas reiškinys, kiekviena veikla, ištempta ir perdėta iki kraštutinumų, galiausiai tampa beprotybe, o paskui virsta savo priešingybe. Panašiai ir su komunistine idėja, kad viskas turi priklausyti visiems, nes galiausiai tai baigiasi ir virsta viskuo... nieko neturėjimu. Į Rusiją atkeliavo badas, neviltis, kančia, ligos ir nepriteklius; žmonės prarado paskutinį drąsos ir gyvenimo džiaugsmo likutį.

Kartoju: didžiulė esminė socialistinio idėjų pasaulio klaida galiausiai kyla iš to, kad nepripažįstamas esminis skirtumas tarp pramoninio kapitalo ir paskolinio kapitalo. Palūkanas ryjantis paskolinis kapitalas yra žmonijos rykštė. Būtent amžinas, nesunkus ir begalinis didelio paskolinio kapitalo augimas, o ne produktyvus, prekes gaminantis, pramoninis apyvartinis kapitalas, veda prie žmonių išnaudojimo.

Negaliu čia neaptarti klausimo, kodėl šis esminis skirtumas nebuvo pripažintas; ar jis iš tikrųjų nebuvo pripažintas, ar galbūt buvo užgožtas dėl didelio skolinto kapitalo; ar kovos su kapitalizmu lyderiai ir vadai, ar Komunistų manifesto, Erfurto programos autoriai ir dabartiniai lyderiai visada elgėsi su reikiamu sąžiningumu.

Rimčiausias ir baisiausias dalykas yra abejoti kito žmogaus absoliučiu rimtumu ir tvirtu įsitikinimu; atrodo, kad tai dar rimčiau, kuo atidžiau ieškoma gyvenimo įvykių priežasčių ir ryšių. Todėl ir į patį šį klausimą nenoriu visiškai atsakyti, o tik užsiminti apie didelius, neaiškius ryšius, cituodamas didžiausio Anglijos ministro pirmininko lordo Beaconsfieldo Disraelio pasakymą. Tai jis rašo savo romane „Endymion“:

„Niekas nežiūrės abejingai į rasės principą. Tai istorijos raktas, o istorija dažnai tokia paini, nes ją rašė žmonės, kurie nežinojo šio principo ir visų su juo susijusių žinių.“ [Baronas Sergijus Endimionui]

Buržuazas.

Buržuazą, kuriam poilsis atrodo kaip jo buržuazinė pareiga, neabejotinai trikdo kiekvienas naujas revoliucinis reikalavimas, kaip visada su kiekviena nauja idėja. Jam tai reiškia nerimą; galbūt jam netgi reikėtų apie tai pagalvoti. Visi pokyčiai jam bjaurūs; jis nori pailsėti, ir vargas tam, kuris geidžia savo piniginės. Dabar iš jo iš tiesų norima gauti palūkanas, pajamas iš būsto nuomos, palūkanas iš užtikrintų obligacijų, palūkanas, kurias jis gauna už hipoteką; trumpai tariant, tai, kas sudaro jo poilsį, pasitenkinimą ir sėkmę.

Vis dėlto turime paklausti, ką pasakys klasių, turinčių paskolinį kapitalą, nariai. Jie sudaro, be tikrojo buržua... Buržua yra žmogaus tipas, su kuriuo nieko daugiau nereikia pradėti; buržua yra šakelė žmonijos medyje, kurią reikėtų nugenėti, kuo greičiau, tuo geriau. Tai yra pasipūtę, savimi patenkinti Babbitai su savo apgailėtinai siauru akiračiu, kurie nesugeba entuziazmo. Jie leidžia savo dienas amžinoje monotonijoje su kava, rytiniu laikraščiu, rytiniu gėrimu, vidurdienio laikraščiu, pietumis, popietiniu miegu, kuponų karpymu, popietiniu gėrimu, draugais bare ir kartais kine. Nesuprasdami visko, kas judina pasaulį, visko, ko ilgisi jaunimas, visko, kas kankina žmones, valstybę ir visuomenę, nesijaudindami dėl karo ir pergalės, jie vegetuoja ir nyksta, vienu metu arogantiški ir paklusnūs – bet buržuazija yra tokia plati klasė, kad jos negalima ignoruoti.

Machine Translated by Google

Taigi, panaikinus palūkanų vergiją, taupumas sunaikinamas; žmonės atsiduria vargšų namuose.

Teigti, kad palūkanų vergovės panaikinimas apskritai gali turėti įtakos taupumui, reikia ryžtingai paneigti. Taupumas su vyraujančiomis ekonominėmis pažiūromis susijęs taip pat mažai, kaip, pavyzdžiui, švaistymas. Taupumas ir švaistymas yra žmogaus savybės, kurios arba yra, arba nėra, nepriklausomai nuo to, ar amžius pritaria palūkanų idėjai, ar jai nepritaria.

Pereinamuoju laikotarpiu galbūt galima skatinti taupumo padidėjimą arba sumažėjimą. Tačiau šiuo atveju aš labiau linkstu prie nuomonės, kad racionalus, ekonomiškai mąstantis žmogus sau pasakys: „Ateityje nebegaliu tikėtis, kad gyvensiu vien iš savo interesų. Tačiau noriu gyventi vėlesniais metais ir vis tiek palikti kažką savo vaikams; todėl dabar privalau daugiau taupyti.“ Mano nuomone, interesų vergovės panaikinimas turi turėti tokį poveikį daugumai žmonių. Kalbant apie pagyvenusius žmones, jie, žinoma, bus nukreipti į valstybės paramą.

Ir čia dar kartą turiu pabrėžti, kad, atsižvelgiant į dabartinę tiesioginių mokesčių naštą turtui ir netiesioginių mokesčių naštą kiekvienam gyvenimo būdui, iš gražių palūkanų nieko nelieka, išskyrus to asmens, kuriam – ir tai iš tiesų yra kažkas neteisingo ir su kuo reikia kovoti – visos pajamos kyla tik iš amžinų palūkanų. Todėl taupumo mažėjimo tikriausiai nereikėtų bijoti.

Ar (bjaurus) stambusis kapitalas iš tiesų yra toks nevaisingas? Argi jis nesukūrė priemonių didelio masto pažangai, kuri duoda žmonijai didesnių vaisių nei tai, ką sunaikina palūkanos už skolintą kapitalą?

Ne! Klausimo iškėlimas tik įrodo, kad mamoninė frazeologija užtemdė mūsų aiškų matymą.

Stambus kapitalas nesukūrė priemonių didelio masto pažangai; veikiau didelis kapitalas išaugo iš darbo! Visas kapitalas yra sukauptas darbas. Stambus kapitalas pats savaime yra neproduktyvus, nes paprasti pinigai patys savaime yra visiškai nevaisingas dalykas. Iš proto, darbo ir turimų ar jau išvystytų žaliavų ar mineralinių išteklių kuriamos vertės ir gaminamos prekės – per darbą ir tik per darbą.

Nes jeigu tiek pinigų investuojama į derlingiausią dirbamą žemę, į turtingiausią anglių kasyklą, tai dėl to dirbama žemė neaugina javų, o anglių kasykla pati savaime neišskiria anglių! Patvirtinkime tai galutinai.

Jei žmonės išrado pinigus, tai jie yra gana naudingi ir protingi; nes kiekviename Sudėtingoje ekonomikoje reikalingas šis (visuotinai pripažintas) „atlikto darbo kvitas“. Tačiau tai, kad šiose „pinigų imperijose“ slypi potencialas amžinai augti iš savęs į milžiniškumą – o pinigai tai daro, jei gali mokėti palūkanas – prieš tai maištauja mūsų būties šerdis; prieš tai pinigus iškelia aukščiau visų kitų žemiškų apraiškų; prieš tai pinigus paverčia stabais. Ir visa tai iš tiesų yra tik didžiausia žmonijos saviapgaulė!

Niekas, visiškai niekas negali atsirasti vien iš pinigų. Stalas, spintelė, drabužiai, namas, įrankis – trumpai tariant, viskas aplink mus turi tam tikrą vertę; galiausiai sugedusį baldą vis dar galima naudoti kaip malkas šildymui, bet su dvidešimties markių banknotu nieko padaryti negalima; Negaliu į jį įvynioti net sūrio gabalėlio. Tik po to, kai žmonės protingai susitaria dėl prekių mainų vartojimo palengvinimo, išrašyti kvitus už atliktą darbą, tik tokiu atveju popieriaus lapelis įgyja prasmę ir tikslą, ir labai pagrįsta, kad ūkininkas už savo grūdus iš anglių kasybos bendrovės gauna ne anglį, o pinigus; taigi...

Machine Translated by Google

kvitas už kitą atliktą darbą, pvz., šakes, indus, plūgą ir dalgį. Tačiau tuo pinigų galia turėtų baigtis.

Taigi, didelio masto žmonijos pažangą lėmė ne pinigai, o patys žmonės – jų drąsa, išdidi drąsa, sumanus protas, rankų jėga, bendras, taigi ir visuomeniškas, darbštus darbas. Taip išdidžiai ir taip aiškiai turime tai matyti. Vyrai buvo esmė, o ne tie apgailėtini popieriaus lapai, kuriuos žmonės išrado prekybai supaprastinti.

Tolesnė programa

Nors palūkanų vergijos panaikinimas nėra galutinis naujosios valstybės valdymo sistemos tikslas, tai iš tiesų yra pats įžūliausias poelgis, vienintelis poelgis, galintis suvienyti visas tautas į tikrą tautų sąjungą prieš mamonizmo tironiją, apimančią visas tautas. Tačiau tai ne pabaiga.
Priešingai, interesų vergovės panaikinimas turi vesti prie tolesnių žingsnių, nes, kaip matėme, jis užvaldo pasaulinį blogį su šaknimis, ir iš tiesų su pagrindine šaknimi.

Tik tada, kai bus įvykdytas pamatinis reikalavimas panaikinti palūkanų vergiją, pirmą kartą istorijoje bus nutiestas kelias socialinei valstybei. Tai turi būti aiškiai pripažinta ir įvykdyta nepaisant visų mamonistinių galių. Šūkis socializuoti [kol egzistuoja palūkanų vergija] yra ne kas kita, kaip bandymas suformuoti visų pramonės šakų trestą ir visur sukurti milžiniškus konglomeratus, kuriems didelis skolintas kapitalas, nepaisant visų turto mokesčių, ateityje natūraliai vėl turės lemiamą įtaką. Socialistinė valstybė ant mamonistinių pamatų yra absurdas ir iš prigimties veda prie kompromiso tarp socialdemokratijos, jau stipriai užterštos mamonizmu, ir stambaus kapitalo.

Mes, priešingai, reikalaujame radikaliai atmesti mamoninę valstybę ir pertvarkyti ją pagal tikrąją socializmo dvasią, kurioje pagrindinė idėja yra pareiga maitintis – kurioje senas pagrindinis komunizmo reikalavimas gali rasti racionalų ir naudingą pasitenkinimą – tokia forma, kad kiekvienas tautos narys gautų jam priskirtą teisę į tėvynės žemę per valstybei paskirstomus svarbiausius maisto produktus.

Taip pat reikalaujame, kad kaip naujos valstybės pagrindas būtų žmonių atstovavimas per Liaudies atstovų rūmus, kurie būtų renkami kuo plačiau, o šalia jų – nuolatiniai Darbo rūmai – centrinė taryba, kurioje šalies darbuotojai turi balsą proporcingai jų pasiskirstymui pagal profesijas ir ekonomines klases.

Galiausiai reikalaujame aukščiausios atskaitomybės valstybės vadovams. Ši nauja valstybės konstrukcija socialistiniu-aristokratiniu pagrindu bus nagrinėjama papildomame darbe.

kuris netrukus pasirodys to paties leidėjo. Tačiau visos šios konstrukcijos prielaida išlieka palūkanų vergovės panaikinimas.

Mano nepajudinamas įsitikinimas, o gal net ir žinojimas, leidžia man aiškiai suprasti, kad interesų vergijos panaikinimas yra ne tik įgyvendinamas, bet ir visur bus bei turi būti įgyvendintas su neapsakomu džiaugsmu. Nes atminkite: skirtingai nuo visų kitų idėjų, judėjimų ir pastangų, kad ir kokie geri būtų ketinimai, skirtų žmonijos tobulinimui, mano pasiūlymas nenori bandyti pagerinti žmogaus prigimties; jis nukreiptas prieš toksišką medžiagą, prieš reiškinį, kuris buvo meistriškai – ne, velniškai – išrastas, visiškai prieštaraujant giliausiam žmogaus jausmui, siekiant susargdinti žmoniją, įvilioti žmoniją į materializmo spąstus, atimti iš jos tai, kas geriausia, ką ji turi – sielą. Susikibę ranka rankon šalia to.

Machine Translated by Google

eina baisi, negailestinga pinigų jėgų tironija, kuriai žmonės yra tik palūkanų vergai, egzistuoja tik tam, kad dirbtų dėl dividendų, dėl palūkanų.

Giliai sunerimę pripažįstame bauginantį senųjų Biblijos patarlių aiškumą ir tiesą, pagal kurią žydų dievas Jahvė pažada savo išrinktajai tautai: „Noriu tau duoti visus pasaulio turtus; po tavo kojomis gulės visos žemės tautos, ir tu joms viešpatausi.“

Šis globalus klausimas dabar išdėliotas jums visiems. Globalūs klausimai neišsprendžiami vienu rankos mostelėjimu, bet mintis aiški kaip dieną. Ir šis darbas turi būti uoliai propaguojamas; turime aiškiai suprasti, kad susiduriame su didžiausiu priešu – pasaulį aprėpiančiomis pinigų galiomis. Visa jėga kitoje pusėje, mūsų pusėje tik teisingumas, amžinas produktyvaus darbo teisingumas.

Ištieskite į mane rankas, visų šalių dirbantys žmonės, vienykitės!

Machine Translated by Google

Vokietijos valstybė nacionaliniame lygmenyje

Socialistų fondas

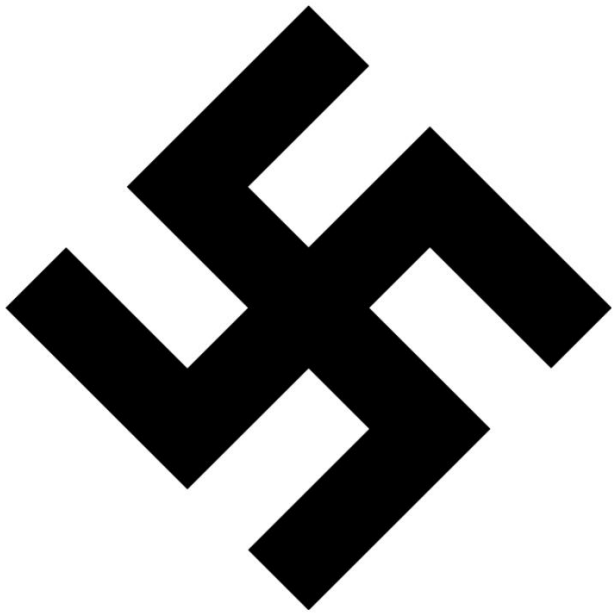

Machine Translated by Google

Pratarmė

pagal

Adolfas Hitleris

Kiekvienai didžiai idėjai reikia dviejų dalykų: valios siekti galios ir aiškių tikslų. Valia siekti galios, valia išsivaduoti žiba ir yra stipri mūsų širdyse. Gottfriedas Federis savo knygoje „Vokietijos valstybė ant nacionalinio ir socialistinio pamato“ aiškiai, paprastai ir visiems suprantamai išdėstė mūsų tikslus. Joje milijonų viltis ir ilgesys rado formą ir galingą išraišką. Mūsų judėjimo literatūra joje įgijo savo katekizmą.

Miunchenas, 1923 m. lapkričio 8 d . Adolfas Hitleris

Machine Translated by Google

Pratarmė
iki penktojo leidimo

Čia mano darbas „ Vokietijos valstybė nacionaliniu ir socialistiniu pagrindu“ publikuojamas „Nacionalsocialistinės bibliotekos“ serijoje. Tekstas iš esmės ir beveik nepakitęs, tačiau ištraukos, kuriose buvo kalbama apie šio veikalo pasirodymo laikotarpio (1923 m.) aplinkybes ir iš ten pasiskolinti pavyzdžiai, buvo ištrintos, o žydų klausimo paaiškinimai sutrumpinti, nes pastarajam bus skirtas specialus darbas.

Naujajame leidime ypač turėtų būti įrodymų, kad pagrindinėje programoje niekas nebuvo pakeista.

Murnau, 1931 m. spalis

Gotfriedas Federis

Machine Translated by Google

Palaiminti žmonės, kuriems akivaizdi būtinybė
primeta kilnią politinę idėją, kuri
būdamas puikus ir paprastas,
priverčia jam tarnauti visas kitas to meto idėjas.“

Heinrichas fon Treitschke

Machine Translated by Google

Įvadas
į pirmąjį leidimą

Žvelgiame į ateitį kupini stiprios vilties ir ilgesio. Vokietija gyvuos, Vokietija negali žlugti. Vokietiją krėtė tarsi nepakeliami naujos eros gimdymo kančios. Siaubingi savęs kaltės pančiai, taip pat ir užsienio kankintojai, nukris ir bus nukratyti galingu pečių gūžtelėjimu, o Vokietija žygiuos tautų priešakyje.

Jei tiek daug kančių ir sielvarto nebūtų susiję su žlugimu ir nuopuoliu, galėtume su tam tikru laimės jausmu dalyvauti naujos eros kūrimo dienose. Jei žvilgtelėtume į dienos nuosmukius, į dabarties sumaištį, visur pamatytume galingą valią, rimtą darbą, įkvėptą intuiciją. Vokiška siela kelia sparnus į naują aukštą skrydį.

Šiandienos užduotys yra galingos, didesnės ir sunkesnės nei bet kada anksčiau skausmingoje vokiečių istorijoje.

Taigi, būtina išspręsti dvigubą užduotį – ne tik „atkurti“ valstybę ir ekonomiką –
bet suteikti jiems naują formą. Ir kartu naują formą mūsų tautos kultūriniam ir intelektualiniam gyvenimui.

Senasis vokiečių ilgesys vieningos Vokietijos pagaliau turi tapti realybe, atsiras naujas ekonominis dėsnis ir nušluosis košmarišką palūkanų kapitalistinės ekonomikos formą.

Mūsų laukia tokie išsamūs ir neįveikiami uždaviniai. Rimta ir įspėjanti stovi praeities dvasia už mūsų, kupina pagarbios pagarbos prieš tai, kas istoriškai įvyko, remiantis geriausios vokiečių tradicijos tvirtu pagrindu, remiantis ankstyviausia arijų išmintimi, – žmonės ir valstybė, ekonomika ir kultūra turi būti sukurti iš naujo.

Čia darbuotojai turi suvokti savo milžinišką atsakomybę, iš tiesų juos neša visos tautos viltis – į laisvę!

Tačiau nacionalsocialistinė idėja yra daug daugiau nei tik grįžimas ar nukrypimas į senus protėvių papročius, ji sulaužo marksistinės valstybės ir ekonominės formos grandines, ji, kaip pirmoji ir ryžtingiausia idėja, sąmoningai kovoja sunkiausią kovą su mamonistinėmis jėgomis, su pasauline viso žydų imperializmo galia, su godumo, savanaudiškumo ir abejingumo dvasia.

Šis visuotinis ir didis Vokietijos laisvės judėjimas randa galingiausią, valingiausią ir tikslo siekiantį aktyvistą Nacionalsocialistų Vokietijos darbininkų partijoje. Partija savo tikslus išdėstė trumpoje programoje, kurioje 25 punktuose glaustai apibendrinami pagrindiniai judėjimo reikalavimai. Alfredas Rosenbergas, Didžiosios Vokietijos nacionalsocialistinio judėjimo poleminio leidinio „Nationalist Observer“13 vyriausiasis redaktorius, padėkos vertu būdu trumpame veikale14 atskirai paaiškino programos punktus .

---

13 Leidinį „Volkischer Beobachter“ 1920 m. įsigijo NSDAP kaip partijos leidinį, o redagavo Dietrichas Eckartas.
iki pat mirties 1923 m., kai jai vadovavo Alfredas Rosenbergas.

14Rosenbergas pirmą kartą paskelbė savo Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Program der Bewegung 1923 m.

Machine Translated by Google

Remiantis šiuo darbu, bent jau galima pasakyti draugams ir priešams, ko nori Nacionalsocialistinė Vokietijos darbininkų partija. Kita vertus, nacionalsocializmo literatūroje trūksta išsamaus darbo, kuris atskleistų politines ir ekonomines idėjas, iš kurių kyla nacionalsocializmas, kokius kelius jis ketina nutiesti nacionalinės politikos srityje, kad pasiektų savo galutinį tikslą – nacionalsocialistinę Vokietijos valstybę, darbo ir veiklos būklę. Šis darbas siekia įvykdyti šią užduotį.

Todėl turėsime nušviesti nacionalsocializmo atspirties tašką, kelią ir tikslą, parodysime, kuo Vokietijos nacionalsocialistinė valstybė iš esmės skirsis nuo esamos valstybės, kurios sritys liks iš esmės nepaliestos, kuriose srityse bus vykdomos esminės reformos ir kur iš esmės reikės eiti naujais keliais.

Turėsime ieškoti ir atskleisti naujus viešojo gyvenimo kelius, ypač nacionalinės finansų politikos, rasinio ir su juo susijusių klausimų sprendimo būdus. Taip pat turėsime iš esmės kovoti su jau garsiai pasigirdusiais priešiškais prieštaravimais, iškraipymais ir melu.

Užduotis, kurią išsikėlėme sau, yra nepaprastai didelė, tačiau tėra maža viso Vokietijos atsinaujinimo dalis.

Visos pastangos būtų bergždžios, jei ryžtas iki mirties ir nevaržoma valia
vadovas nedirbo siekdamas idėjų veiksmingumo.

Stipriausia valia būtų iššvaistyta veltui, jei savo širdyse nepajudinamai aiškaus vaizdo, kaip ši Vokietijos valstybė – Vokietija, mūsų tėvų ir vaikų žemė – turėtų atrodyti pagal mūsų valią – po mūsų pergalės!

Machine Translated by Google

1. Pamatai

Moraliniai pagrindai

Nacionalsocialistinės valstybės valdymo pagrindas yra visiška atsakomybė už žmones ir už save.

„Viešasis interesas aukščiau savanaudiškumo“ – pirmasis nacionalsocializmo dėsnis.

Gali pasirodyti keista, kad toks principas turi būti visuotinai nustatytas valstybei, nes iš istorijos žinome laikotarpius, kai valdovų nuomone, visos visuomenės gerovė buvo jų valstybės vadovavimo pagrindas. Jei šiandien būtina šį principą iškelti aukščiau visų kitų svarstymų, tai tik to fakto išraiška, kad dabartinės viešosios sąlygos toli gražu nėra šio vienintelio teisingo politinio požiūrio išraiška. Šiame pirmajame principe lygiai taip pat matome, kaip glaudžiai moralė ir ekonomika yra tarpusavyje susijusios.

Viešasis interesas, pirmenybė teikiama savanaudiškumui, pirmiausia yra moralinis reikalavimas. Tačiau kartu jis puikiai lingvistiškai aiškiai išreiškia hierarchinę tvarką tarp visumos gerovės ir pagrįstų individo siekių asmeniniam įgijimui ir nuosavybei. Todėl šis nacionalsocialistinis principas jokiu būdu neatmeta privačios nuosavybės. Priešingai: nacionalsocializmas visiškai ir besąlygiškai pripažįsta nuosavybės reikšmę. Jis žino, kad asmeninė nuosavybė ir teisė laisvai disponuoti įgijimu yra kiekvienos ekonomikos ir, be to, kiekvienos aukštosios kultūros pagrindas; tačiau nacionalsocializmas lygiai taip pat pripažino, kad norint pripažinti privačią nuosavybę, būtina nubrėžti gana aiškias ribas, t. y. kur nuosavybė tampa tik valdžios įrankiu ir yra naudojama išnaudotojiškai prieš visumos gerovę.

Turbūt vargu ar atsirastų rimtai mąstantis žmogus, kuris norėtų prieštarauti šiam pirmajam principui tokia bendra forma. Sunkumas slypi teisingame viešųjų interesų ir individualaus privataus asmens interesų palyginime. Nepaisant neabejotinai egzistuojančių
Nors visuomenė sutaria, kad viešojo intereso sumetimai turi būti svarbesni už privačius interesus, stebėtina, kad, remiantis pas mus galiojančiomis teisinėmis idėjomis, būtent kalbant apie nuosavybės naudojimo formą, nebuvo nustatyta jokių moralinių apribojimų, viršijančių nusikalstamą veiką. Žinoma, draudžiama smurtauti prieš savo artimą (turto prievartavimas – žmogžudystė –
žmogžudystė – išdavystė ir neteisėtas praturtėjimas ir kt.), tačiau niekada ir niekur nebuvo draudžiama sukaupti neišmatuojamų turtų ir tam naudotis dažnai gana abejotinomis bankininkystės ir biržos techninėmis priemonėmis. Be to, įstatymas suteikia kiekvienam kreditoriui teisę negailestingai atimti iš pradelsto skolininko jo namus ir turtą, kai susidaro nepalankios sąlygos –
ligos, mirtis, išsigimimai, blogas derlius ir badas – padaro neįmanomą prisiimtų įsipareigojimų vykdymą. Kiekvienas patyręs teisėjas gali papasakoti daugybę atvejų, kai mūsų griežta teisė sugriovė ekonominę egzistenciją, kai kiekvienas sveikas teisingumo jausmas sukilo prieš darbštų, stropus žmogų, kurį laikinai persekiojo nesėkmė, ir atidavo jį žiauriam kreditoriaus spaudimui ir gniaužtams.

Beribis asmens teisės į nuosavybę ir teisinius reikalavimus pripažinimas apskritai logiškai turi lemti viešojo intereso pažeidimą, savanaudiškai išnaudojant šią iš esmės apverstą antisocialią teisinę idėją, prieštaraujančią mūsų valstybės principui „Viešasis interesas aukščiau savanaudiškumo“.

Machine Translated by Google

Priešingai klaidingai fundamentaliai formuluotei, vyraujančiai tarp mūsų, kapitalistinei, yra kita kraštutinybė – marksistinė valstybės ir ekonomikos idėja. Šios ekonominės formos pamatinė idėja yra privačios nuosavybės neigimas. Marksistinė doktrina netgi tiesiogiai aiškina nuosavybę kaip „vagystę“ (Proudhonas)15. Ji reikalauja, vartojant užsienio žargoną, kuris ypač neaiškus vokiečių proletarams, „ekspropriatorių nusavinimo“16 – kitaip tariant, nuosavybės atėmimo! Ši valstybę, žmones, kultūrą ir ekonomiką naikinanti doktrina kraštutiniausiai, bet logiškai įgyvendinta Rusijos bolševizme. Ekonominiu aspektu šį kraštutinumą galima apibendrinti sakiniu:

„Viskas priklauso visiems“.

Čia kalbama apie nuosavybės nuasmeninimą, apie visos nuosavybės perdavimą anoniminei visumos nuosavybei.

Kita vertus, kraštutinė neribotos nuosavybės teisės samprata, vis dar vyraujanti tarp mūsų, jau atvedė mus prie paskutinio laiptelio prieš dievo Mamonos šventyklą, ant kurios durų auksinėmis raidėmis užrašyta: „Viskas priklauso Vieniui“. Net ir ši bauginanti ekonominė forma lygiai taip pat turi vesti prie nuosavybės nuasmeninimo – tik kitaip – tuo, kad galiausiai visa dirbanti žmonija čia yra įsprausta į siaubingą anoniminės finansinės valdžios skolų vergiją.

Ryškiausiai kontrastuojant ką tik aprašytiems marksistinio socializmo ir Vakarų demokratų aukštojo kapitalistinio mamonizmo ekonominiams kraštutinumams, nacionalsocializmo ekonominis idealas reikalauja įgyvendinti principą „kiekvienam savo“.

Būtent šiame principe moralė ir ekonomika vėlgi yra glaudžiai susijusios. Moralės principų pašalinimas iš komercinio gyvenimo iš tiesų yra toks būdingas šiuolaikinei ekonomikai, kurioje kaip tik didesnės nuosavybės, didesnio gudrumo ir valstybės valdžios vengimo net ir pavojingiausiuose sandoriuose pranašumas nusveria pusiausvyrą. Žvilgsnis į tūkstančius dažniausiai tamsių egzistencijų, kurios visuose didžiuosiuose miestuose daro savo išdaigas, kurios disponuoja fantastiškomis sumomis, žvilgsnis į kelias bylas, kurios, nepaisant viso dalyvių pasipriešinimo, patenka į teismą, parodo, kokia baisiai sugedusi yra šiuolaikinė komercinė moralė. Priešingai tam, panagrinėkime siaubingą skurdą viduriniosios klasės ir susituokusių dirbančiųjų, kurie nebegali sumokėti už pieną ir duoną savo kūdikiams ir augantiems vaikams, sluoksniuose, būkime aiškūs, kad daugeliu atvejų garbingu darbu vargu ar galima užsidirbti pagrindinių pragyvenimui būtiniausių daiktų, ypač...

kai yra vaikų, kuriais reikia rūpintis ir juos auginti. Intelektualinių ir laisvųjų profesijų vargas pranoksta visus matus; patys aukščiausio rango menininkai, ypač kai jų orientacija neatitinka šiandien vyraujančios žydiškos skonio orientacijos, yra tiesiog atiduoti badui; tikri vokiški eilėraščiai negali pasiekti jokio viešo atlikimo. Tačiau visiškai neapsakomas yra tų, kurie dėl netinkamo valstybės finansų politikos valdymo buvo apgauti ir prarado santaupas, mažo kapitalo pensininkai ir pensininkai, karo invalidai, tie, kurie buvo priversti teikti labdaros pagalbą, taip pat visi tie, kurie rėmėsi valstybės obligacijų tikrumu, taip pat mūsų nacionalinės valiutos stabilumu ir markės aukso padengimu, vargas. Tokia būklė yra ekonomikos irimas – anarchija. Darbštumas atlyginamas nepakankamu atlyginimu, tinginystė atlyginama, garbinga prekyba kenčia nuo vargo, nesveika prekyba, tarpininkavimas, spekuliacija klesti geriausiai. Kuo kultūriniu požiūriu pranašesnis yra kūrinys, tuo blogesnis yra atlygis, kurį galima gauti. Pasitikėjimas atlyginamas...

15 Pierre'as Josephas Proudhonas (1809–1865) savo 1840 m. darbe paskelbė „Qu 'est-ce que la proriete? kad „la propriete c'est le tūrio".

16 Šią frazę, pasiskolintą iš prancūziško posakio „Texpropriation des expropriates“, Marksas vartoja veikale „Kapitalas“, I, 24 sk.: „Paskutinė privačios nuosavybės streikų valanda – nusavinami asmenys.“

Machine Translated by Google

išdavystė, ir iš tiesų valstybės, kuri turėtų būti įstatymo ir teisingumo gynėja, viešosios moralės advokatė.

Mums nebereikia rodyti į korupciją viešajame gyvenime, spaudos judaizaciją ir skurdą bei apgailėtinai bejėgę ir nevertą mūsų užsienio politikos vadovybę, kad parodytume didžiulį mūsų viešojo gyvenimo ir ekonominės moralės nuosmukį.

Prieš šį materialistinį viešojo gyvenimo skurdinimą ir teršimą nacionalsocialistinė valstybės idėja iškelia seniai patikrintą valstybės ir ekonomikos principą: „Kiekvienam savo “, bet svarbiausia „Visuomenės interesas aukščiau savanaudiškumo“. Iškeldamas šį principą kaip nacionalsocialistinės valstybės pagrindinį principą, nacionalsocializmas susieja save su geriausiais ir šlovingiausiais Vokietijos istorijos laikotarpiais.

„Suum cuique“17 buvo jau sveikų ankstyvųjų viduramžių vokiečių ekonominis principas, tačiau ypač ilgą laiką jis buvo užtikrinamas gildijų tvarka, kad kiekvienam buvo skiriamas savas darbas. Bendras meistro ir mokinio darbas už pusę ar trečdalį penso garantavo darbininkui pajamas, geresnis darbas ir rezultatai buvo pripažinti ir apdovanoti, o išskirtinių rezultatų atveju – šlovę ir dideles pajamas.

„Suum cuique“ puošia ir aukščiausią Prūsijos ordiną – Juodojo erelio ordiną, nors čia ta ypatinga prasme, kad už ypatingus nuopelnus jam priklauso karūna. Būtent ši interpretacija ypač atitinka nacionalsocializmą – ne tiek todėl, kad čia kalbama apie dvariškus pasipuošimus ar vienašališką karinės tarnybos pagerbimą, kiek todėl, kad jame išreiškiamas atlyginamo pareigos valstybei ir žmonėms atlikimo moralinis turinys – pareigos atlikimas, atliekamas nesavanaudiškai, be jokio tikslo ir be išankstinio dėmesio žvanginantiems atlyginimams, asmeninius interesus nustumiant į antrą planą, kylantį iš vidinio įpareigojančio atsakomybės valstybei ir žmonėms jausmo.

Mes, nacionalsocialistai, plečiame šį principą ir kita kryptimi, prie vokiečių viduramžių principo „kiekvienam savo“ ir Friedricho valstybės idėjos „nusipelnyti savo karūną“ pridedame su didžiausiu pabrėžimu: „Nusikaltėliui – savo bausmė!“. Kiekvienam – savo, kad užsitarnautų savo karūną, už kiekvieną tvarkingą ir garbingą darbą – deramas užmokestis, už kiekvieną ypatingą atlikimą – didesnis atlygis, kiekvienam vargšui ir kiekvienam nekaltai į bėdą patekusiam asmeniui – pakankama pagalba iš viešųjų lėšų, bet lygiai taip pat visiems, kurie veikia prieš viešąją moralę ir ekonominę reputaciją – pelnyta bausmė.

Tačiau pabrėžiame, kad nacionalsocialistinės valstybės pareiga jokiu būdu nėra individualiai prižiūrėti kiekvieno valstybės piliečio ekonominius klausimus, kad ekonomika geriausiai klesti kuo mažiau be biurokratinės globos. Taip pat žinome, kad kiekvieno valstybės piliečio rizikos sumažinimas per valstybę – veikiau Naumano „nerizikingo žmogaus“, tai yra žmogaus, kurio egzistenciją valstybė turėtų užtikrinti, prasme – pasiektų visiškai priešingą rezultatą, nei iš jos tikėjosi Naumanas.18 Valstybės pareiga turi apsiriboti prielaidų ekonomikai, kuri save išlaiko, sukūrimu.

[17] Kiekvienam savo

18. Friedrichas Naumannas (1860–1919) buvo protestantų teologas ir liberalus politikas, 1896 m. įkūręs ir per savo žurnalą „Die Hilfe“ propagavęs socialinio liberalizmo formą. Po Pirmojo pasaulinio karo Naumannas tapo pirmuoju Vokietijos demokratinės partijos (DDP) pirmininku.

Machine Translated by Google

kuo įmanoma laisviau nuo baisių lupikavimo reiškinių, kuriuos pažįstame šiuolaikinėje palūkanų kapitalistinėje valstybėje.

Todėl valstybės gerovė vėl turi tapti aukščiausiu įstatymu, o valstybės efektyvumas turi iškelti principą „Viešasis interesas aukščiau savanaudiškumo“ aukščiau visų kitų sumetimų.

Tačiau dabar šis principas iš valstybės veikėjų, valstybės tarnautojų ir asmenų, užimančių svarbias pareigas viešajame gyvenime, iškelia būtinybę savybę, kuri šiandien beveik visiškai išnyko iš vyriausybės ir viešojo gyvenimo – atsakomybę.

Visas mūsų viešasis gyvenimas šiandien yra tiesiogiai po neatsakingumo ženklu. Delegatai neatsako – sakoma, „neatsakingi“ – už tai, ką jie veikia ir kalba parlamente. Beviltiškas terminas, kai prisimeni, kad šis posakis paimtas iš medicinos, kurioje sakoma, jog kūnas jau taip prisisotinęs nuodų, kad naujai į organizmą įpilti nuodai kenkia organizmui daug mažiau arba visai nedaro žalos, o sveikas kūnas nuo jų mirtų. Frakcijos neatsako už daugumos sprendimus, ministrai neatsako už savo pareigų vykdymą, nes jie tėra partijų, kurios dalyvauja būtent vyriausybės formavime, funkcionieriai. Jei kas nors nutinka ne taip, žmonės iš tiesų patiria didžiausią žalą, tačiau vadinamasis atsakingas ministras pakeičiamas tik kitu tokiu pat neatsakingu partijos funkcionieriumi. Apie tikrąją atsakomybę čia neužsimenama.

Jau karalių dieviškosios teisės amžiuje kreipimasis į Visagalį, deja, pernelyg dažnai buvo gana ypatinga valdančiųjų ponų neatsakingumo forma (retos išimtys, kurioms atsakomybė savo dievui buvo tapatinama su jų atsakomybės jausmu savo žmonėms, yra aiškiai pripažįstamos). Tačiau apskritai šis brangus dievas galiausiai visada buvo tik patogus apsauginis skydas, už kurio, ant tik savo viršininkui atsakingo pareigūno, tik savo karaliui atsakingo ministro ir tik savo dievui atsakingo valdovo kopėčių, galėjo slypėti neįtikėtiniausias valdančiosios klasės ir jos atstovų neatsakingumas realių žmonių gyvenimo reikmių atžvilgiu.

Nacionalsocializmas turės radikaliai pašalinti šią valstybės sankcionuotą neatsakingumą.

Virš nacionalsocialistinės valstybės įėjimo vartų geležinėmis raidėmis bus užrašyta „Aukščiausia atsakomybė“ . Tam, kuris turi garbę užimti vadovaujančias pareigas didžios tautos interesams, neįmanoma per daug pabrėžti savo atsakomybės. Iš tiesų, tik tas gali būti lyderis, kuris savo krūtinėje nešioja šį giliausią atsakomybės jausmą. Visiems valstybės tarnautojams ir tiems, kurie dalyvauja viešajame gyvenime, ši atsakomybė turi būti ypač nustatyta ir vykdoma negailestingai griežtai. Tik tokiu būdu galima iš tikrųjų, taip sakant, paskatinti atsigavimą.
Tik taip gali būti atgaivintas ir augti brangiausias dalykas, kuris leis vadovui ir žmonėms vėl tapti tikra nacionaline ir istorine bendruomene – pasitikėjimas. Ir iš pasitikėjimo vėl gali išaugti tikėjimas, kuris, vadovo atsakomybe, atneš Vokietijos atsigavimą ir atnaujinimą, vokiškos sielos atbudimą nacionalistinėje darbo ir veiklos būsenoje, kurioje kiekvienas ras savo.

Machine Translated by Google

Ekonominiai pagrindai

Sveikoje ekonominėje sistemoje moralės ir nacionalinės ekonomikos negalima atskirti. Priešingu atveju ekonomika kenčia labiausiai, ypač kalbant apie garbingiausią kiekvienos ekonomikos užduotį – paklausos tenkinimą. Be pasitikėjimo prekyba, be darbštumo, be pareigūnų ir darbininkų lojalumo joks darbas negali klestėti.

Efektyvumas, teisingumas, verslumas, energija, abipusis pasitikėjimas tarp visų, dalyvaujančių ekonominėje užduotyje, yra būtinos kiekvienos ekonomikos klestėjimo prielaidos. Visa tai reikia tik pasakyti, kad būtų pripažinta jų išskirtinė reikšmė.

Kiekvienas, kam teko būti ekonomiškai aktyviam dabartyje ir netolimoje praeityje, žino, kiek šių puikių dalykų šiandien trūksta. Ir kas galiausiai kenčia nuo marksizmo išganymo doktrinų ir jų veikimo metodų – streikų, sabotažo ir aplaidaus bei nerūpestingo darbo – žalos? – Tačiau galiausiai tik pati populiacija, kuri dėl tokių valstybę ir žmones ardančių doktrinų prarado bet kokį bendruomeniškumo jausmą ir svarbiausią savo darbą mato klasių kovoje. Todėl į šią pusę taip pat reikia nukreipti skundus, kurie skamba ypač iš nacionalistų stovyklų, kad mes nebesame tauta, kad pirmiausia turėtume vėl tapti tauta, jei norėtume atgauti prarastas valdžios pozicijas ir tarptautinį statusą.

Šie skundai pagrįsti, bet skundais į priekį nežengiama. Marksizmas nedvejodamas įgyvendino savo ekonominį ir politinį idealą, kai tik turėjo tam galią, jis nevengė žiauraus disidentų slopinimo: Rusijoje jis amžiams nutildė savo priešus, iššudydamas visą buržuazinę inteligentiją, tarp mūsų – respublikos gynimo įstatymais.19 Politinės valdžios įgijimas akivaizdžiai yra kiekvienos ekonominės ar nacionalinės politinės reformos prielaida. Tai žinome taip pat gerai, kaip ir komunistai bei socialdemokratai, bet mes norime politinės valdžios ne dėl jos pačios, ne tam, kad išnaudotume įgytą valdžios poziciją prieš tam tikrą klasę, o tam, kad sukurtume prielaidas ekonominei taikai tarp į darbo bendruomenę susijungusių nacionalinių bendražygių. Paklausos tenkinimas20 yra nacionalinės ekonomikos užduotis – ne pelningumas, kuris šiandien beveik išimtinai lemia prekių gamybą. Turėdami šią esminę nacionalsocializmo nuostatą, mes griežtai prieštaraujame pagrindinėms kapitalistinės valstybės ekonominėms idėjoms. Iš pradžių buvo gaminama ne tai, kas buvo būtina, o tai, kas buvo pelninga. Viskas, kas nežadėjo duoti pakankamai palūkanų ir dividendų, nuo pat pradžių nebuvo naudojama. Ypač ryškus dabartinės kapitalistinės ekonomikos pelningumo beprotybės pavyzdys gali būti tai, kad būsto statyba, nepaisant siaubingo būsto poreikio – taigi, nepaisant skubiausio poreikio – tiesiog nevykdoma, nes ji nėra pelninga! Kad būsto statyba, vertinama nacionalinės politikos požiūriu aukštesniąja prasme, iš tiesų būtų pelninga, šioje vietoje nereikalauja jokio papildomo paaiškinimo, bet tai iš karto aišku iš to, kas pasakyta, ypač kalbant apie valstybės socialines užduotis. Be to, jei žmonės alksta ir šąla, tai į pelną orientuota kapitalistinė ekonomika jokiu būdu nemato savo pareigos tenkinti šį poreikį gamindama pigius ir gerus batus, drabužius, apatinius ir kt., nes sumažėjus gyventojų perkamajam pajėgumui tai nėra „pelninga“. Kita vertus, prabangos prekių pramonė visose srityse yra visiškai užimta, nes niekada anksčiau nebuvo taip lengvai įgyta turto...

[19] Pokario Vokietijoje galiojo panašus įstatymas – Federalinis Konstitucijos apsaugos įstatymas. (Bundesverfassungsschutzgesetz), kuris buvo priimtas 1950 m.

[20] Paklausos tenkinimu reikia suprasti gyvenimo būtinybių patenkinimą prieinamomis kainomis. visų, susijungusių į nacionalinę bendruomenę, visuma.

Machine Translated by Google

trokštanti apsupti save gryna prabanga, kaip ir šiandien. Tačiau kapitalistinė pelningumo idėja iš tikrųjų tampa ekonomine nesąmonė mūsų ekonomikos šakose, kurios šiandien viską valdo – bankininkystės ir vertybinių popierių biržų sistemoje. Bankų viešpatavimo faktas ryškiausiai įrodo kapitalistinės idėjos ekonominį beprasmiškumą. Bankų ir vertybinių popierių biržų „produkcija“ dar niekada nebuvo pamaitintas nė vienas vaikas, dar niekada nebuvo aprengtas šąlantis žmogus, apskritai niekada nebuvo patenkintas net menkiausias pragyvenimui būtinas poreikis. Šis teiginys visai nėra demagogiška frazė, jame net neapimamas piniginių operacijų institucijų nereikalingumas, jis tik aiškiai parodo, koks didžiulis skirtumas egzistuoja tarp tikrai nacionalinio ekonominio paklausos patenkinimo, tokio kaip nacionalsocialistų norai, ir visiškai privataus kapitalistinio požiūrio į pelną orientuotos ekonomikos.

Net nacionalsocialistinė valstybė turės savo bankus ir kitas finansines įstaigas, bet jos nebebus nacionalinės ekonomikos valdovais, o savo tarnais, pinigai nebebus valstybės ir žmonių viešpats, o tik būtina pagalba prekių mainams.
Mes tiksliai žinome, kad ši kova su bankų ir biržos kapitalu bus sunkiausia nacionalsocialistų judėjimo kova, nes šiandien bankų ir biržos kapitale sutelkta didžiausia galia, kokią tik kada nors turėjo pasaulis.

Čia kalbama apie gyvybės ir mirties kovą dėl valdžios, ir priešininkas tai žino geriau nei dauguma mūsų draugų ir pasekėjų. Ši kova bus daug sunkesnė, nes ištisos gyventojų grupės vis dar įstrigusios pelningumo beprotybėje.

Esminis klausimas, į kurį šioje vietoje reikėtų dar kartą atsakyti visiškai aiškiai, yra tai, koks iš esmės yra nacionalsocializmo požiūris į nuosavybę. Iš esminių pirmojo skyriaus pastebėjimų ir ypač iš ten aprašyto esminio prieštaravimo marksistiniam socializmui natūraliai išplaukia esminis nuosavybės pripažinimas nacionalsocializmui. Šis privačios nuosavybės pripažinimas yra pernelyg giliai įsišaknijęs arijų gyvenime. Kūrybingas protas, kuris atpažįsta aplinką, kuris apmąsto aplinką, kad iš jos sukurtų ir suformuotų savo pasaulį, kūrybingas žmogus, kuris sunkiu darbu iš žemės išpeša jos vaisius, kuris įsikuria, stato sau namus ir miestus, kuris, įsitvirtinęs ir įsišaknijęs savo giminaičių, savo rasės bendražygių rate, žmogus, kuris tada, remdamasis tokia dirvoje įsišaknijusia infrastruktūra, žengia į aukštesnę kultūrą ir kuria sau savo – pasaulį aukštesniu intelektualiniu požiūriu filosofijos, poezijos, muzikos, meno ir skulptūros srityse – šis žmogus tikrai negali to suvokti kitaip, kaip tik taip, kad jo rankų darbai, gimę iš jo paties, yra ir jo nuosavybė. Iš šio kūrybingo žmogaus pažinimo tiesiogiai kyla pagarba kitų nuosavybei ir atsiranda teisė.

Iš esmės ir nesutaikomai prieš kūrybinį protą stovi godus vagių protas kitų, kitaip nusiteikusių žmonių, kurie niekada nepažino kūrybos alsavimo, kurie neramiai keliauja iš vienos vietos į kitą, kurie niekur negalėjo įleisti šaknų, kurie nepakilo plačiai ir nuo žemės, ilgai tobulėdami iki vis aukštesnės kultūros, bet su savo neramiai judančiu protu ir savo pinigais keliavo iš šalies į šalį, kai „nuganė“ atskirus miestus ar žemės plotus. Net ir kūrybingų tautų laukuose žydas iš esmės stovėjo gana toli nuo tikrosios gamybos, mes nepažįstame žydo kaip ūkininko, ne kaip prekybininko, ne kaip inžinieriaus ar meistro, ne kaip gamyklų ir samdomo darbininko, o tikras kūrybinis genijus jam svetimas net vaizduojamajame mene ir moksle. Judantis protas pradeda savo būdingą veiklą tik ten, kur kūrybinga ranka sukuria kūrinį, pagaminamas objektas, ten godus protas žino, kaip gauti šias gėrybes...

Machine Translated by Google

save ir panaudoti juos savo finansinei naudai. Ne tam, kad patenkintų nacionalinę ekonominę paklausą, o tam, kad iš šio gamybos ir vartojimo srauto gautų kuo didesnį pelną, ji įsitvirtino tarp gamintojo ir vartotojo – atsirado prekybininkas. Šiandien prekybininkas ir pinigų keitėjas tapo direktorių valdyba ir bankų valdovu. Viso pasaulio ekonomika buvo apversta aukštyn kojomis pačiu beprasmiškiausiu būdu. Gudrus, išradingas, drąsus, kūrybingas ir produktyvus protas nebevaldo; valdo kreivas protas, nesugebantis sukurti nieko savo, išnaudotojas ir godus. Pinigai valdo darbą ir kraują.

Judrus žydo protas sugebėjo viską paversti mobiliu – net žemę per hipotekas, didžiausias seniai įkurtas pramonės šakas per anonimizavimą ir per akcines bendroves, o per valstybinę obligacijų ekonomiką tarptautinis kapitalas netgi atskyrė vyriausybes nuo jų žmonių. Šiandien visos vyriausybės yra priklausomos nuo didelio skolinto kapitalo ir savo žmonių atžvilgiu yra tik palūkanų rinkėjos savo anoniminiams valdovams Volstryte, Londono Sityje ir Paryžiuje.

Šie trumpi pastebėjimai atskleidė mums giliausią nesutaikomos priešpriešos tarp kūrybingų tautų ir godaus žydo paslaptį. „Arijai kuria, žydai pasigrobia sau pasaulį.“

Čia galima trumpai pridurti, kad egzistuoja labai subtilus skirtumas tarp nuosavybės ir valdymo. Valdymas nebūtinai turi būti nuosavybė, valdymas negali būti sukurtas pačiam. Valdymo atveju valdymo kilmė neabejojama. Žydas užgrobė arijų tautų nuosavybę ir dabar valdo kūrėjus savo finansine galia. Ši abstrakti nuosavybės forma teisinių pretenzijų, obligacijų, hipotekų ir kt. pavidalu šiandien visą pasaulį per palūkanas pavertė kapitalo valdomu. Palūkanomis paremta kapitalistinė ekonominė forma paprastai nežino valdymo ribų, ji leidžia ištisoms tautoms su visu jų darbu tapti pavaldžioms saujelės bankų ir biržų magnatų palūkanoms.

Prieš šią ne ką mažiau bauginančią interesų kapitalistinę plėšikišką ekonomiką nacionalsocializmas nustato nuosavybės teisės apribojimą. Šio apribojimo principas slypi sakinyje: „Viešasis interesas svarbiau už savanaudiškumą“. Tai, kad ši nuosavybės riba, be to, gali būti labai aukštai pakelta, išplaukia iš to, kad nacionalsocializmas jokiu būdu neatmes net didžiausių pramonės kūrinių, kol jie liks privačioje kūrėjų nuosavybėje (prisiminkime Kruppą, Mannesmanną, Thysseną ir kt.), kaip prieštaraujančių visumos interesams, ypač kai šių didelių kūrinių savininkai jaučia ir supranta socialinius klausimus ir geba rasti tinkamas ribas tarp tinkamos asmeninės naudos iš gamybos, tinkamo pardavimo kainų nustatymo ir nacionalinės ekonomikos paklausos tenkinimo bei atitinkamos ir vertos darbo jėgos dalyvavimo kūrinių pajamose formos.

Čia pateikiame trumpus esminius pastebėjimus apie išorines gamybos formas.
Prieš karą galingai auganti Vokietijos ekonomika pasižymėjo labai sėkmingu didelių, vidutinių ir mažų įmonių mišiniu. Dabar apskritai tendencijoje į stambiąsias įmones iš tiesų slypi pavojus nacionalinei ekonomikai, nes kitas žingsnis virš stambiosios įmonės nebetarnauja paklausos tenkinimui, o aukštiems kapitalistiniams rinkos dominavimo ir kainų diktatūros interesams. Nepaisant to, aiškiai pripažįstama, kad tam tikros pramonės šakos gali dirbti tik kaip didelės įmonės. Tai taikoma toms pramonės šakoms, kurias paprastai vadiname sunkiąja pramone. Nenorint čia gilintis į detales, iš esmės galima teigti, kad nacionalsocialistinė valstybė neturi pagrindo siekti esminių pokyčių šiose išorinėse ekonomikos formose. Nacionalsocializmas atmeta bet kokią „socializaciją ar nacionalizaciją“ marksistine prasme. Mūsų ekonominis idealas reikalauja kuo didesnio...

Machine Translated by Google

ekonomiškai laisvų egzistencijų skaičius būtent vidutiniame ir mažame versle. Žinome, kad tik laisvi ir nepriklausomi žmonės, galintys laisvai disponuoti savo darbu ir pajamomis iš darbo, jaučia rimtą atsakomybę už savo darbą, kad tik šioje dirvoje kyla galingos asmenybės ir kad tik laisvės bei atsakomybės dirvoje klesti bendruomeniškumo jausmas, kuris vienija tuos, kuriuos bendras darbas sieja su gyvenimo ir likimo bendruomene, ir kartu paverčia juos laisva, sąmoninga tauta.

Tik tokioje dirvoje individo gerovė gali būti sujungta su visumos gerove.

Ant valstybės ir ekonomikos ribų

Mančesterio doktrina21 ir valstybinis socializmas yra visiškai priešingi dalykai, kai kalbama apie ribų, kurių valstybė privalo laikytis kišdamasi į ekonomiką, nustatymą. Pirmoji doktrina reikalauja kuo daugiau laisvės iš bet kokios valstybinės globos, ji norėtų, kad valstybė būtų paversta naktinio sargo vaidmeniu. Valstybinis socializmas mano, kad daugumą įmonių geriausiai valdo ir administruoja pati valstybė. Kraštutinės socializacijos arba nacionalizacijos formos, kurios rusiškai reiškia įmonių valdymą visiems, visiems, nešališkai ir aiškiai stebėjusiems socialistinius eksperimentus, parodė, kad tokios komunistinės gamybos formos ilgainiui yra neįmanomos.

Tas, kas perprato mūsų ekonomikos pagrindų paaiškinimus, galės nesunkiai atpažinti vidines šio reiškinio priežastis. Viena vertus, verslumo iniciatyvos slopinimas, pelno motyvo stoka, konkurencijos panaikinimas, kita vertus, sovietų negailestinga jėga vykdomas darbo prievartavimas turi iki minimumo sumažinti gamybos pranašumą.

Laipsniška, švelnesnė „valstybės kontrolės“ forma įmonėms, kokią žinome iš Vokietijos ekonominio gyvenimo, sėkmingai taikoma tik skirtingose viešojo ūkio srityse. Srityse, kurios konkuruoja su laisvąja ekonomika, ypač didelės pramonės gamybos (anglies) srityje, komercinė sėkmė yra labai ribota, palyginti su laisvąja ekonomika, kuri gali priimti visus svarbius sprendimus greičiau ir savarankiškai, nei tai būtinai įmanoma valstybinių įmonių atveju. Norint teisingai įvertinti, kurios įmonės apskritai tinka valstybės kontrolei, turime aiškiai suprasti, kokią poziciją valstybė užima visoje nacionalinės ekonomikos veikloje.

Paaiškinome, kad nacionalsocializmas ekonomikos uždavinį mato kaip paklausos tenkinimą. Gamintojas ir vartotojas, fabrikantas ir naudotojas yra du pagrindiniai kiekvienos ekonomikos dalyviai. Dabar žinome, kad vartojimas galiausiai visada ir visur yra grynai individualus arba labai aiškiai išreikštas: kiekvieną duonos gabalėlį iš tiesų gali suvartoti tik vienas asmuo, drabužiai taip pat skirti tik asmeniniam naudojimui, įstatymas bet kuriuo metu suteikia stogą tik mažam, sujungtam ratui, darbo vieta bet kuriuo metu suteikia poziciją tik galbūt didesniam, bet vis tiek ribotam skaičiui bendradarbių, todėl apskritai negalime kalbėti apie bendrą produktų vartojimą ar naudojimą. Taigi, jei vartojimas galiausiai yra individualus, tas pats pasakytina ir apie gamybą, prekių gamybą. Kuo vertingesnis produktyvaus darbo produktas, tuo aiškiau, kad jis kyla tik iš labai asmeninės kūrybinės jėgos.

Kalbant apie proto kūrinius mokslo ir vaizduojamojo meno srityse, techninių išradimų ir atradimų srityje, tai iš karto aišku, bet net ir surinktų darbų atveju...

21. Mančesterio judėjimas – tai ekonominės minties mokykla, atsiradusi XIX amžiuje Mančesteryje kaip reakcija į protekcionistinius 1815 ir 1846 m. Koros įstatymus. Jis pasisakė už laisvąją prekybą ir rėmė pramonininkus, kovojančius su žemvaldžių aristokratijos agrariniais interesais. Pagrindiniai šio judėjimo šalininkai buvo Richardas Cobdenas (1804–1865) ir Johnas Brightas (1811–1889).

Machine Translated by Google

Nors fabrikus primenančiose įmonėse, kuriose mechanizacija mašinomis beveik visiškai nuslopina individualų žmogaus darbą, galiausiai vis dar galioja teiginys, kad batų porą, kurią pagamina būtent šis darbuotojas, gali pagaminti tik jis, o ne kitas. Tačiau produktų kokybė prastėja didėjant mechanizacijos lygiui. Jau žemės ūkio versle galioja sena taisyklė: „Šeimininko akis peni galvijus“, tai yra, tik asmeninė augintojo priežiūra duoda geriausių rezultatų.

Visi komunistinės ekonomikos bandymai kaskart baigdavosi visiška nesėkme.
Todėl turime iš esmės pareikšti, kad ir vartojimas, ir gamyba prieštarauja socializacijai. Kai tik žmonija atsisakė pirminių individualios ekonomikos formų šeimoje ir perėjo prie sudėtingesnių ekonominių formų per darbo pasidalijimą bei suformavo dideles valstybines bendruomenes, tarp gamybos ir vartojimo atsirado kažkas naujo – prekyba, komercija ir finansų sistema.

Šis labai paprastas ekonomikos filosofijos pastebėjimas pateikia mums aiškiausius įrodymus, kuriose srityse valstybė turi riboti savo ekonominę veiklą. Iš tiesų iš karto aišku, kad čia kalbama apie klausimus, kuriais kiekvienas individas yra vienodai suinteresuotas. Ir visiškai logiška, kad čia valstybė ras savo pareigų sritį kaip bendrų interesų įkūnijimą.

Jei mūsų ekonominė filosofija teisinga, valstybė turėjo būti nuveikusi ką nors pavyzdingo vienoje iš šių sričių, jei jau yra išbandžiusi tokią sritį. Tai ji nuveikė ir transporto srityje. Vokietijos geležinkelių valdžios veiksmai prieš karą buvo tiesiog pavyzdingi, ir jie tokie yra net ir šiandien, nes vis dar galioja senoji ištikimybė pareigai ir sąžiningumui. Taip pat dažnai pripažįstama, kad nevalstybinė geležinkelių sistema Amerikoje yra ypač tobula; tai taip pat teisinga tam tikrame kontekste, nes eismas vyksta daug laisviau, ir daugelio nedidelių sunkumų, kurie pas mus yra susiję su biurokratine sistema, vargu ar būtų buvę galima išvengti. Net didelių gabaritų lokomotyvų statyba Amerikoje anksčiau kėlė mums nuostabą, tačiau pagrindinė to priežastis buvo ta, kad platesnis Amerikos geležinkelių tinklo vėžės plotis techniškai tai iš tiesų palengvino. Tačiau tai ne transporto aspektas, o techninis faktas, kuris nepriklauso mūsų stebėjimų sričiai. Kita vertus, mūsų klausimui daug svarbesnis yra transporto saugumas geležinkeliuose. Šioje srityje Vokietijos geležinkeliai nuolat žinojo apie šią svarbiausią valstybinio transporto užduotį ir gali pasigirti tuo, kad techniškai ir organizaciškai padarė viską, kas įmanoma. Su kokiu neatsakingu neapdairumu šioje srityje buvo keliamas pavojus keleivių gyvybėms būtent Amerikos ir Prancūzijos geležinkeliuose, tai matyti iš geležinkelių avarijų istorijos Amerikos ir Prancūzijos geležinkeliuose iki nacionalizacijos, jei jos tarnavo neapgalvotam Paryžiaus Rotšildų pelno siekimui. – Todėl net ir čia vėl matome esminį prieštaravimą tarp kapitalistinės pelningumo idėjos ir paklausos tenkinimo ekonomikos pareigos idėjos.

Prekybos uždavinys pirmiausia yra tarnauti nacionalinei ekonomikai, užtikrinant saugų, greitą ir pigų prekių bei asmenų perkėlimą į naudojimo ar darbo vietas. Pelningumo klausimas valstybinėje įmonėje iškyla tik antroje vietoje arba tėra tarifų politikos klausimas. Prie prekybos, savaime suprantama, priklauso ir pašto bei telegrafo sistema. Net ir čia tereikia garbingo Vokietijos pašto ir telegrafo administracijos veiklos atminimo, kad būtų galima parodyti, kaip saugiai, greitai ir patikimai valstybė atliko šią svarbią nacionalinę ekonominę užduotį.

Machine Translated by Google

Kita vertus, prekyba visada buvo laikoma išimtine privačios verslininkystės iniciatyvos užduotimi. Dabar apie prekybą negalima kalbėti taip vienareikšmiškai kaip apie transporto sistemą. Valstybiniam reguliavimui nuo pat pradžių svarstomos tik tam tikros rūšies prekės, netgi masinio vartojimo prekės. Kad ir kaip mažai buvo galima tikėtis iki karo apie valstybinį svarbiausių maisto produktų prekybos reguliavimą – kadangi laisvosios prekybos doktrina valdė mūsų nacionalinę ekonominę mąstyseną – taip mažai galima tikėtis ir šiandien, atsižvelgiant į begėdišką lupikavimą svarbiausiems maisto produktams vis dar nepamirštu pokario laikotarpiu, kad idėja, jog valstybės užduotis yra pasirūpinti svarbiausių maisto produktų paruošimu, perdavimu ir paskirstymu, nukris ant derlingos dirvos. Išimtiniais atvejais net tarp mūsų ekonomikos srities antipodų – bolševikų – randame bandymų išspręsti šią problemą, tai yra, valstybine gamybos ir jos paskirstymo kontrole. Kaip jau parodėme, čia blogai yra noras vykdyti gamybą arba suprasti ją visada valstybės kontroliuojamu būdu. Kita vertus, teisingas produkcijos paskirstymas neabejotinai yra ypač svarbi valstybės užduotis. Pažymėtina, kad Rusijoje išliko tik žemės ūkio gamybos ir vartotojų kooperatyvai, taigi, kitaip tariant, tos organizacijos, kurios buvo išsikėlusios būtent užduotį – saugoti ir rinkti svarbiausius maisto produktus bendram interesui, o kita vertus – aprūpinti vartotoją bendram interesui. Mūsų vokiečių apžvalga...

Ekonominis gyvenimas dabar mums rodo, kad net ir pas mus ši idėja nėra visiškai nauja, bet kad kooperatinė idėja vis labiau įsitvirtina visur ir kartu sudaro prielaidas, kurias nacionalsocializmas turi omenyje šiam nepaprastai svarbiam klausimui reguliuoti. Kooperatinis žemės ūkio produktų naudojimas, viena vertus, užtikrina ūkininkui jo produktų išvežimą už tinkamas kainas, užtikrina kooperatyvinį trąšų, žemės ūkio padargų ir kt. pirkimą ir ypač stengiasi patenkinti paklausą steigdami žemės ūkio sandėlius. Kita vertus, vartotojų sąjungos savo ruožtu ėmėsi visiškai praktiškų priemonių, kad kuo labiau tiesiogiai tiektų produktus vartotojams, o svarbiausia – slopindamos tarpininkavimo prekybą. Gamybos ir vartotojų kooperatyvų sujungimas valstybės priežiūroje yra skirtas išspręsti šį klausimą.

Net ir čia esminis klausimas vėlgi yra toks: ne pelningumas, o paklausos patenkinimas yra pirmoji ekonomikos užduotis.

Prekybai lieka daugiau nei pakankamai darbo, ypač visose srityse, kuriose kyla asmeninės rizikos veiksnys. Maisto produktui, kuris visada ir visomis pardavimo aplinkybėmis yra saugus, verslininkui būdingi veiksniai yra nuo pat pradžių eliminuojami.

Finansų sistema yra trečias ir svarbiausias dalykas, kurį reikia reglamentuoti valstybei. Daugelis finansų teoretikų pinigus aiškina kaip mainų priemonę produktams keistis; šis paaiškinimas iš tiesų nėra klaidingas, bet taip pat ir neišsamus bei neaiškus. Nepaisant to, šis apibrėžimas išreiškia teisingą požiūrį, kad pinigai yra prekių apyvartos priemonė. Tai, kad valstybė pasisako už monetų kaldinimo privilegiją, jau įrodo, kad valstybė pinigus laiko ypač svarbia viešojo gyvenimo sritimi. Tai, kad valstybė baudžiamajame kodekse yra priėmusi visą eilę skyrių, susijusių su padirbinėjimu, taip pat įrodo, kad tai yra pirmos svarbos viešasis reikalas. Tiesą sakant, valstybė ilgą laiką savo valdžia nustatė, kas turi būti laikoma pinigais viešojoje erdvėje.

Machine Translated by Google

komercija. Ypatinga finansų teoretikų – chartalistų22 – orientacija atstovauja valstybės pinigų teorijai, kuri trumpai teigia: „Pinigai yra tai, ką valstybė skelbia esant pinigais“. Tuo pinigai yra visiškai atskirti nuo pinigų substancijos, o valstybės suvereniteto antspaudo pakanka, kad iš geležies, aliuminio, porceliano ir, svarbiausia, popieriaus būtų pagaminti „pinigai“. Dabartis mus moko, kad ši teorija iš tikrųjų tapo realybe. Šių finansų teoretikų oponentai – metalistai23 – laikosi senos idėjos, kad pinigai turi turėti vidinę vertę, taigi turi būti iš tauriojo metalo (aukso ir sidabro). Dabarties santykiai šios orientacijos nepatvirtina, nes iš tikrųjų valstybė netgi iš popieriaus gamina pinigus, ir iš tiesų pinigus, už kuriuos iš tikrųjų galima ką nors nusipirkti, net kai banknotai yra iš visiškai beverčio popieriaus. Tačiau šių pinigų perkamosios galios klausimas yra kita istorija. Čia pinigų perkamosios galios mažėjimas, atvirkščiai proporcingas didėjančiam popierinių pinigų kiekiui, atrodo, įrodo metalistų teisybę, nes iš tikrųjų aukso ir sidabro monetos nesukėlė popierinių pinigų perkamosios galios praradimo. Tačiau taip yra dėl kitos priežasties, būtent dėl auksinių pinigų prekinio pobūdžio. Ne todėl, kad auksiniai pinigai yra tikras auksas, jie išlaiko savo perkamąją galią, bet todėl, kad auksiniai pinigai taip pat yra prekė. Šiandien dvidešimties markių moneta savo perkamąją galią gauna ne iš antspauduoto valstybinio valiutos ženklo „20 markių“, o iš joje esančios rafinuoto aukso prekės. Tačiau negalime ilgiau užsibūti ties šiais finansų teoriniais prieštaringais klausimais, turėsime plačiau apie juos pakalbėti, vaizduodami valstybės finansų sistemą pagal nacionalsocialistinės reformos samprotavimus. Čia reikia pripažinti, kad finansų sistema, sprendžiant klausimą apie valstybės ir ekonomikos ribas, bet kokiu atveju priklauso toms sritims, kurios, kaip itin svarbus viso ekonominio gyvenimo klausimas, lygiai taip pat kaip prekyba ir prekyba svarbiausiais maisto produktais, neabejotinai turi būti pavaldžios kruopščiausiam valstybės fiduciariniam reguliavimui.

Finansinės problemos svarbai šiandien nereikia specialaus paaiškinimo.
Didžiųjų finansinių jėgų, valdančių viską, galia akivaizdi kiekvienam, norinčiam ją pamatyti. Įžvalgus žmogus jau seniai suprato, kad būtent nekompetentingas, klaidingas valstybės pozicionavimas finansų sistemos atžvilgiu yra pagrindinė dabartinės katastrofiškos valstybės finansų padėties priežastis. Tai, kad dauguma vadinamųjų valstybinių centrinių bankų yra ne grynai valstybinės institucijos, o akcinės bendrovės, kuriose vyriausybės pasiliko tik tam tikras priežiūros teises, jau leidžia susidaryti vaizdą apie painią padėtį valstybės finansų sistemos srityje.

Nacionaliniai politiniai fondai

Nėra valstybės be valdžios ir be autoriteto nėra vyriausybės. Nėra nieko akivaizdesnio ir akivaizdesnio sveikam protui. Jei tarp mūsų, valdžios sluoksniuose, dar šiandien tikima, kad apskritai galima valdyti neturint jokios karinės ir politinės galios, tai reikia priskirti visiškam mūsų viešosios minties aplaidumui.

Galia be galios instrumento neįsivaizduojama; politinė galia ir karinės galios priemonės viena kitą sąlygoja taip pat glaudžiai, kaip negalima atskirti ekonomikos ir moralės. Norint susigrąžinti prarastą galią, yra vienintelė priemonė – sukurti karinį galios instrumentą.

22 Čartalistai pritaria fiat pinigų arba vyriausybės išleistų žetonų (lot. charta) naudojimui kaip nacionalinei valiutai.
23 Metalistai teigia, kad pinigų vertė kyla iš tauriųjų metalų, ir prieštarauja fiat pinigams, nes jie neturi jokios vidinės vertės.

Machine Translated by Google

Kaip baisiai buvo nubausta mūsų vargšė tėvynė, nes ji atsisakė valdžios idėjos ir pasidavė pacifistinei fanfarai, kurią dabar patiriame kasdien ir kas valandą. „Kad išvengtume blogesnės situacijos“, mes patys atidavėme ir sunaikinome savo ginklus, „kad išvengtume blogesnės situacijos“, mes pasirašėme Versalio diktatą, „kad išvengtume blogesnės situacijos“, Berlyno vyriausybė pasakė „taip“ ir „amen“ viskam, ko iš mūsų buvo reikalaujama, „kad išvengtume blogesnės situacijos“, mes leidome kiekvienam piktumui, kiekvienam pažeminimui, kiekvienam išnaudojimui būti nukreiptam prieš mus. Šiuo begėdišku bailumo ir apgailėtinumo šūkiu vokiečių tauta buvo įvesta į vis gilesnį vargą. Mes įvykdėme tai, ko iš mūsų buvo reikalaujama, ir...

ministras, norėjęs būti vokiečiu, dr. Rathenau24, išdrįso viešai pareikšti: Nėra absoliutaus neįmanomumo įvykdyti, klausimas tik, kiek giliai tautai galima leisti įkristi į bėdą! Kitaip tariant – nors Rathenau žodžiai jau pakankamai aiškūs: vokiečių tauta yra visiškai beginklė, politiškai visiškai bejėgė, intelektualiai beveik suakmenėjusi, ji gali tiesiog toliau dirbti. Ji leidosi apkrauta tokia milžiniška kaltės našta, kad išrinktosios tautos nariai, gaudami šias reparacijas, gali amžinai gyventi prabangų bedarbio gyvenimą visose pasaulio šalyse vokiško darbo sąskaita. Tačiau dabar kyla pavojus, kad net didžiulė vokiečių darbo jėga gali palūžti po fantastiška našta. Todėl vokiečiai turi būti nuolat palaikomi gyvi stimuliuojančiomis priemonėmis ir būtent tokiu būdu laikomi ties jų fizinio pajėgumo riba, kad jie galėtų dirbti pasitelkdami visas jėgas apgaulingoje viltyje, kad vieną dieną jie išsivaduos iš savo naštos. „Klausimas tik to, kiek giliai tautai galima leisti įkristi į bėdą!“ Tai buvo ministro Rathenau politinė nuotaika, kurią taip šlovino visi respublikonai.

Jei prisiminėme šią šiuolaikinės Vokietijos valstybės valdymo paradigmą, tai buvo tik tam, kad patvirtintume šį tokį bauginantį, mums taip arti esantį pavyzdį, kaip beginklė ir neginkluota tauta turi tiesiog viską taikstytis, net ir kiekvieną pajuoką. Tam prieštarauja mūsų tikėjimas išoriškai galinga valstybe, kuri vienintelė gali garantuoti taiką ir laisvę. Mes atsisakome istorinių priežasčių, tai ne manifesto, o istoriko reikalas.

Išoriškai nukreiptos galios politikos idėjos atitikmuo yra viduje nukreipta griežta konstitucinė valstybė. Prie šios idealios būklės priartėjome gana arti Bismarcko galios valstybėje, tačiau srityse, susijusiose su finansų sistema ir neribotu privačios nuosavybės pripažinimu bei iš to kylančiais reikalavimais, mūsų teisinės idėjos visiškai atitiko kapitalistinę idėją.

Nereikia ypatingo pabrėžimo, kad vidaus politikos požiūriu nacionalsocializmas besąlygiškai laikosi įstatymo pozicijos tiek, kiek visi turi būti lygūs prieš įstatymą ir neturi būti jokių skirtumų socialinėje santvarkoje. Tačiau būtina esminė transformacija

būti įgyvendinta atsižvelgiant į pagrindinę teisės idėją, kuri vokiečiui reiškia vidinį poreikį, savanorišką paklusnumą aukštesniems visumos interesams, tuo tarpu šiandien pas mus galiojantys teisės nurodymai atrodo tiesiog kaip valdžios įsakymas ir iš tiesų kaip valdžios, kuri netarnauja visumai, o būtent nuosavybės klausimų atžvilgiu nuosavybės apsaugą iškėlė aukščiau už apsaugą, įsakymai.

24 Waltheris Rathenau (1867–1922) buvo žydų kilmės pramonininkas ir politikas, 1922 m. ėjęs rekonstrukcijos ministro, o 1922 m. – užsienio reikalų ministro pareigas. Jo reikalavimas, kad Vokietija įvykdytų savo įsipareigojimus pagal Versalio sutartį, sukėlė vokiečių nacionalistų priešiškumą ir jis buvo nužudytas 1922 m. birželį. Veimaro vyriausybės reakcija į šį nužudymą buvo Republikschutzgesetz (Respublikos apsaugos įstatymo) paskelbimas 1922 m. liepos mėn., kurį Federacija dažnai mini.

Machine Translated by Google

asmens. Naujos viešosios teisės tvarkos klausimas turės būti išsamiau aptartas kitame skyriuje.

Dabar trumpai pereisime prie išorinės valstybės formos klausimų. Galutinis sprendimas šiuo klausimu jokiu būdu nėra skubus. Apskritai jį galima išspręsti tik po visiškai esminio mūsų vidaus politinių sąlygų išvalymo. Vienintelis galimas kelias į šį vidinį politinį apsivalymą mums atrodo išskirtinai per diktatūrą, kuri visišku ryžtu nukerta ir sudegina irimo bei ligų šaltinius mūsų tautiniame kūne.

Reikalavimai, kuriuos keliame tokiam lyderiui, yra nepaprastai aukšti; jį turi išskirti aistringa meilė savo tautai, nepalenkiama valia, tikras somnambuliškas tikrumas visuose savo sprendimuose. Tai, kad jo intelektiniai gebėjimai turi pakilti aukščiau vidurkio, yra savaime suprantama, tačiau žinios ir gebėjimai įvairiose srityse nėra lemiamas veiksnys. Žinias ir mokymąsi gali įgyvendinti kiti – kiek yra žmonių, turinčių aukštų žinių, didelį mąstymo aiškumą, puikią intuiciją, geriausius meninius talentus – bet jei jiems trūksta paskutinio dalyko – aistringos valios, nepajudinamo impulso, pagrįsto giliausiu moraliniu rimtumu, – tai jie niekada nežengs į priekį tautų priešakyje, kaip pradininkai ir lyderiai, į naujas aukštumas. Galvojame apie religinius genijus, tokius kaip Kristus ir Liuteris, Savonarola25 ir Mahometas, valstybės veikėjus, tokius kaip Bismarckas ir Kromwellis, generolus, tokius kaip Friedrichas Didysis ir Yorkas26 ir t. t. Diktatorius turi būti visiškai laisvas nuo visų nereikalingų apribojimų ir dvejonių, jam negali būti jokių neišvengiamybių, nes būtent jis turi kurti istoriją ir jis drąsiai, ryžtingai griebia, kai išmuša jo valanda, jis įkūnija tautos ilgesį, todėl niekada neklysta ir yra nešamas fanatiškos meilės tų, kuriems jo poelgis atneša išlaisvinimą. Jis turi mokėti nekęsti taip stipriai ir negailestingai, kaip myli savo tautą ir savo šventą užduotį. Savo padėjėjų ir kolegų atžvilgiu jis yra pirmasis tarp laisvų ir lygių žmonių.

Ši sena vokiečių idėja sudaro šio geležinio ryšio tarp lyderio pamatą
ir jo draugai dėl tikslo.

Jis yra lyderis, nes įrodė save, ir tol, kol įrodo save.

Kiekviena galia atrodo tarsi padvigubinta jo buvimu
Jis ištraukia kiekvieną slypinčią energiją,
Rodydamas kiekvienam savo unikalų talentą,
Vis dėlto palikdami viską tokius, kokius juos sukūrė gamta,
Ir stebi tik tai, kad jie būtų niekas kitas
Tinkamoje vietoje ir laiku.

(Schiller, Wallenstein)27

Jis griežtas ir atkaklus sau pačiam, vadovaujasi savo dėsniais. Turi laiko visiems ir išklauso visus, tačiau geba atskirti svarbius dalykus nuo nesvarbių. Siekdamas savo tikslo, jis gali nebijoti...

25 Džirolamas Savonarola (1452–1498) buvo dominikonų vienuolis, kuris pamokslavo prieš valstybės ir dvasininkijos korupciją ir pranašavo, kad Florencija taps galinga Naująja Jeruzale, jei ištaisys savo moralines ydas. Jo papildomas atsisakymas parėmęs popiežiaus Aleksandro VI Šventąją Lygą prieš Prancūziją, jis 1497 m. buvo atskirtas nuo bažnyčios ir vėliau įvykdyta mirties bausmė. metai.

26 Liudvikas grafas Jorkas fon Vartenburgas (1759–1830) buvo Prūsijos feldmaršalas, kuris priešinosi Prūsijos generolo Juliaus fon Graverto bendradarbiavimui su prancūzais Napoleono invazijos į Rusiją metu 1812 m. ir taip atliko svarbų vaidmenį formuojant Šeštąją koaliciją prieš Napoleoną, kuri baigėsi Napoleono tremtimi į Elbą 1814 m.

27 Friedrichas Schilleris, „Die Piccolomini“, pirmoji jo Valenšteino trilogijos pjesė (1799). Vertė Samuelis Tayloras Coleridge'as.

Machine Translated by Google

kraujas ir karas, jis negali ilsėtis ir atsipalaiduoti, kol nepasieks savo tikslo, tada jis toliau užtikrina savo kūrinį, kiek tai žmogiškai įmanoma, bet jis pats gali atsitraukti, kaip tai padarė diktatorius Sulla, ir taip užtikrina savo darbą dvigubai: jis veikia per atstumą, bet vis tiek neverčia visko per savo stiprią asmenybę būti vertinamam pagal nepaprastus standartus; kita vertus, laisvesnė ir nepriklausomesnė pasekėjų grupė galės išsivystyti, jei Titanas nuolat nenustatys politinio kasdienio gyvenimo, bet išliks lyderiu dvasine prasme. Toks veiksmų genialumas ir išskirs diktatorių, kuris vėl nuves Vokietiją į aukštumas. Jei tada, pasitelkus nepaprasto lyderio pasiekimus, bus rastas kelias iš purvo, bus atkurtos vidinės ir išorinės prielaidos nepriklausomam nacionaliniam gyvenimui, tada tauta vėl galės apsispręsti dėl išorinės valstybės formos.

Mūsų požiūrį į būsimą valstybės formą iš esmės lems tai, kaip bus suformuluotos tam tikros viešojo gyvenimo formos, ypač rinkimų teisė ir iš jos kylantis liaudies atstovavimas. Žinoma, galėtume įsivaizduoti sveikos respublikinės valstybės formos, panašios į senovės Romą, galimybę. Iš tiesų, beveik visi istoriniai prisiminimai Vokietijoje rodo monarchinę valstybės formą. Dabar su monarchine valstybės forma niekaip nėra neatsiejamai susijusi dinastinė idėja. Priešingai, atrodo, kad dinastijos interesai per dažnai išsivystė labai kenkdami tautoms. Kitas veiksnys ragina mus būti itin atsargiems dėl galimo monarchinės valstybės formos atkūrimo – tai paveldimumo tarp dinastijų pasekmė. Skausmingoje vokiečių tautos istorijoje galima ne kartą pastebėti, kad trečioji karta po reikšmingo valdovo iššvaistė savo protėvių palikimą, pakenkė tautos garbei ir orumui, prarado imperijos galios poziciją ir sunaikino piliečių ramybę bei gerovę. Kalbėdamas apie monarchijos privalumus, ypač valdant paveldimai valdančiajai dinastijai, vokietis visada įsivaizduoja tuos, kuriems istorija suteikė epitetą „Didysis“. Mes galvojame apie Karolį Didįjį, Otą Didįjį28, Frydrichą Didįjį29 ir tuos kelis, kurie prilygsta šiems tikriems valdovams; tai tik trumpalaikis prisiminimas apie nekompetenciją, tingumą, savanaudiškumą, išlaidumą, fantazijas, atsiribojimą nuo žmonių ir kitas pavojingas savybes, susijusias su Liudviko Pamaldžiojo30, Oto III31, Vaclovo32, Karolio VI33 vardais.

,

[28] Karolis Didysis (apie 742–814 m.) tapo frankų karaliumi 768 m. ir išplėtė savo valdymą už Frankų ribų, į Karolingų imperiją. imperija, apėmusi didžiąją dalį Vakarų Europos.

29 Otas Didysis (912–973) buvo Saksonijos kunigaikštis, 936 m. tapęs vokiečių karaliumi, 955 m. nugalėjęs madjarus ir 961 m. užkariavęs Italijos karalystę. 962 m. popiežius Jonas XII jį karūnavo imperatoriumi, o jis valdė iš Romos kaip Šventosios Romos imperatorius.

30 Liudvikas Pieux (778–840) buvo Karolio Didžiojo sūnus, su kuriuo jis valdė kaip bendrasavininkis nuo 813 m. 817 m. jis padalijo savo imperiją tarp trijų sūnų ir sūnėno Bernardo, kuris valdė kaip Italijos karalius. Tačiau Bernardas sukilo prieš savo dėdę ir buvo nuteistas apakinti, o netrukus po to mirė. Liudvikas viešai išpirko savo žiaurumą ir taip prarado didelę dalį savo, kaip valdovo, prestižo. Likusį jo valdymo laikotarpį Frankų imperiją žymėjo pilietiniai karai.

[31] Otas III (980–1002) valdė Šventąją Romos imperiją nuo 996 m. ir savo valdymo metu susidūrė su dideliu slavų tautų pasipriešinimu, todėl buvo priverstas apleisti imperatoriškas teritorijas į rytus nuo Elbės, nors jam vis dėlto pavyko įtvirtinti krikščionybės įtaką Lenkijoje ir Vengrijoje.

[32] Vaclavas I (apie 907–935 m.) iš Přemyslidų dinastijos buvo Bohemijos kunigaikštis nuo 921 m. 929 m. Bohemiją užpuolė rytų frankų karalius Henrikas Paukštininkas ir buvo priverstas atnaujinti duoklės mokėjimą pastarajam. Vaclavą nužudė grupė didikų, sudariusių sąjungą su jo broliu Boleslavu, kuris tapo kitu Bohemijos kunigaikščiu.

33 Karolis VI (1368–1422) buvo vadinamas „le bien-aime“ (Mylimasis) ir „le fou“ (Pašėlusiuoju). Jį kamavo beprotybės priepuoliai, o jo valdymą žymėjo besitęsiantys vadinamojo Šimtamečio karo konfliktai. Karolio nesutarimai su Burgundija buvo panaudoti Anglijos karaliaus Henriko V, kuris 1415 m. nugalėjo prancūzus Azinkūro mūšyje.

Pagal 1420 m. pasirašytą Trua sutartį Henrikas ištekėjo už Karolio VI dukters Kotrynos ir paveldėjo Prancūzijos sostą.

Machine Translated by Google

Frydricho Vilhelmo III34, Vilhelmo II35 pakanka aiškiai pripažinti, kad dinastinė valstybės forma jokiu būdu negarantuoja tautos gerovės.

Vokiečio polinkį į monarchiją išreiškia poreikis turėti lyderį ir pasirengimas paklusti lyderiui. Būtent ši paskutinė savybė yra bene ypač tipiška vokiečio savybė, mes pernelyg gerai žinome šią vokiško charakterio savybę su jos gerosiomis ir blogosiomis pusėmis. Ištikimybė iki mirties leido jam kovoti dėl galingiausių pergalių ir jas iškovoti, ji leido jam sekti net svetimas vėliavas; tačiau tai apima ir labai didelį silpnesnių tipų nepriklausomybės stoką iki menkavertiškumo ir vergijos, meilę svetimiems dalykams ir nuovokos stoką.

Todėl paveldėjimo klausimas pačioje Vokietijoje nėra sunkiai išsprendžiamas. Daug sunkesnis klausimas slypi lyderio problemoje.

Iki šiol lyderio pasirinkimas buvo daugiau ar mažiau paliktas grynai atsitiktinumui. Kunigaikštiška santuokinė lova iš tiesų jokiu būdu negarantuoja intelektinių gebėjimų ir būtinų charakterio savybių, kurių neabejotinai reikia iš monarcho. Ir jei prisiminsime šiuolaikinę Vokietijos ekonomiką, kur vien partijos narystė lemia tinkamumą eiti aukščiausias pareigas, turime skirti šiam klausimui ypatingą dėmesį.

Bet kuriuo atveju, sunkumas slypi tame, kaip apsaugoti to, kurio rankose turėtų būti žmonių likimas, moralines ir charakterio savybes. Nors diktatorius ima vadovavimą iš savęs, kaip nacionalinio ilgesio nešėjo, būsimasis lyderis iš tikrųjų turi kilti iš sąmoningos tautos valios kaip geriausias ir tinkamiausias.
Taigi gali likti visiškai atvira, ar aukščiausia vertybė turėtų būti sujungta viename asmenyje, ar valstybės vadovybė turėtų būti sudaryta iš dviejų ar daugiau asmenų. Bet kuriuo atveju vienas dalykas mums yra tvirtas: tam, kuriam patikėta vadovauti aukščiausiems valstybės reikalams, nesvarbu, ar tai būtų karūnuotos galvos, ar konsulinis duumor triumviratas, aukščiausia atsakomybė geriausiu atveju bus įtvirtinta konstitucijoje. Todėl aukščiausia atsakomybė bus pats svarbiausias nacionalinis politinis pamatas, kuris skirs nacionalsocialistinę valstybę nuo ankstesnių valdymo formų.

Ypatingas nacionalsocialistinės valstybės nacionalinių politinių pamatų aspektas yra reikalavimas nacionalistinės valstybės, kurioje užsienio šalių ir rasių atstovai nebūtų įtraukti į valstybės reikalų valdymą, taip pat į valstybės pareigų ėmimą.

Didžiąją visos Vokietijos istorijos pamoką galima apibendrinti tuo, kad Vokietija visada buvo neturtinga, silpna ir apgailėtina, kai jos valdovai siekė užsienio interesų ir kai siauri, smulkūs atskirų provincijų ir miestų rūpesčiai buvo iškelti aukščiau už bendrus Reicho reikalus; ir panašiai Vokietija visada buvo stipri ir galinga, kai ji buvo vieninga, o jos valdovai mąstė ir jautėsi vokiškai, o provincijos ir miestai jautėsi kaip didelės bendros tėvynės nariai. Išoriškai tauta uždaroma su visa laisve ir įvairove viduje. Tai teisinga Vokietijos valstybės idėja. Bismarcko Reichas jau...

34 Frydrichas Vilhelmas III (1770–1840) buvo Prūsijos karalius nuo 1797 m. Nors Napoleono karuose jis bandė laikytis neutralumo politikos ir neprisijungė prie Trečiosios koalicijos, karo šalininkų partija, kurią rėmė jo karalienė Luizė, privertė jį 1806 m. prisijungti prie Ketvirtosios koalicijos, kuri lėmė Jenos mūšį, kuriame Prūsija buvo nugalėta Napoleono.

35 Vilhelmas II (1859–1941) buvo paskutinis Vokietijos imperatorius, valdęs nuo 1888 m. iki 1918 m. lapkričio mėn. Vilhelmas nepritarė griežtiems Bismarcko antisocialistiniams įstatymams ir atleido kanclerį 1890 m. Kai po erchercogo Pranciškaus Ferdinando nužudymo Sarajeve Austrija buvo priversta pulti Serbiją, jis nusprendė paremti Austriją-Vengriją, nors ir žinojo apie karo, kuriame galėtų dalyvauti Rusija, Prancūzija ir Anglija, pavojus.

Machine Translated by Google

labai priartėjo prie šio Vokietijos valstybės idėjos idealo, tik mūsų rasiniai broliai Vokietijos Austrijoje36 vis dar liko už Reicho ribų.

Todėl visų vokiečių genčių suvienijimas uždaroje nacionalinėje valstybėje yra svarbiausias mūsų nacionalinis politinis tikslas. Vidaus politikoje reikia išlaikyti arba atkurti istoriškai susiformavusį didesnių provincijų federalinį ir federalinį pobūdį. Šiuo atžvilgiu nacionalinės politinės linijos yra šios: visos Reicho funkcijos, kuriose kalbama apie Vokietijos Reicho galios politinę padėtį užsienio šalių atžvilgiu, yra Reicho reikalai. Tai Užsienio reikalų ministerija, ambasados ir konsulatai, pasų sistema, užsienio prekybos kontrolė, muitų sistema ir, svarbiausia, armija ir karinis jūrų laivynas.

Kita vertus, vidaus politikoje turi būti puoselėjama kuo platesnio masto atskirų provincijų ar federalinių žemių nepriklausomybės idėja. Finansinė nepriklausomybė yra būtina sąlyga savarankiškam tautos egzistavimui, todėl mokesčių teisės aktai turės būti deleguoti daugiausia provincijoms.

Civilinės, prekybos ir baudžiamosios teisės įstatymus reglamentuos tos šalies teisė. Reicho, bet praktiškai pavaldus provincijos teisingumo ir policijos institucijoms.

Panašiai transporto institucijos, be abejo, bus reguliuojamos pagal Reicho įstatymų direktyvas, tačiau jos vis tiek liks finansų, administraciniu ir veiklos požiūriu pavaldžios provincijos suverenitetui.

Tai, kad konstitucija turėtų visapusiškai ginti religijos laisvę, nereikalauja ypatingo paminėjimo; kita vertus, religijos, kurių raštai nėra parašyti vien vokiečių kalba ir prieinami visiems, o jų turinyje yra valstybei pavojingų doktrinų, šios apsaugos neturės.

Reicho pagrindinio socialistinio pobūdžio konstitucinė forma yra ypač pabrėžiama darbo teisės, taip pat ligų, nelaimingų atsitikimų, senatvės ir invalidumo draudimo srityse ir bus įgyvendinta geriau nei šiandien.

Įžvalgos ir tikslų nustatymas

Jei kiekvienas išsamus su laiku susijusių klausimų nagrinėjimas reikalauja atsakymo į tris klausimus: kaip yra dabar? Kaip tai atsirado? ir kas dabar? – nes be šio pagrindinio tyrimo niekada negalima tikėtis išsamaus ir sąžiningo darbo, – aukštesniąja prasme tai galioja, kai kalbama apie naujos valstybės kūrimą. Dabartinės situacijos aprašymas šio darbo rėmuose natūraliai turi savo vietą tik tiek, kiek tai yra esminių dabartinių kritinių valstybės ir ekonomikos sąlygų charakteristikų išskyrimo klausimas. Atliekant tokią užduotį, ypač reikia vengti laikyti simptomus priežastimis. Būtent toks yra kiekvienos diagnozės menas, kuris neapsigauna dėl išorinių veiksnių ar iškilimų, o giliau žvelgia į daiktų priežastį. Tai aiškiausiai išryškėja medicininiame pavyzdyje arba gyvo žmogaus atveju. Jei kažkur kūne atsiranda patinimas, priežasties pirmiausia reikia ieškoti atitinkamos kūno dalies negalavimuose; tai, kad ši kūno dalis serga, slypi blogoje kraujo būklėje; tačiau net ir šio žinojimo nereikėtų laikyti paskutine priežastimi, nes bloga kraujo būklė savo ruožtu bus blogos arba nepakankamos mitybos pasekmė. Dabar gydymas nebūtų sėkmingas, jei gydytojas kovotų

36 Vokietijos Austrijos Respublika buvo pavadinimas, suteiktas 1918 m. po Pirmojo pasaulinio karo iš vokiškai kalbančių Austrijos-Vengrijos imperijos žemių suformuotai valstybei. Be dabartinių Austrijos teritorijų, ji apėmė Pietų Tirolį ir Tarvizijų (dabar Italijoje), pietinę Karintiją ir pietinę Štiriją (dabar Slovėnijoje) bei Sudetų kraštą ir Vokietijos Bohemiją (dabar Čekijos Respublikoje).

Machine Translated by Google

tik išorinis reiškinys; tokiu būdu geriausiu atveju prasidėtų laikinas palengvėjimas, skausmai nurimtų, bet liga tęstųsi. Net bandymas išgydyti kraują valančiais vaistais negalėtų atnešti ilgalaikio išgydymo, jei nebūtų pašalinta pagrindinė priežastis – nepakankama ar bloga mityba ar kitos kenksmingos aplinkybės. Tik toks gydymas iš vidaus gali atnešti tikrą išgydymą. Tai aišku kiekvienam. Būtent taip reikia atlikti tyrimą, jei kalbame apie sergančią tautą. Net ir čia mažai naudinga, jei kovojama su išoriniais ligos simptomais. Pernelyg gerai jaučiama liūdna tiesa, gerai žinoma patarlė: „Maži sukčiai pakarami; dideli paleidžiami laisvai“. Dažni pažeidimai prieš bendrus interesus yra tik išorinis ženklas, rodantis, kad užkulisiuose vyksta dalykai, kurie labai kenkia bendrajai gerovei. Tik tada, kai valstybėje kažkas supuvę, tokia didelė žala gali išlikti ir tapti ilgalaikiu pavojumi pačios valstybės egzistavimui. Jei pati valstybė serga, su didžiausia tikimybe manyti, kad to priežastis yra klaidingas intelektualinis požiūris į visuomenės rūpesčius ir į realias pačios valstybės funkcijas bei autoritetą. Todėl galiausiai išgijimo galima tikėtis iš naujos sveikos valstybės idėjos, sukuriant sveiką, galingą valstybės vadovybę, kuri būtų visiškai nepriklausoma ir neapkrauta praeities nuodėmėmis. Kiekvienas sprendimas, kurio pagrindas yra kompromisas su esamomis valdžiomis arba kuris siekia vėl prisirišti prie žlugusių ankstesnės valstybės formų, savyje neša savo paties irimo sėklą. Šiuo atžvilgiu taip pat reikia būti įspėtam neprisirišti prie istorinių valstybės formų, kurios pačios savaime nebuvo blogos, bet vis tiek labai greitai pasidavė žlugimui.

Kokie dabar yra ryškiausi dabartinės krizės bruožai?

Išoriškai ir paviršutiniškai – kaip karštinės atveju – aukšta temperatūra arba, perskaičiuojant į ekonominius ir politinius terminus: sujaudinimas, įtampa kiekvieną kartą, neramumai ir netvarka. Nepaprastai reikšminga, kad kiekvienas užsikimšęs ir tingus žmogus, bet ir visa tikrųjų skolininkų armija visada garsiausiu balsu gyrė „poilsį ir tvarką“ kaip vaistą nuo visų ligų. Poilsis ir tvarka, žinoma, nėra politinis tikslas apskritai, o tik sąlyga, rodanti, kad tautos kūne vyrauja sveikos sąlygos. Tačiau jei tauta serga, visiškai natūralu ir savaime suprantama, kad tai pasireiškia neramumais ir netvarka. Todėl politinė nuostata, kuri skelbia ir siekia įtvirtinti tik „poilsį ir tvarką“, yra visiškai klaidinga; kita vertus, ji tik padeda ligai vis giliau įsiskverbti, kol mirtis ateina su baisiausiais spazmais.

Netgi opos ir pūliavimas, laikomi personifikuotais, natūraliai taip pat nori, kad ligonis liktų gana ramus, nes bacilos gali taip nuostabiai greitai daugintis, išplisti po visą kūną ir jį visiškai supūliuoti net iš vidaus. Ne, visiškai priešingai: šalin pūliavimo! Juos reikia pašalinti, negalima pateikti operacijos priepuolio skausmo kaip priešpriešos; pacientą reikia išvesti iš blogos aplinkos ir, svarbiausia, jis turi gauti sveiką ir stiprią mitybą.

Kiti simptomai yra valstybės pareigybių užpildymas netinkamais elementais, valstybės reikalų sprendimas daugumos sprendimais, tokių daugumos sprendimų, kurie neužtraukia jokios atsakomybės, atsiradimas parlamente, tokių parlamentų rinkimai pagal rinkimų teisę, kuri išoriškai yra laisviausia ir visuotiniausia, bet viduje spekuliuoja...
masių nuovokos stoką ir tiesiog slopina geresnį įžvalgumą bei didesnį atsakomybės jausmą. Vyriausybė, kuri priklauso nuo parlamentinių daugumų – kurios atsiranda visiškai atsitiktinai ir kurioms lemiami tik partiniai-politiniai sumetimai – savo ruožtu natūraliai nebegali būti objektyvi bendros gerovės sergėtoja, bet ji yra

Machine Translated by Google

ambicingų partijų politikų ir užsispyrusių doktrinerių tribūna. Visus šiuos simptomus galima apibendrinti žodžiu „parlamentarizmas“.

Šis parlamentarizmas yra didysis demokratinis melas – žmonių savivaldos gebėjimas. Žinoma, galime manyti, kad atsakomybę suvokiantys valstybės piliečiai yra visiškai pajėgūs autoritetingai spręsti viešuosius klausimus ir vadovauti savo bendruomenės ar šalies likimui, tačiau tokia rinkimų teisė kaip visuotinė, tiesioginė ir slapta abiejų lyčių asmenims, vyresniems nei 21 metų, savaime neišvengiamai turi niekšiškos žemesniųjų ir nesąžiningųjų valdžios sėklą.

Kartu su niekšišku parlamentų ir nuo jų priklausančių vyriausybių valdymu, šiandien realybėje, nepaisant visų marksistų antikapitalistinių šūkių, karaliauja didelis paskolų kapitalas. Aukštieji finansai yra neribojamas valstybės ir ekonomikos valdovas. Jokia vyriausybė nedrįsta imtis jokių drastiškų priemonių prieš bankų ir biržų pasaulio pelno interesus. Visos tautos tapo palūkanomis ir mokesčiais susietos su šia viršvalstybine pasaulio galia per milžiniškas nacionalines skolas. Šios palūkanų vergijos rezultatai yra milžiniški, jie supurto visą pasaulį iki pamatų ekonominiuose ir nacionaliniuose politiniuose santykiuose. Palūkanų rinkimas iš tiesų tapo pagrindiniu vyriausybių darbu. Tautoms tai reiškia siaubingą mokesčių išnaudojimą ir nutekėjimą įvairiais tiesioginių ir ypač netiesioginių mokesčių metodais, per nesustabdomai progresuojančią infliaciją, kuri savo piku privedė prie visos viduriniosios klasės santaupų apiplėšimo. Šis neribotas pinigų maišų valdymas, prisidengdamas teisinės teisės į palūkanas kauke, vykdo žiauriausią valdymą, kuris kada nors valdė pasaulį. Tai veda prie masių, o ypač tų sluoksnių, kuriems pinigų įgijimas nėra savitikslis ir todėl nėra viso jų mąstymo centras, nuskurdinimo ir skurdinimo. Tik iš to kyla baisiausia šios absoliučios finansinės viešpatavimo pasekmė – moralinis tautų, esančių po šia viešpatavimu, degradavimas. Visi instinktai nukreipti į įgijimą ir turėjimą, visos ištikimybės ir tikėjimo sąvokos skęsta negailestingame pelno siekime, garbingas žmogus priverstas patirti, kad už savo garbingumą jis turi grimzti vis giliau, o nesąžiningumas atneša milžinišką pelną visais įmanomais ir neįmanomais verslais. Beviltiškai dideli sluoksniai kovoja už savo pragyvenimą, pakeliamas pajamas vien darbu darosi vis sunkiau.

Uždarose fronto linijose darbininkai siekia išreikalauti vis didesnius atlyginimus, streikai dreba ekonomines darbo vietas, suluošina jų gamybą ir netiesiogiai tuo labiausiai kenkia tiems, kurie yra priklausomi nuo kuo didesnės prekių gamybos nacionalinei ekonomikai, būtent patiems darbininkams.

Kaip bendrą reiškinį, šias sąlygas galime apibendrinti „mamonizmo“ sąvoka .

Kita šio mamonizmo pusė yra marksistinė pasaulėžiūra, gimusi iš mamoninio pažeidimo aukų intelektualinės nuotaikos. Mes puikiai žinome, kad marksistų sumanytojai sumaniai sugebėjo pasinaudoti šia intelektualine nuotaika kaip tarptautinio kapitalo valdytojais ir tuo pačiu metu nukreipti nuo savęs išnaudojamųjų neapykantą, tačiau čia turime reikalą su intelektualine nuostata, kuri ne tik trukdo, bet ir yra labai priešiška sveikos nacionalinės bendruomenės atkūrimui.

valstija.

Marksizmo esmę turime įžvelgti tame, kad jis neigia privačią nuosavybę ir tuo pačiu atitraukia pagrindą nuo bet kokios ekonomikos ir, be to, nuo kiekvienos aukštosios kultūros; toliau tame, kad jis skatino klasių kovos idėją ir tuo sudraskė žmones į...

Machine Translated by Google

skirtingos klasės kovoja tarpusavyje. Užtenka atkreipti dėmesį į bevardį Rusijos žmonių vargą, kur sovietinėje valstybėje ši klaidinga tautą ir ekonomiką naikinanti doktrina buvo paversta realybe aukščiausiu mastu.

O jei dabar ieškosime tikrųjų ligos sukėlėjų, keistai visur susidursime su žydais kaip lyderiais ir pagrindiniais naudos gavėjais.

Žydų klausimas tampa pasauliniu klausimu, kieno sprendimas lemia gerovę ir
Tautų vargas bus priklausomas.

Šiam klausimui bus skirtas specialus darbas šioje bibliotekos serijoje37 .

Istorijos apžvalga rodo, kad beviltiškos tautos vėl ir vėl bandė išsivaduoti iš šio blogio kruvinomis represijomis ir atskirų žydų naikinimu, tačiau po kelių kartų žydai po tokių pogromų vėl sugrįžo stipresni ir finansiškai galingesni.

Todėl turime vengti ieškoti žydų klausimo sprendimo tokiu primityviu būdu – iš tiesų maro bacilos neįmanoma sunaikinti pavieniui, ją galima išnaikinti tik atkirtus nuo jos gyvybiškai būtinus dalykus.

Visame pasaulyje įsiplieskęs antisemitizmas yra tarsi fakelas, rodantis, kad tautos atpažino savo didžiausią ir mirtingiausią priešą, tačiau dabar mūsų užduotis – nukreipti šias teisingas emocines žinias teisingu ir protingu būdu.

Kova su marksizmu ir kartu su žydais sėkminga nenuilstamai auklėjant užnuodytas mases. Tai pirmasis mūsų kovos etapas.

Palūkanų vergijos sulaužymas yra paskutinė ir sunkiausia kova ekonomikos srityje už žmonių ir valstybės išlaisvinimą iš auksinio supranacionalinio finansinio tinklo.
galia.

Tik įveikus šiuos etapus ir visiškai iškovotą bei užsitikrintą pergalę, ateis laikas vykdyti visas tolesnes reformas, kurios suteiks nusilpusiai ir sergančiai tautai naują gyvenimo valią ir naują gyvybinę jėgą, kuri pirmiausia suvoks tai, kas yra visų mūsų galvose, kuo visi tikime žėrinčiomis širdimis ir ko siekiame nepalenkiama valia:

Vokietijos atgimimas.
Nauja, laisva, suvienyta Didžioji Vokietija sveikoje, tvirtoje ir galingoje darbo bei našumo valstybėje.

37 Federo darbas apie žydus „Die Juden“ buvo paskelbtas 1933 m. kaip „Nationalsozialistische Bibliothek“ 45 tomas.

Machine Translated by Google

2. Programa

Programos kilmė

Kiekvienam darbui reikalingas planas, kiekvieną realizavimą turi lydėti intelektualinė kūryba. Kuo aiškesni ir geriau parengti statybos planai, tuo gražiau ir greičiau bus pastatytas pastatas. Net ir naujoms politinėms struktūroms reikalingas aiškus statybos planas, čia tai vadinama politine programa.

Politinei programai keliami labai aukšti ir įvairūs reikalavimai. Tai itin atsakinga užduotis, nes nuo to, ar planas buvo geras, priklauso savo žmonių gerovė ir vargai. Programa turi kuo glaustiau aptarti visas svarbiausias viešojo gyvenimo sritis, atlaikyti bet kokią kritiką, nepasimesti detalėse, nesiūlyti oponentams nereikalingų silpnųjų vietų, nežadinti utopinių vilčių, kurių vėliau negalima patenkinti. Programa turi būti tikslus būsimos valstybės ir naujosios ekonomikos vaizdas. Ji turi visiems trumpai parodyti norimos valstybės ir ekonominės tvarkos eskizą, tačiau negali detaliai varžyti ar užbėgti už akių jos įgyvendinimui.

Kiekviena programa taip pat turi istoriją ir raidą, tačiau tai neabejotinai yra judėjimo fundamentalaus teisingumo rodiklis, jei po tiek metų nieko esminio negalima keisti jos pagrindinėse savybėse ir reikia pašalinti tik kai kuriuos neaiškumus. Tik svarbiausias ir ryškiausias senosios 1923 m. vasario 24 d . programos Nr. 11 punktas „Pajamų be darbo ir pastangų panaikinimas, palūkanų vergijos panaikinimas“ skubiai reikalauja išsamaus programinio nagrinėjimo nacionaliniu, finansiniu ir ekonominiu politiniu požiūriu. Išsamus šio punkto nagrinėjimas tuo metu nebuvo toks absoliučiai būtinas, nes tuo metu išsamesni su šiuo klausimu susiję raštai – „Manifestas dėl palūkanų vergijos panaikinimo ir valstybės bankrotas, jo sprendimas“ – buvo beveik vieninteliai egzistuojantys raštai, kurie buvo visiškai žinomi ir pažįstami judėjimo įkūrėjams ir pirmiesiems pasekėjams. Tam tikra prasme būtent šių raštų intelektualinis turinys papildė socialistinę veiklos sritį –

su planais, kurie tuo metu jau buvo apibrėžti savo esminiais bruožais – į atsinaujinimo valią, subūrusią nedidelį ratą aplink Antoną Drexlerį38 ir Adolfą Hitlerį, į nacionalistinių ir populistinių idėjų ratą.

Būtent šiais programos punktais ir reikalavimais Vokietijos nacionalsocializmo laisvės judėjimas iš esmės ir fundamentaliai skiriasi nuo visų kitų populistinių ir nacionalistinių grupių, judėjimų ir partijų, ir ypač nuo visų vadinamųjų parlamentinių partijų, kurios savo ruožtu tėra mamoninio-plutokratinio valdymo apraiška.

Dar vienas naujos programos formuluotės poreikis buvo aiškesnis
forma ir aiški struktūra, atsižvelgiant į atskiras viešojo gyvenimo sritis. Taip ir atsitiko.

Mano pareiga čia prisiminti dar vieną novatorišką kūrinį, kurio ištakos siejamos su lygiagrečia nacionalsocializmo apraiška Austrijoje ir Bohemijoje, turiu omenyje knygą „...

38 Antonas Drexleris (1884–1942) kartu su Dietrichu Eckartu ir Federiu buvo vienas iš vokiškosios partijos, originaliai Austrijos „Deutsche Arbeiter Partei“ atitikmens Miunchene, įkūrėjų. Drexleris ėjo partijos, kurios aiškiu lyderiu Hitleris jau 1921 m. tapo, garbės pirmininko pareigas. Drexleris paliko partiją 1923 m. ir vėl įstojo, kai Hitleris atėjo į valdžią 1933 m.

Machine Translated by Google

inžinierius Jungas39, Sudetų vokiečių Čekoslovakijoje atstovas Prahos parlamente.

Austrijos nacionalsocializmo ištakos siekia tolimus laikus prieš karą.
Jo idėjų mastas labiau rėmėsi bandymu suderinti socialistinį idėjų pasaulį su nacionalistine idėja, o Reicho vokiečių nacionalsocializmas, atsiradęs tik po žlugimo – net nežinant apie šio Austrijos nacionalsocializmo egzistavimą – nuo pat pradžių užėmė fundamentalią kovos poziciją prieš marksizmą.

Šiandien abu judėjimai susivienijo siekdami bendrų tikslų.

[39] Inžinierius Rudolfas Jungas, Troppau delegatas

Machine Translated by Google

NSDAP nacionalinė ir ekonominė programa

Mūsų tikslas – Vokietijos atgimimas vokiškoje dvasioje vokiškai laisvei.40

Kelias į šį pagrindinį tikslą yra toks:

I. Nacionalinis politinis principas: Vokietijos Reichas yra vokiečių namai.

1. Užsienio politikoje:

1. Uždaros nacionalinės valstybės, apimančios visus vokiečius, įkūrimas.

2. Galingas Vokietijos interesų atstovavimas užsienyje.

2. Rasinėje politikoje:

3. Žydų ir visų ne vokiečių kilmės asmenų pašalinimas iš visų atsakingų pareigų viešasis gyvenimas.

4. Rytų žydų ir kitų parazitinių užsieniečių imigracijos draudimas. Problemų keliantys užsieniečiai ir žydai gali būti deportuoti.

3. Pilietinėje politikoje:

5. Tik vokietis, įsipareigojęs vokiečių kultūrai ir bendruomenei, gali naudotis valstybės pilietybės teisėmis.

6. Asmuo, kuris nėra vokietis, Vokietijos valstybėje gali gyventi tik kaip svečias ir yra laikomas pagal užsienio teisę.

7. Vokiečių teisės ir interesai yra svarbesni už užsienio valstybių narių teises ir interesus. tautos.

II. Ekonominis politinis principas: nacionalinės ekonomikos uždavinys yra paklausos tenkinimas, o ne kuo didesnis skolinto kapitalo pelningumas.

8. Nacionalsocializmas iš esmės pripažįsta privačią nuosavybę ir jai pavaldi valstybės apsauga.

9. Tačiau žmonių gerovė riboja besaikį turto kaupimą asmenų rankose.

10. Visi vokiečiai buriasi į darbo bendruomenę bendrai gerovei skatinti ir kultūra.

11. Šio bendro kiekvieno vokiečio darbo įsipareigojimo ribose ir iš esmės pripažįstant privačią nuosavybę, kiekvienam vokiečiui suteikiama laisva galimybė įgyti savo darbo pajamų ir jomis laisvai disponuoti.

12. Ir toliau išlaikomas sveikas mažų, vidutinių ir didelių įmonių derinys visose ekonomikos srityse, taigi ir žemės ūkyje.

13. Bus kovojama su milžiniškomis įmonėmis (korporacijomis, sindikatais ir trestais).

14. Palūkanos ir reketas, taip pat negailestingas praturtėjimas žmonių sąskaita ir jiems kenkiant, bus baudžiami mirtimi. 15. Kiekvienam vokiečiui bus įvedami vieneri metai privalomo darbo.

---

[40] Išsamiau apie šiuos dalykus žr. Federo Das Program der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, Miunchenas, 1927 m.; tr. ETS Dugdale, NSDAP programa ir jos bendrosios koncepcijos, Miunchenas, 1932 m.

Machine Translated by Google

III. Finansinis politinis principas: finansų sistema tarnauja valstybei, finansinės jėgos negali sudaryti valstybės valstybėje; taigi mūsų tikslas: panaikinti interesų vergiją:

16. Valstybės ir kartu žmonių išlaisvinimas nuo palūkanų apmokestintų didelių skolų paskolos kapitalas.
17. Reichsbank GmbH ir centrinių bankų nacionalizavimas.
18. Visų didelių viešųjų užduočių (hidroenergetikos, kelių ir kt. plėtros) finansavimas vengiant paskolų, išleidžiant beprocentinius valstybės iždo čekius arba taikant nepiniginį metodą.
19. Stabilios valiutos įvedimas dengtuoju pagrindu.
20. Ne pelno siekiančio Statybos ir ekonomikos banko sukūrimas (valiutos reforma) beprocentiniam kreditui teikti.
21. Išsamus mokesčių sistemos pertvarkymas pagal socialistinius, nacionalinius ekonominius principus. Vartojimo išlaisvinimas nuo netiesioginių mokesčių naštos ir gamybos – nuo varžančių mokesčių (mokesčių reforma ir mokesčių lengvatos).

IV. Socialinis politinis principas: bendroji gerovė yra aukščiausias įstatymas.

22. Dosnus senatvės draudimo vystymas nacionalizuojant gyvybės anuiteto sistemą. Kiekvienam vargstančiam Vokietijos piliečiui bendražygiui bus garantuota tinkama pensija nuo tam tikro amžiaus arba per anksti atsiradus nuolatiniam negalėjimui užsidirbti pragyvenimui.
23. Visų gamybinėse įmonėse dirbančių asmenų pasidalijimas darbo pajamomis pagal našumą ir amžių, kartu prisiimant atsakomybę už darbo nacionalinių ekonominių uždavinių įgyvendinimą.
24. Viso karo ir revoliucijos pelno, nesusijusio su sąžiningu darbu, taip pat turto, įgyto kaupiant ir lupikaujant, konfiskavimas ir panaudojimas socialinio draudimo plėtrai.
25. Būsto trūkumo pašalinimas visoje Reiche statant naujus būstus, pasitelkiant naują ne pelno siekiantį Statybos ir ekonomikos banką, kuris bus įsteigtas pagal 21 straipsnį.

V. Kultūros politikoje: Visų mokslų ir dailiųjų menų suklestėjimas politiškai laisvos, ekonomiškai sveikos valstybės pagrindu yra pagrindinis mūsų kultūros tikslas.

Tai turėtų būti pasiekta per:

26. Jaunimo ugdymas fiziškai sveikais ir intelektualiai laisvais vyrais pagal didžiąsias vokiečių intelektualinio gyvenimo tradicijas.
27. Visiška religijos ir sąžinės laisvė.
28. Ypatinga krikščionių tikėjimo apsauga.
29. Religinių doktrinų, kurios prieštarauja vokiečių moralinei jausmui ir kurių turinys yra valstybę ir tautą naikinantis, slopinimas ir atmetimas.
30. Visų žalingų įtakų literatūroje ir spaudoje, scenoje, mene ir kt. slopinimas kinas.
31. Dėstymo laisvė Vokietijos universitetuose, valdančiosios klasės, sudarytos iš charakteringų vyrų, formavimasis.

Machine Translated by Google

VI. Karinė veikla:

32. Užtikrinant tautos gynybą, įvedant karinę teisę kiekvienam laisvam Vokiečių.

33. Samdinių kariuomenės panaikinimas.

34. Tėvynės gynybai skirtos milicijos kariuomenės, vadovaujamos profesionalių karininkų korpuso, sukūrimas, laikantis griežtos hierarchinės drausmės.

VII. Kitos reformos:

35. Spaudos sistemos reforma. Visų spaudos priemonių, prieštaraujančių vokiečių žmonių interesams, slopinimas. Griežčiausia atsakomybė už visas naujienas, kurios... klaidingai arba tendencingai iškreiptas.

36. Rinkimų teisės reforma, panaikinant dabartines korupcines rinkimų kampanijų formas ir išrinktųjų atsakomybės stoką (imunitetą).

37. Profesinių rūmų plėtra.

38. Teismų sistemos reforma teisės srityje

Žemės teisė – (esminis nuosavybės teisės į žemę pripažinimas, žemės nenuomojimo iš privataus kapitalo pusės draudimas, valstybės pirmenybės teisė ir žemės grąžinimas valstybei nerūpestingo valdymo atveju).

Civilinė teisė (daug griežtesnė asmens garbės ir sveikatos apsauga, palyginti su šiandien taikoma vienpuse nuosavybės teisinės apsaugos sistema).

39. Konstitucinės reformos:

Konstitucija: Vokietijos charakterį atitinkanti konstitucija yra suvereni valstybės vadovybė, sutelkta į aukščiausią poziciją. – Ar šias aukščiausias pareigas užima žmonių renkamas monarchas, ar du ar trys atsakingi aukščiausi Reicho pareigūnai, turi būti palikta spręsti žmonėms.

Federalinis Reicho pobūdis: vokiečių tautos, kilusios iš skirtingų provincijų, viduje susietos genčių ir istorijos, sudėtis lemia visapusišką atskirų federalinių žemių nepriklausomybę savo vidaus reikalų atžvilgiu.

Reicho rūpestis yra vokiečių tautos atstovavimas išorėje, pasai ir rinkliavos, taip pat armija ir laivynas.

Šios nacionalinės ir ekonominės nacionalsocializmo programos įgyvendinimo kelyje stovi trys pagrindiniai priešininkai: marksizmas, parlamentarizmas ir, svarbiausia, stambus paskolinis kapitalas.

Mūsų antimarksistinė kova nukreipta prieš valstybę ardančią 1 žydo Karlo Markso doktriną, prieš žmones ardančią klasių kovos doktriną, prieš ekonomiką ardančią privačios nuosavybės neigimo doktriną ir prieš grynai ekonominę materialistinę istorijos sampratą.

2. Mūsų antiparlamentarinė kova nukreipta prieš vadinamųjų liaudies atstovų neatsakingumą, kurie – būdami imuniniai – niekada neprisiima atsakomybės už savo sprendimų pasekmes, taip pat prieš visą iš to kylančią žalą (korupciją, nepotizmą, papirkinėjimą) ir, kaip blogiausią pasekmę, – nuo tokio parlamento priklausomą vyriausybę.

Machine Translated by Google

3. Mūsų antimamoninė kova, iškilusi aukščiau kitų dviejų frontų, nukreipta prieš pasaulinę finansinę galią, tai yra prieš nuolatinį mūsų žmonių finansinį ir ekonominį nutekėjimą bei išnaudojimą per didelį skolintą kapitalą.

Tačiau ši kova, kita vertus, yra ir galinga intelektualinė kova su sielą naikinančia materialistine egoizmo ir godumo dvasia su visomis jos griaunančiomis apraiškomis visose mūsų viešojo, ekonominio ir kultūrinio gyvenimo srityse.

Galiausiai, giliausioje analizėje tai yra dviejų pasaulėžiūrų, kurios išreiškiamos per dvi iš esmės skirtingas intelektines struktūras – produktyviąją ir kūrybinę dvasią bei mobiliąją godžiąją dvasią, kova. Dirvoje įsišaknijusi ir metafizinėje patirtyje pasaulį vėl nugalinti kūrybinė dvasia savo pagrindinius atstovus randa arijų žmoguje – godžioji, bešaknė komercinė ir materialistinė dvasia, nukreipta vien į šį pasaulį, savo pagrindinį atstovą randa žyde.

Nacionalsocializmas, kaip ir antisemitizmas, žydų materialistinėje dvasioje įžvelgia pagrindinę blogio šaknį, tačiau jis taip pat žino, kad ši galingiausia pasaulio istorijos kova negali apsiriboti vien neigiamais antisemitiniais reikalavimais, todėl visa nacionalsocializmo nacionalinė ir ekonominė programa gerokai pranoksta neabejotinai novatorišką, bet neigiamą antisemitinį mūšį, teigiamai pateikdama kūrybišką ir konstruktyvų vaizdą, kaip turėtų atrodyti nacionalsocialistinė darbo ir veiklos būsena.

Jei šis pagrindinis tikslas bus pasiektas, Nacionalsocialistų partija bus išformuota. Nacionalsocializmas tada taps visos vokiečių tautos gyvenimo turiniu. Nacionalsocialistinė Vokietijos darbininkų partija iš tiesų apskritai nėra parlamentinė partija įprasta šio žodžio prasme, o tik ryžtinga, į ateitį žvelgianti ir orientuota gyventojų dalis, susibūrusi aplink stiprios valios ir proto lyderį, kad išvestų Vokietiją iš išorinės gėdos ir bejėgiškumo, iš vidaus iš destrukcijos ir korupcijos į galingą ir įspūdingą poziciją išorėje, o viduje – į ekonomiškai stabilią, kultūriškai klestinčią, intelektualiai ir moraliai aukštos nacionalinės bendruomenės sudėtį.

Trokštame sukurti vokiško ilgesio Reichą, kaip dainuoja Geibelis41:

Vienas išoriškai, su galingu kardu,
Susirinkę aplink aukštą vėliavą,
Viduje turtingas ir įvairus,
Kiekviena gentis savaip!

41 Emanuelis Geibelis (1815–1884) buvo vokiečių poetas ir dramaturgas, parašęs keletą patriotinių eilėraščių, kurias kritikavo to meto liberalus „jaunųjų vokiečių“ literatūros ratas, apsuptas žydų rašytojų Heinricho Heine ir Ludwigo Borne, bet vėliau gynė nacionalsocialistai.

Machine Translated by Google

3. Nacionalinė valstybinė struktūra

Socialistinė valstybė

Nacionalsocialistinė Vokietijos valstybės idėja

Jau skyriuje apie valdžios politinius pagrindus atkreipėme dėmesį į tai, kad kiekvienas Vokietijos valdovų nukrypimas nuo grynai vokiškų užduočių turėjo pražūtingiausių pasekmių vokiečių tautai. Apžvelgiant Vokietijos istoriją, visada pastebimas vokiečių troškimas uždaros nacionalinės valstybės, kuris buvo įgyvendintas tik trumpais istoriniais laikotarpiais, ši vokiečių svajonė vėl ir vėl išblėso, o Vokietija vėl ir vėl grimzdo į bejėgiškumą ir dezintegraciją. Taigi iš visos Vokietijos istorijos tvirtai iškyla viena pamoka, kad tik tautos uždarymas galingai vadovaujamoje valstybėje leidžia Vokietijai atsispirti didžiuliams pavojams, kylantiems vien dėl nepalankios geopolitinės padėties. Beveik niekur Vokietija neturi natūralių sienų, beveik visur ji yra laisva ir neapsaugota nuo priešiškų antpuolių. Nei jūra, juosianti Angliją, nei aukšti kalnai, skiriantys Ispaniją ir Italiją nuo kaimynų, nesuteikia Vokietijai natūralios gynybos. Prancūzija turi tik vieną atvirą pusę prieš mus, Rusija – tokią pačią. Tik Vokietija yra viduryje tarp kitų tautų – kaip Europos širdis – ir kaip jos mūšio laukas. Vokietijos žemėje kovojo ispanų, prancūzų, anglų, švedų, rusų ir mongolų armijos, Vokietijos žemėje vyko baisūs Trisdešimties metų karo religiniai karai, o vokiečiai, priešingai, kraujavo užsienio tarnyboje dėl užsienio interesų visose žemėse. Motina Vokietija kraujavo iš tūkstančių žaizdų, kurias jai padarė užsienio armijos ir kurios joje buvo padarytos dėl jos pačios sūnų kovos. Vokietijos istorija yra be galo tragiška, tokia tragiška, kad vokiečių ilgesys vieningo, uždaro Vokietijos Reicho buvo įtrauktas į pasakas, senosios Barbarosos sagas „Kyffhäuser“42. Per amžius išliko Vokietijos valstybės idėjos įgyvendinimas – geriausių tautos žmonių ilgesys ir viltis, kol 1871 m. galingas kalvis sukūrė Vokietijos vienybę. Dar daug ko reikėjo norint įgyvendinti Didžiąją Vokietijos valstybę, kuri turėjo apimti visus vokiečius, gyvenančius teritoriniu ryšiu su tėvyne. Tačiau jau šis dalinis vokiečių ilgesio įgyvendinimas mums suteikė kaip retai kada anksčiau klestintį Vokietijos istorijos klestėjimą.

Tačiau mums nereikia svarstyti „jei“ ir „bet“, turime mokytis iš istorijos.
Politika yra besiformuojanti istorija, ir jei iš „istorijos kūrimo“ mūsų tautai turėtų suklestėti išganymas, tai mūsų valstybės valdymas, mūsų nacionalinė politika, gerbiant tai, kas įvyko istorijoje, turi vengti ankstesnių laikų klaidų ir laikytis geriausių tradicijų. Žmogus, politikas be istorijos, dogmatiškai kuriantis istoriją iš savo fotelio, galės atnešti tautai tik nelaimę, kokią patyrėme pastaraisiais metais iš naujųjų vokiečių marksistinių vyriausybės šoumenų. Kad ir koks pražūtingas ir žalingas būtų visiškas senosios socialinės formos žlugimas, ypač kai šis sunaikinimas yra identiškas marksistinio judėjimo jėgai, taip mažai kas sena gali būti išsaugota vien dėl to, kad ji sena.

Čia vėl slypi konservatyvios dvasios tragedija – kūrybiškai nevaisinga ir

42 Kifhäuserio kalvų grandinė tarp Tiuringijos ir Saksonijos-Anhalto žemių laikoma Šventosios Romos imperatoriaus Frydricho Barbarosos (1122–1190), kuris Trečiojo kryžiaus žygio metu nuskendo Salefo upėje Turkijoje, poilsio vieta.

Machine Translated by Google

be vaizduotės, ji atmeta viską, kas nauja, vien todėl, kad tai nauja, ir todėl, kad atkakliai laikosi pasenusių formų, kurios seniai prarado savo esmę. Žmonės ir valstybė nėra mumijos ir statiniai, o gyvos būtybės; kartą pasiūti drabužiai netinka amžinai.
Tautų likimuose slypi tik keli gana dideli pamatiniai bruožai, ir tokių pagrindinių žinių nepaisymas visada karčiai keršijo tautoms. Mums, vokiečiams, pagrindinė istorinė nacionalinė politinė doktrina yra: „Būkite vieningi!“

Tačiau žodis „suvienyti“43 reiškia ne „vienybę“44, o „sutarimą“45. Tik iš germanų genčių susitarimo dėl išorės ir vidaus politikos principų gali išaugti gražiausia savo gėle viduje laisva valstybė, išoriškai galinga ir turinti tarptautinį svorį.

Todėl Vokietijos valstybei gali būti ne kokie nors europiniai ar tarptautiniai ekonominiai, bažnytiniai ar humanitariniai motyvai, o tik išimtinai visos vokiečių tautos gerovė. Turiu omenyje politinių veiksmų „motyvus“. Greta natūraliai veikia ir bažnytinio, ekonominio bei apskritai žmogiškojo charakterio įtaka, kurią reikia tinkamai įvertinti ir apsvarstyti. Tačiau principas turi būti ir likti toks, kad Vokietijos nacionalinė valstybė turi atstovauti tik vokiečiams tiek vidaus, tiek išorės politikoje.

Taigi, mūsų nacionalinis politinis tikslas yra:

1. Uždaros nacionalinės valstybės, apimančios visus vokiečius, įkūrimas.

2. Galingas visų Vokietijos interesų atstovavimas užsienyje.

Nacionalistinė idėja

Stiprios nacionalinės sąmonės pabudimo arba, tiksliau sakant, atgimimo prielaida yra

visų žydų ir ne vokiečių tautybės asmenų pašalinimas iš visų atsakingų pareigų viešajame gyvenime.

Ryžtingą gynybinę kovą prieš žydų invaziją beveik visose mūsų viešojo gyvenimo srityse visa energija vykdo tik nacionalsocializmas. Kova su žydais yra sąmoninga kova už vokišką dvasią ir už vokiečių laisvę.

Žydų įtakos ir poveikio juos priimančioms tautoms visiškai negalima lyginti su kitų tautų galios santykiais ir kovomis, o tik su sveiko kūno ir jį užpuolusių mirtinai nuodingų mikrobų kova už gyvybę ir mirtį. Kai gyvą organizmą užpuola nuodingos bakterijos, klausimas yra tik toks: arba sveika kūno jėga taps svetimų įsibrovėlių viešpate – tada juos sunaikins – arba ji nebebus jų viešpatė ir mirs dėl jų. Taip pat ir žydų šeimininkėms visame pasaulyje lieka tik vienas dalykas: arba iškirsti žydus iš nacionalinio kūno, arba mirti dėl žydo.

Būtent palyginimas su žmogaus kūnu ir mikrobais labai vaizdžiai parodo, kokia iškreipta yra mėgstama klaidinanti nuomonė, kad žydai visur prasimušė tik dėl savo didesnio efektyvumo, ir labai neteisinga bei neteisinga juos pulti ir persekioti dėl šios priežasties. Negalima tiesiog teigti, kad choleros lazdelė yra daug stipresnė ir efektyvesnė už žmogų ir todėl nugalėjo sveiką žmogų – ne,

43 „einig“
44 „Einheit“
45 „Einigkeit“

Machine Translated by Google

Tai nuodai žmogui. Ir lygiai taip pat, kaip šioje gyvo organizmo kovoje su įsiveržiančiais nuodais atsiranda ypatingų apsinuodijimo simptomų, lydimų karščiavimo, mėšlungio, paralyžiaus simptomų ir kt., taip ir žydų puolamų tautų kova pasireiškia gana panašiais ligos simptomais – neramumais ir sujaudinimu pilietiniame ir politiniame gyvenime, galingais traukuliais tautos kūne, suirute, teroru, pilietiniu karu, kaitaliojančiu gana tipiškus paralyžiaus simptomus, ypač tautų intelektualinėse dalyse – vyriausybėse. Tada lieka tik vienas klausimas, ar tautiškai sąmoningiems sluoksniams, atpažįstantiems priešą, pavyks įspėti ir apšviesti vyriausybes, ar suformuoti vyriausybę ir neutralizuoti pačius žydus – tada vaistas tikrai įsigalios; jei nepavyks to padaryti, tada lygiai taip pat neabejotinai įsigalios nacionalinė mirtis. Trečiojo kelio nėra. Laikina izoliacija – liksime prie medicininių vaizdinių – atneša tik tariamus vaistus: anksčiau ar vėliau bacilos vėl prasiveržia į kūno kraujagysles, šios antrosios kovos pabaiga pacientui būna mirtina.

Lemiamas galutinei sėkmei – kaip ir gyvenime apskritai – yra valia siekti valdžios. Be šios valios siekti valdžios – be šios valios išlaikyti tautą – tauta bejėgiškai pasmerkta žlugimui. Kas tiesiogine prasme nenugriūva, tampa vergu, felahinu, tarnu ir visos žydų pasaulinės valstybės tarnu.

Tai gyvybės ir mirties kova. Daug pajėgių kareivių iškeliavo, bet dauguma mūsų tautos bendražygių vis dar miega. Nuolatinis, nenuilstamas švietimas yra sprendimas. Šį švietimą ypač apsunkina arijų meniškumas ir švelnumas būtent šiais gyvybiškai svarbiais rasiniais klausimais.

Stiprus rasinis mišinys pačioje mūsų vokiečių tautoje neabejotinai beveik visiškai palaidojo aiškų ir aukštą rasinį sąmoningumą per daugelyje žmonių, todėl vietoj tikslaus rasinių įstatymų žinojimo liko tik neapibrėžtas antipatijos jausmas rasiškai svetimiems žydams. Savo ruožtu žydas griežčiausiai laikėsi savo rasinių įstatymų daugiau nei du tūkstančius metų, aiškiai žinodamas, kokia svarbi yra kraujo tyrumo palaikymo svarba charakteriui ir tautai46 .

Kita vertus, jis sugebėjo rasinę agitaciją pateikti kaip pasenusias nesąmones, kas, kalbant apie rasių mišinį Vokietijoje, jam, deja, buvo įmanoma su tam tikru pateisinimu. Užuot žydiškai paniekinus vokiečių rasių mokslą su visišku ryžtu, reikalavimu: „Vokieti, saugok savo kraują tyrą!“, vokietis net ir šioje srityje buvo prastesnis už žydų psichopaginius menus47. Apšvietos amžius su savo humanitariniais idealais žydams iš tiesų atnešė išsivadavimą iš grandinių, kurias mūsų protėviai, vadovaudamiesi savo aukštesne išmintimi, buvo nukalę prieš žydų plėšikavimo ir lupikavimo dvasios užkrėtimą, bet mums patiems – tik sumaištį ir netikrumą šiuo esminiu klausimu. Su sakiniu: „žydai taip pat yra žmonės“ – sakiniu, kurio niekas niekada neginčijo ir neginčija – žydams buvo suteikta pilietinė lygi teisė. Tuo buvo numalšintas nacionalinis-rasinis pasipriešinimas visiškai kitokios intelektualinės struktūros žydų užsieniečiams, o kova prieš pilietinę emancipaciją buvo nuo pat pradžių paralyžiuota.

Iš šios platformos dabar vyko visos mūsų ekonomikos užkariavimas ir...
neseniai, viešasis gyvenimas iki dabartinės neribotos žydų valdžios situacijos.

46 Plg. Nacionalsocialistų bibliotekos tomus apie rasę ir žydus!
47 Įtikinimo menai.

Machine Translated by Google

Ištisa pačių žydų liudijimų serija atskleidžia, kad jie jaučiasi kaip valstybė valstybėje, kad jaučiasi labiau susiję su savo rasės bendražygiais kitose šalyse nei su juos priimančiomis tautomis.

Dėl šio žydų jausmo, kad tautos glaudžiai susijusios, kyla tiesioginiai pavojai vietinėms tautoms užsienio politinių santykių srityje karo ir taikos metu.

Tačiau iš pradžių žydų dėmesys buvo nukreiptas į ekonominės naudos reikalavimą. Ir čia jiems vėlgi pasitarnavo neribotas pelno siekis, kuriam netrukdė jokie socialiniai jausmai priimančiosioms tautoms.

Kaip šiuolaikinės kredito sistemos išradėjai ir nešėjai, jiems netrukus tapo lengva pajungti savo įtakai visą valstybių finansų ekonomiką, o per bankus ir vertybinių popierių biržas – ir didžiąja dalimi privatų sektorių.

Iš čia, taigi, sukūrę savo finansinę padėtį, žydai tiesė pirštus ir į tautos intelektualinius-kultūrinius produktus; čia jiems į pagalbą atėjo jų judrumas, greitas nuovokumas, kritiškas supratimas – savybės, kurios dažnai gali atrodyti kaip neabejotini pranašumai, palyginti su rimta, sunkia, žemiška arijų dvasia.

Tačiau iš tikrųjų tai buvo tik vagystės instinktas, jų sąžinės stoka ir nesąžiningumas – tai jau skelbiama jų religinėse doktrinose. Žydui, remiantis Šulchano Arucho48 doktrinomis, nežydo turtas yra kaip turtas be šeimininko – tam, kad žydas galėtų jį pasisavinti! Žydas savo paslaugoms paskyrė visas bankininkystės ir biržos technikos priemones. Anonimizavimas – mūsų ekonomikos nuasmeninimas per akcinės bendrovės, parduodamos biržoje, formą – tam tikru mastu atskyrė kapitalą nuo darbo, akcininkas rečiausiais atvejais žino ką nors apie savo fabriką, jis tik vienašališkai domisi savo pinigų pelningumu.

kai jis investavo jį į akcijas. Šį reiškinį reikia paminėti šioje vietoje, nes kartu su šiuo mūsų ekonomikos nuasmeninimu eina ir jos degradavimas. Verslininkas ir gamintojas, kuris sukūrė savo įmonę nuo nulio, kuris žino savo klientų reikalavimus, kuris vis dar turi seną verslo garbę ir laiko savo pareiga gaminti tvirtą, gerą, ilgalaikį produktą, atitinkantį realius ekonomikos poreikius, šis tikrai tvirtas verslininkas yra kažkuo iš esmės kitoks nei šiuolaikinis stambus akcininkas, kuris, turėdamas grynai kapitalistinį didelį akcijų paketą, žino tik vieną interesą – siekti kuo didesnės grąžos. Ar įmonėse gaminami geri ir pigūs objektai, ar apskritai gamybos vertę kuria akcinė bendrovė, ar, kaip kredito bendrovių (bankų) atveju apskritai, jokios vertės nesukuriamos, kapitalistui – akcininkui – visiškai nesvarbu. Tai turi dar vieną pasekmę, kad gamyba mažiau orientuota į poreikius, kad veikiau tereikia sužadinti tariamą poreikį per didžiulę reklamą. Anksčiau verslininkų garbės kodekse buvo visiškai draudžiama girti savo gaminius; tas, kuris tai darė, buvo turgaus šauklys, ir tokį turgaus šauklio stiliaus savo prekių girimą solidus verslininkas laikė nesąžininga konkurencija. Tačiau žydų prekybininkas būtent tokio pobūdžio turgaus šauklio prekybos verslą vykdė su visišku atkaklumu, kur pravertė jo įtikinėjimo menas . Šiandien įkyraus žydų šauklio vietoje atsirado žydiška reklama.

48 Šulchan Aruchas yra autoritetingiausias žydų teisės kodeksas, kurį 1563 m. šiaurinėje Palestinoje sudarė Josifas Karo.

Machine Translated by Google

Mokslo srityje vyko panašus vystymasis, ypač ekonomikos mokslo – vadinamosios nacionalinės ekonomikos – srityje. Pamažu nacionalinės ekonomikos uždavinys nebebuvo laikomas nacionalinių ekonominių teisėtumo ir poreikių tyrimu bei ekonomikos vadovavimo gairių nustatymu remiantis tyrimų rezultatais, o vis dažniau buvo atliekamas tik situacijos aprašymas, netiriant, ar susiduriami ekonominiai reiškiniai ir formos taip pat yra geri, tinkami ir pritaikomi tikriems nacionalinės ekonomikos poreikiams. Tokiu būdu žmonėms pavyko, ir šiandien sekasi labiau nei bet kada anksčiau, padaryti siaubingą žalą ekonomikai ir kartu nacionalinei bendruomenei – moksliškai vertinant – ir dėl šios priežasties nekintamu būdu. Į šią sritį ypač įžengia valstybinių ir privačių kredito paslaugų pramonės doktrina, o ypač palūkanų doktrina. Šį klausimą jau išsamiai aptarėme kitoje vietoje, čia galbūt užteks atkreipti dėmesį į tai, kad iš esmės tai, ką šiandien vadiname nacionaline ekonomika, tėra privatus kapitalistinis mokymas asmeniniam praturtėjimui ir gerai suplanuotas bandymas pateisinti lupikišką kapitalistinį produktyvių tautų darbo jėgos apiplėšimą.

Verta paminėti, kad tarp nacionalinės ekonomikos dėstytojų yra labai daug
žydų procentas.

Pasauliui labiau stebina žydų įsiveržimas į literatūros ir meno pasaulį
laukas.

Kas apmąsto šiuolaikinį mūsų teatrą, bus šokiruotas ten vyraujančio niekšiškumo ir cinizmo. Tai ypač pasakytina apie šiuolaikinį kino fenomeną. Mūsų scenose karaliauja ištvirkėlių ir niekšų drama; pasitelkiant ardomąją ir sumanią dialektiką, gerajam vokiečiui aiškinama, kad moralė ir etika, garbė ir sąžinė iš esmės yra gryna kvailystė, be kurios negalima žengti toliau. Šiuos išpuolius prieš publiką lydi žydiškas teatro agentūrų erzinimas, kai meniškai linkusių žmonių žinios dažniausiai lemia mažiau nei tų, kurie ieško darbo, dėkingumas teatro ir koncertų agentams.

Tačiau po to sekė plataus masto viešosios nuomonės manipuliavimas per dienraščius. Beveik visi dideli laikraščiai pamažu perėjo žydų nuosavybėn.
Tuo pačiu ratas aplink vokiečių tautą buvo uždarytas. Prie ekonominės valdžios prisidėjo intelektualinė valdžia. Viskas, kas kenkė žydų interesams, buvo kuo ilgiau slepiama ir nutildoma nuo visuomenės; jei idėjos ar pasirodymai vis dėlto pasitvirtindavo, prasidėdavo tikroji raganų medžioklė, iš pradžių bandant tokias pastangas paversti juokingomis, o jei ir tai nepadėdavo, turėdavo veikti melas, iškraipymai ir asmeninis menkinimas. Buvo bandoma kyšioti, grasinti, ir galiausiai nebijoma net ekonomiškai išnaudoti nepatogaus priešininko ar perspėjėjo ar net jį nužudyti.

Šis paskutinis baisiausias ginklas paprastai nebuvo naudojamas arba buvo naudojamas retai prieš privačius asmenis, nes tikro liaudies draugo, neturinčio politinės ar valstybinės valdžios, reakcija beveik niekada nepasiekdavo veiksmingumo, kol jo jau nebūdavo palaužta melo ir šmeižto lavina žydų viešuosiuose organuose.

Partijose masių nepasitenkinimas buvo kurstomas perdėtai, kurstoma klasinė neapykanta turtingiesiems ir jų tariamiems gynėjams – valstybės valdžiai ir kariuomenei. Net ir čia – kaip ir visur kilus šiems išpuoliams prieš nacionalinę valstybę – daugiausia agitavo ir kurstė žydai. Tereikia prisiminti, kad Karlas Marksas, marksistinės klasių kovos doktrinos pradininkas, iš tiesų buvo žydas (Mardochai

Machine Translated by Google

(buvo jo tikrasis vardas). Jo šauklys Vokietijoje Ferdinandas Lassalle49, iš pradžių Feistas Lasalas, taip pat buvo žydas.

Karo ir revoliucijos metu žydų naikinimo darbas prieš Vokietijos valstybę buvo užbaigtas. Kunigaikščiai buvo išvaryti, nuo karininkų nuplėšti antpečiai, pareigūnai bado priversti paklusti, kad galėtų panaudoti savo darbo jėgą – nepakeičiamą net šiuolaikinės Vokietijos socialistinei-aukšto kapitalistinio modelio valstybei. Tokiu būdu vokiečių tauta buvo nuginkluota, išnaikinta, apiplėšta nuo lyderių, atimta nuosavybė ir išprievartauta, demoralizuota ir nualinta, o visur viešajame gyvenime, ekonomikoje ir politikoje, mene ir teatre žydai sau priskyrė neginčijamą hegemoniją.

Jų valdymo pagrindas yra didžiuliai turtai.

Nepaisant mažo jų skaičiaus, palyginti su priimančiosiomis tautomis, jie sugebėjo visus svarbius viešojo gyvenimo postus perduoti savo žydų rasės bendražygiams arba vokiečiams, glaudžiai susijusiems su žydais. Tačiau nepaisant to, žydų pašalinimas iš vokiečių tautos kūno yra visiškai įmanomas – juo labiau, kad realiai gyvybiškai svarbi gamybinė veikla pramonėje ir žemės ūkyje, profesijose ir administravime yra beveik visiškai laisva nuo žydų.

Žydų pašalinimas iš mūsų tautos kūno nesutrikdytų nei žemės ūkio gamybos – dar nemačiau nė vieno žydo, besisukančio už plūgo, – nei gamyklos neturėtų sustoti dėl darbuotojų trūkumo – darbo jėga tikrai žinos, kad joks žydas nekelia anglių sunkiai dirbdamas ir nedirba prie kalvės – mūsų kalvių ir metalistų, dailidžių ir batsiuvių darbo vietos nebūtų našlaičiai – namai jokiu būdu neliktų griuvėsiais po žydų išvarymo, statistikoje nieko neužsimenama apie žydų mūrininkus ir dailides, stogdengius ar stiklininkus. Bet net ir prekyboje bei komercijoje neatsirastų sąstingis, jei žydų nebebūtų. Transporto sistemos srityje valstybė iki šiol pavyzdingai rūpinosi asmenų ir krovinių eismu, ir, šiaip ar taip, kas matė žydus geležinkelio konduktoriais ar lokomotyvų mašinistais –

ar kaip tramvajų konduktoriai, ar kaip vagonininkai, ar transporto darbuotojai?

Tačiau net ir tipiško žydų polinkio į prekybą ir finansus srityje karinės administracijos pareigybės iki karo parodė, kad jos sugebėjo kruopščiai vykdyti sandėliavimo ir aprūpinimo paslaugas, pačioje prekyboje aktyviai veikia šimtai tūkstančių prekybos tarnautojų ir vokiečių verslininkų, suprantančių tikruosius prekybos aspektus ir poreikius, o valstybiniame ir pašto bankuose turime institucijas, kurios galėtų tapti sveikos nacionalinės ekonomikos, išlaisvintos nuo žydų plėšikiškos ekonomikos, pagrindu.

Jei šioje gana trumpoje apžvalgoje matėme, kad žydai jokiu būdu neatlieka nepakeičiamos funkcijos mūsų valstybės ir nacionaliniame gyvenime, o kita vertus, jie negailestingiausiu būdu piktnaudžiauja savo viršenybe, kenkdami juos priimančioms tautoms, tai kaip akivaizdi ir logiška pasekmė kyla reikalavimas išvaryti žydus iš mūsų tautos.
Valstybės piliečiu gali būti tik tas, kuris įsipareigoja vokiečių tautinei bendruomenei50 .

---

49 Ferdinandas Lassalle'as (1825–1864) buvo vokiečių-žydų kilmės socialistas, pažinojęs Marksą, nors pastarasis laikė jį oportunistu dėl jo noro eiti į kompromisus su konservatoriumi Bismarcku. Todėl Marksas nerėmė Lassalle'o, kai šis įkūrė Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Visuotinę vokiečių darbininkų sąjungą).
Asociacija) 1863 m. daugiausia siekė gauti visuotinę tiesioginę rinkimų teisę.

50 Ši nuostata jau buvo įtraukta į antrąją 1935 m . rugsėjo 15 d . Niurnbergo įstatymų dalį „Reicho pilietybės įstatymas“, 2 straipsnį: „Reicho pilietis yra tik tas asmuo, kuris yra vokiško arba giminingo kraujo ir kuris savo elgesiu parodo, kad jis nori ir yra tinkamas ištikimai tarnauti vokiečių tautai ir Reichui.“ Visiškas žydų atskyrimas nuo vokiečių visuomenės buvo numatytas pirmojoje šių įstatymų dalyje „Įstatymai vokiškam kraujui ir vokiečių garbei apsaugoti“.

Machine Translated by Google

Iš šios rasinio klausimo apžvalgos natūraliai ir neišvengiamai išplaukia ir kitos rytų žydų imigracijos draudimo pasekmės. Tai visiškas žydų klausimo nesupratimas, jei kas nors mano, kad pakanka atstumti rytų žydus uždraudus imigraciją. Būtina tuo pačiu metu priversti žydus, priešiškus mūsų tautai, įsikūrusius tarp mūsų, valdyti svetimšalius. Rytų žydai, žinoma, yra didelis rezervuaras, iš kurio žydai nuolat save papildo. Didelį pavojų, kurį kelia ši imigracija, aiškiai parodė pastarųjų metų patirtis. Per kelerius metus šie rytų žydai, pasitelkdami visas įmanomas verslo gudrybes ir klestėjimą, sugebėjo sukaupti milžiniškus turtus. Mūsų teismo salės pilnos tokių užsienio elementų vykdomų sukčių. Valstybė visiškai nesidomi tokių žmonių, kurie jokiu būdu nėra produktyviai naudingi, imigracija.

Ši nacionalsocialistinės valstybės pozicija rytų žydų atžvilgiu neatmeta to, kad
Net ir kitų tautų nariai, kurie yra nacionalinio kūno parazitai, gali būti pašalinti.

Šių klausimų aptarimas veda mus prie trečiojo valstybės politikos skyriaus.
Nacionalsocializmas: į pilietinę teisę.

Pilietybės teisė

Pilietybės teisė turi būti įgyta. Šiuo principu nacionalsocializmas gerokai skiriasi nuo šiuo metu galiojančios teisės, pagal kurią kiekvienas suaugęs vokietis, vyresnis nei 20 metų, vyras ar moteris, gali naudotis valstybės pilietybės teisėmis. Panašiai ir šiandien, pagal Veimaro konstituciją, ši galimybė atvira žydų rasės nariams. Panašiai šią valstybės narystę gali įgyti bet kuris užsienietis, atlikęs keletą paviršutiniškų formalumų.

Veimaro konstitucija apskritai nesupranta valstybės piliečio sąvokos, tačiau 110 straipsnyje kalbama apie narystę valstybėje, o 109 straipsnyje – apie lygias teises prieš įstatymą visiems valstybės nariams, tiek vyrams, tiek moterims. Šios sąvokos neapibrėžtumas natūraliai atmeta moralinių ir rasinių išankstinių sąlygų pilietybės teisei įgyti reikalavimą. Priešingai, Reicho konstitucijos 113 straipsnis ypatingai saugo kitakalbius „tautos sluoksnius“ (!); jie „negali būti diskriminuojami laisvai tradiciniu būdu plėtodami savo gimtąją kalbą, ypač vartodami gimtąją kalbą švietime, taip pat vidaus administravime ir teisingumo vykdyme“.

Jei palyginsime su šiuo išsamiausiu užsienio piliečių nagrinėjimu mūsų Respublikos apsaugos nuo savo tautiečių bendražygių įstatymo praktiką, įsipareigojimą perduoti vadinamuosius karo nusikaltėlius priešui, su 112 straipsnyje garantuotu tikrumu, kad „joks užsienio vyriausybės vokietis negali būti perduotas persekiojimui ar bausmei“, ir jei palyginsime būtent šį pastarąjį straipsnį su liūdnai pagarsėjusiais prancūzų nuosprendžiais prieš Kruppą51 ir jo vadovus, galbūt užteks nuorodos į tai, kad šios konstitucijos autorius buvo žydas Preussas52, kad būtų galima aiškiai nušviesti visus šiuos įvykius.

---

51 Gustavas Kruppas von Bohlenas und Halbachas (1870–1950) vadovavo Friedricho Kruppo AG nuo 1909 iki 1941 m. Bendradarbiaudamas su Hanso von Seeckto (1866–1936) vadovaujamu Reichsveru, Kruppas ėmėsi slapto Vokietijos perginklavimo, pažeisdamas Versalio sutartį. 1923 m., kai prancūzai ir belgai okupavo Rūro regioną, jie taip pat skyrė Kruppui baudą už tai, kad laikė...
Esene surengtos didelės viešos laidotuvės trylikai Kruppo gamyklos darbininkų, kuriuos okupacijos metu nušovė prancūzai.

52 Hugo Preußas (1860–1925) buvo Veimaro Respublikos vokiečių ir žydų kilmės vidaus reikalų ministras ir atliko svarbų vaidmenį formuluojant 1919 m. Veimaro konstituciją.

Machine Translated by Google

Ne „sėkmingesnė lenkų ateitis“, kaip vienoje iš savo nesėkmingų parlamentinių kalbų sakė Betthmann-Hollweg53, ir ne žydų padėties gerinimas Rumunijoje (pagal Kuhlmanną)54 gali būti pagrindinė Vokietijos valstybės idėja, o tik Vokietijos žmonių gerovė. Ši pagrindinė tema išreikšta NSDAP nacionalinėje ir ekonominėje programoje (Programa, p. 35) 7 punkte: „Vokiečių teisės ir interesai yra svarbesni už užsienio tautų narių teises ir interesus“ ir 6 punkte: „Asmuo, kuris nėra vokietis, Vokietijoje gali gyventi tik kaip svečias ir jam taikomas užsieniečių įstatymas“.

Pagal tai, valstybės pilietybės teisė turi būti įgyta. Ji taip pat gali būti prarasta dėl nevertumo. Tai teisė, nuo kurios žydai iš esmės atribojami, nuo kurios taip pat gali būti atimti kitų tautų nariai.

Vidinė sąlyga kandidatui į Vokietijos valstybės pilietybę yra įsipareigojimas vokiečių kultūrai ir bendruomenei. Tas, kuris tokiu būdu neprisiekia vokiečių tautai, tas, kuris skelbiasi esąs Vokietijos valstybės priešas, tas, kuris jaučiasi labiau susijęs su kitų tautų nariais nei su savo tauta, negali gauti jokių Vokietijos valstybės pilietybės teisių, nes jis iš tikrųjų nenori turėti nieko bendro su vokiečių bendruomene.

Atrodo, kad iš tiesų beprotybė, kai žmonės, viešai pareiškiantys, kad nepažįsta tėvynės, vadinamos Vokietija, kaip tai darė Crispienas55 ir kiti, vis dar nori patarinėti dėl šios šalies likimo, kai, būdami žmonių atstovais, delegatais, jie teigia vis dar besinaudojantys ypatingomis privilegijomis ir kai jiems vis dar taikomi ypač griežti įstatymai (respublikos apsauga), jei jie būtų paaukštinti iš šio parlamento į vyriausybės pareigas.

Nacionalsocialistinė Vokietijos valstybė iš tokių žmonių pareikalaus griežčiausio atsiskaitymo, o revoliucinių vyriausybių ir parlamentų nariai turės retrospektyviai prisiimti atsakomybę už savo veiksmus ar neveikimą. Todėl įstatymams, kurie turi būti kuriami visų viešajame gyvenime dalyvaujančių asmenų atsakomybe, turės būti suteikti retrospektyvūs įgaliojimai.

Čia nekalbama, kaip Vokietijos revoliucijos klaidos atveju, apie alkanų „proletarų“ kovą dėl darbo užmokesčio prieš sočius ir nepasotinamus kapitalistus, taigi ne apie sveikų ir teisingų dirbančiųjų jausmų klaidinimą klasių kovos idėja, bet čia kalbama apie moralinį reikalavimą, kad dabartinių parlamentinės ir vyriausybinės sistemos naudos gavėjų neatsakingumas turi baigtis ir kad tie, kurie besaikiai praturtėjo iš žmonių poreikių arba tie, kurie kurstė kitų sluoksnių machinacijas, būtų patraukti pelnytai bausmei.

Šūkis: „Maži sukčiai pakarti, dideli paleisti į laisvę“ neturėtų būti teisingas. Nacionalsocialistinė valstybė, priešingai, nustatydama bausmę, atsižvelgs į tai, kad maži sukčiai buvo suvilioti, kaip į labai lengvinančią aplinkybę ir, kita vertus, didelius nusikaltėlius prieš vokiečių tautą patrauks atsakomybėn pagal visišką įstatymo griežtumą.

53 Teodoras von Betthmannas-Hollwegas (1856–1921) ėjo Vokietijos kanclerio pareigas nuo 1909 iki 1917 m. Karo metu Atrodė, kad Betthman-Hollweg pirmenybę teikė nuosaikesnei politikai nei ta, kurią propagavo kariniai lyderiai.

54 Richardas von Kuhlmannas (1873–1948) ėjo Vokietijos užsienio reikalų valstybės sekretoriaus pareigas nuo 1917 m. rugpjūčio mėn. iki 1918 m. liepa. 1918 m. gegužę jis derėjosi su Rumunija dėl Bukarešto taikos.

55 Arthur Crispien (1875–1946) 1920 m. buvo išrinktas socialdemokratų parlamento nariu, o 1922 m. tapo Socialdemokratinės partijos (SPD) pirmininko pavaduotoju.

Machine Translated by Google

Šio valstybinio teismo valantis darbas dabar jokiu būdu negali sustoti ties tais, kurie pirmieji atėjo į valdžią su revoliucija. Jis taip pat turės būti nukreiptas į tuos imperatoriškosios vyriausybės pareigūnus, kurie dėl savo aplaidumo sudarė sąlygas šiam Vokietijos žlugimui. Pagrindinis atsakingas asmuo – Bethmann-Hollweg – iš tiesų buvo paimtas iš savo žemiškųjų teisėjų, tas pats pasakytina ir apie kitą pagal kaltumą asmenį – Erzbergerį56, kuris, kaip apgailėtinos 1917 m. liepos mėn. parlamentinės revoliucijos tėvas, dar kartą iškėlė skęstantį priešų troškimą laimėti. Net Eisneris57
ir Rathenau buvo pašalinti iš savo tautą naikinančios veiklos vietos, žinoma, neteisėtai, bet pagal geležinius istorijos dėsnius. Tačiau vis dar gyvi daugelis tų, kurie, organizuodami 1918 m. sausio mėn. amunicijos smūgį, įsmeigė durklą į kovojančios armijos nugarą, ir tie, kurie žodžiu ir raštu palaužė valią laimėti, tie, kurie skelbė „taiką be nugalėtojų ir pralaimėtojų“, tie, kurie vis dar gyvena ir pripažįsta ją teisinga, kurie piktnaudžiauja karo ir revoliucijos metu išgyventa kančia savo besaikiam praturtėjimui.

Be abejo, toks nacionalinis politinis reikalavimas skleis baimę ir siaubą, ir dešimtys tūkstančių žmonių baiminsis dėl savo gyvybių, nes nėra tyros širdies. Tačiau nacionalsocializmui, reikalaujančiam socialinio teisingumo, kyla klausimas apie vokiečių tautos likimą – ar vokiečių tauta ras kelią į kilnią tautą, ar jai teks iškęsti apgailėtiną gyvenimą degradacijoje ir korupcijoje kaip felahinų tautai. Nacionalsocialistinio judėjimo egzistavimo pagrindą taip pat lemia šis klausimas.

Taigi valstybės pilietybės teisė nėra tai, kas bus įdėta į lopšį kiekvienam, gimusiam Vokietijoje; veikiau ši valstybės pilietybės teisė pati savaime apima ir aukščiausius moralinius įsipareigojimus valstybei ir tautai. Tačiau šios atsakomybės valstybei ir tautai laikymasis taip pat turi būti apsaugotas nuo galimybės, kad ši teisė vėl gali būti prarasta dėl nevertumo.

Kita vertus, valstybės pilietybės teisės įgijimas nebus gailestingumo aktas, o reikalavimas, kurį gali pareikšti kiekvienas darbštus vokietis, įrodantis esąs vertas vokiečių bendruomenės ir įsipareigojantis vokiečių rasinei ir istorinei bendruomenei.
Asmuo, atlikęs savo kariuomenės ir darbo prievolę, dirbantis garbingai savo profesijoje, turi teisę įgyti valstybės pilietybę.

Tačiau su šia valstybės pilietybės teise taip pat siejamas įpareigojimas visuose savo darbuose nepamiršti didesnės visumos požiūrio ir savo ekonominėje veikloje visada suvokti, kad savo darbą reikia derinti prie visumos, tai yra, net ir turint visišką laisvę konkrečiose srityse, Vokietijos valstybės piliečio veikla neturėtų būti nukreipta prieš visumos gerovę.

---

56 Matthias Erzberger (1875–1921) buvo Vokietijos centro partijos (Deutsche Zentrumspartei) narys, laikomas Betthman-Hollweg dešiniąja ranka. Karo metu, 1917 m. viduryje, jis ragino derybomis užbaigti karą ir pakirto pasitikėjimą Vokietijos kariuomene. Erzberger pasirašė paliaubas, užbaigiančias Pirmąjį pasaulinį karą, ir, būdamas Veimaro Respublikos finansų ministru, pritarė Versalio taikos sutarčiai. 1921 m. jį nužudė ultranacionaliniai „Organizacijos konsulo“, kurį įkūrė Freikorpso vadas Hermannas Ehrhardtas (1881–1971), nariai.

57 Kurtas Eisneris (1867–1919) buvo vokiečių žydų socialistas, organizavęs revoliuciją, nuvertusią Wittelsbachų dinastiją. Bavarijos dinastijos. Jis tapo Bavarijos respublikonų ministru pirmininku ir Berno socialistų konferencijoje užsipuolė nuosaikiuosius socialistus, nepripažinusius Vokietijos kaltės dėl Pirmojo pasaulinio karo sukėlimo. 1919 m. vasarį jį nužudė nacionalistas grafas Arco von Valley.

Machine Translated by Google

Nacionalinė ekonomika

Nacionalinės ekonomikos uždavinys yra patenkinti paklausą, o ne pasiekti kuo didesnį skolinto kapitalo palūkanų pelningumą.

Būtų galima manyti, kad šis principas yra savaime suprantamas kiekvienai ekonomikai, tačiau nacionalsocialistinė ekonomika skiriasi nuo dabartinės kapitalistinės ekonomikos būtent šiuo pagrindiniu principu. Produktyvaus žmogaus nuovokai nėra taip lengva įsivaizduoti nacionalinę ekonomiką, kuri netarnauja paklausos tenkinimui; ir vis dėlto dabar reikia aiškiai pasakyti, kad dabartiniams ekonomikos šeimininkams – bankų ir biržų kapitalui – paklausos tenkinimas iš esmės yra labai mažai svarbus. Tarptautinis kapitalas yra suinteresuotas...
jame tik tiek, kiek šis paklausos patenkinimas gali būti išnaudotas lupikišku kapitalistiniu būdu.

Iš tiesų čia turime reikalą su dviem iš esmės skirtingais požiūriais į ekonomiką.
Vienintelis neatidėliotinas visos ekonomikos poreikis iš visos populiacijos pusės, žinoma, yra maisto poreikio patenkinimas, tada būsto ir drabužių poreikio patenkinimas, ir tik tada įvairūs kiti kasdieniai poreikiai, įskaitant aukštesnius menus ir kultūros malonumus. Tarp jų yra pagalbinės paslaugos, visa transporto sistema ir viskas, kas su ja susiję, prekyba ir finansų sistema. Savo ruožtu prekių gamyba sveikoje ekonomikoje turi garbingiausią tikslą – kuo geriau patenkinti poreikį mokėjimu, kuris padengia gamybos sąnaudas ir apima atitinkamas darbo pajamas verslininkui bei tinkamą pelno dalį, iš kurios galima padengti tiek neišvengiamus nuostolius, tiek įmonės patobulinimus ir renovaciją.

Teisingo verslininko dėmesys nėra nukreiptas į besaikio pelno siekimą individualiais atvejais, net jei tai įmanoma dėl laimingų atsitiktinumų. Teisingas verslininkas puikiai supranta savo nacionalines ekonomines užduotis – organizuoti gamybą taip, kad poreikis būtų patenkintas kuo mažesnėmis vartotojo sąnaudomis, kad tuo pačiu metu įmonė augtų ir klestėtų, kad gamybos sąnaudos vis mažėtų nemažinant darbo užmokesčio.

Turbūt ryškiausias tokio tikro verslininko mąstymo pavyzdys yra Ernstas Abbe58, „Zeiss“ gamyklos Jenoje bendrajkūrėjas ir direktorius. Šis žmogus puikiai suprato šią verslininko nacionalinę ekonominę užduotį ir stengėsi ją įgyvendinti kiek įmanoma geriau.

Tačiau šiuo atžvilgiu mes taip pat apskritai neturime pagrindo specialiai skųstis mūsų verslininkais prieš karą. Tokie vyrai kaip Alfredas Kruppas59, Mannesmannas60, Werneris Siemensas61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 ir kt. užsitikrino sau garbingą vietą net socialiai Vokietijos pramonės istorijoje. Jų visų nevaldė vienpusis pelno siekimas,

---

58 Ernstas Abbe (1840–1905) buvo fizikas ir verslininkas, kurį pasamdė Jenos fizikos instituto įkūrėjas Karlas Zeissas. bendrovė „Carl Zeiss AG“, gaminusi optinius prietaisus ir sistemas. Abbe tapo įmonės bendrasavininkiu.

59 Alfredas Kruppas (1812–1887) buvo Friedricho Kruppo (1787–1826), kuris 1811 m. įkūrė „Krupp Cast Steel Company“, sūnus. Alfredo Kruppo vadovavimo laikotarpiu bendrovė tapo pirmaujančia to meto ginklų gamybos įmone.

60 „Mannesmann“ buvo įkurta 1890 m. ir iš pradžių gamino besiūlius plieninius vamzdžius.

61 Werneris Siemensas (1816-1892) buvo išradėjas ir Telegraphen-Bauanstalt kompanijos įkūrėjas 1847 m. Šiandien „Siemens AG“ yra viena didžiausių elektrotechnologijų bendrovių pasaulyje.

62 Augustas Thyssenas (1842–1926) 1867 m. įkūrė Thyssen-Fussol geležies dirbtuves ir įsigijo kitas sunkiosios pramonės įmones, kurios 1926 m. buvo sujungtos į Vereinigte Stahlwerke – didžiausią pasaulyje kasybos ir plieno kartelį prieš Antrąjį pasaulinį karą.

63 „Borsig“ buvo lokomotyvų kompanija, kurią 1837 m. įkūrė Augustas Borsigas (1804–1854).

„64 Krauss-Maffei“ yra mašinų gamybos įmonė, įkurta 1838 m.

Machine Translated by Google

jie visi liko paprasti ir kuklūs sau, tik jų darbų klestėjimas buvo jų kelrodis.

Iš tiesų, nenuilstama Vokietijos pramonės gamybinė ir išradinga galia lėmė, kad ne tik milžiniškas gyventojų skaičiaus augimas rado darbą ir duoną, bet ir tai, kad, nepaisant kylančių darbo užmokesčio, nepaisant visapusiško visų gyventojų sluoksnių gyvenimo lygio pagerėjimo, svarbiausi produktai galėjo būti pigesni dėl nuolatinių patobulinimų ir išradimų. Vokiečių darbininkas niekada neturėtų pamiršti, kad tai jis skolingas protininkams.

Ir čia reikia dar kartą pabrėžti su visu pabrėžimu dar vieną dalyką: šio didelio Vokietijos ekonomikos suklestėjimo pagrindas ir prielaida buvo galingai vadovaujamas Bismarcko Reichas. Šie du veiksniai – vieninga ir todėl galinga Vokietijos Reicho politinė padėtis ir precedento neturintis Vokietijos verslininkų bei darbininkų darbštumas – leido užfiksuoti visapusišką visų gyventojų gyvenimo lygio kilimą, kad milžiniškas Vokietijos gyventojų skaičiaus padidėjimas buvo pamaitintas, aprengtas ir apgyvendintas, o emigracija iš Vokietijos sumažėjo iki nereikšmingų skaičių.

Vokiečių migracijos skaičiai dešimtmečiais po 1870 m. apėmė tik sveiką vokiečių verslumo ir prekybinės dvasios perteklių, kuris pasklido po pasaulį kaip vokiečių darbštumo ir vokiečių veiklos pradininkai.

Visa Vokietijos Reicho nacionalinė ekonomika didžiąja dalimi atitiko esminius reikalavimus, kuriuos mes taip pat keliame sveikai nacionalinei ekonomikai.

Paklausa buvo pakankamai patenkinta. Nepaisant to, net ir tuo metu atsirado gilių žala mūsų ekonomikai, kuri pasireiškė įvairiais būdais.

1. Mūsų valstybės finansai grimzdo į vis didesnes skolas tuo pačiu metu, kai vokiečių tauta darėsi vis turtingesnė ir galingesnė, kai vokiečių pramonės ir prekybos efektyvumo produktai užkariavo pasaulio rinkas, tuo metu, kai mūsų vidaus ekonomika žengė iš sėkmės į sėkmę, o medicinos ir gyvenimo sąlygos metai iš metų gerėjo.

Žinoma, tai nėra geras ženklas, jei skolos vis didėja. Toks reiškinys visada rodo, kad kažkas netvarkoje. Iš tiesų reikia laikyti visiškai absurdiška ir neprotinga, jei valstybė, kurios piliečiai džiaugiasi vis didesniu turtu, tuo pačiu metu neranda sveikų ir klestinčių valstybės finansų. Tai dar labiau stebina, kai Vokietijos Reichas ir federacinės žemės gaudavo nepaprastai dideles pajamas iš geležinkelių, pašto ir kasybos darbų, taip pat iš valstybinių miškų ir kt., jau nekalbant apie tai, kad Reichas ir federacinės žemės, remdamiesi savo finansiniu suverenitetu, galėjo reikalauti didelio savo piliečių mokestinio pajėgumo.

2. Dar viena giliai įsišaknijusi ekonominė žala buvo laipsniškas mūsų žemės ūkio ir miesto nekilnojamojo turto įsiskolinimas. Prieš tai taikytas žemės reformos judėjimas teisingai pripažino labai svarbią visos problemos dalį, deja, nepasiekdamas visiško veiksmingumo.

3. Mūsų pramonės infliacijos dėl visų rūšių kredito faktas taip pat turėjo kelti nerimą įžvalgiems stebėtojams. Žinoma, didėjančio klestėjimo laikais prekybos ir pramonės įmonės lengvabūdiškai vertina užsienio pinigų priėmimą ir su jais susijusią palūkanų prievolę, nes iš tiesų smarkiai padidėjusios darbo ir pajamų galimybės leidžia prisiimti šią naštą.

Machine Translated by Google

Bet vargas, jei prasidėtų ekonominės krizės! Tuomet palūkanų gavėjų naudojimas pasireikš visu savo ekonominiu pražūtingumu.

Akcinės bendrovės forma, atsiradusi tais metais, kai kapitalas buvo faktiškai atskirtas nuo su juo susijusio darbo, tai yra, grynai kapitalistiniai kreditorių interesai dėl pinigų pelningumo buvo atskirti nuo sveiko individualaus verslininko bendradarbiavimo ir nuo visiško jo egzistencijos tapatinimo su įmone, taip pat pasėjo didelę ekonominę žalą.

4. Auganti pinigų tarpininkavimo institutų, bankų, galia turėjo kelti nerimą garbingam tautos draugui. Iš ekonomikos tarnų bankai tapo neribotais visos nacionalinės ekonomikos šeimininkais. Pažymėtina ir reikšminga prasme ši auganti bankų galia jokiu būdu nebuvo lydima mūsų nacionalinės ekonomikos klestėjimo, o priešingai, kuo apgailėtinesnė darėsi mūsų ekonomika, tuo labiau bankai save išaukštino.

Nenorime čia plačiau gilintis į šią raidą, apie ją bus daug ką pasakyti aptariant grynai finansinę ir monetarinę ekonomiką. Paminėjimas apie keturias didžiosios nacionalinės ekonominės žalos priežastis, kylančias dėl finansų ir kredito sistemos, buvo labai svarbus, nes būtent šis visos ekonomikos aspektas tapo tikrosios nacionalinės ekonomikos priešingybe, būtent vienpuse finansinių jėgų plėšikaujančia ekonomika.

Tas, kuriam parazitų užkrėsto kūno vaizdas savaime neprimeta savęs, turi būti labai suinteresuotas esamos situacijos išlaikymu arba priklausomas nuo šios išnaudotojiškos ekonomikos naudos gavėjų. Deja, pastarasis atvejis būdingas labai didelei daliai žmonių. Štai kodėl vidinis pasipriešinimas šiai šiuolaikinei ekonominei plėšikų baronų sistemai neatsiranda atitinkamu būdu.

Ypač blogai, kad net mokslas, ir ypač mokslas, kuris turi pareigingai spręsti šiuos klausimus, vis dar, išskyrus kelias išimtis (Othmar Spann65), yra dabartinės kapitalistinės ekonomikos įtakos veikiamas ir nuo jos priklausomas. Dabartinė nacionalinė ekonomika nėra tiesos ir teisingų žinių lyderė, o tapo nacionalinio ekonominio nusikalstamumo atstove.

Visas didžiąsias tiesas ir išmintį jų esminiais aspektais gali suprasti ir apmąstyti kiekvienas paprastas žmogus. Su tuo nereikėtų painioti ir to, kad pasiekti tokias fundamentalias žinias natūraliai nėra taip paprasta. Žinoma, pačios žinios, intuicija, yra tarsi ryški šviesa, šviečianti amžinai žinių trokštančioje sieloje. Tačiau sunkus yra vėlesnis supratimo darbas, kuris turi sunkiai krauti plytą ant plytos, kad, kruopščiai parinkus medžiagas, būtų sukurta visa minties struktūra taip, kad baigtas darbas visiems atrodytų savaime suprantamas.

Tokiais atvejais nėra geresnio pagyrimo, nei tada, kai retkarčiais pats sau kyla tokios mintys. Taigi, dirbdamas prie šio darbo (1923 m. vasarą), gavau

65 Othmaras Spannas (1878–1950) buvo austrų antisocialistinis ekonomistas ir sociologas, kuriam įtakos turėjo Adamo Mullerio (1779–1829) – kuris priešinosi Adamo Smitho materialistinei liberaliai ekonomikai – ekonominės teorijos. Jis buvo Vienos universiteto profesorius nuo 1919 iki 1938 m., kai nacionalsocialistai jam uždraudė eiti profesoriaus pareigas po to, kai... Austrijos aneksija (anšliusas). Nors Spannas simpatizavo NSDAP nacionalistinei orientacijai, nacionalsocialistai ne visiškai palaikė jo požiūrį į korporatistinę valstybę.

Machine Translated by Google

puikus dabar jau seno žmogaus, austrų inžinieriaus W. Schoberio66, darbas, kuriame visa pražūtinga Austrijos finansinės ir kredito situacijos raida buvo numatyta su precedento neturinčiu aiškumu jau prieš 30 metų.

Schoberis atkreipė dėmesį į tai, kad tik visiškas nukrypimas nuo iš esmės klaidingų nacionalinių ekonominių doktrinų gali sustabdyti pražūtingą nacionalinės ekonomikos vystymąsi – deja, be menkiausios sėkmės.

Pagrindinė priežastis tuo metu slypėjo tame, kad Schoberio draugai iš krikščionių socialistų partijos, po pradinio entuziastingo pritarimo, nusisuko nuo jo tingiai pasiteisindami: „Laikas dar neatėjo“, bet iš tikrųjų todėl, kad tai netiko krikščioniškajai aukštajai financijai.

Bankas jau seniai nustojo būti patikimu tarpininku tarp taupomojo kapitalo ir ekonomikos reikalavimų bei apyvartinio kapitalo. Šiandien didieji bankai turi savo direktorius ir atstovus visose akcinėse bendrovėse. Niekas negali vykti be banko žinios. Ir koks dabar banko interesas ekonomikoje? Jis suinteresuotas tik tuo, kad kapitalas duotų kuo didesnį pelną; kokiu būdu jis tam visiškai abejingas. Jis nemato savo užduoties tręšti ekonomiką skolindamas pinigus pigiausiomis palūkanų normomis būtent tada, kai nacionalinei ekonomikai gresia blogiausios krizės – tačiau tai būtų jo svarbiausia užduotis –; didieji bankai daug labiau linkę pateikti kreditų paketus ir kredito pranešimus būtent tuo metu, kai gamybos pramonei labiausiai reikia išankstinio kredito savo darbui.

Galima toliau svarstyti: kokį poreikį tenkina bankai? – Galima sakyti: pinigų poreikį. Žinoma. Bet kaip ir kokiomis sąlygomis? Kepėjas, batsiuvys, fabriko savininkas, verslininkas iš tiesų patenkina tikrąjį maisto, drabužių ir pan. poreikį ir už tai gauna lygiavertę vertę, kainą, pinigais arba pinigų pervedimu.

Taip poreikis patenkinamas, ir fabriko savininkas ir pan. vėl turi apyvartinių lėšų pirkimams, darbo užmokesčio mokėjimui ir tolesnei gamybai. Čia matome, kaip užsidaro ekonominis ratas. Gamintojas patenkina vartotojo poreikį, pinigai atlieka savo tikrąją funkciją kaip mainų verslo tarpininkas ir iš naujo praturtina ekonomiką gamintojo rankose.

Visai kitaip yra pinigų skolinimo verslo atveju. Pirma, joks bankas neprivalo atiduoti savo prekių – pinigų – taip, kaip, pavyzdžiui, kiekvienas prekybininkas. Todėl jis gali užtikrinti, kad duos pinigų tik tiems, kurie jiems palankiai vertina savo veiklą. Be to, bankas daugeliu atvejų reikalauja vertybinių popierių, kurie gerokai viršija paskolos vertę, taip pat reikalauja skolos sertifikato, pagal kurį skolininkas privalo įsipareigoti grąžinti skolą viskuo, ką turi ir uždirbs. Kitaip tariant, bankas, mainais į pinigų išdavimą, į savo valdžią pritraukia turtą, kuris yra daug didesnis nei paskolinta suma; jis taip pat leidžia išduoti skolos sertifikatą, kuris atveria skolininko darbo pajamas. Tačiau to nepakanka: už šią dvigubai ir dažnai užtikrintą pinigų paskolą bankas leidžia sau sumokėti dar daugiau palūkanų, kurios laikui bėgant tampa milžiniškos, forma. Taigi čia turime reikalą su procedūra, kuri, ekonominiu požiūriu, visiškai nėra produktyvi veikla, grąžinamoji įmoka – užstatas, skolos sertifikatas – duodamas nedelsiant, be to, skolininkas turi sutikti su kitu tęstiniu mokėjimu, kuris po kelerių metų viršys gautų pinigų vertę, be įkaito davėjo...

66 Wenzel Schober (1846–1928) buvo austrų geležinkelių inžinierius, kuris – kaip ir Vienos profesorius Josef Schlesinger (1830–1901) – savo ekonominiuose raštuose priklausomybę nuo žydų tarptautinių finansų įvardijo kaip pagrindinę Austrijos ekonominių problemų priežastį. Tarp svarbiausių jo darbų: „Die Noth und ihre Ursachen“, 3 tomai, Viena, 1880–1882, ir „Die Valuta-Regalierung in Osterreich“, 1892.

Machine Translated by Google

tapimas laisvu arba skolos grąžinimas. Toks finansinis verslas natūraliai yra nacionalinio ekonominio absurdo objektas, tai yra grynas lupikavimas.

Tikroji kredito, tikėjimo didesniu kito ekonominiu efektyvumu, prasmė iš tiesų yra ta, kad sutaupytų pinigų savininkas nemato, jog gali pats panaudoti savo pinigus pelningai, todėl kreipiasi į asmenį, kuriuo gali pasitikėti, kuriam gali patikėti šiuos pinigus ir kuris jam garantuoja, kad pareikalavus jis vėl grąžins jam visas santaupas ir nemažesnes. Jei paskola sustiprina skolininko ekonominį darbingumą taip, kad jis galėtų gauti žymiai didesnį pelną, tai galima laikyti teisingumo ar dėkingumo aktu, jei skolininkas, be pinigų grąžinimo, kreditoriui duoda ir tam tikrą savo pelno dalį. Ši privačios pinigų ir kredito ekonomikos samprata karaliauja visais viduramžiais, ji sudarė Bažnyčios palūkanų doktrinos pagrindą. Palūkanų reikalavimas buvo laikomas lupikavimu. Šiandien palūkanos, kurias Bažnyčia laikė lupikavimu, iš tiesų tapo visos mūsų ekonomikos aksiomatine dalimi – nacionalinė ekonominė kredito prasmė tapo nacionaline ekonomine nesąmonė. Žinoma, turtingam žmogui tokia doktrina yra ilgalaikio, nesunkaus praturtėjimo šaltinis. Ne todėl, kad auksas – kaip norėtųsi atrodyti – iš tikrųjų yra jėga, kuri pati iš savęs kuria pinigus, antžmogiškas reiškinys, kuris, išlaisvintas iš žemiškų gendumo dėsnių, viską savo kerais paverčia negendamu ir amžiumi, bet todėl, kad šiuolaikinėje finansų ir tarptautinėje ekonomikoje tai jaučiama tiesiog kaip dėsnis, kad kiekviena finansinė nuosavybė savaime turi pretenziją į palūkanas, tam tikru mastu įgimtą piniguose, – tai yra pats monstriškiausias darbo ir pinigų santykio apvertimas, priimamas kaip dėsnis, kaip kažkas, ko negalima paliesti, kaip kažkas, kam mokslas, nagrinėjantis šį klausimą, turi pateikti daugybę pateisinamų priežasčių.

Tik tokiu būdu buvo įmanoma nukreipti visą nacionalinę ekonomiką nuo vienintelės ir natūralios užduoties – patenkinti poreikius ir kartu sukurti darbo bei maisto visiems – ir netinkamai panaudoti ją pirmiausia kaip bankų ir biržų kapitalo savininkų asmeninio praturtėjimo instrumentą.

Dabar tai yra mėgstamas politinės kovos su mūsų judėjimu triukas, kai šis mūsų pasipriešinimas dideliam kapitalistiniam mūsų nacionalinės ekonomikos išnaudojimui ir mūsų kova už nacionalinę ekonomiką, tenkinančią socialinio teisingumo reikalavimus, vaizduojamas kaip priešprieša tarp nuosavybės ir kitų valdymo formų, kad mūsų reikalavimas „Viešasis interesas aukščiau savanaudiškumo“ smerkiamas kaip komunistinis. Priešingai tam, turėtume nuolat rodyti į nacionalinės ir ekonominės programos 8 straipsnį („Programa“, p. 35):

Nacionalsocializmas iš esmės pripažįsta privačią nuosavybę ir ją pavaldo.
vyriausybės apsauga“.

Tačiau teisės aktų leidėjų užduotis bus nustatyti ribas, susijusias su
besaikio turto kaupimas atskirų asmenų rankose visumos sąskaita.

Teigiamai ir pačiai ekonomikai, kaip reikalavimas visai ekonomikai ir jos uždaviniams nacionalsocializmo dvasia, iškyla „Nacionalinės ir ekonominės programos“ 10-asis reikalavimas: visi vokiečiai susiburia į darbo bendruomenę bendrai vokiečių tautos gerovei ir kultūrai skatinti.

Iš čia savo ruožtu kyla moralinis reikalavimas, kad kiekvienas vokietis privalo dirbti intelektualiai ir fiziškai pagal savo jėgas, bet šis jo darbas turi būti įtrauktas į visumą.

Pabrėžiu, kad tai yra moralinis reikalavimas. Todėl tai ne sukūrimo klausimas.
priverstinis darbas, koks buvo įvestas Sovietų Rusijoje. Visai kas kita yra

Machine Translated by Google

mūsų reikalaujamas įvedimas – privalomas darbas kiekvienam vokiečiui metus prieš įgyjant visas valstybės pilietybės teises.

Visai kas kita yra tai, kad mūsų pagrindinis tikslas yra būtent užtikrinti rūpesčių neturinčią senatvę visiems tautos bendražygiams, kurie sunkiai dirbo jaunystėje ir suaugusiaisiais.
Būtent nacionalinės ekonomikos, kuriai nuolat netaikomas palūkanų ir rinkliavų įsipareigojimas skolinti kapitalą, atveju bus, turi ir gali būti lengvai pasiekta, kad ji perleistų didelius perteklius taip, kad visiems šalies bendražygiams būtų užtikrinta tinkama ir pakankama senatvės pensija – panaši į pareigūnų pensijų išmoką – sulaukus tam tikro amžiaus arba per anksti atsiradusio darbingumo nedarbingumo atveju.

Šį socialinį politinį reikalavimą čia pateikiu todėl, kad šios užduoties įvykdymas priklauso nuo visos nacionalinės ekonomikos veiklos rezultatų, nes tai yra taškas, kuris ne tik gali nuolat sakyti darbuotojui plačiąja šio žodžio prasme: „Jūs turite dirbti!“, bet ir todėl, kad už darbo prievartos slypi kažkas guodžiančio ir susitaikančio – užtikrintos senatvės perspektyva kiekvienam, kuris visą gyvenimą atliko savo pareigą.

Privati nuosavybė, kaip mūsų ekonomikos pagrindas, yra fundamentaliai pripažįstama ir todėl, kad kiekvienas vokietis yra apsaugotas laisvai užsidirbti pragyvenimui ir laisvai disponuoti savo darbo pajamomis bei įgytu turtu („Nacionalinės ir ekonominės programos“ Nr. 11). Šios pagrindinės teisės ribojimas leidžiamas tik įstatymu, laikantis gairės, kad tik toks darbas laikomas darbu, kuris nėra nukreiptas prieš bendruomenės interesus. Grandininė prekyba ir spekuliacija neabejotinai taip pat sukelia daug darbo; panašiai vagis savo „darbe“ dažnai išlies daugiau prakaito lašų nei mūrininkas statydamas namą, tačiau toks „darbas“ iš tiesų skirtas tik vienašališkam asmeniniam praturtėjimui kitų sąskaita ir žala. Todėl toks „darbas“ paprastai yra žalingas ir todėl turi būti baudžiamas visu griežtumu.

Toks aiškus nustatymas jokiu būdu nėra nereikalingas, nes, kaip rodo teisinė praktika, pernelyg dažnai ir siaubingai dažnai matyti, kiek daug dalykų ten įvardijama kaip sąžiningas darbas. Taip pat yra visa eilė veiklų, kurios yra labai arti ribos, kur sunku pasakyti, kad šis darbas vis dar dera „su visuma“.

Bet kuriuo atveju, reikia sukurti teisinius įrankius, kad būtų galima nuslopinti visą šią veiklą ar įmones, nukreiptas prieš tautos sveikatą fiziniu ar intelektualiniu būdu. Tas pats pasakytina ir apie gyventojų vargo išnaudojimą siekiant pelno ir lupikavimo.

Tokiems kenkėjams, kurie yra priešiški tautai, reikalaujame mirties bausmės. Finansinis
Bausmė ar net laisvės atėmimas prieš tokius nesąžiningus žmones yra neveiksminga.

Trumpai tariant, nacionalsocializmo ekonominė politika sieks panaikinti iš esmės klaidingą ekonomikos koncentraciją į pelningumą ir dėl šios priežasties atkurti vienintelę teisingą ir pagrįstą nacionalinės ekonomikos užduotį: paklausos tenkinimą.

Tai jokiu būdu neatmeta pajamų ir pelno prekybininkams, fabrikų savininkams ir sąžiningiems verslininkams; priešingai, jokiu būdu neturėtų būti sudaromos kliūtys pagrįstam siekiui užsidirbti, jei tik šis siekis atitinka visuomenės interesus.

Taigi kalbama apie vidurius laisvinančius veiksmus ir tuomet apie Vokietijos ekonomikos palaikymą, kuris būtų nepriekaištingas tiek jos formų, tiek rezultatų atžvilgiu. Tuo reikia suprasti tai, ko reikalauja „Nacionalinės ir ekonominės programos“ 12 punktas: turi būti išlaikytas sveikas didelių, vidutinių ir mažų įmonių derinys visose ekonominio gyvenimo srityse, taigi ir žemės ūkyje.

Machine Translated by Google

Kartu pateikiama ir pagrindinė nacionalsocializmo pozicija skirtingų socialinių santvarkų atžvilgiu.

Nacionalsocializmas visomis priemonėmis rems ir skatins žemdirbius kaip galingos tautos ir gyventojų maitinimo pagrindą.

Jei Programos 17 punkte yra nuostata, numatanti laisvą nusavinimą ypatingomis aplinkybėmis, tai, kaip 1928 m. balandžio 13 d. paskelbė Adolfas Hitleris, turėjo omenyje tik „teisinių galimybių konfiskuoti prireikus neteisėtai įgytą arba ne pagal žmonių gerovę valdomą žemę sukūrimą. Taigi tai daugiausia nukreipta prieš žydų žemės spekuliacijos bendroves“. Todėl ši nuostata buvo skirta tik vietinių gyventojų apsaugai.

Nacionalsocializmui ypač brangus yra sveikos komercinės ir prekybinės viduriniosios klasės klestėjimas ir nepriklausomybė.

Ir net vadinamosios sunkiosios pramonės gamybos formose, nacionalsocializmo požiūriu, nėra nieko esminio, kam būtų galima pritarti. Būtent ši didelė pramonė pavyzdingai viską racionalizavo, tai yra, ji nesutaupė jokių išlaidų, kad sukurtų geresnius ir paprastesnius gamybos metodus. Dabartinis įmonių perkrovimas –

siekiant komunizacijos – su pernelyg dideliu skaičiumi žmonių, kurie iš tikrųjų yra nereikalingi (čia daugiausia galvojame apie būtinybę išlaikyti savo mokesčių ir draudimo pareigūnus ir pan.) – natūraliai tiesiogiai prieštarauja pramonės nacionalizavimo pastangoms.

Šių nacionalsocializmo ekonominių politinių uždavinių pabaigoje slypi dar vienas milžiniškas organizacinis žingsnelis: „Metų darbo tarnybos kiekvienam vokiečiui įvedimas“.

Net ir čia šį reikalavimą skatina giliai moralinis principas – pareiga.

Norintis pasinaudoti valstybės pilietybės teisėmis, jis taip pat turi būti tarnavęs valstybei, jis taip pat turi būti įrodęs savo pareigą ir ištikimybę savo valstybei darbais ir iš tikrųjų be atlygio, tai yra, be galimybės praturtėti, lygiai taip pat, kaip kareivis tarnauja savo tėvynei.

Privalomosios karinės tarnybos idėjoje įžvelgiame visiškai papildančią visuotinės karinės tarnybos idėją.

Nors norėtume manyti, kad įmanoma gerokai sutrumpinti mokymą tapti veiksmingais kariais, palyginti su ankstesne dvejų ir trejų metų tarnybos trukme, taip pat manome, kad būtina ir patartina, jog kiekvienas jaunas vokietis susipažintų su viena ar keliomis komercinėmis veiklomis, kuriose jis galėtų tarnauti valstybei.

Pareigos suvokimas dėl darbo kokybės taip nukentėjo dėl mašinos valdymo ir dar labiau griaunančios darbininkų klasinio priešiškumo verslininkams doktrinos, kad mokymas šioje srityje, vadovaujant griežtai valstybei ir laikantis vienodų principų, atrodo visiškai būtinas. Būtent verslininkai, gerąja prasme, palankiai vertins tokią instituciją ir jokiu būdu nelaikys jos konkurencija. Tokia darbo armija jau negali būti konkurencija, nes, remiantis patirtimi, kiekviena produktyvi valstybės ekonominė veikla turi būti pernelyg apkrauta savo oficialiu aparatu, nes jaunos, nepatyrusios darbo jėgos įdarbinimas ir mokymas sunaudoja per daug jos efektyvumo.

Kita vertus, šių metų darbo tarnybos užduotis bus geriau supažindinti pavyzdinių valstybinių įmonių jaunimą su visais technologijų pasiekimais. Jie turėtų, jei...

Machine Translated by Google

kiek įmanoma, patenkinti tikruosius darbo jėgos ir karinėse pajėgose tarnaujančių nacionalinių bendražygių poreikius.

Taigi, valstybės konkurencija su likusia nacionaline ekonomika nekyla, ji daugiausia galėtų veikti tam tikrose srityse kaip kainų reguliuotojas su rinkos kainomis, kurios vis dar palieka laisviesiems prekybininkams ir laisviesiems verslininkams plačias galimybes gauti pagrįstą pelną.

Šio manifesto užduotis negali būti gilintis į detales. Vis dėlto jas reikia trumpai nubrėžti ir nušviesti, nes žinome, kad teisingas šio klausimo sprendimas bus labai naudingas mūsų ekonominės moralės atkūrimui, jau nekalbant apie naudą, kurią gaus visa ekonomika dėl to, kad pareigos darbui idėja bus pažadinta kaip moralinė pareiga tautai.

Dėl valstybės piliečio padėties nacionalinės ekonomikos atžvilgiu
Bismarckas kartą pareiškė:

"Mes gyvename ne tam, kad būtume laimingi, o tam, kad atliktume savo pareigą."

Šis moralinis principas taip pat yra mūsų pozicijos valstybės ir visuomenės atžvilgiu pagrindas.
ekonomika.

Machine Translated by Google

Nacionalinė finansų reforma – pinigai ir kreditas Nacionalsocialistinė valstybė

„Palūkanų taisyklė.“

Reikalavimas nutraukti interesų vergiją yra visiškai naujas politinėje programoje. Vien šio fakto pakaktų, kad plačiausiuose sluoksniuose kiltų aršiausias pasipriešinimas nacionalsocializmui.

Didžiausią oponentų dalį sudaro tie, kurie iš tikrųjų viską prarado dėl dabartinės kapitalistinės ekonomikos, paremtos palūkanomis, ir kurie, išauklėti šių idėjų, vis dar bijo prarasti jau prarastas privilegijas. Šis opozicijos atstovas iš tiesų neturi jokios paskatos, nes būtent bet kokios vidinės paskatos nebuvimas būdingas kapitalo pensijos idealo įkalintam ratui.

Dar viena grupė – tai tie, kurie yra priklausomi nuo paskolų arba bent jau mano, kad yra.
Ši grupė, žinoma, iš tikrųjų bijo ne palūkanų mokėjimo prievolės panaikinimo, o to, kad negaus daugiau apyvartinių lėšų, nebent viskas liktų kaip anksčiau.

Kita grupė – tai nuostabūs nacionaliniai ekonomistai, kuriems pasipriešinimas problemai Išsivadavimas iš palūkanų yra jų nacionalinės ekonominės išminties alfa ir omega.

Kita grupė yra piktavaliai, kurie iš tiesų neturi geresnio požiūrio, bet dėl asmeninių ar partinių taktinių priežasčių kovoja su šiuo pagrindiniu nacionalsocializmo reikalavimu melagingais teiginiais ir iškraipymais.

Kad tarptautinių finansų sluoksniai, taikantys interesų taisyklę, yra būtent
Atsižvelgiant į šį reikalavimą, mūsų nesutaikomi ir aršiausi priešai yra akivaizdūs.

Išskyrus piktavališką ir profesionaliai suinteresuotą opoziciją, pagrindinės priešiško ir nepasitikinčio požiūrio priežastys yra nežinojimas ir intelektualinis tingumas, kvailumas.

Čia turime reikalų su gana galingais oponentais, su priešininkais, tarp kurių bet kokia sistema, kurią bandyta primesti, žlunga, kurie kaip medūzos atsitraukia nuo įtikinamų paaiškinimų spaudimo, bet iškart po spaudimo sumažinimo vėl grįžta prie senojo mąstymo būdo.

Taigi, ką reiškia „palūkanų vergija“? Palūkanų vergija turi būti suprantama kaip valstybės ir žmonių skola viršvalstybinėms finansinėms jėgoms, susijusi su palūkanomis. Taigi čia kalbama apie naują vergijos formą – vergiją finansų valdžiai. Ši vergovė yra baisesnė ir žiauresnė nei bet kokia valdymo forma, valdant absoliutiniams valdovams, nes ji vykdoma beasmeniu būdu, be jokių žmogiškų jausmų, apsėsta tik nepasotinamo instinkto plėstis ir didintis, su neprilygstamu valdžios troškimu.

Įprasta šios taisyklės egzistavimo išraiška yra: „Pinigai judina pasaulį“.
Tačiau čia pinigai naudojami tik kaip finansinės galios viešpatavimo simbolis. Patys pinigai, metalinės ir popierinės valiutos, savaime nėra nei geri, nei blogi ir neturi jokios valdžios. Pinigai kaip valiuta yra būtini prekių ir paslaugų mainams. Štai kodėl visi bandymai spręsti finansinių jėgų viešpatavimo klausimą vien tik iš pinigų pusės yra iš pat pradžių klaidingi ir pasmerkti neveiksmingumui, nes šio valdymo atveju mes susiduriame ne su siauros pinigų sistemos, o su galios klausimais.

Pinigai kaip valdžios instrumentas patys savaime, kaip minėta, nėra nei geri, nei blogi, jie priklauso tik nuo jų panaudojimo. Tai, kad jie taip pat gali būti naudojami žudikiškai, t. y. netinkamai panaudoti, to nereiškia.

Machine Translated by Google

jokiu būdu neutralizuoti begalę įvairių ir nepakeičiamų naudingo panaudojimo galimybių. Net pinigai, panaudoti naudingai, daro teigiamą poveikį nacionalinei ekonomikai. Pinigai nebuvo klaidingai vadinami krauju nacionaliniame ekonominiame kūne. Kol pinigai išlieka ištikimi savo, kaip mainų priemonės, paskirčiai, kol gauti ar uždirbti pinigai vėl nukreipiami atgal į ekonomiką, jie negali daryti jokios žalingos įtakos nacionalinei ekonomikai.

Dabar atsiranda veiksnys: tai yra noras naudoti pinigus kaip taupymo priemonę. Šis noras pats savaime yra visiškai pagrįstas, priešingai, belieka tik palinkėti, kad taupymo prasmė vėl būtų atkurta, jei – taip, jei – taupymas dabartinėmis aplinkybėmis apskritai būtų įmanomas. Ilgalaikis, grėsmingas mūsų vokiškų pinigų nuvertėjimas dėl neatsakingos valstybės finansų politikos iš tiesų paverčia taupymą kvailyste, nes po kelių savaičių ar dienų pinigų vertė gali sumažėti iki dalies ankstesnės vertės. Todėl, jei pinigai atliktų savo, kaip taupymo pinigų, funkciją, jų vertė turi būti stabili.

Kadangi vokiški pinigai dėl priežasčių, kurias dar turėsime ištirti, šiuo metu neturi ir negali turėti stabilios vertės, vokietis taupytojas kiekvienu nestabiliu laikotarpiu ieško tokių stabilios vertės pinigų. Tokie stabilios vertės pinigai yra vadinamosios tauriosios valiutos – doleriai, Šveicarijos frankai ir Olandijos guldenai, Skandinavijos tautų pinigai ir kt., taip pat metaliniai pinigai iš tauriųjų metalų.

Tačiau dabar pinigų, kaip ekonomikos apyvartinio kapitalo, nacionalinė ekonominė užduotis prieštarauja šiam stabilių pinigų kaupimo norui. Norėdami iki galo suprasti šį klausimą, turime laikytis to fakto, kad pinigai pagal savo esmę yra ir turėtų būti ne kas kita, kaip „atlikto darbo ženklas“. Įprastas paaiškinimas: „Pinigai yra mainų priemonė“ jokiu būdu nėra klaidingas, tačiau jis neišsemia klausimo. Pinigų užduotis, ir iš tikrųjų svarbiausia, yra tarpininkauti prekių mainams. Tačiau šią užduotį atlieka ir kiti dalykai, pavyzdžiui, kinų arbatos pakeliai, negrų kauri kriauklės ir kt. Šiandien valstybės išduodamų pinigų, taip pat pinigų surogatų, giliausia esmė yra ta, kad jie yra kitų asmenų atlikto darbo ženklai – galima sakyti, kuponai. „Atliktu darbu“ turime gana išsamiai suprasti kiekvieną ekonominį produktą, taigi ir žaliavas, nes net jos turi komercinę arba pardavimo vertę tik tada, kai yra išgaunamos ir pateikiamos į rinką. Siekiant palengvinti šį prekių mainus tarpusavyje, iš tiesų, kad tai apskritai būtų įmanoma sudėtingoje ekonomikoje, reikėjo išrasti mainų priemonę, kuri tiesiogiai sudarytų galimybę vienos prekės gamintojui patenkinti savo daugialypius poreikius šiuo mainų būdu, kuris turėjo visuotinį galiojimą. Batsiuvys metus iš metų gamina batus ir aulinukus, bet jam reikia kasdienės duonos, mėsos, pieno, kiaušinių, drabužių ir taip toliau. Kepėjui, iš kurio batsiuvys perka duoną, iš tiesų gali prireikti vienos ar dviejų porų batų per metus, bet jam iš tikrųjų negalima sumokėti už visus metus už visą duoną, kurią visi valgo tik su batais, jis taip pat turi mokėti savo malūnininkui ir malkų tiekėjui už miltus ir kurą, bet ir šie negali naudoti daugiau batų, nes patys jau gauna batus ir aulinukus iš kito batsiuvio.

Tačiau kepėjas natūraliai negali sumokėti malūnininkui už jo miltus savo produktais, kepėjas turi kepti duoną bendruomenei. Kitaip tariant: grynoji mainų ekonomika išsivysčiusioje nacionalinėje ekonomikoje su plačiu darbo pasidalijimu yra visiškai neįmanoma. Mainų tarpininkas
todėl yra būtinas. Pačia bendriausia forma šis mainų tarpininkas turi būti visuotinai pripažintas ir valstybės saugomas nacionalinės ekonomikos produkcijos įrašas; taip pat turi būti galima ką nors nusipirkti su šiais įrašais, ir kiekvienas turi būti įpareigotas už šiuos mainų pinigus tiekti savo komercinius produktus.

Machine Translated by Google

Pavyzdžiui, taip pat klaidinga teigti, kad pinigai yra atlikto darbo įrašas.
Žinoma, šie pinigai priimami kaip atliktas darbas, bet ne todėl, kad jais jau būtų užbaigtas ekonominis ciklas, o todėl, kad šie pinigai iš tiesų yra kiekvieno iš daugelio atliktų darbų-veiklų įrašas – įrašai, kuriais kiekvienas gali patenkinti savo gyvenimo poreikius ir kitus savo poreikius. Tik tada, kai šis poreikis patenkinamas ir pinigai grąžinami į ekonomiką, pagrindinis pinigų ciklas yra užbaigtas. Tačiau jei pinigai lieka kaip kaupti ar sutaupyti pinigai vienose rankose, tai atliekama tik pusė mainų, tik pusė ciklo. Pinigai dar nepasiekė savo tikslo, priešingai, jie buvo atitraukti nuo tikslo, kuriam jie buvo sukurti ir kuriam jie egzistuoja. Turime iš esmės pareikšti, kad šis pinigų nacionalinės ekonominės užduoties nutraukimas dėl nacionalinių ekonominių ir nacionalinių politinių priežasčių yra neleistinas. Akivaizdu, kad negali būti taip, jog kiekviena gauta finansinė suma turi būti nedelsiant išmokėta, kad finansų rinka turi būti taip gausiai aprūpinta pinigais, jog kiekvienas privatus asmuo galėtų savo ekonominius planus tvarkyti taip, kad pasiliktų sau sumas mėnesiniams poreikiams tenkinti arba sumas didesnėms vienkartinėms metinėms paslaugoms, bet nacionaline ekonomika turi būti paskelbta visiškai neleistina, kad valstybės bendruomenės gerovei išduota valiuta būtų išimta iš viešosios apyvartos kaip kaupti pinigai.

Todėl finansų sistemai taip pat atitinka pareiga išleisti, t. y. pareiga
grąžinti į apyvartą įsigytus pinigus.

Čia taip pat galima dar kartą gana griežtai patikslinti, kad taupymas dėl to jokiu būdu nėra neįmanomas. Teisingai suprantamas taupymas jokiu būdu nėra godus ir šykštus pinigų kaupimas, bet – jei norima panaudoti mėgstamą taupymo idėjos ir vaikų paramos derinį –
, tai prekių kūrimas ir įsigijimas, nedidelio namo pirkimas ar statyba, vertingų daiktų, kolekcijų, knygų, paveikslų, namų apyvokos daiktų pirkimas, verslo plėtra ir gerinimas, atsargų didinimas ir kt., ir tai yra daug geresnis „taupymas“ nei aukso kaupimas.

Būtent mums, vokiečiams, teko šiuo klausimu įgyti didingiausio pasaulėžiūros išsilavinimą. Šis ką tik aprašytas teisingas „taupymas“ atsipirko geriausiai, o klaidingas, į pinigus orientuotas, buvo karčiai atkeršytas.

Šis neabejotinai teisingas žmonių jausmas net ir šiais klausimais buvo gana teisingai atspindėtas sagose ir pasakose. Sukaupti pinigai virsta beverčiu grumstu arba išnyksta, arba atneša nesibaigiančias nelaimes. Kita vertus, visada ir visur tas, kuris savo darbštumu „ką nors pasiekė“ – ir tuo sveiku samprotavimu visada supranta klestinčią privačią ekonomiką, ar ji būtų prekybinė, komercinė ar pramoninė –

įgijo pagarbą ir pripažinimą. Toks turto vystymasis yra nepriekaištingas, jis nėra nukreiptas prieš pinigų dvasią, jis, kaip klestintis visos ekonomikos narys, yra socialus gerąja prasme.

Po šių trumpų, bet būtinų, nes esminių, pastabų apie finansų sistemą grįžkime prie mūsų klausimo išeities taško: „Ką turime omenyje kalbėdami apie palūkanų vergiją?“

Jei dėl pinigų sulaikymo žmonių, nesuvokiančių pinigų nacionalinės ekonominės užduoties, rankose arba dar labiau tų, kurie nori panaudoti surinktus pinigus kaip valdžios instrumentą, rankose susidaro aklavietė, apyvartoje likusių pinigų sumažėja, atsiranda pinigų spaudimas. Tačiau tie, kurie turi pinigų, vis tiek negrąžina jų į apyvartą nacionalinės ekonomikos požiūriu sveiku būdu, nes jie savo ruožtu patenkino nuolatinius poreikius ir statė ar pirko namus kitaip.

Machine Translated by Google

komercinių ar pramoninių produktų. Todėl jie neatima iš verslininko ar gamyklos savininko, kuriam būtinai reikia apyvartinio kapitalo savo įmonei išlaikyti, jo produktų, bet atiduoda jam neteisėtai, nacionalinės ekonomikos prasme, sulaikytus pinigus už specialų mokestį – už palūkanas. Nacionalinis ekonominis spaudimas

prasideda.

Nacionalinio ekonomikos darbuotojo prekių gamybos – gamintojo – santykis su pinigais vienu smūgiu apverčiamas aukštyn kojomis. Pinigai, kurie pagal savo esmę ir išradimą turėjo tarnauti ekonomikai, staiga išsilaisvino ir daro spaudimą prekių gamybai. Prasideda finansinė valdžia. Žinoma, privatus ūkis džiaugiasi, kad bent tokiu būdu gali išlaikyti savo įmones, nes jaučiasi įpareigotas tarnauti gamybai nacionalinėje ekonomikoje. Pinigų kaupėjas iš šio nacionalinio ekonomikos darbuotojo nacionalinės ekonominės pareigos jausmo gauna dvigubą naudą: pirma, jam išduodamas skolos sertifikatas – taigi ir teisinis dokumentas – pagal kurį skolininkas visu savo turtu yra atsakingas už nemažą paskolintų sumų grąžinimą, daugeliu atvejų yra specialiai įkeičiami kiti konkretūs turto objektai, ir, antra, skolininkas turi įsipareigoti nuolat mokėti papildomą mokestį, kuris vadinamas palūkanomis.

Taigi garantuotas kreditas suteikiamas ne dėl priežasčių, kurios atitiktų tiesioginę žodžio „kreditas“ prasmę, t. y. pasitikėjimą didesniu ekonominiu efektyvumu ir našumu, o grynai siekiant išnaudoti ekonominio verslininko poreikį be jokių pastangų gauti dalį savo darbo pajamų. Kreditas taip pat suteikiamas ne tam, kad būtų skatinama gamyba, o vien tam, kad pinigų turėjimas būtų „pelningas“. Kokioms įmonėms kreditas naudojamas, kreditoriui iš esmės visiškai nesvarbu; jei jis juo domisi, tai daro tik tam, kad įsitikintų, jog jo pinigai yra saugūs ir, svarbiausia, kad jie taip pat efektyviai moka palūkanas.

Apskritai bankų tarpininkaujama kredito sistema šiandien yra sukurta taip, kad kapitalistas, pinigų ir kredito savininkas, paprastai yra visiškai atitrūkęs nuo darbo. Jis neturi jokių asmeninių santykių su skirtingomis gamybos šakomis, kuriose jis „leidžia savo pinigams dirbti“, kaip sakoma mėgstamame klaidinančiai vartojamame posakyje. Ką akcininkas žino apie „Girmes“, „Pöge“, „Weser“, „Riebeck Montan“, „Otavi“, „Salitrera“, „Steaua Romana“67, ką jis žino, kas gaminama šiose gamyklose? Jis visiškai tuo nesidomi, jis tik vienašališkai domisi, ar akcijos kyla, ar krenta, ir kokio dydžio dividendus duoda jo kapitalas. Taip pat visiškai nesvarbu, ar akcinės bendrovės, ar kitos kapitalistinės veiklos formos (akcinė bendrovė, ribotos atsakomybės bendrovė, sąjunga ir kt.) tarnauja gamybai apskritai. Svarbiausias, vienintelis lemiamas dalykas yra „pelningumas“. Tai įrodo didžiulis bankų akcijų populiarumas. Didieji bankai, kaip ir kiekviena kredito įstaiga, apskritai nevykdo jokio produktyvaus darbo prekių gamybos prasme. Čia, didžiųjų bankų sistemoje, palūkanų idėja – tai yra galimybė milžinišką dalį produktyvaus darbo pajamų perduoti paprastam pinigų savininkui, ir pastarajam tai padaryti visiškai be jokių pastangų – švenčia tikras orgijas. Šiandien beveik nebėra įmonės, kuri vienaip ar kitaip nebūtų priklausoma nuo banko, kuri nebūtų valdoma grynai palūkanų kapitalistine forma. Visas nacionalinis ekonominis darbas priklauso nuo banko ir biržos kapitalo bei su juo susietų palūkanų.

„67 Girmes“ yra tekstilės įmonė, kurią įkūrė Johannesas Girmesas (1854–1912); „Weser“ buvo laivų statybos įmonė, „Riebeck-Montan“ buvo kasybos įmonė, „Otavi“ buvo kasybos ir geležinkelio įmonė, „Salitrera“ buvo Čilės salietros įmonė, „Steaua Romana“ – Rumunijos naftos perdirbimo įmonė.

Machine Translated by Google

Bankų valdovai – aukštasis finansas – yra ir gamybos valdovai. Nuo jų priklauso, ar sustos darbas, ar rinka bus užtvindyta didžiuliu kiekiu šiukšlių. Organizuotam privačiam sektoriui paklausos tenkinimas yra visiškai atsitiktinis dalykas.

Šios palūkanų kapitalistinės šiuolaikinės kredito sistemos ekonominės formos atveju turime reikalą su visiškiausiu nacionaliniu ekonominiu amoralumu, su visišku finansų ir kredito sistemos, kaip ekonomikos tarno, prasmės iškraipymu į absoliutaus ekonomikos valdovo poziciją.

Kūrybinis ir produktyvus darbas tapo vergu, o pasaulį valdo gudriai gobši, amžinai judri žydų lupikavimo dvasia. Turto prievartavimas įmanomas tik sukūrus dirbtinę nepaprastąją padėtį per nacionalinį ekonomiškai neteisėtą pinigų sulaikymą. Ir šiandien tai laikoma teisinga, teise, kurios niekas nedrįsta liesti, nes tai jį įstumia į konfliktą su pasaulį valdančia didelio skolinto kapitalo galia.

Susidomėjimo vergija buvo ištobulinta!

Jis buvo ištobulintas tuo, kad mobilios dvasios viliojantys menai sugebėjo pririšti net valstybę, duotą finansų sistemos gynėją, prie palūkanų vergijos taip, kad ji taip pat, surištomis rankomis, pripažino tarptautinį kapitalą savo viešpačiu ir leidosi nukreipta nuo savo tikrosios užduoties – nacionalinės ekonomikos gynėjos – į antstolio, didelio paskolų kapitalo palūkanų rinkėjo, poziciją.

Machine Translated by Google

Nacionalinė finansų ekonomika

Dabar mūsų ypatinga užduotis – atsekti šią nacionalinės finansų ekonomikos raidą.

Net ir čia bus teisinga pradėti nuo šiandieninių faktų nustatymo.

Išskirtinis reiškinys Vakarų kultūrinio rato tautų nacionaliniame gyvenime yra didžiulė visų valstybių skola. Nesvarbu, ar jos nugalėtojos, ar nugalėtos, visos neša milžinišką skolų naštą savo nacionalinėse ekonomikose, kurias karas smarkiai paveikė.

Reikšmingiausias Britų imperijos statistinis darbas yra „The Statesman Yearbook“; šis oficialus nacionalinis metraštis pateikia tikslią atskirų valstijų viešųjų skolų būklės apžvalgą ir kt.

Pagal jį, Anglijos, tai yra Anglijos darbininkų klasės, skola tarptautiniam kapitalui 1930 m. kovo 31 d. buvo 7 596 000 000 svarų sterlingų, o metinės palūkanos siekė apie 350 milijonų svarų sterlingų. Gana naudinga šią sumą perskaičiuoti į Vokietijos markes, nes taip geriausiai matyti, kad šiuo palūkanų klausimu tai yra plačiausio masto tarptautinis klausimas.

Prancūzija savo vidaus ir užsienio palūkanų kreditoriams yra skolinga apie 279 milijardus aukso frankų.

Jungtinės Šiaurės Amerikos Valstijos, palaiminta dolerio šalis, turi valstybės skolą
našta – apie 16 milijardų dolerių.

Kanadoje, Australijoje, Indijoje, Italijoje, Čekoslovakijoje, Lenkijoje – visur matome tą patį apgailėtiną beviltiškos valstybių ir kartu tautų skolos tarptautiniam kapitalui vaizdą. Visur nacionalinis gyvenimas sukasi apie vieną klausimą: kaip mes mokame palūkanas už savo paskolas, tai yra už savo skolas tarptautiniams finansams, stambiam paskolų kapitalui?

Visų valstybių finansų ministerijos nenuilstamai užsiėmusios naujų mokesčių šaltinių paieška, parlamentai mėnesių mėnesius konsultuojasi dėl naujų mokesčių įstatymų projektų, tačiau visas pasipriešinimas beprasmis. Prieš tarptautinio lupikiško kapitalo didybei ir jo įteisintoms „teisėtoms“ pretenzijoms į palūkanų mokėjimus, parlamentai ir vyriausybės vėl ir vėl žlunga ir engia savo žmones precedento neturinčia mokesčių našta, užuot išdrįsę nutraukti šį didžiulį tarptautinį sukčiavimą griežtu „ne“.

Neteisybė tapo įstatymu, o viešpats – vergu.

Kaip yra mūsų vargšėje tėvynėje, matome kasdien ir kas valandą.

Jaunasis vokiečių darbininkas-gigantas smarkiai ir galingai pakilo, krauju ir geležimi pasiekęs nacionalinę vienybę. Jo nenuilstamas darbas, kūrybinė dvasia atnešė vis naujų išradimų. Vokiečių verslumo dvasia ir drąsa užkariavo pasaulio rinkas. Su nustebusiu nerimu prancūzų ir anglų Rotšildų bei kitų bankų magnatų paskolintas kapitalas, taip pat Amerikos finansinių žmonių – Kahnų, Loebų, Speyerių ir kt. – pasitikėjimo kapitalas jautė rimčiausią grėsmę savo pelningumui. Vokietijos markės vertė, tai yra vokiškų gaminių kokybė ir pigumas, toliau kilo, buvo galima spėlioti, kada markė pasieks dolerio vertę, kol Anglijos pasaulinę prekybą pralenks Vokietija, buvo galima matyti, kaip visame pasaulyje pavyzdžiu buvo imami vokiečių transporto įrenginiai, vokiečių švietimo įstaigos, vokiečių sanitarijos organizacijos, vokiečių miestų administracijos, vokiečių kariniai metodai, buvo galima matyti, kaip visame pasaulyje vokiečių inžinieriai, kaip vokiečių darbo pajėgumų pradininkai, statė geležinkelius, tiltus ir gatves. Tačiau visa tai reiškė, kad paskolinto kapitalo pelningumas...

Machine Translated by Google

visame pasaulyje tarptautinių finansų keliama grėsmė. Tuomet tarptautiniai finansai, padedami tarptautinės masonų, nusprendė apsupti Vokietiją ir, pasitelkdami visas melo bei šmeižto priemones, pateikti Vokietiją kaip pasaulio priešą. – Eduardas VII buvo tik figūra, stumiama į priekį šiame šachmatų žaidime. Nacionalistinės aistros buvo kurstomos prieš Vokietiją, tiek Anglijoje, tiek Prancūzijoje. Čia nereikia nurodyti pasaulinio karo politinės priešistorės, bet bet kokiu atveju neabejotina, kad Vokietijos pusė, nepaisant jos karinės galios, pralaimėjo, nes apskritai negali būti jokių kalbų apie politinį atsakomąjį žaidimą prieš Antantės valstybių intrigų žaidimą (plg. Rosenberg, „ Tarptautinė masonų organizacija“ 68).

Net vienintelė grupė Vokietijoje, vis dar turėjusi užsienio politinį instinktą – „Visvokiška“69 – nė nenutuokė, kad ši galinga ginkluotų tautų kova buvo nukreipta ne į politinę sėkmę, o į finansinį Vokietijos darbininkų pajungimą tarptautinio kapitalo palūkanų vergijai. Militaristinis Vokietijos nugalėjimas, žinoma, buvo ypatingas Prancūzijos tikslas, o Vokietijos karinio jūrų laivyno sunaikinimas – ypatingas Anglijos tikslas, tačiau virš šių abiejų imperialistinių Prancūzijos ir Anglijos tikslų visada stovėjo tarptautinio kapitalo siekis valdyti pasaulį.

Kol tautos draskė viena kitą audringoje kovoje ir geriausiųjų kraujas upeliais liejosi mūšio laukuose, viso pasaulio žydai judėjo. Visai Judai atėjo pjūties metas.

Aukštieji finansai finansavo pasaulinį karą; visose pasaulio tautose žydų raštininkai sėdėjo tarptautinės spaudos redakcijose, melavo ir kurstė tautas vis naujoms kovoms viena prieš kitą. Tokiu būdu 26 valstybės buvo įtrauktos į karą prieš centrines valstybes. Iš rytų į vokiečių žemes plūdo rytų žydų srautas; jie veržėsi į priekį, derėjosi, godžiai valdė ir praturtėjo, užvaldė butus miestuose ir įsigijo viską, ką galėjo gauti. Karinės pramonės įmonėse šiuo vokiečių darbo jėgos plėšimo ir valdymo reikalu rūpinosi žydų rasės nariai, o žydai spaudėsi į visas valstybės ir ekonomikos pozicijas. Vidinę demoralizaciją taip pat sąmoningai vykdė žydai, Hasai, Ditmanai, Konai, Liuksemburgai, Bartai, o vėliau Parvusai-Helphandai, Eisneriai, Levienai, Gradnaueriai70, kuriuos kurstė ir kurstė ambicingi žmonės, kvailiai ir valdžios ištroškę nusikaltėliai, nukreipti prieš vokiečių tautą.

---

68 Alfredas Rosenbergas išleido veikalą Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), taip pat Freimaurerische. Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) serijoje Nationsozialistische Bibliothek, vol.9.

69. „Alldeutscher Verband“ buvo vokiečių nacionalistinė organizacija, įkurta 1891 m. Pirmojo pasaulinio karo metu asociacija propagavo Vokietijos ekspansionistinius tikslus, o po karo rėmė generolą Erichą Ludendorffą (1865–1937), teigusį, kad Vokietiją kare išdavė („nugaroje dūrė“) socialistai ir demokratai.

[70] Hugo Haase (1863–1919) buvo žydų socialistas, 1911 m. kartu su vokiečiu Augustu Bebeliu tapęs Vokietijos socialdemokratų partijos (SPD) pirmininku. Jis skelbėsi esąs pacifistas ir 1914 m. liepą surengė didžiulį antikarinį mitingą. Wilhelmas Dittmannas (1874–1954) buvo žymus SPD narys, nuteistas kalėti už dalyvavimą Berlyno ginkluotės darbininkų streike 1918 m. vasarį. Po Pirmojo pasaulinio karo įvykusios Lapkričio revoliucijos metu ir po jos Dittmannas atliko aktyvų parlamentinį vaidmenį kaip Vokietijos nepriklausomos socialdemokratų partijos (USPD) narys. 1933 m., Hitleriui atėjus į valdžią, Dittmannas pabėgo į Šveicariją. Oskaras Cohnas (1869–1934) buvo žydų politikas, dirbęs su Spartacus lygos įkūrėju Karlu Liebknechtu ir buvęs tvirtas sionistas. Jis pabėgo...

į Paryžių 1933 m. Rosa Luxemburg (1871–1919) buvo žydų marksistė, kartu su Liebknechtu įkūrusi Spartacistų lygą, kuri galiausiai tapo Vokietijos komunistų partija (KPD). Ir Liuksemburg, ir Liebknechtas buvo nužudyti Freikorpso 1919 m. Emilis Barthas (1879–1941) įstojo į JAV demokratų partiją (USPD) 1917 m. ir buvo vienas iš šešių Liaudies deputatų tarybos (Rat der Volksbeauftragten), įsteigtos 1918 m. lapkritį po Vokietijos monarchijos žlugimo, narių (kiti nariai buvo Friedrichas Ebertas, Philippas Scheidemannas ir Otto Landsbergas iš SPD bei Haase ir Dittmanas iš USPD).

Aleksandras Parvusas (mergautinis vardas Israel Helfand) (1867–1924) buvo geto žydas iš Baltarusijos, kuris per įvairius tarptautinius ryšius su Rosa Luxemburg, Leninu, Trockiu ir kitais atliko svarbų vaidmenį įgyvendinant marksistinę „nuolatinės revoliucijos“ strategiją.

Jaunieji turkai. Maxas Levienas (1885–1937) buvo Rusijos žydų kilmės bolševikas, 1913 m. tapęs Vokietijos piliečiu ir narys.

Machine Translated by Google

Taip vokiečių tauta galutinai žlugo iš vidaus. Judo žvaigždė sužibo kruvinai raudonai. Paskutinė tauta, tvirtai priešinusis tarptautiniams finansams ir jų raganavimui, žlugo, numetė ginklus ir nusilenkė prieš siaubingą Versalio diktato jungą. Kraujuojanti iš tūkstančio žaizdų, be lyderio, ne dėl kunigaikščių išvarymo, nes būtent šie visiškai nesugebėjo būti tikrais lyderiais, vokiečių tauta buvo vedama savo parlamentų ir parlamentinių vyriausybių lemtingu nuosprendžiu, kurį visada galima pritaikyti tokiais laikais, fraze „Kad būtų išvengta blogiausio“, į palūkanų vergiją skolintam kapitalui.

KPD (Vokietijos komunistų partijos). 1919 m. balandžio mėn. Levienas kartu su kitu Rusijos žydų kilmės KPD nariu Eugenu Levine'u (1883–1919) įkūrė Bavarijos Sovietų Respubliką. Tačiau šį „sovietinį“ eksperimentą numalšino prezidentas Friedrichas Ebertas, kuris pasamdė Freikorpsą tvarkai Miunchene palaikyti. Levine'as buvo suimtas ir Freikorpso įvykdytas mirties bausme 1919 m. gegužę, tačiau Levienas pabėgo į Austriją ir Sovietų Sąjungą, kur jis taip pat buvo įvykdytas mirties bausme 1937 m. per Stalino vykdytą Didįjį valymą Georgas Gradnaueris (1866–1946) buvo žydų tautybės SPD narys, kuris po Saksonijos karalystės panaikinimo tapo pirmuoju Saksonijos ministru pirmininku. Nuosaikus socialistas, sekdamas Eberto pavyzdžiu Miunchene, pasitelkdamas Freikorpso pagalbą, bandė numalšinti radikalus Leipcige. Tai jam kainavo rinkimuose ir jis buvo priverstas atsistatydinti 1920 m.

Machine Translated by Google

Versalio diktatas,
Daweso paktas ir Youngo planas

Pasaulinio karo tikslas buvo pasiektas: Vokietija, darbščiausia ir efektyviausia pasaulio tauta, pašalinta kaip konkurentė pasaulinėje rinkoje, kariniu požiūriu pranokta, be lyderio, suviliota ir nunuodyta klaidingų marksistinių doktrinų, moraliai išsklaidyta ir palaidota po skolų kalnu, kurio ji niekada nebegalės atsikratyti, bet turėjo amžinai tarnauti kaip tarptautinio kapitalo interesų vergė.

Pagal Londono mokėjimų planą Vokietija turėjo pripažinti palūkanas
turinti 132 milijardų aukso markių skolą, o prie šios skolos buvo pridėtos ir palūkanos.

Būtų juokinga, jei tai nebūtų taip siaubingai rimta ir jei priešai nepriimtų to taip negailestingai, visiškai priešingai visoms pacifistų banalybėms: „bet nebus taip blogai“, ir „protingumas triumfuos“. Ne! Jis nenugalės! Ir tarptautiniai finansai darys viską, kad Vokietija nuolat būtų šių interesų vergijoje. Tik mes galime išsivaduoti.

Gili vokiečių tautos tragedija yra ta, kad, kad ir kokia efektyvi ji apskritai būtų savo siaurame darbo rate, ji iš karto tampa neaiški, kai tik pakelia žvilgsnį už kasdienio darbo ribų ir stoja prieš didžiuosius pasaulio įvykius. Čia sąžiningas ir tikslus vokietis praranda bet kokį saiką, jis tampa vizionieriumi ir entuziastu. „Vokiečių profesorius“, atliekantis išskirtinius darbus savo specializacijoje, susidūręs su pasaulio reikalais, tampa komiškų laikraščių objektu, pradedant nuo skėčio užmiršimo ir baigiant ideologų trykštančia kalba; vokiečių karininkas, pasitikėdamas puikiu savo kariuomenės efektyvumu, linkęs nuvertinti politinio pobūdžio dvasinius neapibrėžtumus ir idėjų galią, todėl abejoja galutine sėkme; vokiečių pareigūnas linkęs laikyti save gyventojų viršininku, o ne visumos tarnu.

Taigi, dideliuose ir mažuose dalykuose matome šį pražūtingą vokiečių charakterio bruožą: vokiečiai yra specialistai ir svajotojai. Individualiai efektyvesni ir darbštesni visose specifinėse srityse nei bet kuri kita tauta, netgi visiškai gebantys entuziastingai įgyvendinti bet kokią didžią idėją ir su didvyriška drąsa paaukoti savo gyvybę už idėją, bet mažiau įgudę pamatyti ir rasti teisingą sprendimą tarptautinių ekonominių ir politinių reikalų rate.

Tokio esminio vokiečio charakterio bruožo atspindys politinėje srityje yra jo taip dažnai apgailėtinas nacionalinio jausmo trūkumas ir politinis nekompetentingumas. Vidutiniam vokiečiui tam tikru mastu trūksta didelių įsakymų jausmo; todėl jis taip pat dažniausiai nesupranta, kad tie skolos skaičiai iš tikrųjų yra jo likimas, kad tie skaičiai, kad šios skolos pripažinimas ir noras bei bandymas sumokėti šią skolą pinigais ir materialinėmis gėrybėmis yra pagrindinė visos beviltiškos vokiečių tautos padėties priežastis.

Tačiau jis daug mažiau supranta, kad šio Vokietijos mokėjimo įsipareigojimo naudos gavėjai iš tikrųjų yra ne kitos tautos, o vien tik tarptautiniai finansai.

Tačiau tarptautiniams finansams paskolos grąžinimas visiškai nesvarbus, svarbu tik ilgalaikė palūkanų mokėjimo prievolė. Būtent todėl tarptautiniai finansai, kurie finansinėse dalyse sudarė Versalio diktatą, nuo pat pradžių nustatė tokią fantastiškai didelę bazinę sumą, kad apie grąžinimą niekada negalima pagalvoti, tačiau net ir galutinai sumažinus bazinę sumą (bet kokiu atveju tik kartu padidinus palūkanų normą), Vokietija amžinai bus palūkanų vergijoje.

Machine Translated by Google

Šios palūkanų taisyklės primetimas mūsų vargšams darbštiems žmonėms buvo galutinis tikslas pasaulinio karo metu tai buvo aukštųjų finansų tikslas, ir šis tikslas buvo visiškai pasiektas.

Atitinkamos Versalio diktato išlygos yra tokios bauginančios, jos taip aiškiai parodo visą šios interesų taisyklės, kuri viską, ką turime ir dėl ko dirbame, atiduoda tarptautinių finansų įgūdžiams, rimtumą ir griaunamąjį kietumą, kad aš jas cituoju ištraukomis toliau:

> 231 straipsnis. Sąjungininkų ir asocijuotų vyriausybių pareiškia, o Vokietija pripažįsta (!), kad Vokietija ir jos sąjungininkės, kaip iniciatorės (!), yra atsakingos už visus nuostolius ir žalą, kurią sąjungininkės ir asocijuotos vyriausybės bei jų nariai patyrė dėl karo, kurį jiems primetė Vokietijos ir jos sąjungininkų užpuolimas.

Nors 232 straipsnyje gana ciniškai pripažįstama, „kad Vokietijos išteklių nepakanka visiškam visų šių nuostolių ir žalos atlyginimui užtikrinti“, vis dėlto reikalaujama įpareigoti „kompensuoti visus šiuos nuostolius ir žalą“.

> 233 straipsnyje teigiama: „Žalos dydį nustatys Reparacijų komisija.“

> 234 straipsnyje teigiama: „Reparacijų komisija periodiškai tikrins Vokietijos mokėjimo galimybes... Tačiau ji negali atsisakyti jokios sumos be Komisijoje atstovaujamų skirtingų vyriausybių pritarimo“.
>
> 234 straipsnyje nustatyta: „Prieš nustatant galutinę kompensacijos reikalavimo sumą, Vokietija sumokės ... 20 milijardų markių aukso (auksu, prekėmis, laivais, vertybiniais popieriais ar kitais būdais)“.
>
> Be to, Vokietija išleis II priedo 12c straipsnyje nurodytas obligacijas.

O dabar ateina gražiai paslėptas ir beveik pabaigoje šiame vadinamosios Versalio taikos sutarties VIII skyriaus II priedo 12c straipsnyje, finansinis politinis Vokietijos smaugimas. Šiame 12 straipsnyje svarbiausi punktai sakomi taip:

> Komisija turi visus įgaliojimus ir vykdo visus įgaliojimus, kurie jai garantuojami šioje sutartyje.
>
> Komisija apskritai turi išsamiausius priežiūros ir vykdymo įgaliojimus, susijusius su žalos atlyginimo klausimais. Ji turi laikytis šių sąlygų ir nutarimų:
>
> a) Kiekviena nustatytų reikalavimų sumos dalis, kuri nėra sumokėta auksu, laivais, vertybiniais popieriais, prekėmis ar kitu būdu, turi būti Vokietijos užtikrinta Komisijos nustatytomis sąlygomis, pervedant atitinkamą sumą į obligacijas ar bet kokio pobūdžio įsipareigojimus, kad būtų pripažinta skola.
>
> b) Komisija periodiškai vertins Vokietijos mokėjimo pajėgumą ir išnagrinės Vokietijos mokesčių sistemą (!), kad, pirma, visos Vokietijos pajamos, įskaitant pajamas, nustatytas jos vidaus paskolų palūkanoms ir skoloms aptarnauti, būtų pageidautina (!) naudojamos sumoms, kurias ji skolinga pagal nuosavybės teisę, sumokėti arba

Machine Translated by Google

reparacijas, ir, antra, siekiant įgyti tikrumą, kad Vokietijos mokesčių sistema yra lygiai (!) tokia pat slegianti, kaip ir bet kurios kitos Komisijoje atstovaujamos jėgos.

Ši pastraipa velniškai sutelkta į ilgalaikį Vokietijos slopinimą, joje praktiškai pateikiama galimybė, remiantis kokia nors maža plėšikų valstybe, kurioje nustatyti neriboti mokesčiai, tiesiog numatyti tų pačių mokesčių įvedimą net Vokietijoje. Tačiau kartu joje žiauriai atvirai pripažįstama, kad ir kitos tautos turėtų būti laikomos tokioje pačioje skolų vergijoje. O dabar ateina liūdnai pagarsėjusi pastraipa c.

c) Siekdama palengvinti ir įgyvendinti ekonominio gyvenimo atkūrimą sąjungininkėse ir asocijuotose šalyse, Komisija, kaip numatyta 232 straipsnyje, gaus iš Vokietijos pirmąjį mokėjimą kaip garantiją ir jos kaltės pripažinimą, kurį sudaro obligacijos turėtojams, mokėtinos auksu, be jokių mokesčių ar rinkliavų (!), kurias įveda arba gali įvesti Reicho arba Vokietijos valstybių vyriausybės. Šios obligacijos suteikiamos dalimis (!) ir trimis dalimis, kaip nustatyta toliau: 1. 20 milijardų aukso markių turi būti sumokėta nedelsiant. 2. 40 milijardų aukso markių bus suteikta obligacijomis, už kurias bus skaičiuojamos 5 % + 1 % palūkanos amortizacijai nuo 1926 m. 3. Nedelsiant bus duotas rašytinis įsipareigojimas sumokėti dar 40 milijardų aukso markių obligacijomis, už kurias bus mokamos 5 % palūkanos.

Ši išlyga yra viso Versalio diktato pagrindas. Žinome, kad Londonas

Ultimatume71 ne tik buvo nustatyti mažesni mokėjimai, bet, priešingai, visa suma buvo 132 milijardai aukso markių. 16 straipsnyje aiškiai teigiama: „Nuo 1921 m. gegužės 1 d. Vokietijos vyriausybė turi mokėti palūkanas už savo skolas“. Nustatyta 5 procentų palūkanų norma.

Toliau pateikiamas 17 straipsnis, kuriame kiekvienam pažeidimui taikomos priemonės:

17 str. Jei Vokietija vėluotų įvykdyti bet kurią skolą, kurią jai nustato ankstesnis sutarties skirsnis, Komisija nedelsdama informuos kiekvieną dalyvaujančią valstybę apie šį įsipareigojimų nevykdymą ir kartu pasiūlys priemones, kurių būtų imtasi prieš ją.

O dabar seka viena iš labiausiai pasipiktinančių visos sutarties sąlygų:

18 str. Vokietija įsipareigoja neinterpretuoti sąjungininkų ir asocijuotų valstybių pateisinamų (ir kas nebūtų pateisinama priešų akyse?) priemonių prieš tyčinį (!) Vokietijos nepaklusnumą kaip priešiško elgesio (!). Šios priemonės gali apimti importo draudimus, ekonomines ir finansines sankcijas ir apskritai (!) visas priemones (!), kurios atitinkamoms vyriausybėms gali atrodyti kaip aplinkybių reikalaujamos.

Žinoma, pagal šią išlygą durys ir vartai atveriami bet kokiam, net ir žiauriausiam, terorui, o Vokietijos vyriausybė taip pat aiškiai pasirašė, kad ji negali net svarstyti...

71 Po to, kai 1921 m. sausio mėn. Sąjungininkų reparacijų komisija nustatė 269 milijardų aukso markių dydžio Vokietijos mokėtiną reparacijų sumą, Didžiosios Britanijos ministras pirmininkas Davidas Lloydas-George'as 1921 m. gegužės 5 d. pateikė šešių dienų ultimatumą Vokietijos ambasadoriui Londone, pagal kurį, jei Vokietija nepripažins 132 milijardų markių grąžinimo (šiek tiek kitoks skaičiavimas nei 269 milijardai sausio mėn.) ir kitų Versalio sutarties nuostatų, sąjungininkai okupuos Rūro regioną.

Machine Translated by Google

didžiausias priespaudos, vokiečių žudymas, žiauriausi trėmimai, plėšimai, naikinimas ir kt. „kaip priešiškas elgesys“!

Šis rašytinis vokiečių žmonių perdavimas žiauriam, kerštingam, nesutaikomam priešui yra...
be to, numatyta amžinai, nes 23 straipsnyje teigiama:

> Komisija bus paleista, kai Vokietija ir jos sąjungininkės sumokės visas sumas, kurias ji skolinga už šios sutarties įgyvendinimą arba pagal Komisijos sprendimus, ir kai visos šios sumos arba jų ekvivalentai bus paskirstyti dalyvaujančioms valstybėms.

Tai yra amžina Vokietijos interesų vergovė.

Galbūt mūsų politiniai draugai ir priešai dabar supras, ką reikia suprasti kalbant apie palūkanų vergiją, galbūt supras, kodėl šios siaubingos palūkanų vergijos sulaužymas yra mūsų reikalavimų centre. Galbūt taip pat supras, kodėl šio reikalavimo atveju tai yra tarptautinis klausimas. Vokietijai tai tiesiog likimo klausimas , o net kitoms tautoms tai yra pats lemiamas atsigavimo klausimas.

Palyginti su šiuo tarptautiniu klausimu, visi kiti klausimai nunyksta į nieką, nes be palūkanų vergijos panaikinimo produktyvių tautų iškilimas apskritai neįmanomas. Jei dabar pradėta palūkanų vergija būtų išlaikyta, dievas Mamonas būtų įžengęs į sostą. Dievas mirė, tautų sielos miršta, žmonių netvarka užpildo pasaulį kaip tarptautinių finansų palūkanų vergai. Pinigai valdo pasaulį.

Versalio diktato nuostatos buvo esminiai punktai, kuriuos 1924 m. pakeitė Daweso paktas. Dabar, išnykus infliacijos baimei, tolesnis Vokietijos plėšimas turėjo būti tęsiamas „ant tvirtesnio pagrindo“. Aukštieji finansai leido išduoti įvairiausias garantijas, tarp kurių reikšmingiausios ir toli siekiančios yra Reichsbanko ir Reicho geležinkelių denacionalizavimas. Nepaisant visų „sidabrinio debesies“ pranašysčių, Vokietijos ekonomika toliau griuvo, o mokėjimų pagal Daweso paktą neįmanomumą galiausiai suprato net aklai siautėjantys įgyvendinimo sadistai. Daweso paktą pakeitė Youngo planas. Jis turėjo atnešti „palengvinimus“. Dabar atėjo galas...

ateik.

Nacionalinės socialistų bibliotekos leidinyje „Apie Daweso pakto siaubus“ (kaina 1,80 balo) pateikiama tiksliausia informacija, kurioje yra originalaus teksto perspausdinimas ir išsamūs kritiniai komentarai. Šios serijos 13 tome nagrinėjami pagrindiniai Youngo plano punktai.

Machine Translated by Google

Paskolų ekonomika

„Jei valstybei reikia pinigų, ji turi pasiskolinti šiuos pinigus iš tų savo piliečių, kurie jų turi daugiau, nei patys gali panaudoti. Žinoma, ji turi mokėti palūkanas už šių pinigų grąžinimą, kitaip ji jų negaus, jai iš tiesų ir taip pakankamai sunku grąžinti savo paskolas.“

Šią formuluotę buvęs socialistų ministras dr. Davidas72 vartojo diskusijoje su manimi Berlyne. Šią formuluotę čia įtraukiau sąmoningai, nes ji pavyzdingai atspindi mūsų laikų kapitalistinį mąstymo būdą; tai, kad jis buvo marksistas, suteikia visumai ypatingą patrauklumą.

Iš šimtų diskusijų ir paskaitų žinau, kad minėta formuluotė taip visiškai išvesta iš dabartinio palūkanų kapitalistinio idėjų pasaulio, kad vargu ar kas nors pajustų šio valstybės palūkanų ir skolų ekonomikos paaiškinimo klaidingumą, jau nekalbant apie teisingo atsakymo į jį radimą.

Tai turi labai paprastą psichologinę priežastį, būtent, kad aukščiau pateiktas paaiškinimas taikomas privataus žmogaus piniginių poreikių tenkinimui palūkanų kapitalistinės ekonomikos formos ribose.

Individualiam privačiam žmogui, kaip ir privačiai ekonomikai apskritai, teisingas sakinys: „Jei kam nors reikia pinigų, jis turi skolintis šiuos pinigus už palūkanas iš tų, kurie turi daugiau pinigų, nei patys gali panaudoti“.

Tačiau iš tiesų turime vengti atsakyti į nacionalinės finansų ekonomikos klausimus iš privataus kapitalistinio, o iš valstybinio požiūrio taško. Turiu omenyje, kad būtų didelė nelaimė, jei šis privatus ekonominis mąstymo būdas būtų tiesiog besąlygiškai perkeltas į nacionalinės ekonomikos sritį.

Valstybė su savo valdžios instrumentais, savo suvereniteto galia iš tiesų neturėtų būti prilyginama kokiam nors atsitiktiniam privačiam asmeniui. Valstybė turi tris galingas galimybes, kuriomis, remdamasi savo suverenitetu, gali patenkinti savo poreikius savo užduotims vykdyti. Tai jos tarnybinis suverenitetas, monetų suverenitetas ir finansinis suverenitetas.

Tarnybos suverenitetu reikia suprasti valstybės suverenią teisę reikalauti iš savo piliečių nemokamos tarnybos. Šis valstybės suverenitetas individo atžvilgiu stipriausiai atsiskleidžia privalomojoje karinėje tarnyboje ir dar labiau karo tarnyboje. Susidūrus su reikalavimais, kurių valstybė gali reikalauti iš savo piliečių karo metu, visi privatūs sumetimai turi pasitraukti. Šeima, profesija, verslas ir uždarbis – viskas turi tylėti, kai valstybė šaukia savo sūnus prie vėliavos. Tačiau valstybė gali kviesti savo piliečius ne tik į karo tarnybą, valstybė gali juos kviesti net į didelius ekonominius įsipareigojimus, prisimename pagalbinės tarnybos įstatymą, kuris, deja, visiškai priešingai nei karinė tarnyba, numatė didelį ir vis didėjantį atlyginimą už atliktą tarnybą, todėl netrukus atsirado gilus praraja tarp fronto kareivių, kurie kasdien turėjo aukoti savo gyvybes už tėvynę – be atlyginimo – ir tų, kurie buvo įdarbinti tėvynėje, apsaugoti už fronto, už didelį atlyginimą. Beje, galima prisiminti ir kitų tautų puikius pasirodymus, pagrįstus tarnybos įsipareigojimais: prisimename Kinijos sienos statybą, mūsų viduramžių miestų apvažiavimą.

Taigi praktiškai tai būtų visiškai valstybės suvereniteto galioje

72 Eduardas Davidas (1863–1930) ėjo Veimaro Respublikos vidaus reikalų ministro pareigas nuo 1919 m. birželio iki spalio mėn.

Machine Translated by Google

atgaivinti ir išplėsti senąją rankų ir komandų tarnybą73 ir tokiu būdu spręsti su jomis dideles ekonomines užduotis esamų pajėgų disponavimui.

Valstybės monetų suverenitetas yra antras energijos šaltinis, iš kurio valstybė gali tiesiogiai patenkinti savo pinigų poreikį. Niekas neginčija valstybės teisės kaldinti monetas ar leisti iždo vekselius, be to, valstybė, remdamasi savo suverenitetu, gamino pinigus iš visų įmanomų šaltinių. Iš vario, nikelio, geležies, porceliano, aliuminio ir, svarbiausia, iš popieriaus. Man tereikia prisiminti laikus, kai mūsų Reicho vyriausybė laikė pagrįstu kasdien išleisti 100 000 000 000 000 markių ir vis daugiau naujų popierinių pinigų. Čia mes išsamiau nesigilinsime į klausimą, ar tai buvo teisinga ir priimtina, čia turime tik konstatuoti, kad valstybė iš tikrųjų gali patenkinti savo poreikius, remdamasi savo monetų suverenitetu, ir kad ji nėra priversta „skolintis pinigų su palūkanomis iš tų savo piliečių, kurie jų turi daugiau, nei patys gali panaudoti“.

Valstybės finansinis arba mokestinis suverenitetas taip pat negalės būti ginčijamas niekieno, ir tas, kuris tai ginčija ir siekia praktiškai įgyvendinti kaip individas, gali pajusti valstybės valdžią antstolio pavidalu. Valstybės finansinis arba mokestinis suverenitetas, tai yra valstybės teisė reikalauti iš savo piliečių finansinių paslaugų, yra toks pat akivaizdus ir senas, kaip ir valstybės struktūros. Ši forma taip pat yra natūraliausia ir sveikiausia, nors šioje srityje mūsų laikams buvo palikta racionalią apmokestinimo prasmę paversti visiška nesąmone ir mokesčių sistemą paversti priemone visiškam žmonių grobstymui viršvalstybinių finansinių galių naudai. Net ir čia mokesčių leistinumo klausimas neturėtų mūsų toliau dominuoti, o tik tai, kad valstybė labai gerai gali padengti savo pinigų poreikį mokesčiais, taigi, vėlgi, būdu, kuris nėra atviras privačiai ekonomikai, bet kuris visiškai pašalina iš valstybės būtinybę patenkinti savo pinigų poreikį prisiimant palūkanų mokėjimo įsipareigojimą kapitalistams.

Žinoma, valstybė, kaip ir kiekvienas privatus asmuo, natūraliai turi papildomą galimybę padengti savo poreikius skolindamasi. Tačiau privačiam asmeniui tai jau yra dviašmenis kalavijas; o valstybei, pasakius taisyklinga vokiečių kalba, tai yra kvailiausias dalykas, kurį ji apskritai gali padaryti. Tačiau tai ne tik kvailiausias dalykas, bet ir tiesiog nusikaltimas valstybės, kaip bendrųjų interesų gynėjos, misijos atžvilgiu.

Valstybių paskolų ekonomika praktiškai sugriovė valstybes ir atidavė jas į tarptautinių finansų rankas, ji atidavė tautų turtus finansų jėgoms, o šiandien valstybinės paskolos yra ta baisi dėlė, iš kurios tautos negali išsivaduoti ir per kurią jos bejėgiškai žlugs, jei ryžtingai nepadarysime galo šiai šmėklai, nutraukdami palūkanų vergiją.

Taigi, mes esame nacionalinės finansų politikos lauko viduryje, taigi srityje, kurioje paprastas vokietis visiškai nesijaučia kaip namie. Ką dabar daryti su visais šiais daugybe ir dideliais skaičiais? Paprastas valstybės pilietis paprastai neskaito biudžeto diskusijų ir taip religingai gerbia slaptus finansų meno kelius ir klaidinančius kelius, kad norėtų būti visiškai apsaugotas nuo šių dalykų. Pasąmonėje tai, be abejo, taip pat susiję su tuo, kad kiekvienas individas savyje turi tokį menką jausmą dėl valstybės mokesčių suvereniteto ir niekas nenori, kad jam būtų primenami skaičiai. Tik tada, kai mokesčių dokumentai atskrenda į jo namus, šiuolaikinis žmogus pastebi, kad šie dalykai jį iš tikrųjų labai rūpi ir kad jis visada yra visokios klaidingos nacionalinės finansų politikos auka.

73 Viduramžiais ūkininkų ponų reikalaujamos žemės ūkio paslaugos, tiek fizinės, tiek su gyvuliais

Machine Translated by Google

Dabar nepaprastai įdomu tai, kad iš esmės nacionalinės finansų politikos klausimai visai nėra tokie neskaidrūs ir paslaptingi, kaip atrodo iš pirmo žvilgsnio, netgi jie iš esmės tokie aiškūs ir paprasti, kad kiekvienas vidutinis protas juos gali suvokti bent jau bendrais bruožais.

Todėl nereikia jokių didelių konstitucinių paaiškinimų, kad valstybė puikiai turi aprašytas galimybes patenkinti savo piniginius poreikius, nes kiekvienas žino ir savo gyvenime patyrė, kokia yra valstybės tarnybinio suvereniteto prigimtis, ir kiekvienas kasdien gauna į rankas valstybės išleistus popierinius banknotus, ir niekam negailima mokesčio. Todėl būtų pats natūraliausias dalykas pasaulyje, jei valstybė savo piniginius poreikius padengtų tik šiais trimis būdais.

Tačiau privačiam žmogui šie trys keliai nėra atviri, nes jis negalėtų sėkmingai pasitelkti savo artimo darbui ar mokesčių mokėjimui, ir nebūtų saugus, jei bandytų pats spausdinti pinigus ir juos išleisti į apyvartą. Jam iš tiesų lieka tik skolintis už palūkanas, jei jis jau absoliučiai mano, kad gali būti laimingas tik su kitų pinigais ir negali išvengti skolų.

Tačiau tai, kad valstybė apskritai laiko teisingu vienintelę būdą imti palūkanas mokančias paskolas – taigi ir skolas, kai jai reikia pinigų, ir šiandien kitas savo suvereniteto teises naudoja tik nesąžiningai, kad išieškotų susidariusias skolas iš žmonių, yra sąlygos, kurioms veltui ieškoma protingo paaiškinimo. Iš tiesų tam nėra jokio protingo paaiškinimo, o tik tai, kad visa mūsų mintis net nacionalinės finansų politikos klausimais yra nukreipta arba iškreipta privačiu kapitalistiniu būdu. Esant tokiai bendrai viešosios nuomonės taršai, tokie, regis, logiški valstybės paskolų politikos paaiškinimai, apie kuriuos pranešiau, vaidina didelį, netgi nepaprastai svarbų vaidmenį.

Žydas net ir šiais klausimais įrodė esąs psichoagogijos meistras. Tokiais atvejais visada labai sunku iš karto nekalbėti apie tiesioginę atsakingų valstybės veikėjų korupciją, prielaida akivaizdi, tačiau daugeliu atvejų korupcijos nebuvo, o tik netikrumas finansų ir kredito sistemos klausimais, trumparegiškumas ir pasitenkinimas savimi lėmė, kad valstybės finansų administracijos lėtai, bet užtikrintai puolė į paskolų kliedėjimą, iš kurio iki šiol nemato išėjimo.

Prie tokių aplinkybių vystymosi labai prisidėjo tai, kad iš pradžių didelių viešųjų darbų, tokių kaip geležinkelių tiesimas ir pan., kurie žadėjo gauti pajamų, finansavimas paskolomis buvo laikomas nekenksmingu. Buvo nuspręsta taip: iš geležinkelių ar vandens kelių pajamų galima nedelsiant padengti palūkanas, tada iš tikrųjų kontroliuojame kainas. Turėdama savo išteklius, valstybė negali iš karto paimti tokių didelių darbų iš savo iždo, todėl ji, laimei, priima bankų siūlomą kreditinę pagalbą. Tai pašalina vyriausybės rūpesčius tvirtinti naujus mokesčius valstybės parlamente, nėra reikalaujama likvidžių valstybės išteklių, o geležinkeliai gali lengvai mokėti palūkanas iš pertekliaus. Viliojantys skolinto kapitalo menai, kuris pats savaime nieko negali padaryti su pinigais, jei neranda, kas juos iš jo atimtų ir papildomai sumokėtų palūkanas, pavyko juodą paversti balta ir pačią valstybę paversti privačių investicijų palūkanų rinkėja.

Net ir paprasčiausias vyriausybės ar parlamento, suvokiančio savo atsakomybę, ekonominis apmąstymas turėjo vesti prie to, kad geležinkeliai statomi užsienio pinigais ir už juos metai iš metų mokamos tik 5 % palūkanos su viskuo, kas su tuo susiję, tai per 20 metų visa suma grąžinama vieną kartą, per 40...

Machine Translated by Google

jau du kartus metus, o ta pati skola vis dar nepadengta. Šios nepaprastos sumos, kurios daug kartų viršija pradines investicines išlaidas, iš tiesų turi būti dar kartą netiesiogiai surinktos iš žmonių, visų gyventojų, kurie turi mokėti geležinkelio transporto tarifus, padidintus tiksliai pagal šias palūkanų sumas. Vienkartinis pranešimas žmonėms apie didelį geležinkelio mokestį yra arba būtų buvęs geresnis. Tuomet šie mokesčiai, žinoma, būtų buvę gana slegiantys keletą metų, bet ir neilgai, nes transporto išlaidos ir geležinkeliai labai greitai būtų tapę tikrai neskolingu valstybės turtu, kuris vėliau būtų užtikrinęs jai dideles metines pajamas. Tačiau sena istorija yra ta, kad verčiau po truputį nukirstų šuniui uodegą, nes manoma, kad jam taip bus mažiau skausminga. Žinoma, yra priešingai. Tokio nacionalinio projekto investicines išlaidas iš tiesų turi apmokėti gyventojai, bet jei jos kuriamos paskolomis, neišvengiamai atsiranda ir palūkanos, kurios per daugelį metų daug kartų viršija pačią skolą. Todėl finansuoti tokius viešuosius darbus paskolomis yra gryna finansinė kvailystė. Jau čia galime atkreipti dėmesį į tai, kas išgelbės valstybę nuo jos skolinimo beprotybės: niekas negali uždrausti valstybei, pavyzdžiui, tokiems produktyviems projektams, išleisti kreditinius vekselius, valstybės iždo kreditinius vekselius ir jais apmokėti darbus. Toks valstybės pinigų sukūrimas tais atvejais, kai apie infliaciją iš viso negali būti kalbos, nes nauji žetonai įgauna naują vertę, vienu ypu išspręstų visus sunkumus ir visiems laikams išlaisvintų valstybę bei žmones nuo palūkanas mokančios skolos privačiam kapitalui.

Šią problemą turėsime išsamiau aptarti kitoje vietoje. Patyręs finansų administravimas turėtų sugebėti sutvarkyti reikalus taip, kad tokie dideli darbai būtų atliekami iš specialių mokesčių kartu su kitais valstybės pajamų šaltiniais ir tik iš dalies išleidžiant naujus banknotus. Žinoma, ši galimybė didele dalimi atsirastų tik tuo atveju, jei visos kitos valstybės išlaidos, ypač vadinamosios neproduktyvios administravimui, teisingumo vykdymui, švietimui ir kt., galėtų būti padengtos iš valstybės komercinių įmonių pertekliaus.

Atsižvelgiant į dabartinę beprotišką geležinkelių, pašto ir kt. deficitinę ekonomiką, tai gali skambėti kaip ironija, tačiau mes nebuvome taip toli nuo tokių galimybių, kaip jau parodžiau 1919 m. savo pirmojoje publikacijoje „ Süddeutsche Monatshefte “ (vasario mėn.) straipsnyje „O kas dabar?“, skyrelyje „Radikalios priemonės“. Nuo šios idealios nacionalinės finansų ekonomikos būklės mus skyrė tik valstybės palūkanų įsipareigojimas privačiam kapitalui. Tuo metu jau vyravusi iliuzija, kad valstybė, kai jai reikia pinigų, turi tiesiog pumpuoti juos į save su palūkanomis, tam sutrukdė.

Akivaizdu, ir visi turėjo suprasti mano paaiškinimus, kad valstybė jokiu būdu nėra nukreipta į užsienio pinigus, taigi ir į skolų kaupimą, kai nori ką nors daryti, kad ji, pavyzdžiui, galėtų reikalauti darbo ir komandinio darbo ir kad galiausiai ji neabejotinai būtų pagrįsta išduodant valstybės iždo kreditinius dokumentus tokiems tikslams, kad su jais būtų galima pradėti šiuos darbus neapsunkinant žmonių. Tokia procedūra turėtų didžiulį pranašumą, nes tokie darbai nuo pat pradžių būtų atleisti nuo visų palūkanų ir rinkliavų įsipareigojimų; darbai iš karto taptų laisva ir neskolinga valstybės nuosavybe. Iš darbų pajamų išduotus valstybės iždo kuponus iš tiesų būtų galima išpirkti ir greitai sunaikinti; tokių darbų produktai arba krovinių ir keleivių vežimo kainos galėtų būti gerokai sumažintos. Taip apskritai būtų galima suteikti didžiausias paslaugas visai nacionalinei ekonomikai, valstybė būtų galėjusi gauti gana reikšmingų pajamų šaltinių, kurie būtų buvę didžiausia nauda visai nacionalinei bendruomenei ir būtų padarę pačią valstybę visiškai nepriklausomą nuo didžiųjų finansų. Tačiau tai taip pat turėjo būti...

Machine Translated by Google

Taigi. Nes valstybė yra finansų sistemos šeimininkė, o ne aukštieji finansai, tai yra, taip bus ir ateities nacionalsocialistinėje valstybėje.

Tai iš tiesų buvo psichogoginė apgaulė, kad bankams pavyko neleisti pasireikšti tokiems akivaizdiems ir savaime suprantamiems mąstymo procesams, kurie, kartą išreikšti, nebėra ginčijami, ir supainioti valstybę bei ekonomiką aukščiau cituotu sakiniu bei įvilioti jas į kapitalo palūkanų vergiją.

Žinau, kad nors šie dalykai dabar aiškūs kaip diena, daugelis mano skaitytojų vis dar nepasitiki savo sveiku žmogišku protu ir tiesiog nenori patikėti, kaip toks absurdas galėjo būti įmanomas, ir verčiau mano: „Tai negali būti tiesa, mūsų valstybės veikėjai negalėjo būti tokie kvaili – bet aš tiesiog negaliu to vertinti“. Šis prisipažinimas apie neapdairumą dėl tokio akivaizdaus valstybės nekompetencijos finansų politikos klausimais dvigubai prieštarauja kitaip lengvai kaltinamam ir niekšiškam valstybės priemonių vertinimui ir tam, kad čia kalbama apie dalykus, kurie labiausiai paliečia kiekvieno individo piniginę.

Šiems žmonėms norėčiau palikti dar vieną požiūrį apmąstymui, kuris yra susiję su kredito tvirtinimo per provincijos arba Reicho parlamentą metodu.

Tokie dideli valstybės uždaviniai iš tiesų kruopščiai svarstomi parlamentuose. Po ilgų diskusijų kreditai galiausiai „patvirtinami“. Vidutinis valstybės pilietis dabar mano, kad dabar viskas tvarkoje ir kad valstybė, kuri iš tiesų yra tokia turtinga ir galinga, jau turi patvirtintus milijonus. Gana protingi žmonės galbūt dar pakasys už ausies ir pasakys sau: „Tai vėl reiškia naujus mokesčius“. Tačiau manau, kad galiu drąsiai teigti, jog, išskyrus inicijuotuosius – kuriems nereikia priklausyti nei atstovams, nei ministrams, galbūt daugiausia tik vienam tampa aišku, kad šis didelis kredito patvirtinimas provincijos ar Reicho parlamente reiškia ne ką kita, kaip leidimą skolinti šį „kreditą“ sau , su palūkanomis kitu būdu. Taigi šis „kredito patvirtinimas per parlamentą“ suteikia teisę tik atitinkamam ministrui gauti šį kreditą su palūkanomis dideliuose bankuose. Tokiu būdu „kredito patvirtinimas per parlamentą“ natūraliai tampa farsu, komedija, nes visi gyventojai – kurie galiausiai turi mokėti už kapitalą ir palūkanas – negalėjo iš tikrųjų tiekti „kredito“, ne, jį pirmiausia turi sukurti didelis paskolų kapitalas.

Vienintelis logiškas ir natūralus dalykas iš tiesų būtų tas, kad parlamentui patvirtinus kreditą, tuo pačiu metu ir automatiškai būtų patvirtinta, kad dabar valstybinis bankas taip pat išmokėtų arba autorizuotų patvirtintas sumas remdamasis įgyvendinančiųjų institucijų mokėjimo pavedimais atitinkamiems verslininkams.

Kreditai patvirtinti, reikia kažką daryti dėl reikalingos valiutos; todėl beprasmiška, jei – kaip dabar įprasta – pirmiausia reikia išduoti paskolą, o paskui ką tik „patvirtintus“ kreditus kapitalistai tam tikra prasme suteikia antrą kartą.

Dabar galima teigti, kad būtent tokiu būdu iš valstybės išgaunamos perteklinės lėšos ir kad tai turi turėti teigiamą įtaką bendrai šalies finansinei padėčiai, kad toks kredito valdymas veiks mažindamas infliaciją. Tačiau, žinoma, taip nėra jokiu būdu ir dėl priežasčių, kurių negali ginčyti joks bankininkystės ekspertas. Galima pripažinti, kad gerokai mažesnė tokių mokėjimų ir paskolų įmokų dalis mokama grynaisiais, čia kalbama apie smulkių taupytojų ratą, kurie su tokiais mokėjimais patenka į banką, kurie sutaupė porą šimtų ar tūkstančių markių, kurias dabar norėtų investuoti į palūkanų sertifikatą, į tokį stebuklingą popierių, iš kurio reikia tik kasmet iškirpti gabalėlį, kad būtų išmokėta tam tikra suma, o sertifikato vertė dėl to nesumažėtų. Tačiau tokiu būdu į banką patenkančios lėšos yra gana...

Machine Translated by Google

nereikšminga. Be to, bankai, kuriuose tokios lėšos yra laikomos, savo ruožtu visiškai neperveda šių grynųjų pinigų sumų į valstybės iždą, o tokių vekselių sumų pervedimas atliekamas tik pavedimo arba įskaitymo būdu.

Tačiau visus didesnius tokių paskolų mokėjimus kapitalistai atlieka jau nuo pat pradžių savo bankuose, pavedimu be grynųjų pinigų arba banko operacijų būdu,
ir kt.

Taigi iš tikrųjų į valstybės rankas nepatenka jokie grynieji pinigai, ir jei tokių gauna, ji turi nedelsdama juos atiduoti savo darbams atlikti. Taigi ši tariama nauda neegzistuoja. Priešingai, štai kas yra taip: valstybė, kaip žinome, už paskolintas sumas išleidžia vadinamuosius vertybinių popierių sertifikatus arba obligacijas. Šios valstybės obligacijos yra smulkiai arba ne taip smulkiai atspausdinti popieriai, kuriuose yra skolos dokumentas, aprūpintas visomis valstybės garantijomis dėl gautų sumų, be to, reikiamos palūkanų mokėjimo datos ir, jų pačių kuponų lapuose, kuponai, kuriais remdamasi valstybė įsipareigoja mokėti palūkanas kas ketvirtį, pusmetį arba kasmet už kuponų lape nurodytas sumas.

Be to, prie šio kupono lapo pridedamas dar vienas vadinamasis atnaujinimo sertifikatas (talonas), suteikiantis savininkui teisę gauti naują kupono lapą, jei pirmojo galiojimo laikas pasibaigia po tam tikro metų skaičiaus.

Toks valstybės išduotas vertybinių popierių sertifikatas, už kurį valstybė atsako visu savo turtu, įskaitant kapitalą ir palūkanas, neabejotinai reiškia savininko rankose esančią pirkimo galią. Tokių valstybės sertifikatų savininkas iš tiesų gali bet kada už šiuos sertifikatus ką nors nusipirkti, nesvarbu, ar jis šiuos sertifikatus tiesiogiai duoda kaip mokėjimą, ar pirmiausia parduoda šiuos sertifikatus vertybinių popierių biržoje ar savo banke, o tada atsiskaito grynaisiais pinigais.

Dabar visiškai neabejotina, kad valstybės išleidžiami nauji vertybiniai popieriai reiškia papildomų perkamųjų pajėgumų sukūrimą – ar tai teisinga, ar pagrįsta, šiuo metu mūsų nedomina – lygiai tas pats nutiktų, jei, pavyzdžiui, valstybė spausdintų naujus popierinius pinigus. Skirtumas būtų tas, kad vienu atveju išleidžiami vertybiniai popieriai, kurie, be skolos, valstybei užkrauna ilgalaikę palūkanų prievolę, o naujo popierinių pinigų išleidimo atveju palūkanų prievolė visai neegzistuoja. Todėl jau dabar matome, kad pastaroji forma bet kokiu atveju būtų palankesnė valstybei ir žmonėms.

Tačiau dabar, jei toliau analizuosime tokio finansavimo metodą, paaiškės, kad tiesioginis didelių valstybių finansavimas, vengiant paskolų, atveria dar daugiau didžiulių privalumų.

Matėme, kad šiuo metu taikoma valstybės darbų finansavimo forma sukuria papildomus perkamuosius pajėgumus, kuriuos atspindi naujų vertybinių popierių sertifikatų išdavimas. Šiuo atveju, žinoma, visos naujos paskolos sumos bus ir turi būti išmokėtos iš karto, net jei naujai statomi geležinkeliai, vandens keliai ir kt. yra tik statybos stadijoje ir dar neturi jokios realios vertės, kurią būtų verta paminėti.

Jei bus pradėtas finansuoti tokius didelius valstybinius darbus mano siūlomu būdu, pirmiausia išnyks milžiniškos paskolos reklamos išlaidos. Galima prisiminti, kokios milžiniškos sumos išleidžiamos vien laikraščių konkursams. Be to, išnyks ir bankams bei kitoms kredito įstaigoms nuo pat pradžių skiriami procentai. Net ir tai vėlgi milijonai. Be to, paskolos linkusios būti išduodamos mažesne nei nominaliąja verte, kitaip tariant, už 1000 markių obligaciją šių sertifikatų pirkėjas turi sumokėti tik 970 markių daugiau ar mažiau, tačiau gauna visą sumą su palūkanomis. Net ir tai yra nuostoliai, kurie nuo pat pradžių...

Machine Translated by Google

tampa našta valstybei ar įmonei ir yra naudingos kapitalistui. Iš tiesų, tokias paskolas linkęs „papuošti“ kitais privalumais, kaip sakoma biržoje, siūlant specialias papildomas lengvatas, kurios gali apimti net mokesčių lengvatas. Čia prisimenu kasybos premijų paskolą, kuri demonstravo fantastiškiausią iš tokių privalumų, iki kurių valstybė kada nors nusileido. Loterijų ir azartinių lošimų velnias buvo pasitelktas paskolos reklamai, nes buvo žadama išmokėti milijoninius laimėjimus už labai didelį skaičių 1000 markių obligacijų; be to, buvo numatytos vadinamosios premijos, paskelbta 5 % palūkanų norma, kuri, be to, buvo apdrausta išlygomis, o esant daugybei mokesčių, taupymo premijų paskola buvo atleista nuo visų mokesčių! Iš kur norėta gauti didžiules sumas šioms premijoms ir lengvatoms, šiems pasakiškiems loterijos laimėjimams mokėti, niekas nesvarstė – nors kiekvienam rimtam ir įžvalgiam žmogui turėjo būti aišku, kad visos šios sumos vėl turės būti ištrauktos iš žmonių kišenių. Mat gautos sumos buvo nedelsiant panaudotos skubiausioms išlaidoms. Visa tai yra finansiniai politiniai nusikaltimai prieš žmones, kurių įžūlumas belieka tik stebėtis.

Taigi, jei visai nesirenkama paskolos, o tiesiogiai – tiesioginio pinigų kūrimo keliu, tuomet visos šios sunkios ir neteisingos valstybės biudžeto naštos būtų pašalintos – net nereikėtų iš karto surinkti reikiamų sumų naujais popieriniais pinigais , o tai galėtų vykti gana lėtai, priklausomai nuo to, kaip vyksta nauji darbai. Tai turėtų dar vieną didžiulį pranašumą, kad negalėtų kilti kalbos apie nepadengtų pinigų išleidimą, nes nauji pinigai bus duoti tik tada, kai bus atlikta kita nemaža darbų dalis. Čia mums tektų susidurti su pinigais, visiškai padengtais realiomis vertėmis, taigi, su stabiliais pinigais, su pinigais, kuriuos atitinka tiek valandų atliktas darbas.

Tačiau net ir ši nuoseklaus naujų pinigų statyboms išleidimo forma, kuri jau atrodo daug palankesnė, jokiu būdu nėra paskutinis žingsnis. Nes visiškai nebus įrodyta, kad į apyvartą reikia išleisti pinigų sumą, lygiavertę naujai sukurtiems darbams, nes naujai išleisti banknotai iš tikrųjų vėl grįžta į viešuosius valstybės iždus; taigi juos galima išleisti dar kartą, nereikalaujant išleisti į apyvartą naujų serijų. O dabar žengkime dar vieną žingsnį, tai yra, paskelbkime savo naujų pinigų išleidimą tokiai ypatingai valstybės...

užduotys savaime iš esmės visiškai nebūtinos, net jei galėtume labai gerai paaiškinti finansavimo proceso leistinumą, o ypač aiškumą, išduodant savo lėšas statyboms, ir norėtume jo laikytis tam tikrais tikslais.

Šis paskutinis žingsnis yra visiškas nepiniginis tokių valstybės užduočių finansavimas . Kaip jau buvo parodyta aukščiau, klaidinga manyti, kad valstybė per paskolą gautų pinigų, kuriais galėtų atsiskaityti su geležinkelio ar elektros jėgainių statybų verslininkais ir darbininkais.
Nepaisant to, verslininkai turės kas savaitę iš savo bankų išsiimti reikalingas sumas savo darbui apmokėti grynaisiais pinigais. Savo ruožtu bankai šiuos nepaprastai didelius savo iždo akcijų poreikius dar kartą turi padengti iš centrinių bankų arba Reichsbanko ir pan. Dabar, normaliais laikais, viso esamo likvidumo jau visiškai pakanka visų darbuotojų savaitiniams darbo užmokesčio mokėjimams, ir iš esmės nesvarbu, ar, pavyzdžiui, laikinai didesnė darbo jėga sutelkiama vienoje vietoje Bavarijos Valchenzės elektrinės statyboje, nes jei jie ten nedirbtų, jie net ir paskirstyti kitose įmonėse turėtų tikėtis ir gauti savo savaitinius darbo užmokesčio mokėjimus arba gauti pinigus per nedarbo draudimą. Tai reiškia, kad rūpintis bendru mokėjimo priemonių poreikiu visai nacionalinei visuomenei yra gana bendra valstybės užduotis.

Machine Translated by Google

ekonomika, nesvarbu, ar vienoje vietoje laikinai įdarbinama daugiau darbo jėgos dideliems valstybiniams darbams vykdyti, ar ne.

Mokėjimo priemonių, skirtų darbo užmokesčiui mokėti, suteikimas ir kitų negrynaisiais pinigais atliekamų pervedimų verslininkams įgyvendinimas yra mokėjimo operacijų užduotys ir neturi nieko bendra su kredito situacija.

Todėl būtų akivaizdžiausia ir natūraliausia, jei kartu su kredito patvirtinimu kokiam nors dideliam valstybiniam darbui per teisėtą visų gyventojų atstovavimą būtų suteiktas ir leidimas valstybiniam bankui, remiantis šiais patvirtintais kreditais, atlikti reikiamus mokėjimus. Akivaizdu, kad įprastu būdu – kad šie mokėjimai atliekami tik tada, kai įvairios sutartinės valstybės institucijos (žemės ūkio departamentai, gatvių ir upių inžinerijos departamentai, geležinkelių statybos skyriai, specialūs departamentai specialiems tikslams ir kt.) patikrina verslininkų reikalaujamas mokėjimo sumas ir, vadovaudamosi reglamentais ir sutartimi, sankcionuoja mokėjimą.

Visa ši paskolų afera, kuri tėra šiuolaikinė tautos apgaudinėjimo forma, yra visiškai nenaudinga ir tik žalinga.

Machine Translated by Google

Reichsbank korporacija

Reichsbankas, kaip gali manyti kiekvienas patiklus valstybės pilietis, iš tikrųjų nėra valstybinis bankas, o akcinė bendrovė. Taigi Reichsbankas jokiu būdu nėra valstybinė institucija, net jei valstybė iki 1922 m. birželio mėn., kai Antantės reikalavimais buvo visiškai „autonomiška“, turėjo tam tikrų reguliavimo teisių. Net banko pareigūnus skyrė ir jiems mokėjo Reichas, tačiau patariamąją tarybą sudarė tik didžiųjų bankų ir tarptautinės žydų bendruomenės atstovai – tai tie patys asmenys.

Jau įkūrus pirmąją patariamąją tarybą 1873 m., tarp maždaug 15 narių buvo šios pavardės: baronas Rotšildas, prekybos slaptasis tarybos narys Bleichröderis, prekybos slaptasis tarybos narys Mendelssohnas, Teodoras Plautas, prekybos slaptasis tarybos narys Oppenheimeris, prekybos slaptasis tarybos narys Warschaueris ir prekybos slaptasis tarybos narys Zwickeris, prekybos tarybos narys Sternas, prekybos tarybos narys Gelpke; taigi vienuolika grynaveislių stambių žydų ir, kaip pasididžiavimas, dar keturi ponai vokiškomis pavardėmis.

Tai vėlgi buvo gudrus šachmatų ėjimas, kuriuo Bismarcką pataręs bankininkas Bleichröderis rekomendavo senajam reichskancleriui kurti Reichsbanką ne kaip grynai valstybinę instituciją, nes tokiu atveju karo atveju priešas negalėtų jo pasisavinti remdamasis tarptautiniu mastu pripažintu privačios nuosavybės saugumu, o kaip grynai valstybinis bankas jis būtų tiesiogiai atviras priešo atakai.

Iš tiesų sumanus žydas, kartu su kitais stambiais finansininkais, natūraliai troško tik į savo valdžią įtraukti pagrindinę Reicho finansų įstaigą. Ponams tai irgi pavyko, ir Reichas tuo visiškai atsisakė vienos svarbiausių savo monetų kalybos suvereniteto sričių – teisės leisti banknotus.

Šiandien Reichsbankas užima ypatingą vietą Vokietijos Reicho finansų sistemoje, vietą, kurios bauginančias pasekmes valstybei ir žmonėms aiškiai supranta net ir mažiausiai svarbūs žmonės.

Tiksliai ištirti, kaip didieji bankai nuo pat įkūrimo piktnaudžiavo savo lemiama įtaka Reichsbankui, siekdami savanaudiškų tikslų, turi būti individualaus tyrimo užduotis.

Kol Bismarckas buvo valdžioje, jo valstybinis požiūris ir pagarba jam suvaldė vertybinių popierių biržos hienas; tik kartą per visą Reichsbanko istoriją Bismarckas pasinaudojo Reichsbanko įstatyme numatyta kanclerio veto teise, būtent kai uždraudė priimti Rusijos akcijas. Šiandien Reichsbankas, kaip jau minėta pradžioje, draugiškai spaudžiamas tarptautinių bankininkų, tapo visiškai nepriklausomas. Taigi Reichsbank nebeturi jokios galimybės ryžtingai spręsti verslo valdymo klausimus.

Tautų palūkanų vergija reiškia bankų ir vertybinių popierių biržų viešpatavimą. Palūkanų vergijos sulaužymas yra neabejotinai didžiausias nacionalsocializmo uždavinys.

Viskas, kas šiandien vyksta valstybėje ir ekonomikoje – viskas tampa didelio kapitalo palūkanų paklausa produktyviam darbui. Jei tiesiamas geležinkelis, atsiranda paskola, jei vyksta karas, atsiranda karo paskolos, jei išvystomi gamtos ištekliai ar hidroenergetika, atsiranda hidroenergetikos paskolos, jei plečiama gamykla, išleidžiamos naujos akcijos, jei įkuriama nauja įmonė, pasirenkama tam tikra palūkanų kapitalistinė įmonės forma, leidžianti darbui ir rizikai tekėti verslininkams, o pelno liūto daliai – finansininkams. Jei tai nebevyksta paskolų būdu, tuo paprastesnis ir...

Machine Translated by Google

Pasirinktas ekstensyvus pinigų spausdinimo būdas, kaip ir 1923 m. infliacijos metu, kuris taip pat sužadina didžiausius stambiojo kapitalo interesus. Kaip sagoje karaliaus Mido atveju, kuriam viskas, prie ko jis prisilietė, virto auksu, taip ir šiandien viskas, kas nutinka, virsta palūkanas generuojančiais vertybiniais popieriais.

Deja, pasaulio bankininkai turi velniškai gerą apetitą, o vertybiniai popieriai iš tiesų yra jų mėgstamiausias maistas, kas, akivaizdu, jiems puikiai tinka. Negalime tikėtis, kad jie badaus kaip karalius Midas, kuriam, kaip gerai žinoma, net maistas burnoje pavirsdavo auksu. Priešingai, pirmiausia badaus darbininkai, o tik tada palūkanų valdovai.

Jie taip pat visiškai negalvoja atsisakyti ar sušvelninti savo valdymo, todėl ši interesų taisyklė turi būti sulaužyta.

Dabar turime apšviesti trečią aspektą, kuris užbaigtų ir užbaigtų palūkanų kapitalistinio išnaudojimo vaizdą net ir paprastam žmogui – tai yra infliacija.

Machine Translated by Google

Infliacija

Infliacija yra aiškiai matoma mūsų finansinio politinio skurdo išraiška. Infliacija paveikia visus – kiekvieną, kuris turi užsidirbti pragyvenimui – su siaubingu sunkumu.

Bet iš kur atsiranda infliacija? Į šį klausimą galima išgirsti daugybę paaiškinimų, kurie iš dalies paimti iš siauro atsakančiojo požiūrio taško, iš dalies iš demagoginių šūkių žodyno, o iš dalies nurodo faktines dalines priežastis, tačiau teisingai nepataikant į galutinę motyvuojančią priežastį. Kai išgirstame šias infliacijos priežastis, kurias įvardija skirtingos partijos, greitai nebelieka jokios socialinės tvarkos ir profesijos, kurios kuri nors pusė nebūtų įvardijusi kaip infliacijos priežastį.

Tiems, kurie sekė knygos apie palūkanų vergiją paaiškinimus, atsakymą rasti nesunku. Pirminė infliacijos kaltė tenka darbo įsipareigojimui kapitalui mokėti palūkanas.

Palūkanos – mokesčiai – infliacija, taigi driekiasi loginė grandinė, kuri, pradedant nuo Pražūtingas ir absurdiškas valstybės pažadas dėl palūkanų priveda prie to, kad valstybė privalo iš žmonių išgauti prisiimtus palūkanų įsipareigojimus per mokesčius; mokesčiai, ir iš tiesų visų rūšių mokesčiai, tiesioginiai ir netiesioginiai, muitai, taip pat ir labiausiai nemalonūs netiesioginiai mokesčiai, susiję su nepadengtų banknotų emisija, o paskui kartu su savimi tempia infliaciją. Taip tęsiasi amžinas ciklas, nes infliacija sąlygoja vis didesnes valstybės išlaidas, kurias ji, įstrigusi paskolų beprotybėje, visada mano galinti padengti tik priimdama naujas skolas, šios naujos skolos pačios savaime turi naujų palūkanų, naujos palūkanos verčia būtinus naujus mokesčius, mokesčių įstatymai pamažu visiškai žlunga, nes tokių valiutų žlugimo atveju visos mokesčių pajamos lieka gerokai mažesnės už valiutos nuvertėjimą, ir dabar valstybė be jokios pasipriešinimo pasiduoda pinigų spausdinimo mašinos finansiniam bolševizmui, kaip siaubingai patyrėme 1923 m. infliacijos metu.

Pirmieji mano poleminiai darbai pirmiausia buvo skirti šiems ryšiams atskleisti. Manifeste „Dėl palūkanų vergijos panaikinimo“74 plačiai išplėtojau bendrą palūkanų problemos, valstybės bankroto, reikšmę: sprendime gana konkrečiai atskleidžiau valstybės paskolų sistemos kvailumą ir atkreipiau dėmesį į nesuskaičiuojamus mokesčių įstatymus, kurie brangino plačiųjų masių pragyvenimą, nes jų produkcija turėjo būti visiškai panaudota palūkanų tarnybai. Veikale „Būsimas mokesčių streikas“, su nauju mokesčių įstatymų srautu nuo 1920 ir 1921 m., taip pat 1918 m. Reicho biudžete buvo pateiktas galutinis įrodymas, kad visa Reicho ir žemių finansų administracija yra visiškai pririšta prie didelio paskolinio kapitalo palūkanų tarnybos. Tačiau paskutinėje knygoje jau gana akivaizdžiu pavyzdžiu nurodomas kelias, kaip pakeisti šias visiškai apgailėtinas aplinkybes.

Visiškai akivaizdu, kad užtvindžius nacionalinę ekonomiką popieriniais pinigais, šių popierinių pinigų perkamoji galia turi nuolat mažėti.

Kadangi pinigai savo giliausia prigimtimi, kaip jau pripažinome, yra atlikto darbo ženklas, vadinamoji pinigų kiekybinė teorija, bent jau pagal esminius jos bruožus, turi būti...

---

74 Potenciali perkamoji galia yra sutaupyta perkamoji galia, kuri šiuo metu neturi įtakos rinkai. Prie jos priklauso sukaupti pinigai ir tvirtai investuotas santaupų kapitalas.

Efektyvi perkamoji galia yra bendra visų paklausos pretenzijų į nacionalinę ekonomiką suma, kuri pateikiama grynaisiais pinigais. arba vertybinių popierių pavidalu yra taikomi prekių rinkoje ir siekia transformuotis į materialines gėrybes.

Potenciali perkamoji galia bet kuriuo metu gali būti transformuota į efektyvią, šiuo reiškiniu kalbama apie „pabėgimą nuo tikslo“.

Machine Translated by Google

mūsų pripažinta. Ši teorija moko, kad nacionalinėje ekonomikoje apyvartoje esantis pinigų kiekis turi išlikti tam tikrame stabiliame santykyje, kad neatsirastų perkamosios galios pokyčių. Pinigai tam tikru mastu yra lygūs prekių atsargoms ir – skaičiuojant nuo prekių kiekio – pagaminamas tam tikras skaičius įprastos valiutos vertės vienetų, t. y. vidutinė prekių kaina. Čia labai pabrėžiu būdvardį „vidutinis“. Iš tiesų, reikia eiti toliau ir pasakyti: vidutinis kainų lygis – taigi jokiu būdu ne individualių kainų dydis – tam tikru mastu priklauso nuo bendros šalyje esančios perkamosios galios dydžio. Tačiau perkamoji galia jau yra daug platesnė sąvoka nei vien piniginių išteklių kiekis. Tačiau nenorime čia per daug pasiklysti ekonominėse detalėse, nes kitaip čia reikėtų aptarti efektyvios ir potencialios perkamosios galios poveikį kainoms. Šiaip ar taip, neabejotina, kad, pavyzdžiui, tūkstantį kartų padidėjus apyvartoje esančiai valiutai, natūraliai turi padidėti ir kainos maždaug tūkstantį kartų. Iš tiesų, ne kainos pakilo, o markės perkamoji galia sumažėjo atvirkščiai proporcingai valiutos kiekio dauginimuisi.

Pagrindinė infliacijos priežastis yra valstybės palūkanų prievolė. Dėl šios palūkanų prievolės mokesčiai yra būtini, nes valstybė gali duoti tik tai, ką ji vėl turi tam tikra forma išgauti iš savo piliečių.

Ši valstybės piliečių apiplėšimo forma, kaip matėme, yra triguba – arba tiesioginiais mokesčiais, arba efektyvesne forma – netiesioginiais mokesčiais, arba specialia netiesiogine infliacijos forma. Pastaroji forma yra labiausiai nepriimtina, ja taip pat siekiama, kad bankrutavusios valstybės išsilaikytų virš vandens – tai tobuliausias klastojimas. Tačiau ši paskutinė forma yra ypač žalinga, nes ja tiesiog sunaikinamas efektyviausios ir darbščiausios gyventojų dalies santaupų turtas.

Tai vienas labiausiai šokiruojančių skyrių vokiečių tautos tragedijoje. Šimtai tūkstančių darbščių darbininkų, tarnautojų, pareigūnų, laisvųjų profesijų atstovų, gydytojų, inžinierių ir kt. visą gyvenimą atkakliai ir nenuilstamai dirbo taupydami sau ir savo šeimoms, kad galėtų džiaugtis nerūpestinga ir nepriklausoma senatve. Jie kaupė savo santaupas centas po cento, markė po markės, ir kiekviena markė reiškia pragyvenimo minimumo garantiją kiekvienai senatvės dienai. Tačiau valstybė, kuriai šie nelaimingi žmonės patikėjo savo santaupas, 1923 m. infliacijos metu jokiu būdu nesumokėjo už markę, kuri jai buvo patikėta kaip santaupos – net ir tada, kai šie sutaupyti centai tuo metu buvo įnešti blizgančiais aukso monetomis – apie 30 milijonų popiermarkių75, bet pasinaudojo savo pačios sukeltu valiutos nuosmukiu ir pasakė: markė = markė. Tuo ji atėmė iš šių vyrų jų viso gyvenimo darbo vaisius ir įstūmė juos į didžiausią sielvartą. Tada valstybė juos apgaudinėjo apgailėtinomis ir apgailėtinomis išmaldomis, privačios labdaros organizacijos turėjo įsikišti su pagalba – tačiau būtent ši forma buvo ypač gėdinga nukentėjusiesiems, nes iš privačių rankų šios dovanos liko tikromis išmaldomis, labdaros dovanomis, už kurias šie nelaimingi žmonės turėjo būti dėkingi, net jei tai buvo organizuotas gerai užsitarnautų teisių apiplėšimas. Teisių, kurios, jei būtų atkurtos, net nereikėtų apiplėštųjų „padėkos“.

75 Popiermarkė buvo įvesta 1914 m. rugpjūtį dėl markės kritimo, o ryšys tarp aukso markės ir aukso buvo nutrauktas. Infliacijos lygis toliau kilo iki 1923 m. lapkričio mėn., kai valiuta buvo stabilizuota paskelbus apie naujos rentenmarkės, kurios vertė siekė 1 trilijoną popiermarkių, įvedimą. Rentenmarkė, įsigaliojusi 1924 m., tais pačiais metais buvo pakeista Reichsmarke.

Machine Translated by Google

Kitose ištraukose jau atkreipėme dėmesį į tai, kad klaidingas principas – kapitalinės pensijos idealas – siaubingai atkeršijo šiems vargšams. Ne todėl, kad šie sluoksniai būtų nusipelnę tokio likimo, priešingai – nacionalinės valstybės garbinga pareiga bus kuo geriau atlyginti šiems apiplėštiems žmonėms. Vis dėlto belieka tikėtis, kad ši baisi pamoka vis dėlto ir toliau vibruos žmonių pasąmonėje ir kad kapitalinės pensijos idealas įsiskverbs bei padės teisingam taupymo idealui – grynai vokiškai idėjai apie senatvės priežiūrą, moterų ir vaikų globą kuriant savo namus, lauką ir sodą ir pan. – pasiekti proveržį ir pergalę.

Antroji aukščiau paminėta piliečių apiplėšimo forma, kurią vykdo valstybė, yra netiesioginis mokestis. Netiesioginis mokestis savo pasekmėmis iš tiesų yra socialinis nusikaltimas. Negailestingai ir negailestingai, tokia forma, kurios niekas negali išvengti, jis smogia didžiajai gyventojų daliai su visu žiaurumu, o turtingiesiems netiesioginiai mokesčiai beveik nepaveikiami.

Tiesioginis mokestis, jei jis nustatomas pagal mokesčių mokėtojo ekonominį pajėgumą, pats savaime yra teisingas ir tinkamas mokestis. Tiesioginis mokestis, kaip įmoka valstybei už bendruomenines užduotis, jokiu būdu nėra mokestis, kuris iš esmės turi branginti gamybą, nes jis turėtų būti imamas tik ten, kur yra faktinis perteklius, viršijantis pakankamas pragyvenimo išlaidas. Tačiau šiandieninis tiesioginio mokesčio traktavimas, kaip ir infliacija, yra grynas apiplėšimas ir tiesiogiai prieštarauja Veimaro konstitucijos 153 straipsnyje išreikštai nuosavybės garantijai.

Apibendrinant, dar kartą reikia pabrėžti, kad čia kalbama apie infliaciją, kuri paprastai kyla dėl valstybės palūkanų įsipareigojimų tarptautiniams finansams. Čia kalbama apie ilgalaikį kraujo siurbimą iš mūsų tautos ekonominio kūno viršvalstybinės finansinės jėgos, kuriai mūsų pačių valstybė veikia kaip mokesčių rinkėja, naudai.

Čia kalbama apie gana ypatingą infliacijos formą – palūkanų kapitalistinę infliaciją.
Natūrali infliacija kyla, kai šalį užklumpa nepakankamas derlius arba epidemija, kai natūrali paklausa viršija esamą pasiūlą. Tačiau tokia infliacija visada yra tik laikino pobūdžio. Kiti derlingi metai pašalina sunkumus ir kainos grįžta į natūralų lygį.

Tačiau palūkanų kapitalistinė infliacija yra tarsi ryjanti ugnis, kuri neužgesinama tol, kol nesunaikina visų pasaulio lobių ir nepaverčia visos žmonijos tarptautinių finansų palūkanų vergais – arba kol palūkanų vergija nėra nutraukta.

Machine Translated by Google

Nacionalinė finansų reforma

Po tokios išsamios mūsų valstybės finansų ligos diagnozės, kaip mūsų finansinės...
sistemą apskritai, galime tikėtis pavykti skirti tinkamus vaisto receptus.

Tie reglamentai ir priemonės, kurie reguliuoja perėjimą iš dabartinės situacijos į būsimą formą, nepriklauso šio darbo taikymo sričiai. Šioms priemonėms galioja bendra gairė, kad jomis, kiek įmanoma, reikia vengti bet kokių ekonominio gyvenimo trikdymų. Žinoma, tai neįvyks be tam tikro griežtumo čia ir ten ir be laikinų intervencijų, tačiau net ir kruopščiausiai paruoštos operacijos atveju tai neįvyks be tam tikro nedidelio kraujo netekimo.

Mūsų didysis, spindintis galutinis tikslas – sulaužyti interesų vergiją.

Pirmoji ir esminė priemonė, atsiradusi dėl nacionalinės finansų sistemos perdavimo privačiai įstaigai – Reichsbank plc. – yra Reichsbank nacionalizavimas.

Jau iš šio banko apimties turi būti visiškai akivaizdu, kad „Reichsbank“ iš tiesų turi būti Reicho institucija, kaip ir Reichspost ar Reichscourt. Reikia besąlygiškai paskelbti, kad Reichsbank, pav., turi būti vadinamas tokiu pavadinimu, ir tai yra visuomenės nuomonės klaidinimas.

Tikrojo Reicho banko užduotis atitinkamai turi būti dvejopa. Pirma, jis turi užtikrinti Reicho finansinių paslaugų teikimą, jei jų negali užtikrinti patys ir tiesiogiai atskiri administraciniai pareigūnai, kaip yra pašto ir geležinkelių atveju, ir, antra, jis turi sudaryti tvirtą visos nacionalinės ekonomikos pagrindą, tarpininkaujant mokėjimo operacijoms. Be to, jo užduotis turi būti užtikrinti, kad nuolat būtų pakankamai grynųjų pinigų piniginėms operacijoms atlikti.

Šioms užduotims atlikti jis turi būti nacionalinės finansų administracijos vykdomasis organas, kuris turi būti visiškai jam pavaldus. Reichsbanko pareigūnai, kaip ir kiti pareigūnai, turi būti valstybės pareigūnai. Patariamoji taryba, kurią sudaro stambiosios žydų bendruomenės atstovai, kaip ir šiandien, savaime yra visiškai nereikalinga. Iš tiesų pakanka, kad valstybė paskirtų specialų valstybės komisarą banko finansinei priežiūrai, kuris yra atsakingas už banko finansinę veiklą. Banko užduotys bus tiksliai apibrėžtos jo paties Reichsbanko įstatyme, todėl jau banko finansinė veikla garantuotų, kad Reichsbanko įstaiga tarnauja tik nacionaliniams interesams.

Tačiau dabar mes jau turime banko įstaigą, kuri visiškai atitinka šiuos reikalavimus, kuriuos turime kelti Reichsbankui. Tai Bavarijos valstybinis bankas. Bavarijos valstybinis bankas iš tikrųjų yra grynai nacionalinis bankas, ir niekas negalės teigti, kad jis nepriekaištingai neįvykdė savo, kaip banko įstaigos, užduočių. Žinoma, su išlyga, kad jis taip pat veikė pagal bendruosius palūkanų kapitalistinės ekonomikos papročius. Bet kokiu atveju šis bankas atliko pinigines operacijas, nelaikydamas banko kapitalo pelningumo pagrindine užduotimi. Tuo jis pasireiškė tokiu labai įdomiu reiškiniu, kad bankas, turėdamas savo itin mažą, vos 8 000 000 markių, kapitalą, buvo labai gerai pasirengęs aptarnauti visus piniginių operacijų poreikius ir valdyti milijardines pajamas.

Nenuostabu pastebėti, kad Vertybinių popierių biržos metraštyje („Saling's Stock-exchange Yearbook, A Handbook for Capitalists and shareholders, for 1914/15“, pristatytame

Machine Translated by Google

Vokietijos bankas), šio Bavarijos valstybinio banko (tuo metu dar „Karališkojo Bavarijos banko“) egzistavimas tiesiog ignoruojamas, nors buvo galimybė ir vieta jį paminėti šio, vis dėlto reikšmingos valstybinės institucijos vadovo 644 puslapyje. Tačiau bankas, kuris netarnauja išimtinai privatiems kapitalistiniams tikslams, aukštųjų finansų požiūriu akivaizdžiai nėra bankas.

Taip pat stebėtina, kad iškart po karo ir Miuncheno bolševikų valdymo laikotarpio buvo dedamos pastangos „platinti Bavarijos valstybinį banką“, kaip skambėjo žavus biržos techninis posakis, kad net ši nepriklausoma institucija būtų prieinama privačiam kapitalui „pelningumui užtikrinti“. Taigi mūsų reikalavimas turi praktiškai išsaugotą modelį Bavarijos valstybiniame banke. Tuo paneigiamas prieštaravimas, kad banko neįmanoma valdyti kaip valstybinės institucijos.

Pačiam Reichsbankui Reichsbanko įstatymas iš tikrųjų siūlė nacionalizaciją, pagal kurią Reichas, įspėjęs prieš metus, pirmą kartą 1891 m. sausio 1 d., o vėliau kas dešimt metų, turėtų teisę arba panaikinti Reichsbanką ir įsigyti jo turtą (įskaitant labai vertingus pastatus) už grynosios turto vertės mokėjimą (!), arba įsigyti visas akcijas nominalia verte (!!). Taigi 1921 m. sausio 1 d. Reichas būtų galėjęs ištaisyti didelę Reicho įstatymų klaidą prieš vokiečių tautą, jei būtų įsigijęs visą Reichsbanko turtą už 180 milijonų – tai yra Reichsbanko akcijų nominali vertė.

„Völkische Beobachter“, kuris tuo metu dar nepriklausė Nacionalsocialistinei Vokietijos darbininkų partijai, kuriai tuo metu jau vadovavo vyrai, priklausę nacionalsocializmo intelektualiniams pirmtakams, ir Dr. Sch. savaitraštis.

Pudoras, „Der deutsche Finanzmann“, laiku tai atkreipė dėmesį – žinoma, kaip vienintelis viešas vokiečių laikraščių balsas – žinoma, nesėkmingai.

Taip pat stebėtina, kad nors Reichsbanko akcijos yra įvardytos, jų turėjo ne mažiau kaip 2153 užsieniečiai! Kokią viso Reichsbanko kapitalo dalį šie 2153 užsieniečiai (1913 m. duomenimis) perleido, deja, iš Reichsbanko dokumentų neaišku. Bet kokiu atveju tai yra labai nemažas procentas, nors nurodytas vietinių akcininkų skaičius – tik 16 646. Dabar aišku, kad vietinių akcininkų atveju galėjo būti įsigytos daug mažesnės sumos, nors, žinoma, galima pagrįstai manyti, kad užsienietis, pirkdamas Vokietijos Reichsbanko akcijas, įsigyja ne vieną ar dvi akcijas, o iš karto tvarkingą paketą. Šis faktas slepia neįtikėtiną situaciją, kad net karo metu iš „Vokietijos Reichsbanko“ į užsienio šalis dividendų pavidalu buvo išgabentos gana didelės sumos.

Taigi, Reichsbanko, kuris, kaip jau sužinojome aukščiau, gauna pagrindinį pelną iš vekselių diskontavimo, pelno pasidalijimas yra labai originalus. Pirma, akcininkai gauna 3,5 % privilegijuotąjį dividendą, o iš likusio pelno ketvirtadalis paskirstoma akcininkams. Trys ketvirtadaliai šio likusio pelno pervedami Reichui, dar 10 % pervedus į rezervinį fondą. 1913 m. Reichui tokiu būdu buvo pervesta 31 025 555 markės. Dėl šios priežasties Reichas suteikė šiai nepaprastai institucijai vadinamąją banknotų spausdinimo privilegiją, tai yra teisę leisti banknotus pagal savo operacijų poreikius. Iki karo pradžios Reichsbankas bent jau turėjo laikyti paruoštą iki trečdalio aukso ar sidabro vokiškomis ar užsienio monetomis arba luitais šiems banknotams padengti. Net ir šiam apribojimui panaikinus, neribotam popierinių pinigų spausdinimui nebeliko jokių kliūčių. Vienintelė (!) Reichsbanko popierinių pinigų apsauga buvo nuostabūs Reichsbanko vekseliai – taigi, vėlgi, tik dar vienas

Machine Translated by Google

popierius, už kurio stovėjo bankrutavusi valstybė. Nenuostabu, kad tokiomis sąlygomis turėjo įvykti nesustabdomas Vokietijos valiutos žlugimas.

Be jokios abejonės, gana svarbi valstybės užduotis nacionalizuotam bankui yra visada rūpintis, kad būtų visiškai patenkinti ekonomikos reikalavimai mokėjimo priemonėms; nes tik tuo atveju, jei čia nesusidaro aklavietės, net jei kitos finansų įstaigos gali visiškai patenkinti visus reikalavimus, palūkanų išieškojimas dėl pinigų trūkumo, kuris gali išaugti iki didžiausių pasaulinių krizių, yra neteisėtas. neįtraukta. Ir atvirkščiai, išleistos pinigų sumos, net ir mažesnio ekonomikos pakilimo laikais, grįžta į Reichsbanką per nesuskaičiuojamus viešųjų pinigų sandorių kanalus, kad šis galėtų vėl išimti banknotus iš apyvartos. Anglijos banko atveju, kaip gerai žinoma, įprasta, kad į banką grįžtantis banknotas nėra išduodamas, o keičiamas į naują, o senasis sunaikinamas. Tai pirmiausia daroma dėl higienos priežasčių.

Dabar valiutos klausimas ateityje iš tiesų įgis vis didesnę reikšmę, kai vadinamieji pinigų surogatai, tokie kaip vekseliai ir čekiai, o ypač negrynaisiais pinigais atliekamos operacijos, įgis vis didesnę reikšmę.

Tokioje atsiskaitymų ekonomikoje pašto čekių skyriai, kurie jau šiandien yra grynai piniginių operacijų be grynųjų pinigų ir be palūkanų pavyzdžiai, įgis nepaprastai didelę reikšmę. Šiandieniniuose pašto čekių skyriuose galima įžvelgti pagrindines ląsteles, kurias nesunku sukurti idealiai pinigų operacijų sistemai, prižiūrimai valstybės – visiškai atitinkančiai nacionalinį keleivių ir krovinių transportą.

Niekas negali ginčytis, kad mokėjimo operacijos per pašto čekių skyrius atliekamos greičiau ir patikimiau. Vargu ar svarbu, kad kreditinės ir debeto sąskaitos neapdorojamos daugiausia per 48 valandas, kai, kita vertus, šiandien bankuose galima pastebėti, kad kreditinės sąskaitos už seniai gautas sumas išduodamos tik po 8–14 dienų. Jei banko klientui reikia pinigų savo verslui, jis vis tiek priverstas reikalauti banko kredito. Piniginių operacijų per pašto čekių skyrius atveju nebereikia skaičiuoti palūkanų. Tai reiškia didžiulį mokėjimo operacijos palengvinimą ir supaprastinimą, ypač metų pabaigos terminais. Pašto čekio klientas kiekvienų metų sausio 2 d. – taip pat kiekvieną dieną pagal pareikalavimą – gauna tikslią informaciją apie savo sąskaitos būklę pašto čekių sąskaitoje.

Taigi piniginių operacijų tarpininkavimas per bankus jokiu būdu nėra ypač naudingas ekonomikai. Grynos piniginės operacijos per bankus apkrauna gamybą tik visokiais ištekliais, ir tik ir išimtinai bankai gauna naudos iš palūkanų, bet niekada ne tas, kuris naudojasi banku. Teisingam fabriko savininkui ir verslininkui kelių markių palūkanų gavimas už laikinus kreditus visiškai nėra svarbus. Teisingas verslininkas save tvarko taip, kad banke turėtų disponuoti tik tiek pinigų, kiek galėtų padengti darbo užmokestį ir kitus einamuosius mokėjimus.

Pašto čekių sąskaitos visiškai atitinka šiuos poreikius ir neatsitiktinai net karo metu Anglijos „Fabianų“ draugija, „Fabian Society“76, Londone nusiuntė lordui iždo kancleriui memorandumą pavadinimu „Kaip mes apmokėsime karą?“, kuriame jie nurodė Vokietijos ir Austrijos pašto čekių sąskaitų organizavimą kaip paramą. Priešai visada yra įžvalgūs ir kai jie nurodo

76 Fabiano draugija yra demokratinė socialistinė organizacija, kuri labiau palaiko reformas, o ne revoliuciją. Ji buvo įkurta 1884 m., o tarp pirmųjų jos narių buvo George'as Bernardas Shaw, H. G. Wellsas, Annie Besant, Leonardas ir Virginia Woolf, nors reikšmingiausi iš jų buvo Sidney ir Beatrice Webb. Būtent Sidney Webb 1900 m. parengė besikuriančios Leiboristų partijos konstituciją.

Machine Translated by Google

institucija savo šaliai kaip pavyzdinė, galima būti tikram, kad joje yra kažkas vertingo.

Tas pats, kas buvo pasakyta apie Reichsbanko nacionalizavimą, savaime suprantama, galioja ir kitų centrinių bankų, t. y. Bavarijos „Bavarijos centrinio banko“, nacionalizavimui. Bavarijos centrinis bankas taip pat yra gryna akcinė bendrovė, kurioje, pavyzdžiui, dauguma akcininkų gali tiesiog nuspręsti paskirstyti banko aukso atsargas, kuriomis grindžiama banko privilegija išleisti banknotus, akcininkams. Iš tiesų, mes vis dar prisimename, kad bandymus šia linkme darė žydų bankininkas Schweißheimeris Miunchene. Šį kartą planas žlugo dėl Bavarijos vyriausybės prieštaravimo. Tuo metu Bavarijos valstybė buvo įsigijusi šeštadalį akcijų, o dar šeštadalį – Bavarijos hipotekos ir nuolaidų bankas, o likę du trečdaliai buvo atiduoti akcininkams.

Jau savaime yra absoliučiai absurdiška, kad valstybė bijo, jog centrinio banko aukso atsargoms gali kilti pavojus dėl šio banko „akcininkų“ įsikišimo. Kas pažįsta žydų atkaklumą, tas žino, kad pavojus Bavarijos aukso atsargoms toli gražu nebuvo pašalintas dėl to, kad vyriausybė šį kartą liko tvirta. Prieš tai iš tikrųjų yra tik viena radikali priemonė – centrinių bankų nacionalizavimas. Be Bavarijos centrinio banko, Vokietijoje turime ir Badeno banką, Saksonijos banką Drezdene ir Viurtembergo centrinį banką.

Nacionalizuojant Reichsbanką ir centrinius bankus, bankų pareigūnai ir darbuotojai akivaizdžiai taps valstybės perimti kaip valstybės tarnautojai. Teisę išleisti banknotus tokiu atveju įgyvendins išimtinai valstybė. Toks banknotų išleidimas gali įvykti tik gavus Finansų ministerijos potvarkį ir tik esant visiškam padengimui. Šiuo atžvilgiu reikia išspręsti didžiąją mūsų valiutos stabilizavimo užduotį. Tačiau tai nėra siauresnio centrinių bankų rato užduotis; jie turi tik pasirūpinti, kad banknotų išleidimas nebūtų vykdomas be padengimo.

Banknotų gamybai galioja iki šiol priimti sprendimai. Kiekvienas imitavimas bus baudžiamas griežčiausiai pagal baudžiamojo kodekso VIII skyriaus 146–152 straipsnius.

Akcininkams bus atlyginta. Bet kokios akcininkų pretenzijos į banko aukso atsargas bus teisiškai panaikintos.

Tikras mūsų valiutos stabilizavimas yra visiškai neįmanomas tol, kol tikimasi, kad, aprašytu būdu, vokiečių žmonės mokės palūkanas ir muitus, kurių ilgainiui nebus galima įvykdyti. Taip pat klaidinga norėti išlaikyti radikalias valiutos stabilizavimo priemones.
Tai nėra ypatinga problema, kurią būtų galima atskirti nuo tarptautinės palūkanų ekonomikos problemos. Kol egzistuos ši tarptautinė plėšikaujanti vien žydų aukštojo finansų ekonomika, skirtingų tautų valiutos visada išliks laukiamu aukštojo finansų spekuliacijos objektu. Be to, valiutos stabilumas – taigi tai, ką išreiškia vidinė termino „valiuta“ reikšmė – priklauso nuo kitų veiksnių, visų pirma nuo prekybos balanso aktyvumo ar pasyvumo. Čia mūsų žvilgsnis plečiasi už tėvynės ribų, o vidaus ekonomika užmezga abipusius santykius su užsienio šalių nacionalinėmis ekonomikomis.

Norėdami greitai orientuotis šioje didžiulėje tarptautinių finansų srityje, turime dar kartą nepamiršti, kad šios tarptautinės ekonomikos prasmė ir tikslas yra ne pelningumas privačiam kapitalui, o poreikio tenkinimas. Visa kita yra tik pagalbinė priemonė. Tarptautinė finansų ekonomika – tarptautiniai mokėjimai

Machine Translated by Google

– tačiau šiandien tai atrodo kaip pagrindinis dalykas ir iš tikrųjų vaidina pagrindinį vaidmenį. Būtent tarptautiniai bankai šiandien iš tikrųjų valdo pasaulį, „dengia“ valstybių piniginius poreikius ir todėl užsitraukė valdžią sau; būtent tarptautiniai bankai šiandien kontroliuoja milžiniškų trestų, geležies, plieno, naftos, konservų, grūdų, riebalų, aliejaus, medvilnės ir kt. gamybą. Tarptautiniai bankai finansavo karus, dideli bankai finansavo ir kontroliavo visus karo reikmenis. Jie patys nieko neveikė kaip produktyvūs žmonės, nei dalyvavo gamyboje, nei aktyviai dalyvavo karo veiksmuose; jie tik gavo pelno iš visko – iš kraujo ir ašarų, iš karo siaubų, iš masių bado, iš naujųjų turtų švaistymo, iš biržos visuomenės spekuliacinio įniršio.

Visa tai tampa auksu ir aukso verte tarptautiniams finansams. Kiekvienas produktyvių tautų darbas yra įdomus tarptautiniams finansams. Net ir čia, tarptautinėje ekonomikoje, turime reikalų su visišku teisingo ir pagrįsto kapitalo ir darbo santykio pakeitimu.

Darbininkai dirba protingai ir siūlo savo darbo produktus pasaulinėje rinkoje – tam, kad juos iškeistų į užsienio darbo produktus (žaliavas, pusiau pagamintus arba visiškai pagamintus). Protinga ekonomika nėra skirta keisti užsienio valiutas (dolerius arba svaro banknotus) į tiekiamus optinius prietaisus, o vėliau juos anuliuoti ir toliau spekuliuoti užsienio valiutomis. Sveikos ekonomikos laikais joks fabriko savininkas nebūtų sugalvojęs tokio dalyko. Jam, žinoma, reikia pajamų už tolesnę produkciją, kad galėtų toliau gaminti, mokėti savo darbuotojams ir pirkti naujas žaliavas. Visiškai neįmanoma, kad visa Vokietijos ekonomika gautų pajamas iš pramonės gaminių eksporto užsienio valiuta arba užsienio valiuta, nes ta pati Vokietijos nacionalinė ekonomika turi pirkti savo žaliavų poreikius: medvilnę milžiniškai tekstilės pramonei, varį mūsų taip pat gigantiškai elektrotechnikos pramonei, šilką, džiutą, tropinius vaisius, padidėjusią paklausą, viršijančią vidaus gamybą, maistą ir pašarus ir kt., ir tai tik keli pavyzdžiai. Todėl gautos užsienio pinigų sumos turi būti nedelsiant išmokėtos dar kartą. Tai savaime yra gana natūralu, nes normaliais laikais savo šalyje negalima nieko daryti su užsienio valiutomis, išskyrus jas keisti. Taip yra ir šiandien. Amerikos darbininkui negalima atsiskaityti Prancūzijos frankais, o anglų verslininkui parduotuvėse neatsiskaitoma Italijos liromis. Taip pat nėra prasmės vežtis valiutų į užsienio šalis, kur jos visiškai negali būti naudojamos kaip legalios mokėjimo priemonės. Vietinė valiuta tarnauja ir turėtų tarnauti tik šalies, kuri ją išleidžia, vidaus poreikiams. Kaip nacionalinėje ekonomikoje prekių gamybos prasmė slypi ne pinigų mainuose, o vėliau juos laikyti ir laikyti ekonomikoje, taip ir tarptautiniai ekonominiai prekių mainai užbaigiami tik tada, kai už importą atsiskaitoma eksportu.

Teoriškai ideali situacija būtų tokia, kai kiekviena šalis galėtų padengti ir apmokėti savo importo poreikius tiksliai savo eksportu. Tada ir tik tada galima kalbėti apie absoliutų užsienio valiutų stabilumą. Dabar kiekvienos į viršų siekiančios nacionalinės ekonomikos pastangos suprantamai yra nukreiptos į eksporto perteklių, viršijantį importo poreikius. Tik tai rodo turto padidėjimą. Tada kalbama apie aktyvų prekybos balansą. Jei importo poreikis išlieka didesnis nei eksportas, vidaus turto elementai turi būti pristatyti į užsienio šalis, kad būtų kompensuotas šis deficitas. Tačiau šie pristatymai, kadangi jų iš tikrųjų negalima išgauti iš darbo pajamų, vėlgi turi būti imami tik iš turto. Tai vyksta arba eksportuojant auksą, arba vertybinius popierius. Tačiau ypač pastarasis „eksportas“ yra ne kas kita, kaip tarptautinių interesų vergijos pradžia. Ar šis „vertybinių popierių eksportas“ apima...

Machine Translated by Google

Esami vidaus vertybiniai popieriai arba užmaskuoti užsienio „obligacijų“ pavidalu, yra praktiškai abejingi to paveiktoms tautoms. Tačiau kadangi ir tarptautinėje ekonominėje mąstysenoje viešpatauja tik didelio skolinto kapitalo pelningumo beprotybė, visos pagrįstos abejonės dėl garbingos nacionalinės ekonomikos yra pamirštos spaudos ir parlamentų priemonėmis, o visų tautų tarptautinė vergovė tarptautiniams finansams, sudarantiems šią obligaciją, išplinta iki siaubingo masto.

Net ir čia, tarptautinėje ekonomikoje, pasireiškia tie patys reiškiniai kaip ir vidaus nacionalinėje ekonomikoje, o siaubingos krizės, kurios šiandien sukrėčia skirtingas nacionalines ekonomikas, daugiausia yra šio visų Vakarų kultūrinio rato tautų pavergimo rezultatas, kaip jau minėjome aukščiau. Silpnos valiutos šalys, kurių vidaus ekonomika tapo pernelyg silpna (Rusija) arba kurių vidaus padėtis tapo neaiški dėl revoliucijos (Vokietija) ir kurių vis dar milžiniški gamybos pertekliai yra nemokamai konfiskuojami kaip reparacijos iš priešo, nebeturi perkamosios galios pertekliaus, todėl jos nebegali apmokėti savo importo poreikių prekėmis, o tik popieriniais pinigais, kuriuos dideliais kiekiais meta į užsienio šalis, kad už juos pirktų užsienio valiutą.

Taip jie vienodai kenkia tiek vidaus, tiek užsienio ekonomikai.
Kita vertus, stiprios valiutos šalys (pavyzdžiui, Šveicarija) užspringsta būtent dėl savo valiutų kurso kilimo. Jos nebegali eksportuoti savo produktų į ankstesnes dideles rinkas, nes jų produktai yra per brangūs dėl didelės pinigų mainomosios vertės. Šios šalys gali lengvai patenkinti savo importo poreikius turėdamos stiprią valiutą.

Tačiau kai šalyse su bloga valiuta gatavi produktai yra daug pigesni, prekybininkai ir spekuliantai vyksta į silpnos valiutos šalis ir išperka bei apiplėšia šias šalis, o tai kenkia abiem šalims – tiek vietinei gamybai, tiek vartojimui išperkamose šalyse, kuriose ir taip mažas prekių atsargų lygis dar labiau sumažėja dėl šių neprognozuojamų pirkimų. Todėl nacionalinės valiutos perkamoji galia silpnos valiutos šalyse vėl krenta.

Kad, atsižvelgiant į šiuos visiškai aukštyn kojomis sujauktus santykius, viskas dar ne taip seniai sugriuvo dėl to, kad, net ir nepaisant visų tarptautinių finansų machinacijų, tiesiog laimi abipusis tarptautinis poreikis. Tik viskas vyksta paskutinę akimirką, su dejonėmis ir dejonėmis, nes į tarptautinės ekonomikos darbus buvo įmestas raktas – tarptautinio kapitalo palūkanų reikalavimai. Arba, išreiškiant medicininiais vaizdiniais: sveikoje tarptautinės ekonomikos kraujotakoje atsirado iš pradžių maža, bet šiandien jau milžiniška karcinoma, turinti tik vienašališką interesą išsiurbti visą kraują į save likusio kūno sąskaita ir imti tranzito mokestį, interesą iš visko. Visas kraujas, žinoma, suteka į širdį, bet širdis su kiekvienu dūžiu atiduoda ir užterštą kraują. Valstybinis bankas, kuris aptarnauja tik gryną pinigų operaciją, tiksliai atitinka šį vaizdinį – o karcinomą tiksliausiai atitinka tarptautinių finansų veikla, kuri taip pat kontroliuoja visus pasaulio pinigus per savo kredito bankus ir laiko visą tarptautinę ekonomiką savo siurbimo glėbyje ir visur gauna palūkanas. Visa tai nebūtina! Pasaulio tautoms jokiu būdu nereikia viršnacionalinių finansinių galių. Akivaizdu, kad būtinos institucijos, kurios tarptautiniu mastu reguliuoja tarptautinius pinigų sandorius kliringo namų arba pašto čekių sąskaitų prasme. Tuo gali ir pasirūpins valstybinės užsienio valiutos keityklų įstaigos.

Bet kuriuo atveju yra pakankamai būdų ir priemonių, gana panašių į tai, kaip buvo įmanoma sukurti tarptautinę pašto sąjungą, net ir tarptautiniams mokėjimams organizuoti.

Machine Translated by Google

daugiausia per kliringą, be to, kad tarptautinis finansas du ar tris kartus laimėtų iš visų šių paprastų prekybos operacijų ir taptų didelis bei riebus produktyvių tautų sąskaita. Detalės čia nereikalingos.

Todėl, kaip pabrėžta, valiutos stabilizavimo negalima atskirti nuo tarptautinių santykių. Tačiau yra keletas galimybių pašalinti klaidų ir neatsakomybės šaltinius, slypinčius vidaus administravimo trūkumuose arba neribotoje banknotų spausdinimo mašinos manipuliacijoje.

Visos siūlomos priemonės patenka į jau išbandytų sistemų sritį; kaip ir Reichsbanko bei centrinių bankų nacionalizavimas, jos kyla tiesiog kaip logiškos naujos valstybės pozicijos dėl savo, kaip pinigų sandorių saugotojos, pasekmės. Jos tėra natūrali reakcija į sąlygas, kurios tarnavo tik ir išimtinai aukštųjų finansų interesams didžiausia žmonių kaina. Protingas Reichsbanko nacionalizavimo pratęsimas yra valstybės atliekamas pinigų sandorių reguliavimas ir tarpininkavimas pagal pašto čekių sistemos modelį, kuris bus toliau plečiamas ir tinkamiau kuriamas šiam tikslui.

Visos šios priemonės iš tiesų jau žymi gana galingus žingsnius į priekį, tačiau jas būtų galima įgyvendinti ir nereikalaujant iš esmės pakeisti ekonominio požiūrio nacionalsocialistinio principo, pateikiamo su visu pabrėžimu, prasme: „Ekonomikos uždavinys yra poreikio tenkinimas, o ne privataus kapitalo pelningumas“.

Ši esminė transformacija ir nauja tvarka finansų ir mokesčių sistemos srityje, ypač didelių valstybinių užduočių finansavimo srityje vengiant skolinimosi kelio, taip pat finansinės politinės priemonės, kurios iš tiesų artimos socialinės politikos srities funkcijų apimčiai, bus aptariamos kitame skyriuje.

Machine Translated by Google

Nauji būdai

Didelių viešųjų darbų finansavimas.

Tarp svarbiausių valstybės uždavinių yra gana didelių ekonominių projektų, kurių vykdymas viršija privačių verslininkų kapitalo išteklius, kurių vykdymas, be to, yra susijęs su dideliais viešaisiais teisiniais interesais ir kurių vykdymas grindžiamas gamtos išteklių arba gamtinių energijos šaltinių eksploatavimu, vykdymas. Taigi, tai užduotys, kuriose kalbama apie bendruomenei priklausančių gamtos jėgų eksploatavimą arba kurių vykdymas turi vykti neviršijant užduočių, kurios daugiausia priklauso valstybei, pavyzdžiui, visa transporto sritis.

Matome, kad visiškai įmanoma gana tiksliai apriboti sritį, kurioje gali būti plėtojama valstybės iniciatyva, tuo neapribojant privačios verslo iniciatyvos ir nereikalaujant, kad valstybė su ja konkuruotų. Be to, šių didelių viešųjų darbų vykdymas natūraliai beveik visiškai pavedamas privačioms įmonėms.

Jau esminiuose pastebėjimuose išsamiai aprašėme, kaip pavyzdingai valstybė sukūrė mūsų Vokietijos transporto sistemą. Žinoma, kai kur ją būtų racionaliau ir pigiau išplėtoję privatūs verslai, tačiau tais atvejais, kai kyla pavojus milijonų žmonių saugumui, svarbu ne tiek tai, kiek kuo didesnis patikimumas. Transporto įmonė neabejotinai yra grynai valstybinė užduotis.

Lemiami transporto sistemos aspektai turi būti patikimumas, punktualumas, saugumas, vienodi geležinkelių ir pašto tarifai, o ne privataus kapitalo pelningumas.

Tačiau šis klausimas yra glaudžiai susijęs su tokių didelių viešųjų investicijų finansavimo forma.
užduotys.

Jau matėme vidinę nesąmonę, kuri atsiskleidžia tame, kad parlamento patvirtintus „kreditus“ vėliau vėl turi „patvirtinti“ privatus kapitalas, o už tai valstybė, pažadėdama palūkanas, turi prisiimti nepaprastą naštą.

Čia nebereikės bendrai nurodyti pražūtingų šio palūkanų pažado pasekmių. Šis darbas iš tiesų daugiausia skirtas šiam faktui įrodyti. Vis dėlto čia reikėtų atskirai paminėti ir tai, kaip nepaprastai brangiai ir neįtikėtinai visiems, kurie šiuos skaičius išgirsta pirmą kartą, šis pažadas dėl palūkanų už valstybės paskolas pavertė, pavyzdžiui, geležinkelio tarifus.

Viso Vokietijos Reicho geležinkelių tinklo, kuris buvo pastatytas arba vykdomas paskolomis, kapitalinės sąnaudos iki 1914 m. sudarė apie 25 milijardus aukso markių. Palūkanos už šią sumą, kurių vidutinė palūkanų norma buvo 3,5–4 %, sudarė apie 800–900 milijonų aukso markių. Grynosios pajamos, atėmus asmenines (pareigūnų ir darbuotojų) ir materialines (anglių ir tepalų) išlaidas, sudarė apie 800–1100 milijonų markių.

Taigi palūkanų mokėjimas sunaudojo beveik visas Vokietijos geležinkelių grynąsias pajamas. Visada buvo klaidinama visuomenės nuomonė, kai su tam tikru pasididžiavimu buvo aiškinama, kad pajamos iš pašto ir geležinkelių sudaro valstybės biudžeto pagrindą. Žinoma, taip galėjo būti, jei tik palūkanų mokėjimas nebūtų sunaudojęs visų grynųjų pajamų. Palyginus galima nubrėžti dar vieną įdomią paralelę, tai yra, kad bendros išlaidos visų Vokietijos geležinkelių pareigūnų ir darbuotojų bei geležinkelio darbuotojų darbo užmokesčiui gamyklose ir linijoje kartu sudarė tik tiek, kiek

Machine Translated by Google

tiek pat, kiek šis palūkanų mokestis už skolintą kapitalą! Kitaip tariant: milžiniška Vokietijos geležinkelininkų armija, užimanti aukščiausias pareigas, turinti 782 731 asmenį, už savo darbą gavo tik tiek pat pajamų, kiek į savo kišenę įsėmė visiškai neveikli skolinto kapitalo ranka.

Šios palūkanų įmokos už paskolų kapitalą vien iš geležinkelių buvo didesnės nei visos to meto visos mūsų didelės Reichsarmijos išlaidos! – ir iš tiesų viskam, kas su tuo susiję, taigi ir karinei priežiūrai, kariniam teisingumo vykdymui, įskaitant garnizono administravimo ir karinės statybos sistemas, karinio švietimo ir tobulinimo sistemą, technikos institutus, paramos ir karinių našlių fondus – ir, be to, kariuomenės aprangai ir ginkluotei! Visa mūsų armijos suma 1913 m., taigi paskutiniais pilnais taikos metais, siekė 775 385 300 markių. Tokie lyginamieji skaičiai leidžia giliai suprasti. Nors socialistinė ir demokratinė pusė parlamento posėdžiuose ir spaudoje nuolat kovojo prieš „karinės ginkluotės naštą“, taip pat niekada nerasi nė žodžio prieš tokią palūkanų naštą – gerokai viršijančią visas kitas išlaidas – iš viešųjų paskolų. Iš tiesų, iš palūkanų už paskolą bendriems poreikiams buvo galima apmokėti ir visą laivyną. Visos mūsų išdidžio Reichsnay išlaidos 1913 m. siekė 197 milijonus. Ir reikia turėti omenyje, kad visos šios išlaidos būtų galėjusios būti padengtos be nė cento, jei mūsų valstybės biudžetas nebūtų apkrautas tokia milžiniška palūkanų našta.

Keli dideli paskolų kapitalistai – pora tūkstančių „laikinukų“, smulkių taupytojų, turinčių poros tūkstančių markių turtą, visiškai nevaidina jokio vaidmens tokiose viešosiose paskolose –
taip metai iš metų, visiškai be darbo ar pastangų, pasisemdavome sumas, už kurias būtume galėję išlaikyti ir apmokėti visą savo Reicho administraciją, visą armiją ir laivyną.

Kas, matydamas tokius skaičius, nesupranta neapsakomos palūkanų problemos svarbos apskritai ir visiškai žlugusios nacionalinės finansų politikos su jos paskolų ekonomika ypač, tam iš tiesų neįmanoma padėti. Be to, skaičiai ir skaičiai, suteikiantys tokią įžvalgą, yra prieinami kiekvienam, juos galima rasti buvusio Karališkojo statistikos biuro su didžiausiu sąžiningumu leidžiamame Vokietijos Reicho statistikos metraštyje , taip pat juos galima rasti Respublikinės statistikos Reicho biuro leidžiamame „Puttkammer and Mühlbrecht“ leidykloje leidžiamame Vokietijos Reicho statistikos metraštyje.

Kad toks disbalansas tarp būtinų Reicho administracijos, armijos ir laivyno išlaidų bei valstybės išlaidų palūkanoms skolintam kapitalui tampa dangų šaukiančia neteisybe, paaiškės tik tada, kai išnagrinėsime, kaip Reichas dabar padengia savo piniginį poreikį šioms palūkanų išmokoms. Čia pereiname prie muitų ir mokesčių srities. Čia turiu dar kartą atkreipti dėmesį į išsamų šios situacijos aprašymą savo knygoje „Artėjantis mokesčių streikas“, kur pateikiau įtikinamų įrodymų, kad didžiausią visų mokesčių dalį moka plačiosios dirbančiųjų populiacijos. Taigi prieš mus yra faktas, kad valstybė iš pradžių, visiškai nepaisydama savo finansinio suvereniteto galimybių, rizikuoja skolintis didelėms viešosioms užduotims vykdyti, tai yra, prisiima skolas; kad ji taip dar labiau apkrauna savo biudžetą taip, kad turi visas savo grynąsias pajamas panaudoti palūkanoms mokėti ir kad ji toliau turi engti žmones muitais ir mokesčiais tik tam, kad galėtų įvykdyti savo palūkanų įsipareigojimus. Visas iš esmės būtinas valstybės užduotis ji dabar turi įveikti provincijos ir Reichsparlamente, susidūrusi su didžiausiu pasipriešinimu, ir galiausiai valstybė, kaip matome šiandien, mato save kaip paskolų kapitalo palūkanų rinkėją.

Machine Translated by Google

Išeitis jau seniai nurodyta – taip išsamiai išnagrinėjus dabartines absurdiškas sąlygas, ji akivaizdi:

Valstybė finansuos visas dideles Reicho viešąsias įmones, remdamasi savo finansiniu suverenitetu ir gavusi gyventojų pritarimą per parlamentą, griežčiausiai vengdama skolinimosi, tiesiogiai skirstydama lėšas nepiniginiais pervedimais arba išleisdama beprocentinius valstybės iždo vekselius.

Šią priemonę geriausiai galiu iliustruoti pavyzdžiu: Bavarijos hidroenergijos plėtra.

Planai ir pastangos panaudoti didžiulę kalnų upėse esančią hidroenergiją kartu su dideliais kalnų ežerais siekia jau daugiau nei du dešimtmečius. Be jokios abejonės, šios hidroenergijos atveju tai buvo šalies energijos šaltinių, priklausančių bendruomenei ir skirtų asmeniniam pelnui, klausimas. Taigi akivaizdu, kad kuriant tokius didelius statinius buvo paveikta daug viešųjų ir privačių teisinių interesų. Tai sritis, kuri priklauso išimtinai valstybės įtakos sferai. Žmonės taip pat žodžiu patvirtino kreditus per savo atstovus 1920 m. gruodžio mėn. Tai buvo pakankamai konsultuota, išbandyta ir pakartotinai perplanuota, ir buvo visiškai aišku apie didelius ekonominius privalumus. Valstybė ir žmonės nusprendė eksploatuoti energijos šaltinius, o dabar, gavę šį kreditą, jie turėjo tiesiog priimti atitinkamą sprendimą, kad verslininkų uždirbtas sumas valstybinis bankas gali tiesiogiai išmokėti remdamasis patvirtintais kreditais. Ar tai įvyktų be grynųjų pinigų, pervedant lėšas į žiro operacijas, pervedant lėšas į pašto čekių sąskaitas ar grynaisiais pinigais, galiausiai yra nesvarbu.

Tai išties akivaizdu ir aišku, jei įsivaizduosime, kad valstybinis bankas tokiems tikslams išleistų savo pinigus reikalingų ir patvirtintų kreditų sumai. Taigi šie hidroenergijos statybos vekseliai tam tikru mastu atstojo valstybės iždo vekselius, kurie būtų išleisti kylantiems vandens tiekimo įrenginiams kaip išankstinė paskola su valstybės garantija. Taigi tai buvo pinigai, padengti įvairiais būdais. Draudimas, pirma, apėmė jau pradėtus arba kylančius Valchenzės darbus ir pan., antra, valstybės garantiją, kad pinigai iš valstybės iždo priimami visa verte, o ne apmokėjimą. Statybos vekseliai tuo pačiu metu būtų dalinės vandens tiekimo įrenginių obligacijos, tačiau su jomis nebūtų susietos palūkanų teisės. Tačiau, kaip gerai žinoma, taip nėra su jokiais kitais apyvartoje esančiais vekseliais.

Hidroenergetikos statybos vekseliuose spaudo tekste galėtų būti nurodyta visa jų vertė. Pavyzdžiui: „Šis tūkstančio markių banknotas iš dalies padengia Bavarijos hidroenergijai eksploatuoti statomo įrenginio vertę. Jis priimamas visuose valstybės išduose kaip mokėjimas“.

Jei norima žengti toliau, valstybė netrukdo įsipareigoti, užbaigus darbus, už įmokėtą vekselį suteikti tiek kilovatvalandžių elektros energijos arba tiek centnerių azoto.

Niekas neatsisakytų priimti tokių valstybės išleistų pinigų, kurie yra visiškai padengti materialinėmis gėrybėmis ir tuo pačiu metu tam tikru mastu gali būti naudojami kaip elektros energijos kuponas. Priešingai, galime būti tikri, kad tokie pinigai būtų ypač populiarūs, nes šie pinigai yra – stabilūs, tokie pat stabilūs kaip doleris, arba daug geresni, nes už juos galima gauti gana konkretų kiekį elektros energijos ar azoto – nepriklausomai nuo ekonominių svyravimų. Tai, kad įvairių debatininkų viešojoje propagandoje kilo prieštaravimas, kad – „niekas nepriims šių pinigų“.

Machine Translated by Google

Nė vienas žmogus, net ir šie diskutuojantys ponai, niekada nedvejojo priimti valstybės išleistus pinigus. Visi priėmė net ir labiausiai sugadintus Reichsbanko popierinius pinigus, nors šie pinigai buvo gryni infliacijos pinigai. Ir vis dėlto visi juos priėmė, net kai gudrūs spekuliantai stengėsi kuo greičiau jų atsikratyti mainydami užsienio valiutą ar prekes.
Iš tiesų niekas neatsisakė net miestų ir bendruomenių skubios pagalbos valiutos, kuri buvo panašiai nedengta popierinė pinigų forma. Ir ar dabar neturėtų būti nedelsiant priimti tokie pageidautini dengti popieriniai pinigai, kaip statybų pinigai, visiškai padengti materialinėmis lėšomis, skirti mūsų dideliems darbams? Tikrai net tie, kurie savo šeimininkų vardu ar jų dvasia prieštarauja beprocentėms vyriausybės pinigams, iš esmės tuo netiki.
Iš tiesų įrodyta, kad tai nepaneigiama, nepaisant visų „metalistų“, kurie pinigais norėtų laikyti tik iš tauriųjų metalų pagamintus pinigus, nusiskundimų, kad „pinigai“ yra tai, ką valstybė skelbia pinigais – ar šie pinigai sudaryti iš popieriaus, ar porceliano, geležies, odos ar bet kurios kitos medžiagos, yra visiškai nesvarbu. Visai kitaip yra kalbant apie šių pinigų perkamąją galią. Čia metalistai teisūs sakydami, kad iš aukso pagaminta valiuta iš esmės išlaiko savo mainomąją vertę net ir tada, kai valstybę supurto politiniai neramumai. Tačiau šį iš tauriųjų metalų pagamintų metalinių pinigų stabilumą lemia ne jų piniginis pobūdis, o jų, kaip prekės , būtent aukso, pobūdis.

Nėra jokių abejonių dėl valstybės pagrįstumo dengiant savo piniginius poreikius dideliam darbui tokiu būdu. Pirma, valstybė yra suvereni, tai yra, jai nereikia jokios įtakos, nes ji turi galią, ir, antra, tokia priemonė gali atlaikyti griežčiausią komercinį patikrinimą. Valstybė šiais grynaisiais pinigais savotiškai išleidžia kvitus, remdamasi savo kreditu. Kodėl kas nors turėtų mažiau vertinti valstybės kreditą nei bet kurio banko kreditą, ypač kai valstybė kuria naudingus darbus bendruomenės gerovei. Net jei kas nors sakytų, kad valstybė už atliktą darbą (verslininkams ir darbuotojams, kurie dalyvauja Valchenzės darbuose) moka popieriumi, tai iš tiesų teisinga, nes vėliau, baigus darbus, valstybė vėl priima šį popierių kaip mokėjimą už atliktą darbą (elektros ar azoto tiekimą ir pan.). Tuo ekonominis ciklas užbaigiamas. Taigi statybos vekseliai vėl išperkami iš pirmųjų metų elektros energijos tiekimo ir pan., vekseliai sunaikinami, o milžiniškas vyriausybės organizacinio meno kūrinys, veikiantis greitkelyje kaip beprocentė nuosavybė visiems, buvo sukurtas kaip dar vienas didelis valstybės pinigų šaltinis, neapsunkinantis elektros energijos vartotojų, o tai savo ruožtu priartina valstybę prie idealaus sveikos nacionalinės finansų politikos tikslo – valstybės be mokesčių.

Be to, aprašytas procesas, kai išduodamos nuosavos statybos lėšos tam tikram darbui, visai nereikalauja išleisti visos patvirtintos sumos tokiuose statybos vekseliuose, nes iš tiesų didžiausia dalis verslininkams mokama ne grynaisiais pinigais, o ne grynaisiais pinigais, pervedimais. Tačiau net jei visa nauja statybos suma būtų išleista naujais valstybės banknotais, šios sumos, palyginti su kitomis sumomis, kurių valstybei šiandien reikia, nebūtų didelės.

Tuo pačiu metu Bavarijos parlamente dėl 800 milijonų paskolos Bavarijos hidroenergetikai buvo laužoma galva – tiksliau: ne laužoma, o tiesiog vėl griebiamasi 800 milijonų „paskolos“, parlamente buvo patvirtinta „be diskusijų trečiajame svarstyme dėl bendrosios nepaprastosios padėties“.

Čia dar kartą primename svarstymus, kad tokio finansavimo per naują pinigų emisiją atveju nebūtų sukelta jokios infliacijos, kad, kita vertus, palūkanas generuojančių obligacijų emisija statybos laikotarpiu bet kokiu atveju reiškia tam tikrą...

Machine Translated by Google

infliacija, nes palūkanos jau turi būti mokamos, nors gamykla dar neatlieka jokio produktyvaus darbo.

Tačiau jokiu būdu nepakinta nacionalinė ekonominė pusiausvyra tarp pinigų ir materialinių gėrybių, kiekybės teorijos prasme, nes, didėjant mokėjimo priemonėms pinigų pusėje, prekių padidėjimas yra tiksliai didesnis. Jei vėliau, dėl tokių darbų pajamų, išleisti pinigai vėl išimami ir sunaikinami, tai nacionalinė ekonominė pusiausvyra natūraliai pagerėja nacionalinio turto naudai pagal tokių naujų darbų bendrą vertę.

Net ir čia reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kaip smarkiai palūkanos veikia tokių gamyklų produktų savikainą. Oskaras Pöbingas77, išsamiai išnagrinėjęs šį klausimą, nustatė, kad kilovatvalandės gamybos sąnaudos padidėja dėl to, kad paskolos apmokestinamos milžiniškomis 500% (!) palūkanomis. Dabar elektra iš mūsų Bavarijos hidroelektrinės pas mus atkeliauja penkis kartus brangiau, nes vėl griebėmės „artimiausio“ paskolos kelio. Net ir čia dera įsivaizduoti, kad visos materialinės ir asmeninės išlaidos, skirtos didelių Bavarijos elektros gamyklų ir tarpmiestinių įmonių eksploatavimui ir priežiūrai, taigi ir visi šių gamyklų darbuotojų – šliuzų operatorių, mechanikų, darbininkų, darbininkų, priežiūros personalo ir viso techninio bei komercinio administracinio aparato iki direktorių – darbo užmokestis už savo darbą metai iš metų gauna tik penktadalį sumos, kurią – tokie geri – paskolų kapitalistai metai iš metų gauna be pastangų ar darbo kaip palūkanas.

Palūkanos viską suryja, palūkanos viską pabrangina. Tik skolintas kapitalas turi naudos, o žalą patiria gyventojai. Žalą patiria gyventojai, kurie savo jėgomis stato gamyklą; nes kas tada stato Bavarijos gamyklą? – iš tiesų Bavarijos inžinieriai, Bavarijos darbininkai, Bavarijos meistrai ir verslininkai; Bavarijos gamyklos tiekia didžiąją dalį mašinų ir įrangos – o už tai, kas negaminama pačioje Bavarijoje, reikia atiduoti Bavarijos grūdus ar galvijus, taigi mainais vėl reikia atiduoti Bavarijos darbą – tik Bavarijos žmonės nemoka pinigų statyboms (matyt!), todėl tam jai reikia stambių kapitalistų iš Niujorko, Londono, Paryžiaus ir Berlyno. Bavarijos žmonės turi skolintis iš visų pasaulio šalių ir apkrauti savo hidroenergetiką palūkanomis, kurios 500 % pabrangina elektrą!

Argi tai ne beprotybė? Argi tai ne ekonominis nusikaltimas? Žmonės, kurie nieko nedarė, tik kadaise paėmė plunksną ir išrašė čekį arba nurodė savo bankininkui pasirašyti Bavarijos hidroelektrinės paskolą, už tai metai iš metų gauna palūkanas, kurias moka Bavarijos žmonės.

Negana to, vandentiekio įrenginiai nebėra laisva Bavarijos žmonių nuosavybė, jie yra įkeisti kapitalistui. Ypač juokinga yra situacija, kai stambūs kapitalistai natūraliai neskolintų „savo gerų pinigų“ valstybei, kuri pati savaime nėra „gera“ kapitalui ir palūkanoms, todėl vis dar turi tiek daug kredito, kad galima...
į jį pumpuoti 800 milijonų. Ir iš tiesų, hidroelektrinių obligacijų konkursuose buvo numatyta tokia viliojanti ir kapitalistams patikima garantija, „kad Bavarijos valstybė visu savo turtu garantuoja kapitalą ir palūkanas – (!)“.

Oskaras Pöbingas (1882–1956) buvo Bavarijos mechanikos inžinierius, dirbęs Miuncheno technikos universitete. Jis buvo tokių tyrimų kaip Die Wasserkräfte Bayerns (1919) ir Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen (1922) autorius .

Machine Translated by Google

Pinigų maiše, ko daugiau nori! Taigi Bavarijos valstybė čia gana aiškiai pripažįsta, kad yra tiek verta, jog jai būtų galima paskolinti 800 milijonų Valchenzės hidroenergetikai ir Vidurio Izaro regionui, bet ji negali pasinaudoti savo finansiniu suverenitetu ir finansuoti šių darbų savo nuožiūra. Kodėl?? Nes ji per daug įsivėlusi į paskolų ir palūkanų beprotybę, nes jos atsakingi valstybės veikėjai neturi tiek daug mąstymo gebėjimų ir atsakomybės jausmo, kad išdrįstų vertinti šiuos paprastus ir aiškius planus dėl interesų.
nemokamą finansavimą patys; todėl jie kreipiasi į profesionalius bankininkystės ekspertus. Tai lygiai tas pats, kas tarkime, kad sergantis tuberkulioze žmogus paklaustų savo tuberkuliozės bacilų, ar jie mano, kad teisinga jam vykti į Davosą, ar į Engadiną78, kad atsikratytų savo ligos, o šie jį patikintų: „Ne, tiesiog nedarykite to, kelionė gali jums pakenkti, galbūt gali įvykti geležinkelio avarija, verčiau likite namuose, savo įprastoje aplinkoje. Jūsų būklėje neturėtumėte atlikti jokių eksperimentų! ir t. t.“ Laikantis šio patarimo, kuris tuberkuliozės bacilų požiūriu yra visiškai teisingas, vartojimas natūraliai sparčiai progresuoja, bacilos nuostabiai dauginasi. Lygiai taip pat yra mūsų finansų ir palūkanų ekonomikos atveju.

Toks patarimų gavimas iš savo priešininkų yra itin būdingas nieko neįtariantiems vokiečiams. Jei atsirastų žmogus, kuris aistringai myli savo tautą ir duoda jiems vieną bei kitą patarimą, o atsakingus asmenis įspėja apie vieną ar kitą niekšybę, galima lažintis dešimt prieš vieną, kad susirūpinę žmonės nubėgtų pas tą niekšą ir gana naiviai paklaustų: „Sakyk man, tas ir anas man sakė, kad esi niekšas, prašau, pasakyk man, ar tai tiesa!“ O jei kitas tada jam sąžiningiausiu veidu pasaulyje paaiškintų: „Bet ką tu tada manai – aš niekšas! – priešingai, aš esu tavo geriausias draugas, aš visada padėjau tau išbristi iš mūsų finansinių sunkumų“, tai naiviai klausinėjantis asmuo būtų gana laimingas – jis padarė pakankamai ir ypač džiaugtųsi, kad jam nereikia varginti smegenų. Tačiau varginančio liaudies draugo jis apskritai nelaiko vertu savo atsakymo – ir reikalai dar labiau įstringa palūkanų kapitalistinės paskolų politikos rutinoje, kol paskutinis nemokamo nacionalinio turto vienetas įkeičiamas finansų jėgoms, o visa tauta tarptautiniams finansams moka tik palūkanas.

Apibendrinant, būtent šiame kontekste turime dar kartą atkreipti dėmesį į tai, kad Bavarijos valstybė – kai tai jokiu būdu nebuvo tokia svarbi valstybinė užduotis kaip Bavarijos hidroenergetikos plėtra, t. y. kai tai buvo lapkričio vyriausybės pinigų krizės sprendimas – labai greitai iš Bavarijos valstybinio banko išleido apie 130 milijonų Bavarijos valstybinio banko valstybės iždo banknotų. Tai įvyko visiškai nepastebimai – ir visi šiuos Bavarijos banknotus ėmė lygiai taip pat noriai, kaip ir Reichsbanko banknotus, ir kiekvienas galėjo nusipirkti tiek pat duonos už Bavarijos kuponus, kiek ir už Reichsbanko banknotus. Iš tiesų, tai net neturėjo būti visa Bavarijos valstybė, pakako, kad provincijos sostinės Miuncheno meras ir kai kurie miesto seniūnai savo vardus atspausdintų ant tokių spalvingų popieriaus lapelių, ir net šie skubūs pinigai cirkuliavo, visi juos ėmė ir visi dalijo lygiai taip pat, kaip ir Reichsbanko likučius, ir patys šie skubūs pinigai nepriekaištingai atliko bet kokių pinigų užduotį – būti prekių mainų priemone.

Tik viena įstaiga – aukštieji finansai – buvo itin nemaloniai paveikta šių dirbtinių provincijų ir bendruomenių kūrinių, ir jie 1921 m. spalį privertė priimti Reicho įstatymą, pagal kurį provincijoms ir bendruomenėms buvo griežtai draudžiama išduoti...

[78] Davosas Šveicarijoje nuo XVIII a. vidurio garsėja kaip medicinos kurortas sergantiems plaučių ligomis. Engadinas yra slėnis Šveicarijos Alpėse.

Machine Translated by Google

daugiau nebereikėjo skirti skubios pagalbos pinigų. Šis įstatymas iš esmės buvo aiškus žydų apsaugos įstatymas, po kurio 1922 m. turėjo būti priimtas „Respublikos apsaugos įstatymas“.

Puikiai įsivaizduoju staigią tarptautinių finansų baimę, kai jie suprato, kad beprocentiniuose piniguose, net ir nekenksmingoje skubios pagalbos pinigų formoje, žmonės rankose laiko ginklą – žinoma, jiems to nežinant – kuris vienu smūgiu gali suplėšyti auksinį tinklą, sukurtą melu ir apgaule per šimtmečius trukusį pogrindinį ir padirbinį, ir išlaisvinti žmones iš palūkanų vergijos.

Jau tuo metu, išleidžiant Bavarijos valstybės pinigus, Reichsbankas labai greitai pareikalavo, kad šie pinigai būtų dar kartą išimti, kas vėliau, paklusniai, įvyko 1921 m. Priežastis: šie pinigai negavo didelių palūkanų, kaip Reichsbanko pinigai netiesiogiai, per Reicho iždo vekselius.

Nacionalsocialistinėje valstybėje ateityje visos didelės valstybinės užduotys bus finansuojamos ir organizuojamos aprašytu būdu, visiškai vengiant paskolų kelio. Žinoma, netiesioginiu beprocentės statybos pinigų keliu pasirinksime tik tuo atveju, jei reikalingų lėšų negalima gauti iš kitų valstybinių įmonių pertekliaus ar iš specialių mokesčių, skirtų tokiems specialiems tikslams. Bet kuriuo atveju žinome, kad ši finansavimo forma atveria visiškai neprognozuojamas ir milžiniškas galimybes panaudoti šalies gamtos išteklius, gerinti transporto kelius ir pan.

Kiekviena tauta yra tiek turtinga, kiek ji sugeba organizuoti darbą.79

79 Tai atsispindi Hitlerio kalboje Reichstage 1939 m. sausio 30 d., kurioje jis pareiškė: „Priversti... poreikio, pirmiausia išmokome visapusiškai atsižvelgti į svarbiausią tautos kapitalą – jos gebėjimą dirbti.“ (cituojama iš R. de Roussy de Sales (red.) Adolf Hitler: My New Order, London: Angus and Robertson, 1942, p. 457 ir toliau).

Machine Translated by Google

Socialinės statybos ir ekonomikos bankas

Logiškai susijęs su ankstesniu skyriumi yra socialinio statybos ir ekonomikos banko, kurio užduotis – išleisti beprocentes statybos lėšas, ypač namų statybai, sukūrimas. Žinoma, šis socialinis statybos ir ekonomikos bankas neturėtų būti valdomas kaip valstybinė institucija, o kaip viešosios teisės korporacija. Todėl logiška, kad aptarimas apie jį turėtų vykti po nacionalsocialistinės mokesčių sistemos pristatymo, tačiau kadangi šis socialinis statybos ir ekonomikos bankas yra ne kas kita, kaip beprocentis finansavimas, perkeltas į privačios ekonomikos sąlygas ir ypač į būsto statybos sistemą – taigi, universaliausios reikšmės ekonomikos šaką – jį galbūt pateisinama iškelti į pirmą vietą.

Toks statybos bankas neturėtų būti valdomas kaip grynai valstybinė įmonė, nes tokia viešoji teisinė finansų įstaiga turi būti laisvesnė nei valstybinė įmonė. Tai nebūtų tokia didelė priežastis, jei tai būtų tik gyvenamųjų namų statyba, tačiau bus daug atvejų, kai tai yra svarbiausios užduotys, netiesiogiai veikiančios viešąjį interesą, ir tada bankas, kuris iš tikrųjų yra atsakingas valstybei už savo valdymą, turėtų ir privalo turėti laisvę išduoti ir beprocentį kreditą, atidžiai išnagrinėjęs visas sąlygas.

Tačiau tokia sprendimų laisvė neįmanoma grynai valstybinėse įmonėse. Todėl tai turi būti palikta privačiai iniciatyvai.

Kaip iliustraciją čia galima pateikti tokio įstatymo, kuris buvo priimtas, esmę.
1922 m. Bavarijai:

Bavarijos socialinės statybos ir ekonomikos banko plėtros įstatymas.

1 str.

Įsteigiamas nacionalinis Bavarijos socialinės statybos ir ekonomikos bankas (BWB).

BWB užduotis – finansiškai remti valstybės įmones arba privačių asmenų (asmenų ar draugijų) nacionalinio ekonominio vertingumo įmones, kurios tarnauja šalies vystymuisi arba yra naudingos bendrajai gerovei.

2 straipsnis

BWB yra viešosios teisės korporacija. Išsamesnius jos organizavimo, administravimo ir veiklos bei vadovavimo reikalavimus nustatys visa ministerija.

3 straipsnis

BWB leidžiama iš pradžių išleisti beprocentinius iždo vekselius, padengtus materialiuoju turtu iki 50 milijonų aukso markių vertės.

Emisija gali vykti tik tokiu teisėtu būdu, kad bet kuriuo metu išleistų ir apyvartoje esančių pinigų sumų suma būtų padengta bent jau tokios pačios vertės materialiais vertybiniais popieriais (beprocentėmis užtikrintomis hipotekomis, užtikrintais pirkimo-pardavimo vekseliais, įkeitimais ir kt.), o iždo vekselių grąžinimas ar grąžinimas būtų užtikrintas įmonių ar įstaigų, kurios bus kuriamos per atitinkamą laikotarpį, ne ilgesnį kaip 50 metų, pajamomis.

4 straipsnis

BWB išleistų iždo vekselių įkeitimų ir vertybinių popierių suma sudaro BWB aprėpties asociaciją.

Machine Translated by Google

Bet kokio pobūdžio teisiniai sandoriai, kurie sutrikdo ar kenkia saugumo ar turto apsaugai priklausantys draudimo asociacijai yra negaliojantys.

Bet kokie turto ar valdymo pasikeitimai, susiję su objektais ar teisėmis, kurioms taikoma draudimo organizacija, neturi įtakos vertybinių popierių egzistavimui ir lieka susieti su objektu net ir naujajam pirkėjui; teisių pirmtakas atleidžiamas nuo asmeninės atsakomybės tik tada, kai BWB sutinka su skolininko asmens pasikeitimu. Priešingi susitarimai yra negaliojantys...

5 straipsnis

Visi BWB aprėpties organizacijos sudedamieji elementai ir teisės yra įrašyti į šį viešąjį registrą; šiai knygai galioja principai ir teisinės pasekmės taip pat, kaip ir registrams; registras turi viešąjį pasitikėjimą ir teisę į jį preziumuoti.

Prieiga prie registro ar atitinkamų jo skyrių suteikiama visiems, kas įrodo teisinį interesą susipažinti su šia informacija.

Kasmet turi būti skelbiamos balanso tipo suvestinės apie bendrą išleistų iždo vekselių sumą, taip pat apie bendrą BWB mokėtiną vertybinių popierių sumą, taip pat apie papildymus ir atskaitymus, taip pat apie sėkmingus iždo vekselių grąžinimus ir išpirkimus.

6 straipsnis

BWB iždo vekseliai yra teisėta valiuta. Visi privalo juos priimti pilnu nominaliosios vertės kursu, palyginti su kitomis teisėtomis valstybės valiutomis.
Jei kreditorius atsisako priimti BWB iždo vekselius vietoj mokėjimo pagal minėtą minimalų valiutos kursą, skolininkas, jei jis faktiškai pasiūlė mokėti iždo vekseliais, atleidžiamas nuo šios sumos skolos, jei jis faktiškai pasiūlė mokėti iždo vekseliais.

BWB išleidžia iždo vekselius be palūkanų ir sutartimi susitaria dėl bendrųjų ir specialiųjų abipusių teisinių sąlygų, susijusių su emisijos laikotarpiais ir palūkanų normomis, skolininko mokėtinais vertybiniais popieriais ir hipoteka, taip pat grąžinamomis įmokomis ir kitomis susijusiomis teisinėmis sąlygomis. Šių sutarčių kopija turi būti prieinama visiems kaip draudimo asociacijos registro įrašų priedas.

BWB turi teisę bet kuriuo metu viešai ir vienodai nustatyti priemokas ar mokesčius už administracines išlaidas, susijusias su paskolų įsipareigojimais ir metiniais surinkimais, arba nustatyti atitinkamas priemokas ar nuolaidas.

Leidimas išleisti arba biržoje kotiruoti didesnę nei 1 straipsnyje nustatyta minimali palūkanų norma yra leidžiamas.

Grąžinimai gali būti atliekami tik tokios pačios rūšies iždo vekseliais, kokie buvo išleisti.

7 straipsnis

BWB veiklą, kiek ji apima šiame įstatyme nurodytų nuostatų laikymąsi, kontroliuoja ir prižiūri viešoji priežiūros taryba, kurią sudaro finansų ministras arba jo paskirtas atstovas, vidaus reikalų ministras arba jo paskirtas atstovas, teisingumo ministras arba jo paskirtas atstovas ir trys asmenys, renkami iš parlamento dvejų metų kadencijai.

Machine Translated by Google

Baudos sąlyga: laisvės atėmimas už tyčinį draudimo asociacijos vertybinių popierių sugadinimą, taip pat už komercinį ar įprastinį, ypač vertybinių popierių biržos, statybos banknotų ar jų valiutos kurso vertės sabotažą arba už bandymą tai padaryti. Be to, už tai skiriamos didelės piniginės baudos, net ir juridiniams asmenims.

„Vykdomosiose sąlygose“ buvo pateikti tikslūs nurodymai dėl direktorių valdybos ir patariamosios tarybos, kuriai priklauso ministerijų, parlamento ir statybininkų atstovai, sudarymo. Tokios patariamosios tarybos užduotis – kontroliuoti teisėtą statybos vekselių naudojimą, tikrinti grąžinimus, toliau tikrinti hipotekos užtikrinimus, tvirtinti hipotekos pagrindus beprocentėmis statybos vekseliais ir kt.

Tolesnės sąlygos reglamentavo grąžinimą ir išvalymą, išleistų statybos vekselių serijos ir joms registruotų vertybinių popierių įrašų registravimą, taip pat daugiau nurodymų dėl patvirtintų statybos projektų ir kt. Tuo metu paskatino įsteigti tokį socialinį banką didžiulis būsto poreikis ir aplinkybė, kad Reichas ir provincijos jokiu būdu negalėjo veiksmingai suvaldyti sunkumų. Suinteresuotos būsto biurų įstaigos, žinoma, galėjo atlaisvinti gyvenamųjų patalpų čia ir ten, tačiau jos negalėjo statyti naujų būstų. Naujų statybų veikla kentėjo nuo medžiagų trūkumo, visų pirma dėl to, kad dėl esamos skubios nuomos kontrolės naujų namų statyba buvo visiškai „nepelninga“ privačiam kapitalui.

Reicho ir provincijų suteiktos dotacijos vadinamosioms prarastoms statybos išlaidoms padengti toli gražu nebuvo pakankamos vykstant valiutos devalvacijai.
Netgi čia ir ten prasidėjusios individualių būstų statybos negalėjo išspręsti bendros būsto problemos. Net pigių hipotekos lėšų kūrimas buvo neįmanomas, nes tuo metu fiksuotomis nuomos kainomis net ir pigiausios statybos lėšos neleido mokėti 4% palūkanų.

Todėl atsitinka taip, kad, kaip jau buvo minėta fundamentaliuose pastebėjimuose, nepaisant didžiausio poreikio – dėl nepakankamo pelningumo – jis tiesiog nėra patenkinamas.

Taigi, jei pavyktų panaikinti kasmetines palūkanų naštas, jei būtų numatytos priemonės, leidžiančios būsto ieškantiems asmenims gauti beprocentes lėšas, būtų galima iš esmės paskatinti būsto rinką. Tačiau tokiu būdu būtų ne tik panaikintas siaubingas būsto poreikis su visa jo socialine ir sveikatos žala, bet ir nepaprastai paskatinta vidaus rinka, nes nuo jos priklauso daugybė pagalbinių profesijų: šaltkalviai, dailidės, stogdengiai, santechnikai, stiklininkai, montuotojai, keramikai, grindų klojėjai ir plytelių klojėjai, dažytojai ir tinkuotojai, jie savo ruožtu susiranda darbo ir pragyvenimo šaltinio, sustiprinami perkamojoje galioje.

Tačiau tai reiškia, kad siūloma beprocentė statybos paskola.

Šias statybos pažymas išduoda „Socialinės statybos ir ekonomikos bankas“.
Tiekėjams ir verslininkams už statybą sumokama šiais pinigais. Pastato savininkas gautus pinigus be palūkanų grąžina atitinkamomis dalimis per 30–50 metų, priklausomai nuo statybos pobūdžio ir ilgaamžiškumo. Statybos vekseliai skiriasi nuo Reicho ar provincijos pinigų panašiai, kaip Reichsbanko vekseliai skyrėsi nuo paskolos iždo vekselių. Šie statybos vekseliai, kaip jau minėta, turi visišką materialinę apsaugą tuo, kad tuo pačiu metu statybos banko kredite atsiranda naujų materialinių aktyvų (namų), lygių išleistų vekselių sumai.

Machine Translated by Google

kurios teisiškai užtikrinamos įregistruojant beprocentes hipotekas tokia pačia suma.

Praktiškai ir čia statybos dokumentuose nebus nurodyta visa naujų pastatų vertė, o tik faktinės statybos išlaidos. Todėl žemę turės skirti bent jau statytojai, statybos bendrovės arba bendruomenės, o be to, bent 10–30 % pastato vertės turi būti sukurta būsto stokojančiųjų, iš kurių 5 % turi būti palikta statybų banko administracinėms išlaidoms padengti.

Tada grąžinimas atliekamas be jokių papildomų palūkanų skaičiavimo. Tokiu būdu namo savininkų laisvai prieinama nuosavybė jų namuose metai iš metų auga, o kartu ir vertė, išlaikoma visoje bendrijoje kaip išduotų statybos vekselių padengimas.
Taigi, apyvartoje esančių statybos vekselių kiekis mažėja priklausomai nuo atliktų grąžinimų.

Šių statybos pinigų teisinis pobūdis yra ne kas kita, kaip obligacijų išleidimas.
Šios obligacijos skolininkas yra statybų bankas. Obligacijos kreditorius yra dabartinis savininkas.
šis obligavimas.

Niekam negalima uždrausti išleisti obligacijų, visada tėra išorinių aplinkybių klausimas, ar kažkieno išleistos obligacijos paprastai priimamos kaip mokėjimas. Kaip jau ne kartą minėta, statybos vekseliai visada ir bet kokiomis įsivaizduojamomis ekonominėmis ir politinėmis sąlygomis yra visiškai padengti materialiu turtu, atitinkančiu juos. Todėl negali būti kalbos apie tai, kad bankas kada nors susidurs su sunkumais.

Tačiau visuotinis pripažinimas garantuojamas tuo metu, kai valstybė įsipareigoja prisiimti garantiją dėl statybos vekselių išpirkimo per nustatytą laiką ir vekselių galiojimo laikotarpiu priimti juos savo registruose kaip mokėjimo priemonę arba kai jie paskelbiami teisėta mokėjimo priemone.

Toks garantijos priėmimas dabar valstybei praktiškai nereiškia mažiausiai naštos; priešingai. Šiandien valstybė iš tikrųjų turi išleisti ir mokėti palūkanas, o vėliau per bendruosius mokesčius atgauti nesuskaičiuojamus milijonus kasmet už jos patvirtintas dotacijas prarastoms statybos išlaidoms. Vėliau jos visiškai panaikinamos.

Taigi dabar valstybės teikiamos dotacijos iš tikrųjų yra prarasti pinigai, kuriuos turi susigrąžinti bendruomenė ir kurie atitenka laimingiesiems, kuriems iš tiesų pavyko gauti tokias dotacijas.

Taigi, net kai vienas iš beprocentinių statybos vekselių gavėjų, kuris laiku neįvykdo savo įsipareigojimų, tam tikru momentu negali įvykdyti savo įsipareigojimų, tai neturi jokios įtakos didžiuliam valstybės biudžeto sutaupymui, nes tokiu būdu jam taip pat nereikia daryti jokių visiškai prarastų aukų.

Kadangi tai yra labai svarbi socialinė užduotis, pateisinama nustatyti
nepriklausoma viešoji teisinė korporacija kaip jos vykdymo priemonė ir vykdytoja.

Tokiu būdu ši institucija bus pašalinta iš privačių ekonominių socialinių formų sferos, su kuriomis žmonių akyse natūraliai siejamas asmeninis pelnas ir praturtėjimo ketinimai. Kita vertus, institucija bus pašalinta iš grynai valstybinės įmonės srities, kuriai visuomenė taip pat, ne visai be neteisybės, visais ekonominiais klausimais jaučia tam tikrą nepasitenkinimą.

Įgyvendinimo taisyklėse turi būti įrašyta viskas, kas iš esmės yra
būtina visuomenei ir banko verslo valdymo saugumui.

Machine Translated by Google

Siūloma patariamoji taryba gali daryti įtaką ir ne tik. Pati patariamoji taryba vėlgi atspindi visas susijusias interesų grupes.

Statybos banko, kaip viešosios teisinės korporacijos, įsteigimas turi ir malonų šalutinį poveikį, nes tokiu būdu visas tokiu būdu sukurtas turto vertybių kompleksas tampa ne valstybės, o nepriklausomo juridinio asmens – statybos banko – nuosavybe.

Šio statybinio banko teisinė konstrukcija arba teisinis pobūdis yra toks: statybinis bankas yra juridinis asmuo dėl to, kad jis yra pripažintas arba įsteigtas kaip viešoji teisinė korporacija; šis statybinis bankas visiškai nesudaromas iš atskirų narių; jis pats yra teisių ir pareigų, kylančių iš jo veiklos, turėtojas. Tačiau jis taip pat nėra pareigūnas ir ne valstybės institucija, ne valstybinio organizmo narys.

Tokios teisinės formos sukūrimas iš tiesų nėra kažkas įprasto ir tradicinio; bet vis dėlto tai jau numatyta įstatyme; tačiau dabartinės sąlygos reikalauja atitinkamų šiuolaikinių institucijų. Kai kažkas panašaus bus sukurta, iš tiesų bus naudinga: tam tikru būdu peržengiamos tradicinės ribos, kad būtų galima prisitaikyti prie amžiaus reikalavimų.

Kaip vyksta verslo veikla, geriausiai paaiškinama konkrečiu pavyzdžiu: statybų bankas iš anksto informuoja apie pagrindinius reikalavimus ir prielaidas, kurios turi būti įvykdytos, kad būtų svarstomas prašymas dėl statybų banko lėšų patvirtinimo.
Pareiškėjas savo prašymą su reikiamais dokumentais kreipiasi į statybų banką ir, teigiamu atveju, sudaro sutartį su būsto stokojančiais asmenimis (namų savininkais).

Šioje sutartyje pirmiausia turi būti numatyta viskas, ką numato statybos banko potvarkis ir įgyvendinimo taisyklės, taigi įsipareigojimas statybos lėšas naudoti tik pastato statybai, įsipareigojimas dėl hipotekos statuso ir grąžinimo įsipareigojimai. Be to, šioje sutartyje turi būti nustatytos visos kitos teisinės sąlygos. Visų pirma turi būti nustatyta, kad asmuo, kuriam reikalingas būstas, neturi teisės vėl parduoti turto, kas, beje, jau praktiškai pabrėžiama hipotekos nutartyje. Paveldėjimo perleidimo ir mokėjimo nevykdymo sąlygos atitinkamai reglamentuojamos viena ar keliomis grąžinimo įmokomis.

(Išsami informacija kyla iš šio reikalo pobūdžio).

Kadangi visoms pristatymo įmonėms ir visiems darbuotojams mokama tik statybos banko vekseliais, kuriuos išleidžia pats statybos bankas, statybos banko vekseliai pirmą kartą visais atvejais į apyvartą patenka tik tiek, kiek atitinkama mokėjimų suma tenka turtui. Iš darbuotojų ir tiekėjų statybos banko vekseliai pasiekia visuomenę; atsižvelgiant į esamus vertybinius popierius ir ypač dėl to, kad valstybė prisiima statybos banko vekselių garantiją, o valstybės iždas priima statybos banko vekselius kaip mokėjimą, visuomenė priims statybos banko vekselius kaip ir bet kuriuos kitus pinigus. Taigi, namo savininkui lieka spręsti, kaip jis įvykdys savo įsipareigojimą statybos bankui kasmet grąžinti 2% paskolintų sumų statybos banko vekseliais. Kitaip tariant, pastato savininkas ir statybos banko hipotekos skolininkas kasmet turi pagaminti 2% statybos banko vekselių nuo apyvartoje esančių sumų. Praktiškai atsitiks taip, kad hipotekos skolininkai surinks statybos banko vekselius, kurie iš tikrųjų cirkuliuoja kartu su vietiniais pinigais iki jų grąžinimo termino pabaigos, ir taip patenkins savo mokėjimą.

Machine Translated by Google

įsipareigojimas. Ypač tinkama vieta gauti statybos banknotų bus statybvietės, kurios bet kuriuo metu veiks.

Jei, norint susidaryti vaizdą, tarkime, kad per metus Miunchene išleidžiami 10 milijonų statybos banko vekseliai, iš jų kasmet į statybos banką grįš 200 000 aukso markių; taigi, ne vėliau kaip po 50 metų visi 10 milijonų bus grąžinti ir statybos bankas juos atgaus, ne vėliau kaip po 50 metų už šią sumą pastatyti namai bus grąžinti ir taps be skolų jų savininkų nuosavybe. Visas mokėjimas atliktas be jokio skatiko sumokėjus palūkanoms; toliau mokėjimas atliekamas tik paprasčiausiai įsteigiant statybos banką, su valstybės garantija.

Socialinis veiksmas yra tas, kad valstybė sukūrė namų vertę absoliučiai iš nieko, kad pastatydama visą šį pastatą ji sukūrė pajamas tūkstančiams darbininkų ir verslininkų. Jei manytume, kad tai tūkstančiai individualių namų, tai tūkstančiai bežemių tuo pačiu paverčiami žemvaldžiais.

Bus pateikti įvairūs prieštaravimai ir išlygos, iš kurių galima būtų pasiūlyti svarbiausius:

1. Infliacijos prieštaravimas. Šis prieštaravimas yra trumparegiškas ir nereikšmingas; kaip jau buvo paaiškinta ankstesnėse ištraukose, infliacija gali kilti tik tada, kai išleidžiami nepadengti pinigai. Čia materialus padengimas prieštarauja statybos banknotams; todėl nesvarbu, jei į apyvartą patenka net ir nemaži statybos banknotų kiekiai.

2. Prieštaravimas, kad šis klausimas yra naujas ir nepatikrintas. Šis prieštaravimas netaikomas, ir klausimas galbūt yra naujas Vokietijai. Kitur yra įpratę prie tokių beprocentinių skolos sertifikatų, padengtų materialiu turtu. Tipiškas to pavyzdys yra Anglijos orderis, kuris buvo įvestas prieš šimtą metų ir vis dar saugomas. Orderis yra įsakymas, suteikiantis savininkui teisę į tam tikrą kiekį neapdorotos geležies, laikomos tam tikrame centriniame sandėlyje. Šie orderio vekseliai naudojami kaip valiuta; orderio perkamoji galia turi tik tuos svyravimus, kuriems priklauso neapdorotos geležies kaina pasaulinėje rinkoje.

Jei, pavyzdžiui, Vokietijoje turėtume tokius orderius, jie būtų visiškai nepriklausomi nuo Vokietijos valiutų ir jų svyravimų. Šių orderių vertė buvo susijusi su neapdorotos geležies kaina, o šių kainų vertė savo ruožtu buvo automatiškai reguliuojama atsižvelgiant į valiutą.

Orderyje randame reikšmingą šio beprocentio skolos sertifikato ir skolos įsakymo, užtikrinto materialiu turtu, populiarumo pavyzdį.

Kadangi reikia įgyvendinti didelius ir nacionaliniu ekonomiškai svarbius naujų pastatų statybos darbus, būtina nuosekliai statyti ištisas kolonijas.

Būtų ydingas požiūris, jei norėtųsi statyti individualius namus ar net terasinius namus tik tada, kai pats namo ieškantis asmuo nori tapti savininku.
Žala, kurią reikia ištaisyti, yra būsto problema, taigi tai nėra daugiausia būsto, o pirmiausia būsto galimybių kūrimo klausimas. Šį poreikį taip pat išspręs tai, kad bus skatinama komercinė nuomojamų butų statyba. Todėl niekas netrukdo seno tipo nuomojamo namo savininkui gauti statybos vekselių naujo nuomojamo namo statybai. Būtent tokių asmenų atveju bus galima iš anksto grynaisiais pareikalauti didesnio išankstinio mokėjimo nei tik 10 % viso pastato vertės.

Machine Translated by Google

vertė; daugelis šių žmonių yra pasirengę ir gali skirti dideles pinigų sumas iš savo lėšų būsto statybai, jei kaip dotaciją gautų atitinkamą likusią arba dalinę sumą be palūkanų iš statybų banko. Būtent statybų banko pinigų beprocentis pobūdis leidžia atsižvelgti į šį statybų rinkos atsigavimo aspektą, kuris yra toks nepaprastai svarbus didmiesčiams.

Tačiau šis socialinės statybos ir ekonomikos bankas vėliau peržengs būsto finansavimo ribas ir teiks beprocentes paskolas nacionalinės ekonomikos požiūriu svarbioms įmonėms, pramonės šakoms, komunaliniams darbams, žemės ūkio tobulinimui ir kt., net jei ir su trumpesniu grąžinimo terminu.

Machine Translated by Google

Valstybė be mokesčių

Pagrindinis nacionalsocialistinės valstybės tikslas yra: valstybė be mokesčių. Nors dabartinėmis aplinkybėmis tai gali skambėti kaip beprotiška utopija, nors daugeliui tai gali atrodyti kaip per geras, kad būtų tiesa, pažadas, vis dėlto žinome, kad šis tikslas yra visiškai pasiekiamas, bent jau tiek, kiek reikia pašalinti didžiulę mokesčių naštą nuo gyventojų.

Ankstesniuose skyriuose labai aiškiai pateikėme įrodymų, kad šiandien beveik visi mokesčiai suvalgomi vien tik palūkanų mokėjimu. Mokesčius mokame už kiekvieną suvalgytą duonos gabalėlį, kiekviena šilta svetainė kainuoja papildomai mokesčių, kiekvienas pirkinys apmokestinamas pardavimo mokesčiu.
Tačiau visko, kas tokiu būdu patenka į mokesčius, toli gražu nepakanka vien tik reparacijų skolų mokesčiams sumokėti.

Visada išduoda skonio ir kritinio supratimo stoką, jei atmetame tokį pagrindinį tikslą, koks neabejotinai yra valstybė be mokesčių, kaip utopija. Tam, kas kartu su mumis ėjo plačiais ir vingiuotais dabartinės finansų politikos keliais ir neprarado Ariadnės gijos – valstybės interesų įsipareigojimo, – turėtų būti lengva rasti ir išeitį iš šio Minotauro labirinto.

Tas, kuris pakyla virš degradacijų ir iš aukštesnio požiūrio apžvelgia aprašytus ryšius: valstybės palūkanų prievolė – mokesčiai – infliacija, tas, kuris pripažino visų Vakarų kultūrinio rato tautų palūkanų prievolę kaip viską dominuojantį faktą, tas, kuris pripažino, kad gyvename visiško sveikų ir protingų sąlygų tarp darbo ir turto pasikeitimo amžiuje, tas, kuris nebegali išvengti neatidėliotinos logikos, kad ypač valstybė, dėl savo finansinio suvereniteto, nėra visiškai pririšta prie skolinimosi kelio, bet gali kūrybiškai finansuoti visas dideles viešąsias valstybės užduotis savo teise, tam tai tik paskutinis žingsnis į finansinį politinį Naująjį Pasaulį reikalauti valstybės, kurioje valstybės finansų administracija nelaikytų savo pirmąja užduotimi išgauti kuo daugiau mokesčių iš valstybės piliečių, o, priešingai, panaikinti bet kokią naštą keliančią mokesčių naštą ir puoselėti nacionalinę ekonomiką.

Galime pateikti skaitinių įrodymų, kad valstybė be mokesčių visai nėra utopija, o tokia galimybė slypi kiekviename tvarkingame valstybės biudžete, jei valstybė atsikrato jai tenkančios palūkanų naštos. Kad ji gali tai padaryti ir nebūdama už tai atskaitinga, įrodo valstybių bankrotų istorija, kurioje aprašomi dešimtys atvejų, kai valstybės bankrutuodamos išvengė joms tenkančios palūkanų ir skolų naštos.

Per daug nutoltume, jei čia dar kartą išsamiai paaiškintume savo nedidelį poleminį veikalą „Valstybės bankrotas“. Sprendimas, būtent viešųjų paskolų palūkanų mokėjimo koregavimas, tuo pačiu metu paverčiant obligacijas beprocentėmis banko aktyvais, jokiu būdu nenusipelno gėdingo bankroto pavadinimo, tačiau ši valstybės ir žmonių išlaisvinimo nuo palūkanų reikalaujančios skolos forma iš tikrųjų reiškia valstybės ir ekonomikos išlaisvinimą iš nepakeliamų pančių.

Tačiau šių palūkanų mokėjimų koregavimas būtų leidęs jau prieš karą padengti visos valstybės administracijos išlaidas. Kaip pavyzdį pateikiau 1911 m. Bavarijos valstybės biudžetą. Tuo metu Bavarijos valstybės pajamos iš vadinamųjų komercinių valstybės įmonių (geležinkelių, pašto ir telegrafo) sudarė 120 milijonų aukso markių, o pajamos iš valstybinio miškų ūkio – 40 milijonų. Bendra...

Machine Translated by Google

Visos valstybės administracijos išlaidos teisingumo vykdymui (visi apygardos teismai su visomis jų personalo ir materialinėmis išlaidomis, visi provincijos teismai, regioniniai teismai ir aukščiausiosios instancijos teismai Miunchene, Niurnberge ir kt.) siekė 27 milijonus. Visai didelei ir kruopščiai išplėtotai visos Bavarijos žemės vidaus administracijai – taigi, daugybei apygardos teismų, apskričių vyriausybių, Miuncheno policijos departamento, žandarmerijos, taip pat daugybės kitų įstaigų ir institucijų, tokių kaip medicinos įstaigos, provincijos vakcinacijos ligoninė, maisto ir pusiau prabangių maisto produktų tyrimų įstaigos, sanatorijos ir psichiatrijos ligoninės, administracinis teismas, provincijos statistikos tarnyba, metrologijos tarnybos, draudimo rūmai ir kt. – buvo išmokėtos iš valstybės biudžeto. Švietimui, mokyklai ir bažnyčiai, taigi ypač visoms vidurinėms mokykloms, aukštesniosioms mokykloms, parengiamosioms mokykloms, lotynų kalbų mokykloms, –, 1911 m. 40 milijonų aukštesniosioms mokykloms, aukštesniosioms profesinėms mokykloms, mokytojų rengimo įstaigoms, visoms valstybinėms statybos ir specializuotoms mokykloms, prekybos ir muzikos mokykloms, žemės ūkio ir rajoninėms ūkininkavimo mokykloms, Veihenštefanui80 ir biologinių tyrimų institutui, visiems moterų švietimo institutams, o svarbiausia – universitetams su jų nesuskaičiuojamomis kolekcijomis ir institutais, technikos universitetui, kitiems meno universitetams, prekybos universitetams, muzikos akademijai, vėliau Maksimiliano rūmams81, toliau centriniams mokslo ir meno institutams, mokslų akademijai, valstybės mokslinėms kolekcijoms, Bavarijos muziejams, valstybinei bibliotekai, valstybiniam teatrui ir kt., šiems didžiuliams Kultūros ministerijos veiklos laukams su tūkstančiais jos pareigūnų, su milžiniškais meno lobiais kolekcijose ir muziejuose, kuriems visiems iš tiesų reikia pastatų, administravimo ir priežiūros, 1911 m. iš viso buvo išmokėta 51 milijonas. Finansų ministerijos , kuri iš tiesų vykdo ne tik pinigų išgavimo iš žmonių funkcijas, veiklos sritį sudaro miškų administracija su šimtais miškininkų, kasyklų, lydyklų, druskos gamyklų administracija, visa centrinė ir pagalbinė muitinė, centrinė monetų kalyklos įstaiga, valstybės skolos administravimas ir valstybinis bankas, matininkų biurai ir provincijos matininkų biuras, taip pat valstybinės SPA administracijos, teismo alaus daryklos biuras Miunchene ir kt. Ši taip pat labai didelė įmonė kainavo 15 milijonų. Susisiekimo ministerijos išlaidos buvo padengtos iš jos pačios veiklos pajamų, kita vertus, senų valstybės tarnautojų pensijoms reikėjo dar labai didelės sumos – apie 36 milijonus.

Taigi, iš viso teisingumo administracijai, vidaus administracijai, įskaitant pastatus – kurių konkrečiai aukščiau neminėjau – ir finansų administracijai, taip pat švietimo ir plėtros bei pensijų sričiai reikėjo 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 mln.

Taigi valstybės įmonių, pašto ir geležinkelių, kasyklų ir miškų perteklius, apie 160 milijonų, būtų beveik pakakę visam milžiniškam valstybės administraciniam aparatui padengti – be nė cento mokesčių!

Valstybė be mokesčių būtų tapusi realybe, jei visi iš Bavarijos žmonių surinkti mokesčiai, t. y. 60 milijonų tiesioginių mokesčių ir 53 milijonai netiesioginių mokesčių, bei papildomai 31 milijonas rinkliavų, taigi iš viso 134 milijonai, nebūtų reikėję būti panaudoti vien tik paskolų kapitalui mokėti palūkanoms. Vien Bavarijos valstybės skolų palūkanos...

---

[80] Veihenštefano vienuolynas yra XI amžiaus Aukštutinėje Bavarijoje, 1803 m. pertvarkytas į miškininkystės mokyklą ir valstybinę alaus daryklą.

81 Miuncheno Maksimiliano muziejus buvo suprojektuotas Bavarijos karaliaus Maksimiliano II kaip studentų fondo būstinė. Nuo 1949 m. jame įsikūręs Bavarijos žemės parlamentas.

Machine Translated by Google

pareikalavo 84,6 milijono (!), o Bavarija turėjo sumokėti Reichui 50 milijonų kaip palūkanas nuo Reicho skolos.

Trumpai apžvelgiau dideles ir mažas mūsų valstybinio gyvenimo sritis. Tai atrodo ypač svarbu ir todėl, kad nacionalsocializmas taip pat atsižvelgia į tai, kiek nepaprastai daug ir kiek pavyzdingo darbo atliko senoji valstybė, ir daug to, kas nereikalauja jokių reformų ir tobulinimų, jei tik tai nesusiję su klausimais, kurių niekada negalima užbaigti.
Net ir kiekvienam valstybiniam organizmui tiesa, kad jis negali stovėti vietoje, jei nenori sustabarėti. Daugelyje sričių gaivesnė ir laisvesnė dvasia nepakenks, o čia ir ten praverčia nuodugnios reformos. Bent jau daugelyje mūsų administracinio aparato šakų turi įsiveržti nauja dvasia, ypač valstybės tarnautojo aiškios atsakomybės už savo užduotis ir žmones, kuriems jis tarnauja, dvasia.

Tik viena sritis buvo priversta eiti visiškai klaidingais keliais – valstybės finansų administravimas. Jei tokios aplinkybės, kaip ką tik aprašytos, yra įmanomos, tai iš tiesų yra ženklas, kad čia reikia įgyvendinti radikalų pokytį. Tačiau tai tiesa jau ir prieš karą buvusiai valstybei – jau tuo metu valstybė buvo įpareigota teikti palūkanas už privatų skolintą kapitalą.
Niekas taip ryškiai neatskleidžia tuo metu jau egzistavusios valstybės priklausomybės nuo skolinto kapitalo, kaip apmokų paskirstymo skirtingoms pajamų formoms apžvalga. Pagal 1911 m. biudžetą, kuriuo grindėme savo iki šiol atliktus stebėjimus, žemės turtas buvo įvertintas 12,6 mln., gyvenamasis turtas – 12,1 mln., komercinės įmonės – 17 mln., tačiau, kita vertus, kapitalo pensijos, kurių bendros pensijų pajamos siekė 253 (!) mln. aukso markių, siekė tik 10 mln. Taigi tai iš tiesų yra itin atlaidus elgesys su tais, kurie gali gyventi be pastangų ir dirbti dirbančiųjų sąskaita.

Nesuskaičiuojamos mažos pensijų pajamos – čia turime omenyje 70–700 milijonų markių pensijų grupę – iš tiesų skaičiais sudaro didžiąją kapitalo pensijų mokesčių įsipareigojimų masę, t. y. apie 150 000, tačiau nei jų pajamos iš kapitalo palūkanų, nei jų sumokėti mokesčiai, kurie siekia apie 0,7 milijono, neturėtų jokios reikšmės valstybės biudžete, – tačiau šiuos skaičius mums tokius pastebimus daro tai, kad didelis skolintas kapitalas šiuose šimtuose tūkstančių mažų palūkanų gavėjų sukūrė galingą apsaugą nuo visų išpuolių prieš pastangas ir be darbo gaunamas pajamas iš palūkanų.

Natūralu, kad lengva įtikinti šiuos smulkių palūkanų gavėjus, jog jų santaupos tam tikru mastu turi garantuoti ilgalaikę palūkanų teisę, nes akivaizdus šių žmonių, kurie visą gyvenimą dirbo ir iš tikrųjų uždirbo santaupas, panašumas į pensijų gavėjus valstybės ir darbuotojų sąlygomis. Tačiau šį požiūrį nuo pensijos idėjos skiria esminis skirtumas – pensijos teisė priklauso nuo asmens ir pasibaigia jam mirus, o palūkanų teisė yra materialinė ir nepriklausomai nuo asmens beasmeniu būdu susieta su grynu pinigų turėjimu kaip „amžina teisinė teisė“.

Šiuos ryšius toliau nagrinėsime aptardami bendrąsias senatvės pensijas, nes šie pastebėjimai leistų mums rasti perėjimą nuo nepagrįstų amžinų palūkanų prie kiekvieno tautos bendražygio pagrįstų pretenzijų į nerūpestingą senatvę.

Šie smulkūs palūkanų gavėjai nėra svarstomi nagrinėjant klausimą apie nepaprastą senosios valstybės atlaidumą paskolų kapitalui, o tik tie, kurie pasisavina didžiąją dalį kapitalo pensijų ir vėl tampa didžiaisiais valstybės finansiniais donorais.

Machine Translated by Google

Tad liaukitės su šiomis nacionalinėmis ekonominėmis nesąmonėmis, susijusiomis su interesais pagrįstu kapitalistiniu valstybės finansų administravimu, ir pirmyn į laisvą nacionalsocialistinę darbo ir veiklos valstybę, išlaisvintą nuo visų mokesčių.

Kai valstybė bus išlaisvinta nuo palūkanų įsipareigojimų švino naštos, bus matyti, ką ji gali pasiekti. Jei atsiras naujų didelio masto pajamų šaltinių, tokių kaip hidroenergijos ir šalies gamtos išteklių panaudojimas, valstybė be mokesčių iš tikrųjų nebebus utopija, o džiugi realybė.

Jei vis dėlto norime kalbėti apie nacionalsocialistinės valstybės mokesčių politiką, tai todėl, kad iš tokių mokesčių šaltinių galėtų būti gautos lėšos daugeliui užduočių, kurios iš tikrųjų laukia valstybės sprendimo, tačiau kurioms valstybės biudžete niekada daugiau lėšų nebuvo. Čia turime omenyje plačias nacionalinės sveikatos sritis, kovą su lytiškai plintančiomis ligomis, piktnaudžiavimą alkoholiu, fizinio sporto skatinimą, didesnį meno ir mokslo skatinimą, motinystės atostogas, vaikų priežiūrą, sodų miestų statybą ir, svarbiausia, vokiečių tautos garbės skolos karo sužeistiesiems, karo našlėms ir našlaičiams atleidimą.

Nacionalsocialistinės valstybės sistemos mokesčių politikos srityje pagrindiniais principais turėtų būti laikomi šie:

1. Apmokestinimas palūkanų už vidaus paskolas tikslais netaikomas.
2. Mokesčiai leidžiami tik valstybės išlaidoms, skirtoms neproduktyviems tikslams, administravimui, teisingumo vykdymui, kariuomenei, policijai ir sveikatos apsaugos sistemai bei švietimui padengti, tiek, kiek jiems padengti nepakanka komercinių valstybės įmonių, geležinkelių, pašto, telegrafo, valstybinių miškų ir valstybinių kasyklų pertekliaus, taip pat elektros energijos tiekimo iš didelių valstybinių tarpmiestinių bazių.

3. Specialiems poreikiams tenkinti arba ypatingoms nenumatytoms situacijoms, ypač karo atveju, tiesioginiai ir netiesioginiai mokesčiai yra ne tik leidžiami, bet ir privalomi.
4. Tiesioginiai mokesčiai už turtą gali būti taikomi bet kokia forma, tačiau čia turėtų būti numatytas platus gradavimas. Pajamos turi būti neapmokestinamos iki atitinkamo lygio. Šiuo atveju reikėtų atidžiau nei iki šiol apsvarstyti, ar mokesčių mokėtojas turi šeimą su vaikais ar kitų priežiūros pareigų.

5. Valstybės pareigūnai iš esmės turi būti atleisti nuo mokesčių. Susituokusiems asmenims vaikai... išmokos turi būti garantuotos.
6. Netiesioginiai mokesčiai įprastais laikais svarstomi tik prabangos prekėms. Valstybė turi puikią priemonę valdyti ir didinti gaminių, kurie tėra patrauklios prabangos, išlaidumo ir persivalgymo valgymo bei gėrimo bei mados pertekliaus erzinimai, gamybos kainas. Net ir grynos pusiau prabangos prekės, tokios kaip tabakas, alkoholis, vynas, jei jos nėra skirtos sveikatos priežiūrai, bus apmokestinamos netiesioginiais mokesčiais. Kita vertus, visi netiesioginiai mokesčiai, tokie, kurie šiandien visiškai išnaudoja žmones, turi būti iš esmės vengiami. Turime omenyje visus beprasmius netiesioginius mokesčius, kurie veikia tik kainas didinančiu būdu, skirtus cukrui, druskai, degtukams, lempoms, limonadui, taip pat mokesčius už anglį, kurie radikaliai pabrangina gamybą, taip pat mokesčius už asmeninį ir krovininį transportą ir, svarbiausia, prekių pardavimo mokesčius.

7. Karo ir revoliucijos pelno surinkimas turi būti vykdomas kaip teisingumo užduotis. Tokiai užduočiai atlikti, žinoma, pirmiausia reikia sukurti pagrįstą skaičiavimo pagrindą, pagal kurį būtų galima palyginti dabartinį turtą su ankstesniu. Akivaizdu, kad ir čia vėl reikia atskirti turtą, atsirandantį iš produktyvaus darbo, kuriam karas reiškė ypatingą pakilimą. Tai ne kas kita, kaip teisinga ir...

Machine Translated by Google

teisinga, kad dalis tokio gana didelio karo pelno būtų nukreipiama bendruomenei.
Kita vertus, daug griežtesnis vertinimas turi būti atliekamas kalbant apie turtą, kuris atsiranda iš tarpininkavimo prekybos ir spekuliacijos.

8. Žyminiai mokesčiai ir rinkliavos, netgi mokesčiai, kurie riboja laisvą teisę disponuoti turtu, jei šis disponavimas nėra nukreiptas prieš bendrą gerovę, turi būti kiek įmanoma ribojami. Prie jų priklauso ir paveldėjimo bei dovanojimo mokesčiai.

Iš esmės mokesčių finansų politika turėtų siekti galutinio tikslo – „valstybės be mokesčių“, nes valstybės užduotis nėra išvilioti pinigus iš savo piliečių, kad būtų išlaikyta iš esmės klaidinga valstybės paskolų ekonomika, o kelti bendrą žmonių gerovę.
Valstybė skirta ne tam, kad rinktų palūkanas už didelį skolintą kapitalą, bet tam, kad apsaugotų savo piliečių asmenį ir turtą bei paverstų šalies gamtos išteklius naudingais bendruomenei. Lėšos neproduktyvioms valstybės užduotims, kaip jau aprašyta, pirmiausia turėtų būti imamos iš komercinių valstybės įmonių pertekliaus, antra, iš prabangos mokesčių, trečia, iš turto ir pajamų, viršijančių tai, ką galima gauti vien atliekant darbą, ir tik tada iš pasiturinčios viduriniosios klasės, taip pat iš netiesioginių mokesčių už pusiau prabangias prekes, kurių naudojimas nėra gyvybiškai būtinas. Ir tik karo metu, kai kyla pavojus visos tautos gyvybei, valstybė gali reikalauti, kad net bendruomenė – nes ji iš tikrųjų gali reikalauti karinės tarnybos iš visų per savo tarnybinį suverenitetą – ir dar kartą ypatingą dėmesį skiriant pasiturinčioms klasėms, finansiškai prisidėtų prie karo vykdymo netiesioginių ir tiesioginių mokesčių forma.

Apibendrinant, galime dar kai ką pasakyti apie „komercinių valstybinių įmonių“ klausimą. Dabar verta atkreipti dėmesį į tai, kad valstybinės įmonės nėra „pelningos“. Jau išsamiai aptarėme esminį pelningumo klausimą.

Siekdamas geležinkelius ir kt. valdyti „versliškai“, „išlaisvinti juos iš neekonomiškos valstybinės įmonės“ arba „įvesti juos į mišrią ekonominę formą“, slepia tik sunkiai slepiamas didelio skolinto kapitalo noras net ir šį nemažą tautos turto komponentą panaudoti sau. Jei valstybė perduoda net ir šiuos turto komponentus, ji visiškai perduodama skolintam kapitalui ir, be leidimo rinkti palūkanas už skolintą kapitalą, nebeturi jokios srities, kurioje būtų suvereni arba kurioje galėtų veikti reglamentuotai ir iš kurios galėtų gauti nemažas pajamas savo užduotims atlikti.

Machine Translated by Google

Valstybės finansinis politinis išlaisvinimas

Pirmiausia aprašėme, kokių priemonių reikia imtis, kad tokios aplinkybės, kokias patiriame dabar, ateityje taptų neįmanomos. Šie uždaviniai iš tiesų reikalauja kūrybinių pastangų, tačiau juos galima įgyvendinti nepažeidžiant ar nekeičiant esamų teisinių sąlygų. Kitaip yra su esamų mūsų valstybės skolos, apmokestintos palūkanomis, grandinių nutraukimu jos vidaus ir išorės kreditoriams.

Čia taikomos priemonės pačios savaime yra labai paprastos, tik jų įgyvendinimas sukels daug sunkumų. Amžinos palūkanų prievolės iš vidinių paskolų sprendimas yra: teisinis šių palūkanų mokėjimo panaikinimas. Kita vertus, didelis paskolų kapitalas, gindamas smulkiųjų pensininkų interesus, sukels didelį triukšmą ir baisiausius grasinimus valstybei, kuri „trypia neliečiamas teises po kojomis“, kuri „pažeidžia įstatymą, kuris atims iš jos paskutinį pasitikėjimo kruopelę“. Didelis kapitalas natūraliai pasinaudos visomis svertais, kad užkirstų kelią „milžiniškam nusikaltimui prieš pagrindinius ekonomikos dėsnius“. Žinoma! – negalima tikėtis, kad tarptautinė valstybė staiga atsisakys savo pretenzijų į valdymą.

Šioje kovoje tereikia išlaikyti geležinius nervus ir neleisti sau...
bijoti spaudos kulių, kuriuos išlaiko didieji finansai, staugimo.

Žydas ves šią kovą su didžiausiu atkaklumu, nes tai yra „jo garbės“ reikalas, kaip sakė senasis Rotšildas: „Mano pinigai yra mano garbė, o tas, kuris atima mano pinigus, atima iš manęs mano garbę“.

Dabar iš tiesų jų pinigai jokiu būdu neturėtų būti atimti iš valstybės obligacijų savininkų, o teisiniai reikalavimai, kurie savo esme tapo didele neteisybe nacionalinei bendruomenei, turi būti tiesiog panaikinti.

Tačiau iš valstybės, taip pat ir iš gyventojų, kurie savo darbu turi surinkti milžiniškas sumas, kad patenkintų šiuos „valstybės kreditorių teisinius reikalavimus“, požiūrio, tai ne „teisinių reikalavimų“ klausimas, o didžiausia visų laikų neteisybė – ilgalaikis dirbančiųjų apiplėšimas nedidelės stambiųjų kapitalistų dalies, remiamų valstybės, naudai. Valstybė, kuri „palūkanų vergijos panaikinimą“ paverčia faktu, jokiu būdu nepadaro neteisybės, bet atperka gana didelę neteisybę, kurios padarymui ji pati atliko marijono paslaugą.

Žinoma, tai reiškia visišką dabartinės valstybės reorganizaciją; ji turi nuspręsti, ar nori tarnauti visumai, ar, kaip dabar, nori būti tarptautinių finansų vykdytoja.
Šiuo klausimu kompromisų nėra. Tik ryžtingas susidorojimas gali padėti pasiekti tikslą ir rasti vaistą.

Nacionalsocialistinė valstybė iš tiesų suvokia šį galingą sprendimą – būtų nepaprastai sunku žengti tokį ryžtingą žingsnį, jei tiksliai nežinotume, ką turime sukurti vietoj palūkanų kapitalistinės ekonomikos. Tačiau kadangi tai žinome, į šią didžiausią pasaulio istorijos kovą žengiame su visiškiausiu pergalės tikrumu. Žinome, kad palūkanų valdžia grindžiama tik melu ir apgaule, ir kadangi tai žinome ir aiškiai pripažinome, žinome ir tai, kad toks melo ir apgaulės voratinklis , kad ir kaip sunkiai jis būtų supintas, gali būti suplėšytas vienu truktelėjimu.

Mus turi užimti tik dar vienas, paskutinis, klausimas: ką užsienio valstybės pasakys apie tokią radikalią reformą ir ypač apie atsisakymą mokėti tolesnes palūkanas užsienio palūkanų kreditoriams?

Machine Translated by Google

Taip, ką į tai pasakys užsienio tautos? Šis klausimas jau pats savaime yra nepaprastai reikšmingas mūsų vokiečių nelaimei ir taip pat didžiausių sluoksnių kosmopolitiškam požiūriui.
Kas apskritai yra „užsienio tautos“? Ar tai prancūzai, anglai, amerikiečiai? Ar tai švedai, olandai ir norvegai? Ar tai rusai, ar kinai? O gal jie indai, ar Fuegijos gyventojai82, ar Kongo juodaodžiai? Iš tiesų, visi šie žmonės priklauso „užsienio tautoms“, palyginti su mumis. Dabar didžioji dalis visų šių „užsieniečių“ visiškai nieko nesakys, mažiausias skaičius kinų, taip pat mažiausias skaičius rusų ir prancūzų apskritai žinos, apie ką kalbama. Galiausiai lieka mūsų karo priešų vyriausybės ir, žinoma, – kaip iš tikrųjų suinteresuoti – žydų tarptautiniai bankininkai, kurie „ką nors apie tai pasakys“. Tačiau ką į tai pasakys tarptautiniai finansai, atsakyti labai lengva. Ji, pasitelkdama visas turimas priemones, tokią procedūrą apibūdins kaip precedento neturintį nusikaltimą prieš kultūringą žmoniją, per savo atsidavusią spaudą su visais įmanomais melais ir iškraipymais sukurs vadinamąjį civilizuotą pasaulį prieš tokį precedento neturintį prisiimtų įsipareigojimų pažeidimą, kalbės apie visišką Europos žlugimą ir bandys išprovokuoti Prancūziją, kaip ypač tinkamą Europos civilizacijos nešėją, atviram karui prieš Vokietiją. Visa tai, ką užsienio tautos, tai yra žydų finansai, pasakys prieš tokį pasikėsinimą prieš didžiosios žydų bendruomenės visišką galią.

Taigi galima būtų išvengti ir paties klausimo, ir atsakymo. Juk akivaizdu kaip diena, kad ta jėga, prieš kurią nukreiptas išsivadavimo karas, nepasiduos be kovos, nes čia kalbama ne apie vokiečius, kuriems užsienio interesai ir teisės dažniausiai yra šventesni už vokiečių teises, o apie žmones, kurių ryškiausias bruožas yra brutali valia valdžiai.

Visuose tokiuose galutiniuose istoriniuose klausimuose visiškai beprasmiška spekuliuoti, ką priešas dabar darys, nes akivaizdu, kad pastarasis neleis išsivaduoti ar sukilti iš karto. Visai kas kita yra svarstymas, kokias galios priemones turi priešininkas, ir žinojimas, kokias jėgas disponuoja pats. Be to, jei tiksliai žinai, ką pats turi ir darysi, tuomet reikia stebėti, kaip priešas atrems ataką, ir tik tada gali imtis atsakomųjų priemonių. Joks karinis planas negali nustatyti kampanijos po pirmojo atakos, tačiau jis iš tiesų gali pateikti bendras energingų veiksmų gaires. Taip pat ir čia.

Mūsų atveju oponentus sunku pagauti, nes tai beasmenė ir viršvalstybinė jėga. Todėl kampanijos plane pirmiausia reikės apsvarstyti, kurios jėgos ir interesai nėra svarstomi kaip oponentai. Tai svarbu siekiant be reikalo nenaudoti galių kryptimi, iš kurios negresia joks pavojus.

Už klausimo „Ką į tai pasakys užsienio šalys?“ labiausiai slepiasi nerimas, kad tokiu atveju iš užsienio negausime nei kredito, nei maisto, nei kitų žaliavų.
O kokia čia dabar situacija?

Kaip nacionalinė ekonomika, ilgainiui už importą galime mokėti tik eksportuodami prekes, tai yra, mainydami prekes į prekes, bet ne popieriniais pinigais ir ne „kreditais“.
Visa tai kurį laiką veikia, kol užsienio šalys suteikia faktinį kreditą, tai yra, kol įvairūs užsienio tiekėjai tiki, kad Vokietijos importuotojai sumokės už atitinkamas prekes pilnais pinigais. Tačiau tai įmanoma tik tuo atveju, jei importuotojai yra surinkę užsienio pinigus kaip Vokietijos prekių eksportuotojai. Baimė, kad negausime medvilnės ar riebalų,

82 Tierra del Fuego, salyno prie pietinio Pietų Amerikos krašto, gyventojai.

Machine Translated by Google

Vario ar pašarų kainų kilimas dėl tarptautinių palūkanų mokėjimų atsisakymo sujungia klausimus, kurie iš esmės neturi nieko bendra vienas su kitu. Net ir vien žydų valdoma didžiųjų bankų valdžia ilgainiui negali užkirsti kelio žaliavas gaminančių šalių pertekliui pasiekti Vokietijos gamyklas ir darbo vietas, lygiai taip pat Vokietijos gatavų prekių patekimui į pasaulio pardavimo rinkas. Šie abipusiai prekių mainai tarp skirtingų nacionalinių ekonomikų iš tiesų vyksta pagal priverstinius pasiūlos ir paklausos dėsnius. Žinoma, priverstinai ir laikinai čia gali būti taikomi apribojimai ir stabdymai, kaip patyrėme karo metu, o vėliau ir Rūro regione83. Tačiau visos šios priemonės yra prievartinės, kurios panašiai kenkia užsienio šalims.

Taigi galime užtikrintai manyti, kad didmeninė prekyba patenkins absoliučiai būtiną importo poreikį. Visada bus neutralių šalių, per kurias šis importas galės mus pasiekti.

Be to, nacionalinė ekonomika, kuri vėl suvokia savo nacionalines pareigas ir kuri dėl to vėl tampa efektyvesnė eksporto prekių atveju, gali daug labiau tikėtis, kad atgaus senąjį pasitikėjimą. Laikini tarpiniai importo ir eksporto kreditai yra prekybos namų reikalas ir yra pagrįsti jų asmeniniu kreditu.

Šis klausimas turi ir kitą aspektą – politinių priverstinių priemonių baimę dėl nacionalinių palūkanų mokėjimo už karo obligacijas ir kitas Reicho ar federalinių žemių palūkanas kaupiančias obligacijas sustabdymo. Net ir tai labai mažai tikėtina, nes čia kalbama apie individualių Vokietijos vyriausybės obligacijų kreditorių palūkanų reikalavimus, dėl kurių beveik negalima imtis jokių politinių veiksmų. Tiesą sakant, valstybių bankrotų istorijoje dar nepasitaikė, kad po palūkanų mokėjimo sustabdymo būtų buvusi karinė intervencija. Priešinga nuomonė, kad šiuo atveju prancūzai nedelsdami imtųsi atsakomųjų veiksmų, jokiu būdu negali būti logiškai pagrįsta, nes kitaip priešai tuo metu būtų turėję įsikišti kariniais veiksmais prieš Vokietijos markės kritimą. Valiutos kritimas galiausiai atėmė iš Vokietijos obligacijų užsienio kreditorių viską. Mūsų priemonės visiškai nenumato šių vidinių Vokietijos valstybės skolų anuliavimo, o tik palūkanų panaikinimo ir obligacijų pavertimo banko turtu. Kita vertus, grynieji pinigai gali būti nedelsiant pasiūlyti užsienio kreditoriams.

Kaip įmanoma, kad tokiu atveju, kai ponas X. Ilinojuje arba Čikagoje gauna iš savo bankininko informaciją, kad Vokietijos vyriausybė grąžina karo obligacijas grynaisiais ir kad ši suma yra įskaityta į jo sąskaitą, jis labai supyktų ir inicijuotų savo vyriausybės veiksmus prieš Vokietiją?

Nereikėtų tikėtis rimto pasipriešinimo iš jokios pusės, jei nacionalistinė Vokietijos vyriausybė paskelbtų visų palūkanas kaupiančių obligacijų palūkanų panaikinimą, tuo pačiu metu šias obligacijas paversdama beprocentėmis lėšomis valstybiniuose bankuose arba pašto čekių sąskaitose.
Mums svarbu, kad mūsų priemonėmis nepakenktų bendruomenei – faktas, kad pasipriešinimas bus vykdomas iš kapitalistinės pusės, negali suvaržyti išlaisvinimo veiksmo. Būtent šios priemonės atveju bus matyti, kad čia įvyks sielų atsiskyrimas ir kad uždara falangė tų, kurie šioje vyriausybės priemonėje jaus išlaisvinimą ir...

[83] Kai 1922 m. pabaigoje paaiškėjo, kad vokiečiai rimtai vėluoja mokėti sąjungininkams medienos ir anglies karo reparacijas, prancūzai ir belgai, vadovaujami Prancūzijos ministro pirmininko Raymondo Poincaré'o, 1923 m. sausio mėn. okupavo Rūro pramonės regioną. Vokiečių reakcija į šią okupaciją daugiausia buvo pasyvus pasipriešinimas, pelnęs pasaulio simpatijas ir lėmęs reparacijų sąlygų „sušvelninimą“ Daweso pakte.

1924 m. balandžio mėn. (žr. aukščiau, p. 94), kuriame taip pat buvo raginama išvesti sąjungininkų okupacinius dalinius iš Rūro srities.

Machine Translated by Google

Darbo išlaisvinimas iš milžiniško spaudimo labai greitai apims visus darbuotojus. Tik bankų ir biržų ratas bei mažų pensininkų, įstrigusių savo pačių pranašumų spąstuose, ratas ir toliau liks jų priešininkais.

Dirbantis žmogus nėra ypač suinteresuotas tuo, kad iš bankų gauna palūkanas už savo laikiną turtą, juo labiau mokėti labai dideles palūkanas už kreditus; turėdamas savo pinigus kaip apyvartinį kapitalą, jis nori dirbti ir užsidirbti. Dėl šios priežasties visi verslininkai, fabrikų savininkai ir amatininkai bus labai mažai suinteresuoti palūkanų kapitalistinės sistemos palaikymu. – Tai tampa aišku kaip diena kiekvienam, kuris turi omenyje, kad vyriausybės palūkanos – kaip mes aiškiausiai parodėme – išgaunamos tik tiesioginiais arba netiesioginiais mokesčiais iš produktyvių darbuotojų darbo pajamų.

Tas, kuris aiškiai žino šias žinias, negali būti paveiktas jokia akimirka, nes tai iš tiesų yra tik pagrindinis principas: valstybė gali duoti tik tai, ką ji dar kartą turi kažkokia forma atimti iš savo piliečių.

Palūkanos už valstybės palūkanų mokėjimą visais atvejais turi būti išskaičiuojamos iš produktyvių darbuotojų. Šis principas netaikomas nė vienam darbuotojui, juo labiau fizinio darbo darbuotojui, kuris neturi jokių palūkanas mokančių obligacijų. Ši situacija jį paveikia labiausiai, nes tiesioginiai ir ypač netiesioginiai mokesčiai jį veikia labiausiai. Kadangi būtent darbuotojas yra apmokestinamas tiesioginiu pajamų mokesčiu pajamų atskaitymo forma, prieš tai, kai visi kiti sluoksniai jį jau padarė aiškiaregiu šiais klausimais; tas pats pasakytina ir apie visus samdomus darbuotojus. Žinoma, šie sluoksniai daug mažiau suvokia daug radikalesnius netiesioginius mokesčius – nors jie juos daugiausia jaučia infliacijos metu, kaip buvo aprašyta skyriuje apie „Infliaciją“. Netiesioginis mokestis yra pats nesocialiausias mokestis. Jis apkrauna darbą gryno skolinto kapitalo naudai. Niekas negali nuo jo pasitraukti, todėl jis labiausiai slegia tą, kuris turi mažiausiai pajamų. Kita vertus, netiesioginiai mokesčiai – anglies, druskos, degtukų, cukraus, alaus ir gėrimų mokesčiai, asmeninio transporto mokesčiai ir kt. – nė kiek netrikdo didelio kapitalo turto savininko.

Taigi vienas iš darbininkų rato, kuris yra tokio išlaisvinančio poelgio priešininkas,
tai gali būti tik dėl šių ryšių žinių ir supratimo stokos.

Paskutinis ir sunkiausias dalykas, kurį dar turėtume aptarti šiame skyriuje, yra tarptautinių palūkanų įsipareigojimų panaikinimo klausimas – kitaip tariant, tolesnių palūkanų už karo skolas mokėjimų atsisakymas.

Šis klausimas yra labiausiai susijęs su vokiečių istoriniu klausimu, iš tiesų tai yra vokiečių klausimas apskritai, nes jis sako: ar vokiečių tauta nori laisvės, ar vergijos?

Žinome, kad tokiuose galutiniuose klausimuose tik ryžtinga valia gali nulemti ir pasiekti pergalę – todėl atsakymas į šį klausimą gerokai peržengia finansinių politinių stebėjimų ribas. Tačiau tautai, kuri turi siekti savo laisvės, būtina žinoti, kad jos vergovė pirmiausia yra finansinė politinė, kad čia politika ir ekonomika yra labiausiai susijusios. Tačiau būtent tai ir yra naujovė dabartinėje situacijoje, kad ją valdo finansinės galios politiniai požiūriai, o karinės galios politiniai požiūriai yra tik antroje vietoje.

Iš tiesų galime kalbėti apie Mamono amžių kaip apie naują epochą. Dievas Mamonas įžengė į šio pasaulio sostą. Imperatorius ir karalius lenkiasi prieš jį. Parlamentai ir vyriausybės yra jo nuolankūs tarnai. Jis sugebėjo surišti didelius judėjimus – pavyzdžiui, samdomųjų darbuotojų pastangas tobulėti. Tarptautinis kapitalas taip pat padarė...

Machine Translated by Google

pasaulio spaudos, tarnaujančios jos tikslams, – kaip ir ji pati tapo kultūros turto administratore bei kiekvieno nacionalinio čiabuvių meno ir literatūros klastotoja.

Kaip iškiliausius šios mamoniškos užkrėtimo ir pasaulio viešpatavimo nešėjus mes pripažinome žydus, todėl mūsų žinių ratas vėl užsidaro visų klausimų klausimu – žydų klausimu.

Palūkanų problemos sprendimas yra žydų klausimo sprendimas. Palūkanų problemos sprendimas mūsų paaiškinimų prasme yra žydų pasaulinio valdymo sugriovimas, nes jis sutriuškina pasaulinio žydų valdymo galią – jo finansinę galią.

Tačiau palūkanų problemos sprendimas, be to, konstruktyvia prasme, yra tuo pačiu metu laikas ir socialinio klausimo sprendimas.

Atsisakymas mokėti bet kokias palūkanas ir muitus karo skoloms, tarptautinius finansus, arba Prancūziją, pastatytų prieš klausimą dėl visos Vokietijos finansinio administravimo perėmimo. Jei būtų panaikinti visi Reicho mokesčiai, kurie dabar tarnauja palūkanoms mokėti priešui, tai pirmiausia reikštų vidinį išpirkimą iš beprotiškos mokesčių priespaudos, didelį ir didelio masto socialinį politinį žygdarbį, ir priešas turėtų bandyti sukurti savo finansinį administravimą Vokietijoje.

Bet jei vokiečiai pamatytų prancūzų ar žydų mokesčių rinkėjus, sėdinčius kiekviename mokesčių ir pensijų biure, ir jei šie užsienio engėjai iš ūkininkų gardų atimtų geriausias karves, – tuomet pyktis ir pasipiktinimas galbūt netrukus taptų tokie stiprūs, kad vieną naktį kruvina šluota nušluotų užsienio šmėklą ir išlaisvintų Vokietiją.

Ar apskritai karinė valstybė imtųsi tokios įmonės, siekdama
todėl finansinė galia vis dar labai abejotina.

Mūsų išsivadavimo valios perspektyvos anaiptol nėra tokios nepalankios, kaip galėjo atrodyti iš pradžių – priešingai. Pirmą kartą, kai Vokietija vienbalsiai atsisakė perduoti savo „karo didvyrius“, šiuo „ne“ šmėkla baigėsi.

Dabar tarptautiniai finansai neabejotinai ieškos kitų metodų, ypač boikoto ir visiško tarptautinės rinkos smaugimo metodo. Kad pastarasis tikslas nepasiseks, taip pat galima neabejoti, o vokiškų prekių boikotas nukreiptų Vokietiją, iš pradžių tik jos ekonominėje veikloje, o kurį laiką ir išimtinai, į vidaus rinką. Todėl ir čia tik sumanios vidaus politikos užduotis – ypač dosniai skatinant būsto statybą – būtų įveikti kritinius laikus ir panaudoti juos žmonių gerovei, kol bus nustatyti nauji keliai į pasaulį.

Šis naujų kelių į pasaulį atsivėrimas įvyks sulaužius žydų dominavimą net ir tarp kitų tautų, nes ir atskirų tautų kelias į sveiką nacionalinę ekonomiką gali būti tik per jų išgydymą nuo savo vidaus užnuodijimo žydiškais-mamonistiniais nuodais. Tuomet savaime atsivers natūralūs sveikos tarptautinės prekybos ir ekonominės komercijos tarp tautų keliai – ir žmonija, išlaisvinta iš žydų priespaudos, patirs precedento neturinčio klestėjimo amžių – ir, svarbiausia, Vokietiją – pasaulio širdį!

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

1.0 versija

Paskelbė Sudetenland Verlag 130 AH metais, Kali jugoje,
2018 m. spalio mėn. krikščioniškajame

kalendoriuje.

SUDETENLAND
VERLAG

Redagavo Einaras Birkemannas.

Knygos viršelį sukūrė Italo.